

Legenda a Piros Rózsáról
Serföző Larry regénye

Legenda a Piros Rózsáról

Serfőző Larry regénye

**A fiatalkori szerelem útja édes és csábító,
Ösvénye ezer veszélyt rejteget
És elviselhetetlen gyötrelmek kínjával teszi próbára
Azokat, akik rá mernek lépni.**

Első Fejezet

Bárki, aki hajlandó lett volna bokros teendőit félbeszakítani és figyelmet szentelni lényegtelen semmiségeknek, csak egyetlen dolgot, és azt is a kritika vádjával fűszerezetten, tudott volna megállapítani Percy Grimsbyről, a fiatal Darieni lakosról, ennek az áldott és békés jellegű Connecticut állambeli városkának szülöttjéről és neveltjéről.

— Ennek a Percy Grimsbynek, vajmi kevés ambíciója van az életben. Ugyan jószívű és kedves természetű, amit leginkább szüleinek köszönhetünk, de eddig elért eredményei tisztára szájalmasak és semmire sem fogja vinni, hacsak nem változtat hozzáállásán.

Percy egy buddhista szerzetes lelki erejével és magabiztosságával válaszolt volna annak a kitalált személynek, mivel valóságban senki ilyen nem létezett, és senki nem vette elég komolyan ahhoz, hogy felfedezze jó tulajdonságait.

— Mit értesz te ehhez? Túlságosan lefoglal a pénz hajhászása, amit ügyis felesleges hiúságokra pazarolsz. Miattam ne aggódj. Egy nap minden megszerzek magamnak és anélkül, hogy a lelkemet el kellene adnom az ördögnek, ahogyan te teszed.

—

A kilencvenes évek elején, évekkel történetünk kezdete előtt, a Darieni középiskolában, Percy mindössze két tantárgyból kapott jó jegyet, irodalomból és testnevelésből, pontosabban teniszből. A többiből? Történelemből, földrajzból, biológiából, éppen hogy csak átment. A kémia és a fizika tudományaihoz pedig hozzá sem tudott szagolni, a trigonometria és az integrálszámítás órákra pedig be sem engedték. Bármiféle komoly egyetemi továbbtanulás szóba sem jöhetett.

Középiskola után Percy a helybeli népkollégiumba iratkozott be és választott magának néhány tantárgyat, főleg angol nyelvet és alkotói irodalmat szorgalmazó kurzusokat, de hatévi ímmel-ámmal végzett bukdácsolás után, még mindig nem volt elegendő érdemjegye, hogy alsó fokú, kétéves diplomát szerezzen magának.

Percy azonban szerencsés csillagzat alatt született. Szülőapja, egy szorgalmas és tehetséges mérnök hatalmas méretű kúriát mondhatott magának a Piros Rózsa utcában,

Darienben és bár Percy idősebb testvérei, nővére és bátyja még mindig odahaza a szülőknél laktak, Percynek még mindig jutott egy saját szoba, a legkisebb hálólhelyiség a nagy házban. Percy a szobáért minimális összegű lakbért fizetett a szülőknél, és minden rendben volt és a házban nagyjából csend és békesség uralkodott.

A ház összes lakójának, természetesen kivéve Percynek rendes, reggel kilenctől délután ötig tartó állása volt. Édesapja két állást is ellátott. Napközben keményen dolgozott, mint főmérnök egy helybeli kicsiny, de profithajász tervezői cégnél, és vacsora után házában alagsorában, sokszor éjfélig is fent maradva görnyedezett rajzasztala felett, és mint független és önálló szakember komplikált számításokat és tervrajzokat készített a versenytárs mérnöki cégeknek.

Az érem másik oldalát vizsgálva, Percy mégsem volt hivatásos életművész; nem csinált sportot abból, hogy kellemetlenkedjen. Könnyen ki lehetett vele jönni. Nem hallgatott hangos rock and roll zenét, megvetette a *heavy metal*, a *rap* és *reggae* stílusokat és nem látogatta megvadult, drogos előadásait. Csendesebb elfoglaltságokban lelte örömét. Komputere előtt ült órákon keresztül, főleg ha senki nem volt odahaza rajta kívül, vagy éjszaka, amikor minden tisztességes lélek, akiknek reggel munkába kellett mennie, mélyen aludt. Percy mindent leírt, ami eszébe jutott. Hihetetlen mennyiségű kvázi irodalmat produkált szövegszerkesztőjén, de több tucat udvarias elutasító levélen kívül, semmi eredményt nem tudott felmutatni. De imádott alkotni és írni; az írás jelentette életében gondolatai kifejtésének legjelentősebb irányzatát, mondhatnánk, hogy kissé kitekert és különleges gondolatainak és ötleteinek egyedüli manifesztációját.

Ha valami rosszat akarnánk mondani Percyről, megállapíthatnánk, hogy nem sokra tartotta a korban hozzá hasonlóak társaságát és semmibe vette véleményüket. Ritkán ment kocsmába vagy bárba és nem járt ki velük a Weed Beach parkba marihuána cigarettát füstölni. Percy koránál lényegesen érettebben viselkedett. Szüleinek nem volt oka, hogy panaszkodjanak. Percy elegendő mennyiségű alkalmi munkát elvállalt. Levágta a füvet, összegereblyézte a lehullott faleveleket, télen lapátolta a havat, kivitte a hulladékot és a szemetet a gyűjtőtelepre, ajtókat javított, szúnyoghálót reparált, és főképpen teniszlecekét adott.

Percy tíz éves kora óta játszott teniszt és volt elég kitartása, hogy remek játékos képezzen magából. Lehetett volna belőle professzionista oktató valamelyik dzsentr klubban, de mivel, és ez nyilvánvaló a fenti jellemléírás után, Percynek semmi ambíciója nem volt, kivéve, hogy egyszer valami irodalmi remekművet alkosson és egyetlen sportklubba sem ment el leckéket adni. Kizárólag a városi parkokban lévő teniszpályákon adott órákat, magánvállalkozási jelleggel, ami aktivitás engedélyezve volt, és annak és rendje módja szerint bejegyeztetett a Városi Önkormányzat Park és Sport igazgatóságánál.

Magas és jöképu megjelenésével és sportosan megnyúlt alakjával Percy szemtelenül fiatalnak nézett ki. Izmai nem szteroid gyógyszerek duzzasztotta daganatcsomók voltak, nem volt félelmetes ereje, de gyorsan ugrott a lábain és karjai

villámként mozogtak. Rövid idő alatt a város középkort elért háziasszonyainak és korosodó vénlányainak kedvenc teniszoktatójává küszködte fel magát. Adhatott volna egy héten több tucat órát is, de Percy nem volt hajlandó tíz óránál többet teniszoktatásra szánni, elegendő időt kellett, hogy hagyjon az írásra és az emberiség jólétét és javát befolyásoló alapvető és legfontosabb problémák elemzésére és átgondolására.

Késő májusi időben, a városka kertjeiben a dús fű mindenféle sietve növekedett, és kétszer egy héten is vágni kellett, hogy smaragdzöldre manikűrözve egyforma maradjon. Percynek tavasz táján rengeteg munkája akadt, és most is, ebben a felséges késő-délelőtti órában, a közvetlen szomszédban lakó Paméla Leicester asszonynak, egy szép termetű negyven és ötven közötti kor felé járó nőnek a pázsitját vágta motoros fűvágójával. Paméla bőségesen elegendő erővel és idővel rendelkezett, hogy tízszer annyi pázsitot is levágjon, mint amennyije volt, de Paméla jobban szerette nézni Percy munkálkodását és izzadó verejtékezését. Különösen, ha a fiatalember levette ingét és megmutatta finom felépítésű felsőtestének látványos izomjátékát.

Paméla leginkább ilyenkor szeretett Percy kisportolt fiatalságában gyönyörködni.

Pamélának egyetlen gyermeke volt, egy fiúcska, Joshua. A Middlesex úti helybeli elemi iskola felső tagozatának tanulója lévén, a gyermek jelenleg iskolában volt és hazatérte csak órák múlva volt esedékes. Joshua édesapja, egy gazdag bűnügyi védőügyvéd, Pamélát elhagyva már tíz évvel korábban kerekelt oldott és egy jóval fiatalabb kolleganőjét vette el feleségül. A hűtlen férj, második házassága révén egy jól menő New York City ügyvédi cégnél társtulajdonosi pozícióba került és a város egyik legelőkelőbb helyén lakott új feleségével. Ugyan bőkezű anyagi támogatást juttatott fiának, de sem ideje sem energiája nem maradt, hogy egyetlen gyermekével az anyagiakon túl is foglalkozzon. Felső osztálybeli, igazi New Yorki társaságbeli életvitele és kötelezettségei annyira lefoglalták, hogy gyakran megtörtént, és ezt egyáltalán nem bánta, hogy sokszor több hónapig sem látta volt feleségét és közös gyermeküket.

Paméla nem szerette volna a búsás apanázst és a ház jelzálog kölcsönének fizetésére havonta kapott összeget buta dolgokkal veszélyeztetni, mint például egy másodszori férjhez menéssel, és így elvált asszony maradt és minden energiáját a helybeli pletykák terjesztésére és Joshua nevelésére szentelte.

Szívből jövő egyszerű boldogsággal megáldva Paméla apró gyönyörök élvezetének élt. Egy hasas kancsóban limonádét készített, jégkockákat tördelt bele és kiült házának hátsó teraszára. Közel lévén délidőhöz a nap már magasra hágott és látszólagos pályájának magaslatáról alázúduló sugarainak bőséges áradata szenzuális vággyal és vérpezsdítő tavaszi meleggel töltötte el Isten összes apróbb és nagyobb teremtményét.

Paméla hetekkel ezelőtt már kiültette muskátli, petúnia, krizantém, viola, körömvirág és boglárka palántáit. A hatalmas virágágyás ládáiban bólingató apró virágcsometék erősnek és egészségesnek látszottak és ég felé néző karcsú alakjukkal büszkén képviselték földi életünk örök megújulását és fiatalos erejét.

Paméla világosszürke pamutból készült házias torna sortot vett magára az alkalomra. Melltartót nem viselt hozzá, csak a nadrág anyagával egyező feszes és sportos kinézetű felsőrészt, ami felettébb kívánatos kebleit, hatalmasra duzzadt dekoltázsba nyomta. A tavaszi meleg balzsamos hűvössége ellen mezítelen vállaira lenge tüll anyagból készült égszínkéék poliészter köpenyt vett és engedte, hogy annak lezseren aláhulló szárjai közszemlére tegyék vastag combjait. Röviden összefoglalva, Paméla egyáltalán nem próbálta takargatni felettébb kívánatos és áldásosan bőséges női bájait.

Már messziről figyelte a fiatalembert, és ahogy fűnyírójával elhaladt előtte intett neki. — Álljon meg, Percy, tartson egy kis pihenőt és igyon velem egy limonádét.

Percy még egy fordulót tett zajos géppel, majd a kocsit behajtó végébe állítva szerszámját visszament Pamélához.

— Nagyon köszönöm, Mrs. Leicester, — mondta az asszonynak. — Be kell vallanom, hogy nem tudok ellenállni kedves ajánlatának.

— Jobban is teszi, hogy nem, — felelte Paméla, — Üljön le, és az isten szerelmére, nevezzen csak egyszerűen, Pam-nek.

Percy leült, hátradőlt és kinyújtotta barnára sült hosszú lábait. Mellkasa erősen zihált, kifulladt lélegzete csak lassan csillapodott, ahogy jobb kezében tartotta csuromvizesre izzadt pólóingét és az asszony felé fordult.

— Pam, — kérdezte, — mire alapozza a véleményét, hogy nem vagyok holmi haszontalan balek?

Mivel Paméla nem válaszolt azonnal, Percy az asszony közvetlen közelébe letette csípősszagú, izzadt ingét és nekiállt kioldozni tornacipőjének fűzőjét. Mialatt csuromvizes zoknijával együtt húzta lefele a lábbelit bocsánatkérően exkuzálta magát.

— Ne haragudjon, és remélem, hogy nem ellenzi, hogy leveszem, de jóval kényelmesebben érzem magam nélkülik.

Percy gondos figyelmet szentelt Paméla reagálására és nem mulasztotta el észrevenni, hogy a nő kissé előrehajolt és engedte, hogy kerek keblei közé mélyebben be lehessen látni.

— Minél többet vesz le annál jobb, — felelte Paméla kevés várakozás után és mezítelen lábfejét Percy csupasz lábfejére helyezte. Talpát rászorította a fiú bőrére és incselkedő hangon folytatta.

— Hogyan lenne maga egy haszontalan balek? Hiszen maga a nők kedvence?

— Ugyan már, a maga kivételével, senki sem kedvel engem.

— Maga hazug, azt hiszi, hogy nem tudom, hogy maga mennyire közkedvelt a helybeli teniszfeleségek körében.

— Az más; csak játszom velük és tanítom őket. Nincs szándékomban férjezett asszonyokkal viszonyt kezdeni.

—

Egy hatalmas fekete BMW húzott be a szomszéd ház behajtójára. Percy és Paméla odanéztek és meglátták Spencer Shrewsbury kapitányt. Sötétkek és felettebb elegáns légi-pilótai egyenruhájában a férfi éppen szállt ki kocsijából. Szomszédi jóindulattal feléjük mosolygott, katonásan szalutált, de miután kocsijának csomagtartójából kivette bőröndjeit minden késlekedés nélkül besietett a házába.

Percy kissé imbolygónak vélte látni Shrewsbury kapitány lépéseit és mintha nem tudta volna egyensúlyát elég ügyesen tartani.

— Na, ez hazajött, — Paméla súgta oda Percynek. — Legalább egy hétig távol volt. Körbepülte az egész világot, de most legalább egy hétig itthon lesz. Nem rossz szakma, fogadom, hogy tonnaszám keresi a pénzt.

— Szeretné, ha Spencer a maga hites ura lenne? — kérdezte Percy némi féltékenységgel a hangjában.

— Nem, már volt egy férjem, aki tisztességes asszonytartást fizet, és nem kell, hogy kiszolgáljam. Férfi szükségletem, az én koromban, — itt az asszony rákacsintott Percyre, — éppen elegendően kielégíthető egy fiatal mindenes legénnyel, valaki éppen olyan, mint maga.

— És mennyire szerencsésen, — Percy kavargatta csendesen a jégkockákat limonádés poharában és elgondolkozva nézte munkaadóját. — Éppen a szomszédban lakik is egy ilyen.

Füle mellett elengedve a szomszédja iránt táplált szerelmetes érzéseire vonatkozó tapintatlan és szemtelen megjegyzést Paméla nem zavartatta magát és fokozottabb intenzitással folytatta nem egészen álcázott célzásait.

— Percy, meg kellene néznie a függönyrudat a hálósobámban. Állandóan leesik.

Percy nem válaszolt és az asszony hozzátette kérdő hangon.

— Meg tudná javítani?

Percy nem sietett a válasszal, de Paméla tudta, hogy a válasz nyilvánvaló. Tudta, hogy fiatal szomszédja sem kivétel a férfinem összes tagját lekötő béklyó alól. Ha szívességre vagy tánkra kér egy nő, soha nem szabad nemet mondani.

— Hogyne, — Percy felelte végül. — Megfixálom azt a rudat, de egy pillanating még hadd élvezzük a hús ízét ennek a finom limonádénak.

Mind a ketten hosszasan szippantottak szalmaszálaikból és mélyen tüdőre szívták a terasz közelében lévő teljes tavaszi virágzásában tündöklő jázminbokorból feléjük áradó bódító illatot. Mögöttük a túlságosan nagyra nőtt és vágatlan rododendron bokor rózsaszínű, piros és fehér virágai már elérték a második emelet ablakait és vékony gallyaikon fürtökben lógó azálea virágok színes szőnyege méztől csurgó édes gyönyörrel borította be és változtatta mosolygósra a ház oldalát és sarkait.

A pillanat múlását nem lett volna szabad siettetni, a világ tökéletes harmóniában forgott tengelyén, nem szükségeltetett igazítást és nem érdemelt kritikát. A kifejtett szexualitás földi megtestesítőjét látván az asszonyban Percy kéjsóvár szemekkel méregette Pamélát. Nyilvánvalóan hajlandó és kapható, a fiatal férfi gondolta, a nő

készen állni látszott a játékra. Lehet, hogy annak okáért, vagy annak ellenére, hogy nem volt maga korabeli állandó barátnője, Percynek hírneve volt a nők körében. Ideje volt, megvolt a svádája és valahogy idősebb hölgyek kevésbe veszélyesnek tartották kellemes modora miatta és szabadon flörtöltek a városka egyetlen fiatal tenisz instruktorával.

Idealista és hozzá regényíró lévén, Percynek múzsára volt szüksége. Alkotó elméjében Percy képtelen lett volna egy tapasztalt és pragmatikus idősebb nőt, mint Pamélát vagy bárki hozzá hasonlót valamelyik főhősnőjévé képzelni. Mégis, megadván a kijáró respektust a tökéletesség iránt érzett megrögzöttségének, Percy mégiscsak halandó férfi volt, és nem volt benne túlbuzgó sürgetés, hogy az élet folyását korbáccsal hajtsa előre. Nem volt benne rögeszmés hév, hogy éppen ma találja meg álmainak angyalát, vagy éppen a jövő héten, de még a jövő hónapban sem. Tökéletesen elfogadhatónak látszott, hogy az incselkedés nemes sportját űzze a közvetlen szomszédságában lakó elvált nővel. Húszas éveinek derekán, Percy még nem tapasztalta meg a múlt idők erejét, még gondolta, hogy örökké fiatal marad, múzsája sem fog korosodni egy percet sem és nem hallotta az élet homokórájának pergését, mely lassan, de biztosan és végérvényesen hullatta a számunkra megadatott alkalmak porszemeit.

Mint egy szárnyait bontogató író, Percy az egész körülötte lévő ismert világot saját elméjének kitalált színpadi reflektálásaként kezelte, ahol a szereplők úgy viselkednek, ahogyan azt a kitalált mese diktálja, és ahol az individualizmusra nem létezik tolerancia, és ahol nem létezhet előre meg nem határozható kibontakozás. Percy úgy vélte, hogy Pamélával viszonya lehet és a nő engedelmesen félre fog állni, ha azt Percy megváltozott körülményei és esetleg irányt változtatott szándéka úgy kívánják.

Magabiztosan és nemes lezserséggel adta Paméla tudtára döntését.

— Most jut eszembe, hogy rohannom kell. Két órakor teniszleckéket kell adnom a Weed Beach parkban és még előtte be kell, hogy szerezzek néhány dolgot a Ring's End szerszám és épületanyag üzletből. Vacsora után késő este átmegegyek hozzád, — itt Percy öntelten és pimaszul tegeződésre fogta a szót, — és megreparálom a függönyrudat. De most pénzre lenne szükségem. Ki tudnád fizetni idáig elvégzett munkámat?

— Rendben, ne rohanj annyira. —Paméla felelte kissé sértődötten. — Be kell mennem érte a házba és kihozom.

Az asszony felállt és lassú léptekkel megindult a konyhába nyíló üveges tolóajtó felé. Vékony negligszéje puha rétegben hullott alá széles csípejéről és követte fenekének prominensen kiálló masszív domborulatát. Partjai egymástól függetlenül, de mégis összehangolva súrlódtak egymáson és mélyükben lakozó buja titkok feltárásával kecsegtették a kéjsóvár szemlélőt. Percy nem tudott ellent állni a kísértésnek; felállt és követte a nőt. Bent a konyhában, hasát rászorítva a tálaló pult szélére és készpénzes kazettáját kihalászva a másik oldalon lévő fiókból, Paméla lassan és az időt szándékosan húzva számolta ki a Percynek járó negyven dollárt.

Percy közelebb lépett és balkezét Paméla fenekére szorította. Hosszú ujjai belemélyedtek a nő puha húsába, és mialatt másik kezével megragadta melleit vágtyól elfúló hangon súgta a fülébe.

— Akarod, hogy most rögtön feltegyem azt a rudat?

Paméla hátranézett, rámosolygott a felizgult fiatalemberre, kihívóan a szemébe nézett és magabiztos göggel felelte. — Azt hittem, hogy sürgős teniszlecke teendőid vannak. Nem akarom, hogy elhamarkodd azt a feltevést. Gyere át tíz óra után, hozza egy palack jóféle itókát és lehet, hogy megengedem, hogy annak rendje és módja szerint berakd azt a rudat a helyire.

Paméla szavaiban Percy nem érzett visszautasítást és megértő cinkostársként állta a nő tekintetét. Mi szükség lenne arra, hogy Pamélát most rögtön a magáévá tegye. Ideje sem volt elegendő és saját vonzóerejével tökéletesen tisztában léve tudta, hogy más, bizonyára ennél jobb alkalom is fog kínálkozni.

Pillanatnyi gerjedelme és vággyal teljes bujasága lecsillapodott és önérzetét megőrizve méltóságteljesen meghátrált. — Akkor jövök este tízkor. Nem bánom az éjszakai műszakot nálad, de nem szeretném Joshua fiadat zavarni. Holnap reggel a gyerekek iskolába kell mennie.

— Ne törődj Joshuával. Este tíz órára már mélyen fog aludni. Csak gyere, légy készenlétben és jó erőnlétben és végezd a kötelességedet. Nem szeretném, ha nagyon lehajtanád magad azokon a nagy erős teniszasszonyságokon.

— Ettől ne félj, állj te is készen és este tíz órakor itt leszek. — Percy felelte győzedelmes hangon és magabiztos grimasszal az arcán visszament a teraszra, felvette piszkos zokniját és bakancsát és csuromvizesre izzadt ingét a fűnyíró fogójára tekerve a nehéz gépet visszatolta apjának szerszámos fészérébe.

Második Fejezet

Spencer Shrewsbury kapitány minden héten körberepülte a világot a Delta légitársaság gépével, illetve ha pontosabbak akarunk lenni, minden második héten. Először New Yorkból a nyugati partvidékre, onnan a Távolságra, Szöulba vagy Tokióba, ahol megéjszakázott és másnap reggel Ausztráliába repült, megint megaludt és egy vagy két nappal később Johannesburgon vagy Londonon keresztül visszaérkezett New Yorkba. Ha szerencséje volt Sydneyben egy Los Angeles felé tartó gépre osztották be, és rendszeresen tíz napig tartó útját egy hétre lerövidíthette. A hosszú szolgálat után egy hét szabadságot kapott, amit odahaza, anyjától beörökölt elegáns Darieni házában nyugodt kényelmében tölthetett el.

Spencer Shrewsbury negyvenes éveinek közepe fele járt és még mindig szívödöglesztően jóképű nőcsábász férfi benyomását tette. A magas és sovány férfin remekül feszített a kapitányi egyenruha és magabiztosan határozott modora méltán nyerte el környezetének elismerő csodálatát. Spencer imádott repülni, fiatalabb korában B52-es légierő bombázókat vezetett az amerikai légierőnél. Utoljára az első iraki háborúban szolgált a hadseregben, ahol ezer tonna szórta a robbanóanyagot és a repesztbombákat az ellenség állásaira és vályogtéglyából rakott erődítményeire.

Spencer felettébb szerette, ha környezetének hősként tisztelte és nézett fel rá és elvárta, hogy a Delta légitársaság stewardess kisasszonyai és hordárai kiszolgálják és kielégítsék, mint ahogyan azt a világ legerősebb fegyveres erejének tisztiszolgái és csicskásai tettek vele régebben. Soha nem volt gondja háztartási teendőkre, mint a főzés és takarítás, és más unalmas és lealázóan alantas elfoglaltságokra. A hatalom és a parancsolás kizárólagos gyakorlása volt egyetlen éltető eleme.

Édesanyja egy évvel ezelőtt történt halála után Shrewsbury kapitánynak nem jött, hogy bármit is változtasson a ház körül és mindent úgy hagyott, ahogy anyjával megszokta. Nem érzett semmi hajlandóságot, hogy kicserélje a bútorokat vagy átalakítson bármit is a ház körül. Életét idáig mindig egy elegáns kertvárosban, egy luxus magánvillában élte. A kapitány szívéből utálta a bérlakások szűkös bezártságát. Pénze mindig volt elegendő, hogy takarító vállalatot fogadjon és más szolgáltatásokat, hogy a hatalmas koloniális stílusú házat és körülötte a félholdnyi kert sima pázsitját és arborétumnak beillő fáit és bokrait gondoztassa.

Spencer megfizette a szolgáltatásokat, ha hazajött minden rendben talált és tisztán, és mégsem érezte magát igazán elégedettnak. Szerette volna, ha valaki várja, amikor utazásaiból hazatér és bejön az ajtón. Hiányzott neki a női társaság, egy nő gondos kezének otthont teremtő érintése, hogy vidámmá és színessé tegye makulátlan, de üres környezetét. Szerette volna, ha lenne valaki odahaza, aki éppen olyan tisztelettel és csodálattal néz fel rá, mint kollegái a munkahelyén, és akarta odahaza is hallani a dicséreteket, amit a hatalma és irányítása alatt álló óriási gépmadáron kapott beosztottaitól. Feleséget szeretett volna, vagy inkább eltávozott édesanyja helyett egy helyettest, akinek feltétel nélküli csodálata és hibát nem találó szeretete nagyon hiányzott neki.

—

Spencer először a JFK nemzetközi repülőtéren a légi személyzet klubjában látta meg Lindát ahol a leány kávé és süteményeket szolgált fel a pihenő pilótáknak és légi kísérőknek. Spencernek az első alkalommal, ahogy Linda dolgozni kezdett a klubban megakadt a szeme új pincéernőn, és attól kezdve, amikor azt hitte, hogy a leány nem figyel, követte a tekintetével.

Bronzveres hajú fiatal Linda, ahogy mondják egy igazi írországi fésülő rózsza típus volt. Kedves babaarcán varázslatosan közvetlen és bájos mosoly ragyogott, de mégis, minden istenáldotta szépsége és vidámsága ellenére zárkózottnak és félénk természetűnek tűnt.

Linda valahogy más volt, mint a magabiztos, véleményükhöz ragaszkodó és hangoskodó Spencer korabeli nők legtöbbször. És azok a nők, aztán valóban igazán, kizárólagosan a saját problémáikkal voltak elfoglalva és csak a saját ügyeik érdekelték őket. Legtöbbször mögött már mozgalmas élet állt, néhány elvált férj, de legalább is néhány korábbi férjbarát. Spencer azt hitte, hogy ez a kis pincérlány teljesen a sajátja lehetne, ha akarná, csodálattal nézne fel rá és soha nem vonná kétségbe felsőbbiségét, nem beszélne, ha nem kérdezték, és engedelmes és hűséges felesége lenne, aki kiszolgálja férjét és urának minden igényét kielégíti. Öröm lenne vele az élet, gondolta, jelenléte a házat vidámmá tenné, vázába kirakott virágokkal és meleg étellel várná Spencert és az ágyban pedig ölelésre tárt karokkal.

A leány iránti vonzalma nem csillapodott. Elképzelte, hogy hazavinné, magához venné és gondját viselné. Fogalma sem volt, hogy érzései honnan eredtek és mire alapultak, csak tudta, hogy ez volt az a lány, aki hozzá való volt, és aki kellett neki.

Spencer eldöntötte, megismerkedik szerelmes csodálatának tárgyával, az új pincérlánnyal.

Először könnyed csevegést kezdeményezett, kedves semmiségre szorítózkodó szavakat akart váltani, próbálgatva és tapogatódzón, hogy több és személyes adatot tudjon meg a leányról.

— Érdekesnek találom a kiejtését, — kezdte, — honnan való?

— Nyugatról.

— Nyugatról, honnan? Melyik vidékről?
 — Missouri-ból, Kansas Cityből.
 — Remek, már voltam ott többször is. Mi készítette, hogy ide költözött? Ne válaszoljon, hadd találgassak. Ugye férjhez ment és a férje Queens-ből való.

— Nem, — a leány mosolygott zavartan. — Nem találta el.

— Hogyan, Brooklynból való lenne inkább a férj?

— Nem. Nem vagyok férjnél.

— A családja Missouriban van?

— Mondhatnánk úgy is.

— Ugyan már, miféle válasz ez? Vagy van családja ott vagy nincs.

Linda nem felelt. Otthagytta a nálánál jóval idősebb férfit, aki nyilvánvalóan pimaszul le akarta szólítani.

Fél óra is eltelt mire visszajött és udvariasan megkérdezte.

— Hozhatok valami mást is?

— Borzasztóan sajnálom, — a kapitány kedves és biztató arckifejezéssel a leány szemébe nézett. — Nagyon erőszakosan nyomakodtam és megijesztettem. Kezdhethém a beszélgetést előlről? Valami finomabb formában. Kérem, mi a neve?

Lindának senkije sem volt, egy hónappal ezelőtt töltötte be tizenkilencedik életévét, és ahogy kézhez kapta elbocsájtó okmányait, otthagytta a Kansas City-i Állami Árvaházat. Utált ott lenni, nem bírta tovább az állandó összetűzéseket, a gyakori pszichiáteri felülvizeléseket és vizsgálatokat, a szörnyű koszt és az emeletes ágyakat és a tucatnyi szobatársat ugyanabban a hálóban.

A középiskolát sikeresen elvégezte, mellékállásokat csinált és pénzt tett félre és autóbusszjegyet vett magának New York City-be és érkezése utáni napon elfogadta az első állást, amit az állami munkaközvetítő szolgálat kerített neki. Linda édesapja elhagyta a családját, amikor a kislány öt éves volt és édesanyja életfogytiglani börtönbüntetését töltötte vele együtt lakó szeretőjének néhány évvel később történt megmérgezéséért. Linda ösztönszerűen nem bízott senki idegenben, de ez a jóképű pilótaruhás alak, aki érdeklődést mutatott iránta kellemes benyomást tett rá.

Elmosolyodott és azonosító jelvényére mutatva kedves hangon felelte.

— Linda.

— Hát persze, milyen figyelmetlen is tőlem, hogy nem vettem észre. Én meg Spencer, — Spencer csillogó szemekkel nézte a leányt és utazótáskáján lógó saját jelvényére mutatott. — Spencer Shrewsbury kapitány.

— Hozhatok magának még valamit, Spencer Shrewsbury kapitány?

— Igen, hozna egy skót viszkít jégkockákkal? És hozzon egyet magának is.

— Nem fogyaszthatok alkoholt, még nem vagyok huszonegy éves. Még csak nem is szolgálhatok fel szeszes italt.

— Bocsásson meg, rendelhetnék magának valami mást esetleg?

— Ha nagyon akarja, rendeljen nekem egy kávé és valami süteményt, de nem itt ezen a helyen. Szolgálatban vagyok, és ha leülnek valamelyik vendéggel eszegetni,

kitennének az állásomból. Egy óra múlva ebédidőm lesz. Ha akarja, találkozhatunk a cukrászdában a nagycsarnok másik oldalán.

Egy órával később Linda a jelzett cukrászda egyik asztalánál ült Spencerrel. A kapitány két franciakrémest és két kávét vett és jelezve, hogy nem tartja méltóságán alulinak, hogy egy fiatal leányt, mint Linda kiszolgáljon, tálcára rakta az egészet és odahozta a leány asztalához. Lindának ízlett a finom sütemény és az arcán ragyogó boldog mosoly minden eddigieknél jobban kiemelte szépségét.

— Idáig anyámmal éltem együtt egy hatalmas házban, Connecticut államban. — kezdte Spencer. — De szegénykém egy évvel ezelőtt meghalt és most egyedül lakom ugyanott.

— Azt hittem, hogy létezik egy Mrs. Spencer Shrewsbury kapitány és egy csapat kicsi Spencer. Mi történt. A felesége kidobta magát otthonról?

— Soha nem voltam nős.

— Az hogyan lehet. Miért?

— Anyám mindent megcsinált és vezette a háztartást. Engem teljesen lekötött a repülés. Nem volt időm, hogy nőekkel foglalkozzak.

— Azokra a légi kísérőkre sem volt ideje, akikkel örökké látom magát beszélgetni.

— Azokra? Legtöbbnek már van férje. A többit meg túlságosan jól ismerem, hogy feleség materiának tartsam.

Linda naiv teremtés volt és tapasztalatlan. Elhitte, hogy egy öreg vénlegény, mint Spencer igazából beleszerethet valakibe, akivel néhány kedves szót váltott és csak látásból ismer. Lindának semmije sem volt. Legfeljebb csinosága és fiatalsága, esetleg szüzessége, de fogalma sem volt, hogyan kellene ellátni egy férfit vagy rendben tartani egy házat. Nem volt semmi hasznosítható képzettsége, speciális ügyessége, pénze, nem volt gazdag édesapja és örökséget sem várt gazdag nagyszüleitől. Nem volt saját otthona, egyelőre a YWCA hotelben aludt és szerény fizetéséből hetente fizette szobájának bérét. De tájékozatlan elméjének önámító érvelésében mindennél jobban akarta hinni, hogy Spencer szándékai komolyak és céljai becsületesek.

—Milyen lenne az a bizonyos, — kérdezte, — hogy szavait idézzem, az a jó feleségmateria?

Spencer hosszasan nyugtatta szemét Lindán. *A lány fiatal volt és vonzó külsejű és ártatlan, tette hozzá gondolatban, könnyen kézben lehetne tartani és úgy látszik nincsenek rokonai, akikre időt kell majd vesztegetni.*

Linda tökéletes megtestesítője volt Spencer női ideáljának, a nőnek, akit keresett, és akit akart. Egyenes és határozott előretörés mellett döntött, és szemét le nem véve Lindáról ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette.

— Szerintem, maga az ideális feleségmateria.

Linda céklavörösre pirult. — Én? — kérdezte megrettenve. — Shrewsbury kapitány, maga tréfál.

— Nem, halálisan komolyan beszélek. Szeretnék találkozni magával és jobban megismerni. Kérem, adjon lehetőséget.

Linda bízott az egyenruhás emberekben. Shrewsbury kapitány személye jó előérzettel töltötte el. Túlságosan sok különböző és átmeneti helyeken lakott és túlságosan sok másféle helyzetnek volt már kitéve. De még alig hagyta el a gyermekkort és még nem volt elegendő felnőttkori tapasztalata, ami figyelmeztesse, hogy ne bízson ebben a megnyerő egyenruhás, gondos édesapa alakját felidéző férfiben.

— Rendben, — felelte, — csak egy alkalom, hogy beszélgethessünk. Semmiféle igazi randevú.

— Én is így gondoltam, — a férfi bólintott. — Holnaptól kezdődően egy héten keresztül nem leszek szolgálatban. Mondja meg, hogy hol jöhetnénk össze.

— Jöjjön el a Jackson Heights YWCA hotelhez, holnapután déli egy óra körül, és ha akarja, együtt ebédelhetünk.

—

Két nappal később a YWCA bejáratánál várakozva Spencer kellemes előérzettel nézett Lindával való találkozására elébe. Csillogóra fényezett és frissen mosott tiszta új BMW 745L fekete luxuskocsijában már percekkel a megbeszélte időpont előtt megérkezett. Pilótaruháját otthon hagyva sportzakót viselt és alatta nyitott gallérú inget. Sötét napszemüvegét magán hagyta, mintha egy divatlapból lépett volna ki, és szívődöglesztően jóképűnek és a női álmok megtestesülésének gondolta magát.

Linda fekete szaténanyagból készült új ruhát vásárolt az alkalomra. Az aránylag olcsó, de mégis elegáns, fiatalos és ügyesen választott öltözék alkalmasan kiemelte finom és felettébb kívánatos alakját, fiatal kora ellenére erős melleit és széles, szinte kihívó csípejét. Dúsan aláomló sötétbronz haja jóval válla alá ért és körbevette okos tekintetű ovális arcát. A dús haj folyondárként aláomló fürtjei tökéletes keretet szolgáltattak melankolikus arcának és igézően csillogóvá varázsolták álmodozóan ártatlan smaragdzöld szeméit.

Spencer Westchester megyébe, Pound Ridge városba, egy koloniális korabeli patinás stílusban kialakított elegáns étterembe hajtott Lindával. A kandalló közelében, a kirakatnak is beillő öblös ablak előtt foglaltak helyet, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a ház mellett lévő angolkert tömött sorban szorongó színes virágaira. Linda még soha nem látott életében belülről egy ilyen szépséges helyet. A régies elegancia észbontóan lenyűgöző benyomást tett rá és imádta, hogy Spencer előkelő kertvárosokból való gazdag leányként kezeli. A termésköből rakott ódon falak és a téglából kirakott boltíves ablakok kiemelték a leány fiatalos szépségét, és ahogy rámosolygott Spencerre bizalommal teli örömteljes ragyogás árasztotta el arcát.

Spencer mind a kettőjük számára marhafelsál rostonsültet rendelt cabernet szósszal leöntött brokkolival és sültburgonyával. Itálnak egy üveg Le Haut-Medoc du Priure francia bort hozatott fel a pincéből. Linda izgatott várakozástól csillogó

szemekkel nézte, ahogy a pincér gyakorlott mozdulattal kihúzza a palack dugóját és kóstolót önt Spencernek.

Spencer aprót kortyantott poharából, lassan megforgatta a szájában és nagyképűen megbiccentette a fejét. — Jöhet.

A pincér udvariasan bólintott és Spencert kihagyva Linda poharát félig töltötte. Kiismerhetetlen mosolya semmit nem árult el érzéseiből, és ahogy udvariasan beszélt hangja tartózkodó volt és hivatalos.

— Válgék egészségére, madame.

Linda korát elmulasztotta leellenőrizni.

A finoman puhára sült steak felséges aromával illatozott és a drága vörösbor méltóképpen szolgálta és emelte ki zamatot ízletességét. A nemes alkohol ereje Linda fejébe szállt és elszédítette. Arca tüzesre gyúlt és vérveres pír öntötte el arcát. *Milyen kellemes ez az első megrészegedésem, gondolta. Tehát ez az a híres édes élet, amiről annyit meséltek a lányok az árvaházban.*

—

Spencer csodáló odaadással szemlélte Linda szépségét, a természetes és kecses eleganciát mozdulataiban, és gyermeki, és egyelőre nőies rafináltság nélküli ártatlanságát. Biztos volt döntése helyességében, de ki akarta várni a legmegfelelőbb pillanatot. A tűz ropogott; bódító illatot árasztva a hatalmas juharfa hasábok lángra kaptak és a lobogó lángnyelvek mögött rejtőzködő eleven ördögök démoni gyönyörrel kezdték járni mágikus táncukat.

A gyehenna tűzének hetedik poklaiból a felszínre emelkedve, Mefisztó lépett ki a kandalló lángjai közül és láthatatlanul megállt Spencer háta mögött. Ördögi vigyorral arcán bólintott, ujjaival parancsolóan pattintott és a férfi fülébe súgta. — Mire vársz, szolgálalkú alattvalóm? Tedd meg tettetted. Én magam, a legfőbb ördög utasítalak.

Spencer benyúlt a zsebébe és kivett egy kis ékszerdobozt. Gyengéden megfogta Linda kezét, a sajátjába fogta, szemébe nézett és ünnepélyes hangon kijelentette.

— Linda Taylor, legyen a feleségem.

Linda nem akart hinni a szerencséjének. Alig hagyta el az árvaházat, semmi nem állt előtte a hatalmas metropoliszban csak kemény munka és kínlódás, és most ez a középkorú és nyilvánvalóan befutott és tehetős férfi el akarja venni feleségül. A disztíngvált megjelenésű férfi halántékán már feltűntek az első ősz hajszálak és érett, sikeres ember benyomását tette. Magabiztosan lehengerlő modora legyőzte választékosságot követelő női óvatosságát. Linda képtelen volt előre látni elhamarkodott döntésének beláthatatlan következményeit. Emelkedett hangulata sem engedte, hogy elutasító szavakkal elbátortalanítsa a kérőt és szégyentől reszkető halk hangon suttozta.

— Spencer Shrewsbury kapitány, én jóformán nem is ismerem magát. Maga sem ismer engem. Hogyan tehetne nekem házassági ajánlatot?

Spencer nem engedte ki markából Linda kezét. A leány sem próbálta visszahúzni és hagyta, hogy a férfi a mellkasához, közel a szívéhez szorítsa enervált és reszkető ujjait.

— Linda, — a kapitány folytatta, — drága édes kis fiatal Lindám. Én éltem és tapasztaltam már eleget, hogy értékeljem a maga kiváló tulajdonságait és felismerjem a szerencsémét, hogy egy ilyen szépséges fiatal hajadon, mint maga hajlandó meghallgatni szavaimat.

Linda félénken mosolygott. *Meghallgatásból még nem lehet baj*, gondolta és figyelt, ahogy a férfi folytatta.

— Itt vagyok, beszéljen.

— Jöjjön el velem az én szeretett Darien városomba. Imádni fogja ott a mi életformánkat. Hatalmas otthonaink vannak és óriási kertjeink. A szomszédok a világ legjobb emberei, egytől egyig kedvelni fogja őket. A házam üres, amikor hazajövök. A maga hangjának csilingelése hiányzik belőle. Szeretném, ha vidámmá tenné azt a szép, de magányos és üres helyet.

Kezes, mint egy szelídített őzike, aki óvatosan kimerészkedik a tavasz ígéretes zöld mezőire. Linda elpirult és lesütötte a szemét. — Túlságosan nagy döntés, — felelte halkán.

— Természetesen, hogy az, de bízson bennem. Vagyonos ember vagyok és jól fizető szakmám van. És nem utolsó sorban, szavakkal le nem írható módon csodálom a szépségét. Vagy gondolja, hogy erőszakos vagyok és ellenszenvesnek talál? Kérem, ne tételezzen fel ilyet.

Linda nem bánta, hogy Spencer fogva tartja kezét és akkor sem próbálta visszahúzni, amikor a férfi szorítása erősebb lett.

— Nem, — suttogta elhaló hangon és árnyalatnyival közelebb hajolt a férfihez, — nem találok magát ellenszenvesnek.

— Akkor miért? Túlságosan idős vagyok magához?

— Nem, azzal nincs semmi problémám.

Linda ellenállása lassan elpárolgott és a leány kifogyott még a legszánalmasabb kifogásokból is. Tetette, hogy habozik, mialatt igazából nem akarta kihagyni ezt a ritka lehetőséget. Árvaházakban nőtt fel és idegen otthonokban, és még senki nem mondta neki őszintén, hogy szeretlek. És még most is, most sem hallotta ezt a mindent magába foglaló ígét. Talán egy tudatalatti és önkéntelen elcsúszás, de nem váltottak semmiféle holtomiglan holtodiglan, örökké imádlak és szeretlek, mélyenszántó érzések fajta kölcsönös kifejezéseket. De hogyan is mondhatott vagy érezhetett volna ilyesmit, hiszen még alig ismerték egymást. Ez a máskülönben olyan természetes és annyira fontos fogadkozás teljesen el lett felejtve. Linda nem számíthatott szüleinek vagy testvéreinek tanácsára. Egyedül és védtelenül, ellenállásának utolsó és tovatűnő szalmaszálaiba tudott csak egyedül kapaszkodni, de minden eredmény nélkül, a válaszadást próbálta elodázní.

— Volna valami, amit maga szeretne tőlem kérdezni? — Nézett Spencerre megadóan és úgy tűnt, mintha máris meg lenne hódítva és állhatatossága máris le lenne győzve.

— Ismerem magát. Tudom, hogy árvaházban nevelkedett. — Kezdte Spencer és együtt érzően a leány szemébe nézett, mintha meg akarná hatni szimpátiájával. — A maga balsorsa az én szerencsém. Hogyan tudna egy öreglegény, mint én ennél szerencsésebb lenni, hogy találjon egy fiatal hajadont egy harciasan védelmező apa és egy követelőző és kíváncsi anya nélkül?

— Van anyám.

— Van? Hol van?

— Börtönben. Életfogytiglanit kapott férfibarátjának megöléséért.

Az akaratlan beismerés megrettentette Lindát. Nem volt szándékában, hogy ilyen kompromittáló információt Spencer tudtára adjon. Vajon el fogja-e vele ijeszteni a kapitányt?

Shrewsbury kapitányt nem olyan fából faragták, akit könnyen ki lehetett billenteni egyensúlyából. Olyan hangnemben válaszolt, mint akinek kimeríthetetlen erőforrások és utólérhetetlen felsőbbtség áll rendelkezésére.

— Tudom, hogy maga nem örökölte anyjának természetét. A gonoszság nincs meg magában. Maga egy légynek sem tudna ártani.

Linda aggódott. A ritka alkalom máris kicsúszott volna a kezéből? Spencer hangjában valami rosszallást hallana? Egyre gyengébbek lennének az esélyei? Dönteni kell, amíg az ajánlat érvényes.

Összeszedte bátorságát és határozott hangon kijelentette. — Igen, férjhez megyek magához, Spencer Shrewsbury kapitány.

Spencer arcára magabiztos mosoly derült. A gyémántgyűrűt lassan és gyengéden Linda ujjára húzta.

— Linda, drágám, — mondta, először használva a szerelmesek kedveskedő jelzőjét és először fogva tegeződésre a szót. — Nem fogod megbánni döntésedet. Szerető és jó férjed leszek.

— Én is jó feleséged leszek. — Linda suttozta és elfogadta a tegezést. — Légy jó hozzám és én gondodat viselem és boldoggá teszek.

—

Ezekkel a szavakkal elindultak azon az úton ahonnan többé nem volt visszatérés. Többé nem volt alkalom, hogy változtassanak predesztinációjukon. Nem létezett időgép, ami visszahozhatta volna őket előző életükbe. Jóban vagy rosszban, választott végzetükkel kell majd élniük. Linda minden szerencséje és balszerencséje ezen a döntésen múlt, amit a leány oly elhamarkodva és az alkohol befolyása, és ennek a fényesen gazdag helynek csábos varázslata alatt hozott. Mrs. Linda Shrewsbury lesz belőle, egy légitársaság pilótájának a felesége, ami nagyon dicséretre méltó rang minden

körülmények között, de talán túlságosan sok követelményeket támasztó egy tizenkilenc éves leány részére.

–

Az esküvő, egy hónappal később a régi Darieni Presbiteriánus kistemplomban lett megtartva. Néhány idős hölgy és úriember képviselte a vőlegény rokonait és ismerőseit. Főleg Spencer édesanyjának és édesapjának a barátai, még a régi szép időkből, amikor a család a gyülekezet fontos és aktív részét képezte.

Spencernek nem voltak helybeli barátai és ismerősei. Munkája távoli vidékekre ragadta. A terjedelmes területű porták nehezé tették, hogy szomszédjaival barátságot kössön. A város nagyon megváltozott és lakossága kicserélődött régóta elfelejtett középiskolai évei óta. Kinőtt a régi tengerparti nyaralóhely és hatalmas nyári kastélyok csendes településéből és a New Yorki pénzügyi negyedbe ingázó szuper gazdagok exkluzív magánterületévé lett. Ha Spencer ott állt volna reggelenként a vasútállomás zsúfolt peronján, egyetlen lelket sem ismert volna fel. Egyetlen ismerős arc sem került volna elő múltjából.

Linda joviális természetű és kissé kövérkés főnöke, mesterszakács García kísérté Lindát az oltárhoz és adta át a vőlegénynek és munkatársai, a repülőtéri pincérlányok hitetlenkedő arccal és az irigységtől sárgán ültek a hátuk mögötti padokban. Linda földig érő habfehér menyasszonyi ruhát viselt és utolsó fillérjét is ráköltötte megvételére, de az álomszép és méregdrága csipketünemény tökéletes illett az alkalomhoz és méltóan kiemelte a pironkodó mátká ifjú szépségét.

Tömött fürtökben vállaira omló sötétbronz haja aranykeretbe foglalta halovány arcát és attraktív kontrasztként emelte ki ruhájának vakító fehérségét és magasztos fontosságot kölcsönzött az eseménynek.

Spencer legszebb fekete szmokingjába öltözött és másodpilótája töltötte be a vőfély szerepét.

A fiatal kálvinista pap hosszú és mélyen szívre ható beszédet mondott a házasság örömeiről és kötelezettségeiről, a szeretet és a megértés fontosságáról és a gondoskodás és a gyöngédség életre szóló feladatáról. A tiszteletes megemlítette a férj felelősségét, hogy asszonyát vigyázza és védelmezze és az asszony kötelességét, hogy meleg otthont teremtsen férjének és minden este ízletes étellel várja a munkából hazatérő fáradt kenyérkeresőt.

Linda elgondolkozott, hogy hogyan fog minden este friss ételt készíteni, először is nem tudta, hogyan kell főzni, másodsor nem tudhatta, hogy férje mikor tér haza hosszú útjaitól, talán minden tíz napban egyszer. De nem volt ideje elmerülni kételkedéseibe és az ünnepélyes szertartás folytatódott.

A tiszteletes meghallgatta fogadalmukat, a vőfély odaadta a gyűrűket és mind a ketten gratuláltak az ifjú házasoknak és szeretettel nézték, ahogy a menyasszony vőlegény, kissé félszegen, először váltanak házastársi csókot.

Az esküvő utáni fogadás a Piedmont Clubban, az alkalomra kibérelt és méltóképpen kidíszített nagyteremben lett megtartva. Az étel kitűnő volt és bőséges; a diszko zsoké alkalmas zenét szolgáltatott és Linda és Spencer kissé kaptatosan forgolódtak néhányat a vidám zene ritmusára. Linda táncolt több idősebb férfival is és Spencer is szaporázott jó pár fiatal nővel, különösen a repülőtéren dolgozók közül, akik kihívóan és szégyentelenül adták Spencer tudtára meglepetésüket és csalódásukat.

— Ha tudtam volna, — suttozták Spencer fülébe a szemtelen dámák, — hogy maga nősülni akar, magam mentem volna feleségül magához.

Spencer nevetett és dicséretnek vette a komplimentet és hasonló stílusban adta vissza. — Elkésett, drágám, hogy a feleségem legyen, de azért, ha akarja, lehetünk még intim barátok.

És nevettek, mint ugyanannak a feleségcseregető klubnak a tagjai lennének és Spencer szorosán magához húzta a fiatal kolleganők karcsú derekát és belépett a combjuk közé. Linda látta a kacérkodást és hallotta a kihívó flörtölést és buja paráználkodásra felkérő nyilvánvaló célzásokat, és mielőtt házassága első éjszakája beteljesedhetett volna, férjezett életének első fájdalmas féltékenysége máris beledöfött a szívébe.

Este tíz óra felé lejárt az előre kifizetett idő. Joe Shirkey, a menedzser elkezdte leszedni az asztalokat és nekiállt előkészíteni a termet az éjszakai turnus számára. Spencer hazavitte Lindát és a fiatalasszony életében először átlépte a férfi Darieni házának küszöbét.

Ittasan, de lehet, hogy inkább részegen, az öt kilométeres pitiáner hajtás nem okozott nehézséget Spencernek, az óriásgépek pilótájának és minden baj nélkül hazaértek. Odahaza Spencer, ahogy belépett az ajtón, nekirohant a likórkabinetnek és legfinomabb skót whiskyjéből töltött magának egy fél vizespohárra valót.

Az italt hirtelen lehajította a torkán, kigúvadtt szemekkel furcsa pillantás vetett Lindára és felhorkant. — Megtettük, nem is jön, hogy higgyem, hogy igaz, de házások vagyunk. Soha nem hittem volna, hogy megnősülök.

— Nem kényszerítettelek? Vagy igen?

— Nem, csak ügyesen kihasználtad a lehetőséget.

— Valami kedvesebbet nem tudnál mondani?

— Ugyan már. Öreg vénlegény vagyok. Fogalmam sincs, hogyan udvaroljak egy fiatal és csinos nőnek.

— Azt hittem, hogy mindenhez értesz.

— Természetesen, — Spencer felröhögött és fenéig ürítette poharát, — feltéve, ha van bennem elegendő alkohol.

— Akkor igyál és légy merész.

— Tökéletesen igazad van, drágám. Az alkohol keni az élet forgandóságának kerekét.

A Chivas Regal márkájú palackból kicsobogtatott magának még vagy egy félpohárnyit és nyelés nélkül egyből leöntötte a torkán. Majd kéjsóvárt tekintetű vetett Lindára és érzéki hangon mormogta. — Na, most kezdődik a történet érdekes része.

Félénken és értetlenül, de mégis alapvető kíváncsiságától vezetve és bőségben buzgó hormonjainak köszönhetően Linda nem félt, hogy Spencerrel szexeznie kell. Akarta, hogy a férfi örvendjen. Akarta, hogy a férfi körülrajongja; és meg akarta mutatni ennek a megrögzött agglegénynek, hogy mi fán terem a boldogító szerelem. De gyakorlata és eddigi élményei korlátozottak voltak ezen a téren és tapasztalatlanságát megjátszással próbálta ellensúlyozni, mintha pontosan tudná, hogy egy fiatal menyasszonytól mit lehet elvárni a nászéjszakán.

Spencer nyaka köré fogta karjait és próbálta szájon csókolni a most már delírium határán imbolygó férfit. Az itallal keveredett szájszag és az alkoholgőz ugyan alaposan sorvasztotta erotikus vágyódását, de azért erőt vett magán és férje karjaiba simult.

Legnagyobb meglepetésére a férfi eltolta magától. — Dobd le magadról ezt a menyasszonyi göncöt. — mondta akadozva. — Rettenetesen szoros és kényelmetlen lehet. Úgy nézel ki benne, mint egy páncélba bújtatott középkori lovag. Hozzád sem tudok férni ebben a ruhaförmedvényben.

Linda levette a fehér ruhakölteményt és életében először ott állt csábítóan piciny csipkés alsóneműben egy férfi előtt, aki szabályosan fenyegette, hogy erőszakot tesz rajta.

Spencer próbált kijózanodni és jobb belátásra térni; fiatal aráját karjaiba emelte és felvitte a lépcsőn, be a nagyhálószobába. Az úton felfele Linda csupasz karjai és mezítelen combjai enerváltan és engedelmesen lógtak és kalimpáltak, teste elnehezedett és Spencer alaposan kifulladt és erősen lihegni kezdett.

— Micsoda hülye szokás, — szitkozódott, — miért nem mehet fel egy menyasszony a saját lábán az emeletre?

Linda tréfára vette a dolgot és nevetve válaszolt. — Nem vagyok olyan nehéz, tedd a kötelességedet és ne zúgolódj.

Az emeleti hálószobában Spencer az ágy tetejére helyezte feleségét, egyet hátralépett és kezdte ledobálni a ruháit. Készen állva az elkerülhetetlenre Linda megemelte felső testét és háta mögött tartott könyökére támaszkodva nézegette Spencert és szemében romantikus vágy és buja kíváncsiság csillogott.

A férfi állta a nő tekintetét, szégyentelenül letolta alsónadrágját, és teljesen mezítelenen, mint egy emberevő szőrös ősember Linda elé lépett. Linda óvatos pillantást vetett feléje és a látványtól megszégyellte magát.

— Le tudnád oltani a lámpát? — mondta kérlelő hangon.

Spencer lecsavarta a lámpát és a sötétségben könnyebbnek érződtek a dolgok. A hold sápadt fénye beömlött az ablakon és a sejtelmes ereje kelta hercegnővé változtatta Lindát, aki egy erdei sziklán ülve megadóan várja szeretőjét és készen áll, hogy teljesíthesse vágyait.

A férfi előrelépett, rátérdelt az ágyra és lehúzta Linda bugyiját. Linda összerázkódott, a nők ösztönös ősi félelme menekülésre bízta, de a férfi hites ura volt és Linda nem akart megfutamodni. Spencer kigombolta felesége melltartóját és ledobta a földre. Szőrös mellkasa hozzáért Linda patyolatfehér vállaihoz és a fiatalasszony suta bátortalansággal Spencer nyaka köré fonta karjait.

Negyvenöt éves Spencer ráengedte 185 centiméter magas és kilencvenkilós, erős csontokból és tiszta izomból álló férfias testét Lindára és próbálta széjjelnyomni a combjait. A tizenkilenc éves, 175 centiméter magas, és legfeljebb ötven kiló súlyú Lindának vékony csontjait kevés és finom izomzat, és alkalmas helyeken némi puhára párnázott gömbölyűség takarta. A fiatal nő jóformán eltűnt Spencer alatt és bármi ellenkezés teljesen hiábavaló lett volna.

Spencer már hosszú évekkel ezelőtt elhagyta a gyors és tüzes izgalmak korszakát. Mindent látott és mindent megtapasztalt, és bármi elképzelhetőt megcsinált, ami létezett. A szerelem minden fajtáját és minden formáját, amit csak ki tudott gondolni és bárkivel, már régen kipróbálta. Az utóbbi néhány évben, észrevette, sajnálatosan, hogy régi spontán és azonnali erekciója nem állt többé rendelkezésére és mindenféle speciális technikákat és pozíciókat kellett alkalmazzon, hogy megkeményedjen, olyanokat, amikről Lindának fogalma nem lehetett.

Spencer folytatta az előrenyomulást. Szakértő módjára hanyatt fektette Lindát, leszorította az ágyra és súlyát ráengedte a fiatalasszony hasára. Megmarkolta a térdeit, széjjelfeszítette hosszú lábait és félpuha, de vastag és húsos hímveszejét a nászéjszakás asszony érintetlen bejárata elé igazította. Nagyot nyomott, de semmi, a szerszám nem tudott becsúszni.

Bőségben buzogó szexuális hormonjaitól csurom nedvesre izgult fiatal nő csúszós volt, mint egy vödörnyi sikamlós kenőszappan, de mégis, Spencer nem tudott beléhatolni. Linda erős és rugalmas szűzhártyája elállta petyhüdt nudlijának útját. Spencer nem adta fel, egyre dühödtebben próbálkozott és Linda, ahogy felismerte a probléma okát kárminveresre pirult és restelkedve súgta férje fülébe. — Spencer, borzasztóan sajnálom, de még szűz vagyok. Még soha nem voltam férfivel, bocsáss meg, drágám.

— Persze, hát persze, milyen naiv is vagyok, — Spencer morogta csalódottan és kihúzta használhatatlan szerszámját.

— Ugye nem haragszol, — kérdezte Linda félénken. — Vagy igen?

Spencer halálosan gyűlölte a leereszkedő hangot. *Miért is kellett, hogy megnőssüljek?* Gondolta. *Mint egy púp a hátamra kell nekem ez a gúnyolódó kis lotyó.* Szerette volna megütni Lindát. Lekeverni egy pofont arra az alakoskodó kis arcára. De nem most, nem a nászéjszakájukon. Hadd tanulja meg később a szemét szuka, hogy a férjének rossz oldala is van.

Alkalmatlanságát és kudarcát lényegtelennek próbálta beállítani. A nőt kellett hibáztatnia érte és nyugodt hangon, ami szinte egy életre szóló gyűlöletet vetett előre

válaszolt. — Nem kell, hogy pont ma este csináljuk. Ha akarsz, várhatok addig, amíg hozzászoksz és bejössz. Semmi esetre sem akarom erőszakolni a dolgot.

Spencer lefordult Lindáról és hanyatt fekve kinyúlt mellette. Néma és feszélyezett csendben sokáig feküdtek egymás mellett. Halálra rettenve, hogy nehogy a hatalmas termetű férfit magára dühítse Linda egy árva szót sem merészelt kinyögni. Szíve vadul vert a torkában, és amikor hosszas várakozás után Spencer végre megszólalt, készségesen ugrott.

— Lenne azért egy valami, — kezdte Spencer, — amit csinálhatnál nekem ma este, valami, amit nagyon szeretnék, ha megtennél.

— Bármit, amit óhajtasz.

Spencer férfiassága ugyan csütörtököt mondott, de azért még szinte fájdalmasan nagyon szeretett volna szexezni Lindával. Mezítelen testének látványa rabul ejtette, ha nem így, akkor úgy, de a magáévá akarta tenni. Meg kellett, hogy alázza; be kellett, hogy mocskolja, hogy mindjárt a kezdettől fogva megtanulja, hogy a férje parancsol odahaza. Ahogy a repülőgépen rendelkezett, Spencer odahaza sem volt hajlandó eltúrní semmi ellentmondást.

— Fordulj meg és ereszkedj rá az arcomra a fenekeddel, szeretném megismerni az ízedet.

Linda szerette volna helyrehozni vélt mulasztását, hogy megakadályozta nászuk beteljesülését, megfordult, Spencer hasa fölé kuporodott, ahogy a férfi utasította. A férfi belefúrta fejét Linda fenekének partjai közé, száját rátapasztotta a fiatal nő erőteljes szeméremajkaira és mélyen közéjük dugta a nyelvét. A furcsa aktus gyönyört okozott a tapasztalatlan fiatalasszonynak. Kéjesen felnyögött, megkönnyebbült, elengedte magát és szinte élvezni vélte a szokatlan aktust.

Kell, hogy szeressen, gondolta, ha ilyen malacságot csinál nekem.

Spencer tarkójánál fogva rányomta Linda fejét petyhüdt férfiasságára és a fiatal nő követte a férfi kezének erejét. Hamarosan Spencer megkeményedett, vastag lett, és fullasztgatni kezdte Lindát. Spencer egyre jobban nyomta Linda fejét lefele, amíg annak tágra feszített szája el nem érte a férfi péniszének tövét. Néhány perces néma küzdelem után Spencer hidegrázó jajgatásokba kezdett, mintha egy siratóasszony óbégatna valami gyászéneket, hosszas, majd artikulátlan hangon elbődült és ellötte töltetét. Linda akkorra már képtelen volt lélegzeni, közel volt a megfulladáshoz és erővel kellett, hogy eltépje száját Spencer péniszéről.

Spencer befejezte gyönyörét és, ittasan és kimerülten elaludt, és egy percen belül horkolt, mint egy jóllakott ártánydisznó.

Linda végre visszanyerte szabadságát és gyorsan kifutott a fürdőszobába. Az ajtót magára zárta és dühödten köpködve és törölve száját behányt a kagylóba. Hányingere nem múlt el, de megmosta arcát és felbőszülten kutatott egy új fogkefe után. Talált egyet az egyik fiókban, kibontotta a csomagból és megveszekedett erővel sokáig dörzsölte a fogait és többször kiöblítette a száját. Majd újratekerte a folyamatot, de ezúttal fertőtlenítő szájöblítő-folyadékot használt víz helyett. Miután szájának kimosását

befejezte felkapaszkodott a mosdó tetejére, leguggolt és mintha egy motorizált kefe dörzsölné véresre sikálta alsó felét.

Félórányi mindenre elszánt tisztálkodás után bőröndjéből kivette hálóingét, felvette és visszafeküdt Spencer mellé.

Minden porcikája reszketett az idegességtől és bár halálosan ki volt merülve mégsem tudott aludni. Az események nagyon összezavarták lelkivilágát és nem tudott megszabadulni, hogy makacsul ismételgesse a nászéjszakáról kialakult végső véleményét. *Drága fenn való, még mindig szűz vagyok, és ha a szex ez, amit ma este tapasztaltam, akkor, és isten legyen könyörületes hozzám, egyáltalában nem fogom kedvelni.*

—

Az esküvőt követő napok folyamán Spencer nem kereste a szexet Lindával. Inkább gondoskodott feleségéről, és hogy otthon érezze magát vett neki pipereszereket, krémeket és egy fél tucat saját törülközőt. Spencer nem sajnálta a pénzt. Linda bármit kért, Spencer megvette. Megmutatta neki, hogy hol van a szupermarket, engedte, hogy Linda telerakja a jókora bevásárló szekeret és segített neki, hogy a házban mindent eltegyen a megszokott helyére. Spencer jó, gondos férjnek látszott, bár egy gyakorlott szem könnyen megállapíthatta volna, hogy mániákusan akar mindent ellenőrizni, és mindennek úgy kell lennie, ahogy ő látja jónak és oda legyen téve, ahova ő akarja. Mint mindig, ahogy évtizedeken keresztül anyjával együtt élve megszokta.

Egy hét elteltével Spencer elment, hogy teljesítse következő tíz napos szolgálatát. A repülőtérré limuzint fogadott és a nagy BMW kocsit otthagyta Lindának, azzal a figyelmeztetéssel, hogy ne sokat használja és gyakorlatlan hajtási képzettségével ne menjen hosszú utakra.

Házasságuk fizikailag egyelőre nem konzumáltatott és szerelmi egyesülésük megvalósíthatatlan maradt. Linda nem gondolt, az okokra, nem hiányzott neki a szex, inkább szakácskönyvet vásárolt, kitakarította és feldíszítette a házat és gondja volt, hogy Spencert finom vacsora várja, ha végre hazajön útjairól. De Spencer nem látszott éhesnek és vajmi keveset evett Linda főztjéből. A fiatalasszony nem adta fel, újra és újra megpróbálta és nem panaszkodott. Spencer mértékletesen ivott és főleg hallgatott és házasságuk békés és kölcsönösen megértő hétköznapisággá csendesedett.

Harmadik Fejezet

Percy hazament, gyorsan lezuhanyozott és felvette vakító fehérre mosott és frissen vasalt tenisz nadrágját. Felül ujjatlan pólóinget húzott és megnézte magát a tükörben.

A tükörből egy életével mérhetetlenül elégedett fiatalember nézett vissza rá, akinek soha nem lehettek nagyobb gondjai, minthogy balzsamos tavaszi délutánokon helybeli hölgyeknek teniszleckét adjon.

Lent kinyitotta a behajtó aszfaltján álló kocsijának csomagtartóját. Megnézte, hogy benne van a labdatartó kosaras állvány és labdákkal telitömött sporttáskája. Ütőjén gondosan leellenőrizte a húrok feszességét és megnézte, hogy a markolatra rátekert bőrszalag nem-e feslett fel. Mikor mindent rendben talált, nagyon is aprólékos igényeit kielégítően, elhajtott a Valala Delicatessen csemegeüzlethez.

— Hello, Joe, — üdvözölte régi középiskolai vetélytársát, akiből mostanra már egy udvarias fűszeres segéd lett. — Készíts nekem egy Boar's Head márka kemencében süített pulykamell szendvicset félbevágott olasz cipóba rakva.

— Mi más tegyek a kenyér közé?

— Salátát, szeletelt paradicsomot és kend meg mustárral. Ha kész csomagold be és írd hozzá a három palack Perrier ásványvizet, amit kivettem a hűtőből.

Percy rendíthetetlen híve volt az egészséges étkezésnek és maga volt az élő bizonyítéka elmélete helyességének, mivel soha nem volt beteg. Még csak nem is tüszentett, ami egyike volt a gusztustalan dolgoknak, amiket következetesen elkerült.

Valala után lehajtott a Noroton Avenue úton, jobbra fordult a Presbiteriánus Templom vörös téglából épült új épületénél, csinált egy hirtelen balra kanyart és befordult a Nearwater Lane fasorra, ami a Weed Beach tengerparti parkhoz vezetett. A bejáratnál intett az őrházban üldögélő és televíziót néző fiatal fekete legénynek, akinek jobb fülében ott fityegett az elengedhetetlen, túlméretezett arany fülbevaló. Leparkolta kocsiját, visszajött az őrházhoz és kifizetett nyolc dollárt a négyes számú teniszpálya kettőtől négyig való használatáért.

Megnézte az óráját. *Kevéssel múlt negyedkettő*, konstataulta, még *bőségesen maradt elegendő időm, hogy nyugodtan elfogyasszam ebédemet*. Kocsijából kivette világoskék kemény plasztik anyagból készült hűtőládáját és kivitte a homokos fővenyre, ahol a víz közelében leült egy árnyékos fa alatti piknik asztalhoz.

Akár egyszerű, akár komplikált, morogta az orra alatt, az élet azért van, hogy gyönyörünket leljük benne.

Ízletes falatokat harapva a zamatos húsból és hozzá a ropogósan friss salátalevelekből, szemét minden értelmes cél nélkül a Long Island Sound beltenger széles vízén keresztül nézve a messzi távolba függesztette. A pillanat varázslatos békéje felmérhetetlen értékű elégedettséggel töltötte el. A táj felemelő szépsége és a nyüzsgő és izgágáskodó világ tőle való biztos távolsága, és hogy itt megtalálta a saját csendes helyét végtelenül örömteli belső nyugalmat kölcsönzött lelkének. Talán Percy nem értette, vagy nem foghatta fel, hogy itt valami nincs rendben. Ilyen és ehhez hasonló pillanatokban, azonban néha elgondolkozott azon, hogy tapasztalatokat kellene szereznie a világban, utaznia kellene és látnia, és meg kellene ismernie érdekes embereket és egyéniségeket, máskülönben, és ennyit biztosan tudott, soha nem lesz képes megírni egy valamirevaló és kiadható novella legelső oldalát.

De mit rágja magát, gondolta, az élet nem lóverseny vagy agárkutya ügető, mindig lehetne rosszabb is. Fizethetne gyerektartást, lehetne alkoholista, vagy isten óvjon, megrögzött droghasználó. Gondolatai sokféle kalandoztak, de alapjában véve elégedett volt sorsával és pont olyannak kedvelte magát amilyen volt. Soha nem unatkozott, soha nem érzett depressziót és soha nem volt elkésérítő társaságihiánya. Az unatkozás okozza a világ összes problémáját, fejtegette magában és ő, ezekkel a független teniszórákkal, alkalmi munkáival és irodalmi kísérleteivel feltalálta az ellenszert. Nem volt éppen egy unalmas alak. Ha kellett magányosan is érdekes társasága volt saját magának.

Miután elfogyasztotta szendvicset és továbbra is végtelenül elégedettnek érezte magát, gyönyört gyönyörre halmozva vett magának egy tölcsér csokoládéfagyaltot. Ismét leült a piknikasztal mellé, nyalogatta az édességet és tovább tűnődött az élet furcsaságairól. Majd összehajlította a hűtődobozát és visszasétált a teniszpályákhoz.

Három tanítványa, három negyvenes éveiknek közepét taposó nő, állandóan jókedvű, gondtalan és vagyonos, örökké nevetgélő és megállás nélkül fecsegő és szóáradataik között lélegzetvételnyi szünetet sem hagyóan csicsergő Darieni feleség, már néhány perccel ezelőtt, előtte megérkeztek.

— Hello, Percy, — üdvözölték a nők kacarászva, — készen állunk, hogy rendelkez velünk.

— Hello Susan, Amy és Eileen, — Percy válaszolta magabiztos felsőbbbséggel. — Ne feledjétek az aranyszabályt, egyszer be kell melegítenünk. Álljatok sorba és kövessétek a gyakorlatok, amit bemutatok.

A három nő egymással versengve próbálta Percy figyelmét elnyerni. Karjukat a magasba emelték, lehajoltak és megérintették a lábfejükkel, rövid terpeszállásba álltak és sziporkázó komédiázással csábították Percyt.

— Hej, Percy, van még olyan testhelyzet, ami még nem próbáltál?

Percy nem engedett komolyságából. — Hölgyeim, — felelte szigorúan, — lehajolni és fel, egy kettő, gyerünk azzal a tempóval.

— Hogyan ismerkedsz a nőekkel? — Az egyik kérdezte, a mások kettő meg pukkadtt meg a nevetéstől, mert előre tudták a poént.

— Szobát vesz ki a Howard Johnson hotelben és kiakasztja az ajtajára, hogy női zuhanyozó.

— Nem viccelek, ez igaz, és hozzá még azt is gondolja, hogy egy női gályarabhajón dolgozik.

— Abban meg mi baj lehet?

— Mi? Ő a rabszolgahajcsár.

— Annál rosszabb.

— Hogyan?

— A kapitány vízisíelni akar.

A három nő rövidke tenisz szoknyácskáikban egyre csak locsogott és vihorászott, de azért követték Percy mozdulatait, forgatták karjaikat, emelgették lábaikat és jobbra-balra forgatták asszonyosan telt csípőjüket.

Miután Percy gondolta, hogy eleget kínozta áldozatait a bemelegítéssel kivitte a teniszlabdákkal teli állványos drótkosarat a tenispálya ellentétes felére. Majd három labdát a kezébe vett, még vagy hatot a zsebeibe, odajött a hálóhoz és bejelentette.

— Ma a forehand stroke-t, a jobbkarral való egyenes húzást gyakoroljuk.

Valaki ismét nem tudta megállni, hogy meg ne kockáztasson egy csiklandós bemondást. — Percy, melyik kezeddal szereted jobban csinálni, ha magadban gyakorlod a húzásokat?

Percy enigmatikus, mindentudó mosollyal vette tudomásul a szaftos és tiszteletlen megjegyzést, majd közelebb lépett a nőkhöz és magyarázni kezdett.

— Lányok, az ütőt tartsátok a forehand pozícióban, ahogy a múlt héten mutattam. Karotokat húzzátok teljesen hátra, tartsátok az ütő lapját merőlegesen lefele, üssetek bele a labdába és karotokkal követve az ütést engedjétek a rakettet az arcotok előtt fellendülni a magasba.

Leellenőrizte és kiigazította mindegyik nő testtartását ameddig valamennyi helyesen csinálta. Egyiktől a másikig lépett és gondja volt rá, hogy centiméter közelségbe kerüljön domborodó fenekükhöz. Megfogta a kezüket, közben izmos combja könnyedén fenekükhöz ért és szinte átölelte őket, ahogy karjukkal együtt az ütő magasba suhanását követte. A kellemes testgyakorlás legalább harminc percet vett igénybe. A nők arcán ragyogtak az egészséges mozgás és az izgalom rózsái, a lecke határozottan megérte a ráköltött tandíjat.

— Következőnek átmegegyek a pálya másik oldalára és mindenkinek ütök két labdát. Használjátok a forehand stroke ütést, ahogy idáig tanultuk és üssetek vissza a labdákat.

Ütögették a labdákat, amíg a labdakosár ki nem ürült, akkor Percy elkiáltotta magát. — Labdaszedés.

Percy a hálónál maradt és mustrálgatta nőket, akik nagy igyekezettel gyűjtögették a labdákat. Előrehajoltak, bizonyára szándékosan tennék, és kacéran mutogatták feléje a formás popsijukat alig takaró fehér pamut nadrágocskáikat.

Ahogy élvezetének tetőpontján Percy a legnagyobb gyönyörrel nézegette az étvágygerjesztő látványt, szeme sarkából lesve észrevette Pamélát, ahogy az asszony leült a teniszpálya dróthálóján kívül közvetlenül lévő fapadra.

Percy próbálta nem észrevenni Pamélát, de a látogató megjelenése nem kerülte el tanítványainak figyelmét.

— Egyik ismerősöd, Percy? — kiabálták neki.

Percy nem közölhette válaszát lehalkított hangon. Bármit, amit akart mondani, vagy megmagyarázni, harmincméternyi távolságból a pálya hangvisszaverő kemény aszfaltja felett kellett átkiabálnia.

— Az egyik kedves szomszédom. Lejött, hogy nézze a helybeli tehetségek legjobbjait.

Eileen, a legnagyobb szájú a három körül odakiabált Percynek.

— Percy, jobb lesz, ha a jó oldaladat mutatod. A hölgy a lánya részére jött ide leellenőrizni tégedet.

Percy felnyúlt a magasba, megcsavarta az ütést és lecsapta a labdát. A labda meghajlott ívben átrepült a pályán és nagy erővel felpattant Eileen lába előtt. Eileen-nek félre kellett ugrania, de még volt ideje, hogy odasúgja Amy-nek. — Remélem, hogy a lány csinosabb, min ez az öreg dög.

Tréfálkozás és ugratások, a jó hangulat megsavanyodott, mint nyáron a kovászos uborka. A három fizető tanítvány extra energiát fektetett bele, hogy legalább középesen jó játékosoknak látszanak. Pamela jelenléte nyilvánvalóan bosszantotta őket. Percy is azon a véleményen volt, hogy szörnyű pimaszság Pamélától, hogy hívatlanul megjelenik a teniszpályán. De a hely egy városi park, és szomszédja odamegy, ahova méltóztatik, és oda teszi le kövér fenekének húsos partjait, ahova akarja.

A második negyvenöt percben Percy az erőteljes szerválás technikáját mutatta be tanítványainak. Elmagyarázta az elméletet, bemutatta az ütő váll mögötti előkészítő leengedését, a labdát zsinóregyenesen feldobta a magasba, előrehúzza ütőjét és oldalvást, finyesen megcsavarva a mozdulatot rácsapott a kerek filcgömbre. Majd minden egyes hölgytanítványához odament, beigazította a karjaikat, térdeiket behajlította hátulról és jobb csipőjüket kezével előretolta és velük együtt gyakorolta a mozdulatot.

Mondani nem kell, az oktatásnak eme gondos technikája rengeteg fizikai érintéssel és kellemetes tapogatással járt.

Percy hölgyei felettébb örültek a speciális gondoskodásnak és nagy élvezettel konstatálták Pamela csalódott bosszankodását, ahogy az egyre növekedett Percynek Pamela teniszleckéken való hívatlan jelenléte iránt kimutatott elégedetlenségével. A lecke végeztével Percy minden egyes tanítványától beszédte a húsz dollár tandíjat és megígértette velük, hogy a következő héten ugyanebben az időben és ugyanitt ismét itt lesznek.

Észrevéve a teniszlecke végét, Pamela bejött a pályára és bemutatkozott a három nőnek. — Hello, ladyk. A nevem Pamela. Percy közvetlen szomszédja vagyok. Soha

nem gondoltam volna, hogy Percy ilyen nagyszerű teniszoktató. Lehet, hogy kellene, hogy én is leckéket vegyek tőle?

— Percy a legelső a legjobbak között. — A három nő egyszerre fejezte ki feltétel nélküli támogatását. — És hozzá még szemtelenül fiatal. Nem?

Percy közbevágott, gondolván, hogy jobb lesz közbelépnie, nehogy Paméla felesleges dolgokat áruljon el. — Sajnálom, Paméla. Erre a szezonra már minden időm be van táblázva.

Pamélának esze ágában sem volt, hogy pénzt költjön teniszórákra, csak tudatni akarta a többiekkel, hogy Percy hozzá tartozik. — Percy, — mondta, — jól tudod, hogy ha tőlem pénzt akarsz, becsületes munkát kell végezned érte. Tudod, hogy megy az ilyesmi. Nem?

Jelezve óhaját, hogy a tolakodó idegent félreállítsa, Eileen, a három tanítvány közül a leghatározottabb, és legszókimondóbb elfordult Pamélától és mintha a nő ott sem lenne egyenesen Percyhez beszélt. — Percy, drágám, ne felejtsd el, hogy ma este imaóránk van a Kálvária Baptista templomnál a Post Road főúton. Nagyon szívesen látnánk, ha el tudnál jönni.

Percy oldalpillantást vetett Pamélára, majd visszanezített Eileenre és nemet intett a fejével. — Eileen, borzasztóan sajnálom. Már van valami más elfoglaltságom. Ma este nem tudok elmenni a templomba.

Eileen nem mulasztotta el észrevenni a Percy és Paméla között váltott alig észrevehető jelt és alapjaiban és erkölcsiben mélyen megsértett hangon válaszolt.

— Mi lehetne fontosabb az Isten házában?

Miután választ nem kapott hozzátette. — Az úrnak minden elveszett bárány kedves és attól félek, hogy te egyike vagy az eltévelyedettnek. Jól gondold meg a dolgot.

— Végtelenül sajnálom, de nem szeghetem meg a szavam. Talán majd legközelebb.

A győzelem Paméla-jé lett, de nem kiálthatta világgá, nem vághatta a többiek arcába, hogy Percy ma este még át fog jönni hozzá, késő éjszaka hogy helyére tegye a függönyrudat. Hangosan szerette volna közhírré tenni, hogy Percy az övé, de Darien mégiscsak kisváros volt és alá kellett vetnie magát a helybeli erkölcsi normáknak és elvárt viselkedési szabályoknak. Meg kellett, hogy elégedjen, hogy elhínthette a gyanú legapróbb csíráját, hogy mégiscsak van valami köze Percyhez. Titokzatos mosollyal az arcán lépegetett vissza kocsija felé, amiből sok mindent ki lehetett olvasni.

A három másik hölgy tovább csevegett egymással. Tetették, hogy nem érdekli őket az ügy, amíg Paméla kocsija el nem tűnt, és utána Percy felé fordultak. — Jövő héten ugyanitt, fiatalember. De vigyázzon erre a nőre. Ez a nő szerelmes magába és nagyon féltékeny természetűnek látszik.

— Ez már az ő problémája.

— Majd csinál belőle neked is problémát. Hidd el nekünk.

— Ne aggódjatok mindenért. Tudom, hogy mit csinállok.

— Tényleg? Akkor magyarázd el nekünk, hogy hogyan fogsz tőle megszabadulni, ha elegend lett belőle? Nem fog elköltözni a városból. Inkább majd neked kell innen elhordanod a sátorfádat.

—

Percy összeszedte a teniszlabdákat és beledobálta őket a sporttáskájába. A drótkosárral együtt beletette kocsijának csomagtartójába és hazahajtott. Odahaza leült szövegszerkesztője mellé és megírta régóta készülő novellájának következő fejezetét. Megállás nélkül dolgozott, amíg anyja el nem kezdett kiabálni a konyhában. — Kész a vacsora, gyerünk, mindenki az asztalhoz.

Percy lejött az emeletről és leült az ebédlőben álló családi vacsoraasztal mellé. Apja már ott ült és a New York Times hatalmas lapjait maga elé kitergetve elmélyülten tanulmányozta a szerkesztői hozzászólásokat. Ahogy hallotta Percyt leülni felnézett és megragadta a reggel óta várt alkalmat, hogy valakinek elmondhassa véleményét.

— Ez már tiszta túlzás, amit csinálnak. Ez a homokosok közötti házasságról szóló vita túlmegy minden határon. Házasság csak egy férfi és egy nő között lehet legális. Ezek az erkölcstelen liberálisok az ország morális fundamentumát rombolják le.

Percy imádott vitatkozni és következetesen az okfejtővel ellentétes véleményt szerette képviselni, tekintet nélkül arra, hogy mi volt a saját véleménye. Ösztönszerűen ki akarta hozni az emberek igazi érzéseit és személyes felfogásukat, hogy a későbbiekben szereplőket tudjon belőlük formálni regényeiben és írásaiba bele tudja foglalni kimondott vagy feltételezett véleményüket.

— Papa, — vonta kérdőre apja álláspontját. — Mi mást vársz tőlük, hogy csináljanak? A nyolcvanas évek elejéig túlságosan paráznák voltak. Mindenki csinálta mindenkivel. Majd jött az AIDS járvány és tudtukra adták, hogy jobb lesz, ha állandó partnereik vannak. Legyen egy életre megmaradó társuk és ne terjesszék a betegséget. Most hűségesek akarnak lenni egymáshoz, holtomiglan-holtodiglan fogadalmat akarnak kötni és ismét az hányjuk a szemükre, hogy helytelenül állnak hozzá a dolgokhoz. Mit számít neked, hogy legálisan házasok vagy nem? Az 1964-es polgárjogi törvény előtt a legtöbb államban a rasszok közötti házasság be volt tiltva, mert az akkori erkölcsök szerint immorálisnak számított.

Mr. Lawrence Grimsby az erkölcscsőszök rosszalló tekintetével bámulta legfiatalabb gyermekét. Nem bírhatta, ha ellenkeztek vele. Mint mérnök hozzá volt szokva a tényekhez, számokhoz és a megcáfolhatatlan valósághoz és haladószelleműnek tartotta magát. Egész életében az emberek jó tulajdonságait kereste és fiatalabbik fiát úgy fogadta el amilyennek sikerült a gyerek. Tudta, hogy Percy alaptermészetileg jó, bár néha túlságosan is szabadgondolkodású, és rendben van, hogy egy olyasvalaki, aki soha nem fog tudni megengedni magának egy olyan házat, mint a szüleié. Mr. Grimsby felvilágosult gondolkozása megértette vele, hogy az emberiségnek mindenféle fajtát és változatot magába kell foglalnia, hogy egésznek lehessen venni. Tehát magára

erőszakolta, hogy eltűri fiának néha nagyon is furcsa viselkedését. De ezúttal, Percy homokosokról kifejtett makacs és keményfejű véleménye meglepte és felbosszantotta.

— A Morál Majoritás, a nemzet erkölcsi többsége, — leckéztette fiát, — vissza kell, hogy vezesse országunkat alkotmányba fektetett keresztény alapjaira.

Írói tevékenységének hosszú órái alatt Percy sokat gondolkozott már erről a témáról és készen állt a válasszal. — Miért engednék még, hogy egy fundamentalista, evangéliumhirdető jobboldali kisebbség uralja a mi sokrétegű hazánkat és mindenkinek megparancsolják, hogy hogyan éljenek?

— Fiam, — az apa felelte növekvő felháborodással hangjában. — Ilyenfajta gondolkodás még sok bajt fog neked okozni az életben és súlyos árat fogsz fizetni szabados liberalizmusodért.

— Nem vagyok se szabados se liberális, de nem állhatok karban tett kezekkel némán, amíg egy minden újtól idegenkedő xenofóbias többség megkülönböztetést és igazságtalan eltiprást hirdet bizonyos kisebbségek ellen. Aggódom, hogy a Morál Majoritás minden szabad gondolkodást meg akar akadályozni, amelyet elveikkel nem egyezőnek találnak. Félek, hogy el akarják taposni az én független gondolkodásomat amire, mint egy valóságkereső és mindenkinek igazságot akaró írónak szükségem van.

Az apa úgy érezte, hogy más választása nem marad. Személyeskedő támadást kellett fia ellen indítania.

— A homokos köcsögök jogait próbálsz védeni? — kérdezte emelt hangon.

Idősebbik fia, Dávid, huszonnyolc éves fiatal kora ellenére egy befutott és öntelt főkönyvelő, csatlakozott a vitához.

— Lehet, hogy Percy is közülük való. Nincs semmiféle állandó barátnője. Ha jobban meggondolom még nővel sem láttam soha.

Percy felcsattant. — Még nem találtam meg az igazit. Prostituáltaknak meg nem szeretek fizetni, ahogy te csinálod, ha ez a te tiszta erkölcsöidnek a mércéje.

— Fiúk, — kiáltott Rosemary, Percy anyja. — Fejezzétek be a vitatkozást. A vacsora ki van téve az asztalra és kezdjétek szedni.

Mélytányérokban törtburgonya, főtt rizs, párolt zöldségek és egy peccenyéstálban szeletekre vágott sült disznóhús dús terítéke foglalta el az asztal közepét és Rosemary bőségesen megrakta mindenki tányérját. Az étel mennyei illata és az üres hasakba gyorsan lecsúszó első finom falatok elcsendesítettek minden további vitát, megszüntették a vádaskodásokat és helyreállították a békét.

Vacsora után Percy önként ajánlkozott, hogy leszedi az asztalt és elmosogat. Összeszedte a tányérokat, belekaparta az ételmaradékokat a konyhahulladék örlőbe és óvatosan beletette a porcelántányérokat és az üvegpoharakat a mosogatógépbé. Mire bevégezte az elrakodást szülei már kényelmesen ültek a televízió előtti díványon és egy érdekes filmet néztek a CINEMAX csatornán. Percy néhány percre leült melléjük, de amikor látta, hogy szüleit erősen leköti a banálisan egyszerű cselekményű mozi, feltápászkodott a süppedős fotelből, csendesen kilopakodott a szobából és felment az emeletre. Fent a szobában megnézte az óráját.

Még alig múlt fél kilenc. Percynek maradt elegendő ideje, hogy egy rövidet pihenjen, és friss energiát gyűjtsön az éjszakára. Rövidet, de jól aludt és negyedórával tíz előtt felkelt.

Mintha leselkedő titkos-ügynök lenne, egy darabig figyelte a ház hangjait és árulkodó moccanásait. Szülei még mindig a televíziót nézték és testvérei szobáikba húzódva telefonon társalogtak ismerőseikkel.

Lábujjhegyen leóvakodott a lépcsőn. Egérvadászaton lopakodó kandúrként szedve a lábait elment a TV szoba nyitott ajtaja előtt és választ nem várva odaszólt a szüleink.

— Kicsit kimegyek.

Negyedik Fejezet

Most, miután megszerezte, amit akart, hűséges feleséget, egy tündöklő ékességet a házában, aki szeretettel várja, amikor megtér hosszú útjairól, Spencernek nem állt szándékában, hogy megváltoztassa legénykori szokásait. Feleségének ragyogó és fiatalos látványa és teste vonalainak mustrálgatása kielégítette férfiasságát. Házasságuk nászának első aktusa tőle várhatott és nem sietette megtörténését.

De elsősorban Spencer nem szeretett szexért könyörögni. Nős vagy nőtlen, a totál kontrol a kezében kellett, hogy maradjon és ez volt az egyetlen út, ahogy házas mivoltát el tudja fogadni. Szíve mélyén egyedülálló legény maradt, bár ha családkedvelő kollégái előtt szóba jött a téma, büszkén dicsekedett fiatal és vonzó külsejű feleségével.

— Feleségem nemcsak csinos, fiatal és szexi, — mondogatta, — de nagyon kellemes is vele együtt lenni. Múló éveim legfelemelőbb boldogságát leltem meg benne.

Ha egyenesen rákérdeztek, hogy felesége milyen az ágyban, egy kézlegyintéssel elintézte a dolgot. — Én nem ebből a szempontból ítélem meg a dolgokat. — Vagy. — Miket nem gondoltok? Csak nézzetek rá erre a legszebb virágzásába indult rózsabimbóra, tele van étellel és energiával.

—

Hosszú útjain, rendszeresen egy hétnél is tovább távol maradt otthonról Spencer rákényszerült, hogy továbbra is elviselje a magányos pilóta életét, és visszatért celibátus szokásaihoz, a magányos férfiéhoz, aki mindig is volt. Szőulban, elment ugyanabba a gésa házba, mint régebben és az egész világra kiterjedően látogatta a népszerű fürdőket és vízkúra gyógyhelyeket. Idegenekkel kötött barátságot, éppen úgy, mint nőtlen korában. Így szerette és így szokta meg, és azért hogy a fiatal Linda kedvében járjon nem volt szándékában megváltoztatnia megrögzött szokásait és káros szenvedélyeit.

Esküvő után egyik legelső útja Budapestre vitte, ahol két napot kellett várnia következő pilótai megbízására. Szobát vett ki az elegáns és nemrégiben teljesen renovált Liget hotelben és a tiszta és légkondicionált szobában kialudta fáradalmait. Budapesti idő szerint másnap reggelre kiment belőle az időátállási kábultság, hatalmas

angolreggelit evett a büfében és útnak indult. Keresztülment a híres Hősök Tere placon és elment a patinás Széchenyi gyógyfürdőig.

Spencer már volt itt régebben. A Széchenyi, legkedveltebb helye Budapesten, Európa legnagyobb gyógyfürdője hírében állt és világklasszisznál is jobb lehetőséget nyújtott pihenésre és kellemes lazításra. A szabadtéri részen, egy hatalmas városi park erdejének közepén, három emelet magas épületkoszorú vett körül a nagy kiterjedésű belső udvart, ahol mennyei paradicsomok állapotával vetekedett a kényelem. Három terjedelmes medence, különböző vízhőmérsékletekkel, étterem, italmérések, fagyalt és nassoló bárók és fallal körbevett tetőnapozó, ahol teljesen mezítelenül lehetett napfürdőzni. És mindez távol a nagyváros kellemetlen porától és zajától.

A fürdőhely valóban az érzéki élvezetek zavartalan rejtekhelyét képviselte. A terjedelmes épületkoszorú belsejében termál medencék, gőzfürdők és szaunák bonyolult útvesztője fogadta a látogatót. Spencer egész nap járkálhatott, használhatta a testgyakorló gépeket, vagy lustálkodhatott. Alternálhatott, amennyit akart a szabadtéri rész építészeti remekművének és borostyán borította falainak csodálása és a belső rész hedonista élvezeteinek gyönyörteljes kihasználása között.

Méltóságteljesen ívelő boltíveivel, magas kupoláival és minaretekre emlékeztető karcsú tornyaival, Budapest termálfürdői a legalkalmasabb emlékeztetői voltak a város, más viszonylatokban teljesen elveszett, századokkal ezelőtti Ottomán építészeti periódusának. Elernyedve a meleg vízben, midőn a reggeli nap sugarai áttörnek az emelkedő termálgőzök páráját, a vendég könnyen képzelhette magát török pasának, aki a háremében szemrevételezi újonnan szerzett feleségeit.

A szabadtéri részen Spencer csodálhatta az apró bikinikbe öltözött fiatal lányokat, de a belső termekben, ahol a ruha nélküliség engedve volt, a szexek el voltak választva egymástól.

Spencer a belső termeket kedvelte.

–

Kedd volt a nap, amikor a férfiak vették birtokukba a gőzfürdő belső labirintusának helyiségeit. Spencer megváltotta belépőjegyét, keresztülment a bejárat forgóajtón és odaadta a megmaradt céduladarabot a kissé kövérkés és puha húsú, fehér vászonoverallba öltözött kabinos fiúnak. Cserébe kapott egy fehér, hm, valamikor fehér volt, most inkább idő érlelte sárga, kicsiny köténykét. A kabinos megmutatta az öltözőt, ahol levetkőzhetett és a kicsiny, fügefalevél nagyságú surcot maga elé köthette.

Következőnek Spencer végigsétált egy hosszú, kicsempézett és fényesen kivilágított folyosón. Belépett a központi medencerészre és egyenesen a falak mentén álló zuhanyozók egyikéhez ment. Levette a kötényt és alaposan beszappanozta testét. Kilesett a medence felé, ahol két késői középkorukat taposó férfit figyelhetett meg, akik tekintetét érdeklődően és sajtóságos kíváncsisággal viszonozták.

Zuhany után Spencer a legmelegebb vizű medencéhez ment. A legalább negyven fokos víz mindig kristálytisza maradt, ahogy azt a föld ezerméteres mélyéből végtelen bőségben előtörő termálforrásból folyamatosan cserélték. Spencer kinyújtotta a lábait, mesze magától eltartva a karjait letette a tenyerét és elmélyült tekintettel maga elé nézett, amilyen gondtalanul és elernyedten csak tudott és tetette a közömböst és az érdektelent.

Hamarosan észrevette, hogy az egyik férfi, aki már előzőleg szemezett vele, közelebb jön, leül a közelében és keresi a figyelmét. Ez a férfi nem tetszett neki, kerülte a tekintetét és várt. Az alak hamarosan felkelt ültéből és csalódottan távozott, de egy percen belül egy másik telepedett le helyébe és Spencer közvetlen közelébe csúszott az ülésen.

Spencer nem mozdult és nem nézett az illető felé. Az idegen óvatosan kinyújtotta a kezét és megérintette Spencer ujjá hegyét. Spencer nem vette el a kezét, mintha az idegen mozdulata véletlen lenne és szándék nélküli, de szeme sarkából odapillantott. A második férfi valamivel fiatalabbnak és sportosabb külsejűnek nézett ki, mint az első. Az ismerkedni szándékozó másodjára a lábát nyújtotta ki, egyenesen Spencer orra elé, és csalogatóan billegtetni kezdte lábujjait.

A nemzetközileg elfogadott férfi ismerkedés játékszabályait követték, ahogy az a homoszexuális férfiak íratlan könyvében benne foglaltatik. Spencernek kedvéra volt az illető és ennek megfelelően reagált. Ő is kinyújtotta a lábát és megérintette a másik férfi bokáját. Részéről merész húzás, közeledését többé nem lehetett véletlennek vagy tévedésnek minősíteni. A mozdulat nyilvánvaló volt és szándékos. Most már egymásra néztek, az idegen bólintott és jelezte, hogy megértette Spencer szándékait, de még kellett egy kis idő, hogy ismerkedésüket a többi fürdőzők előtt észrevehetetlennek és felismerhetetlennek álcázzák.

Visszahúzódott és várt ameddig Spencer megunt a forró vizet és átment a mérsékeltőbb hőmérsékletű nagymedencébe. Ott, hasonlóképpen az elsőhöz a víz alatt, mind a négy oldalon kőpadok futottak körbe. Spencer leült és egy percen belül, újdonsült barátja, akárcsak egy régi ismerős odajött és közvetlenül melléje helyezkedett. Úgy ültek egymás mellett, mint két régi haver, akik kellemes dolgokról csevegni akarnak egymással.

Az idegen magyarul kezdte a társalgást. — Jó meleg a víz. — mondta.

Spencer megrázta a fejét és udvarias hangon válaszolt. — Nem értek magyarul.

A választ hallva, az újonnan talált barát, egy tökéletes idegen, átváltott erősen akcentusos, de jól érthető tört angolságra. — Ez jó, legalább gyakorolhatom kevés nyelvtudásomat.

A vízben lebegő kis köténykékét félrehúzta és megmutatta Spencernek félig ágaskodó péniszének fejét.

Spencer egyik szemével odalesett és óvatos hangon kérdezte.

— Itt megengedik a játszadozást?

— Nem, — vigyorgott az idegen, mint egy összeesküvő. — De nem látja senki. — Majd kinyúlt és megfogta Spencer fütykösét.

— Nevem Laci, — mondta, — és nincs semmi nemi betegségem. Nagyon tetszel nekem és szeretnék veled valami privát helyen találkozni.

A férfi egyenesen a tárgyra tért. Nem volt szükség udvarlásra, összeszokásra, jellemmegismerő referenciákra, semmire, azonnal kinyilvánította szándékait.

Spencer nem akart az idegen magyarral szobára menni és nem válaszolt. Egyidejűleg azt sem akarta, hogy az ajánlattévő otthagya és engedte, hogy a pöcke rúdjának hegyit morzsolgassa.

Az idegen, Laci, nyilvánvalóan felbátorodva tovább magyarázott és más irányból, semleges témán keresztül próbálta megközelíteni Spencert.

— Kedvelem ezt a helyet. Itt nincsenek annyian, nincsenek fiatal hímrinygók, mindenre elszánt népek Romániából és más balkáni országokból. Azoktól nagyon könnyen lehet betegséget kapni. Itt biztonságosabb, közöttünk idősebb urak között. Évtizedek óta házas vagyok, de valahogy öregkoromra jött rám ez a hajlam. Nem tudok ellenállni, de nem is akarok. Te hogy állsz a dolgokkal?

Az izgalom ingere, bőségben buzogva belülről és megállíthatatlanul, felgyorsította Spencer lélegzését. Ahogy gerjedelme egyre növekedett, felette kellemetes érzés valóban, imádta a túltelített tesztoszteron játszma tiltott előjátékát. Többet nem volt a tiszteletreméltó légitársaságbeli pilóta. Nem volt a nagyra becsült Connecticuti lakos, nem volt a fiatal házas többé; elkeseredett és minden óvatosságot félredobó homokos volt, aki felszed egy hozzá hasonlót.

— Én is nős vagyok, — felelte. — De, mint te, én is szeretek félrelépni és nincsenek ellenemre a játékos kalandok.

Laci egyre nyomta a dolgot, amíg a közmondásbeli üllővas forró volt és dolgok a helyes irányba látszódtak fejlődni. — Menjünk be a gőzkamrába, — javasolta.

Kiszálltak a medencéből és bementek a forró párával teli és víztől csöpögő helyiségbe, de nem lehettek kettesben. Egy másik vénség, egy ráncos és vízözönelőtti kövületmaradvány már ott üldögélt. Nem akartak azonnal megfordulni és kimenni, tetették, mintha a gőzért és a hőségért jöttek volna ide és a köténykéket fenekük alá téve, leültek a nyirkos fapadokra.

Ismét beszélgettek. Ezúttal Spencer kérdezett. — Még szoktál szeretkezni a felségeddel?

— Nem, az asszony utálja a szexet. Meg van győződve, hogy teljesen impotens vagyok.

— Az vagy?

— Ugyan, — felelte Laci és mind a ketten nevettek.

— Gyere el hozzánk, — Laci folytatta. — Megengedem, hogy a magadévá tedd az asszonyt. Mindig mondtam neki, hogy szeretkezzen más férfiakkal is. Szeretem nézni az ilyesmit.

— És, csinálja másokkal is?

— Nem, most már elég idős és hányingere van, ha szexről van szó. De fiatalabb korában volt sok férfismerőse.

— Megengedted neki?

— Soha nem mondta el nekem. Megengedtem volna, de a nők megrögzött hazudozók. Lefekszenek mindenkivel és tagadják. Jobban érzik magukat, ha nem ismernek be semmit.

Spencer egy percig a saját feleségére gondolt. Maga elé képzelte, hogy milyen fiatal, látszólag menyire szereti és kívánja a szexet és ő nem tudja kielégíteni. A féltékenység jeges marka szorította össze szívét, de Laci, aki nyilvánvalóan semmit sem tudott Spencer belső tusakodásáról, javaslatot tett. — Túl meleg kezd itt lenni, menjünk át a hideg vizes medencébe.

A többenél is elégük lévén a párás forróságból, ketten együtt, mint két játékos kisfiú kirohantak a gőzkamrából és beleugrottak a szomszéd helyiségben lévő huszonkét Celsius hőmérsékletű medencébe.

Vadul csapkodtak a hideg vízben és hamarosan lehűtötték felhevülésüket. Később megpróbálták a szauna szobát. Az üresen állt, a fűtés leállították, és a kellemes hőmérsékletű helyiség emelkedő elrendezésű fapadjaiban bőséges hely állt rendelkezésükre. És legfontosabban, senki nem volt bent rajtuk kívül.

Betették az ajtót. Spencer lenyúlt és húzogatni kezdte Laci péniszét. A szerszám megnyúlt és megkeményedett. Laci viszonzta az akciót, előrehajolt és száját rátette Spencer fütykösére.

Spencer, erekiója kemény, mint az edzett acél, hangja reszketős és elfúló az izgalomtól, Laci fülébe súgta. — Akarom, hogy keféld meg a feleségemet. Nagyon fiatal és nagyon kívánatos.

Gerjedelemtől felhevülve és izgalomtól lángra gyújtva, Laci hangja is reszketett, ahogy vágyakozó bujassággal szemlélte Spencer fenekét. — Én inkább téged kefélnék meg.

— Most és itt? — válaszolta Spencer kérdő hangon, és nem adta belegyezését, de nem is tiltakozott.

Válasz helyett Laci megfordította Spencert, széjjelhúzta fenekének partjait és hátulról betette. Forró víztől nedves hímvesszeje csúszós volt, bőrkéje könnyen hátracsúszott, és könnyedén hatolt előre, mélyen befele.

Szégyen nélküli és veszélyes fertőzésekkel nem törődve, Spencer földöntúli gyönyörrel túrta a hátulról kapott prosztata masszázst. A különleges stimulálás, a lüktető összehúzódások és a csiklandós reszketések és a túlradó élvezet, amit a természetellenes aktus nyújtott neki, szinte elviselhetetlen gyönyörrel töltötte el. Laci meglomagolta Spencer növekedő gyönyörét, előrenyúlt és szakértő mozdulatokkal húzogatni kezdte partnere vesszejét. Kéjesen nyögve és lélegzetükből kifulladásra a két férfi gyönyöre egyszerre kulminált. Spencer a padlóra lőtte töltetét, de Laci mélyen belülre, partnerének, a fiatal házas pilótának végbelébe.

Ahogy a férfiak közötti közösülés beteljesedett és véget ért. Laci kisietett a szaunából és egyedül hagyta Spencert. Meglepődve barátságuk hirtelen véget értével, Spencer még egy darabig csodálkozva tűnődött, mint holmi ártatlan bárány emberi formában, és lassan kióvakodott a helyiségből. Lacit nem látta sehol. A férfi nyomtalanul eltűnt, és Spencer sehol sem tudta megtalálni, még akkor sem, ha egy második fordulóra lett volna kedve.

Kielégülve és elveszítve buja vágyát, Spencer borzasztó bután érezte magát. Lezuhanyozott, alaposan lekefélte magát és átment a törülköző szobába. A toronymagasra rakott meleg és száraz törülközők közül levett egyet és lefeküdt az egyik ágyra, amik hosszú sorban álltak egymás mellett a napos pihenőszobában. Elaludt és csak egy óra múlva ébredt fel.

Még mindig nem látta Lacit sehol, de többet nem érdekelté alkalmi barátjának holléte. Mennie kellett és holnap, vagy a jövő héten, egy másik városban vagy itt, úgyis fog találni egy másik alkalmi barátot.

Felöltözött. Kipihenve és buja vágya egyelőre kielégítve kiment a gyógyfürdő épületéből. Keresztülsétált a Városliget parkerdején, vissza a szállodájába. Megebédelt, ivott rá egy keveset és taxival kivitette magát a repülőtérre. Budapesti kalandja véget ért. Lehet, hogy pillanatnyilag már megbánta, de néhány napon belül a természetellenes vágy ismét magába fogja keríteni és soha nem lesz elegendő akaratereje, hogy meggátolja vagy késleltesse vágyainak kielégítését, veszélyes és megrögzött alkalmi szexuális kalandjainak kockázatos beteljesítését.

Egyetlen dolog volt, amire soha nem gondolt és tagadta, hogy beismerje lehetőségét, hogy Laci vagy bármelyik másik átmeneti partnere hazudott fertőző betegségektől mentes állapotukról. Családos férfiak, okoskodott, járványos vírusoktól mentesek kell, hogy legyenek, és teljesen biztonságos volt szexuális kapcsolatba lépni velük.

Ötödik Fejezet

A bokrok sötétje közötti keskeny ösvényen keresztül Percy átment Paméla házához. A ház háta mögül közeledett és halkan megkopogtatta a konyhaablakot. Paméla már várta, félrelibbentette a függönyt és kinézett. Ahogy meglátta Percy kilakatolta az üvegből készült tolóajtót, félrehúzta, de csak annyira, hogy legyen éppen elegendő hely a fiúnak. A nehéz ajtó könnyedén csúszott a görgőkön és Percy hangtalanul belépett.

Bent Percy megmutatta a magával hozott Burgundi zsenge harmattól gyöngyöző palackját és Paméla kislányos pukedlivel adta tudtára elismerését.

— Tedd az üveget a koktél asztalra a televíziós szobában, — mondta, — Jövök én is egy perc múlva és bevezetésnek lazítunk egy keveset.

Percy elővette a dugóhúzó a konyhafiókból; tudta, hogy minden hol van, bement a TV szobába, és kihúzta a dugót. Paméla addigra előkeresett két talpas poharat, ő is bejött és nézte, ahogy Percy félig tölti a csillogó kristályokat, neki is meg magának is. Leültek, Paméla a díványra és Percy vele szembe, a fotelba.

Mint nőstény és hímoroslán az éjszakai itatónál, beledugták nyelvüket és megízlelték az édeskeserű italt. Az szesz veres nedv elködösítette tudatukat; fejük kerengett és elnehezedett, és beszélhetnékjük támadt.

— Percy, drágám. — kérdezte Paméla, — tudják a szüleid, hogy itt vagy nálam?

— Nem, — Percy óvatosan kortyantott egyet a borból. — Miért kellene tudniuk, vagy törődniük velem, hogy merre járok?

— Te nem szégyellsz engem. Vagy igen?

— Nem erről van szó, — Percy kedvtelten élvezte a mámor kellemetes gyönyörét, ami lassan elárasztotta agyának javarészét és akadozó hangon morogta. — Csak nem kell mindenről tudniuk.

— Örülnöd kellene, hogy érdeklődésemre érdemesnek találjak, — Paméla hangját durcás sértődöttség árnyalta be. — Elmeséltem már neked, hogy milyen pazar esküvőnk volt a férjemmel? A szüleim gazdagok voltak és nem sajnálták a pénzt a menyegzőnkre, és a vőlegényem jóképű volt, mint egy filmszínész. Csodálatos éveket töltöttünk együtt. Joshua aranyos kisfiú volt, hidd el nekem, azok voltak a szép idők.

Semmivel nem törődöm hangulatában, ahogy fejében méhkasként zúgott a kaptató, Percy udvariatlanul félbeszakította a nő szentimentális szóáradatát. — Kár, hogy kihagytam, — mondta, majd nagyot húzott a borból és türelmetlen hangon javasolta. — Talán jobb lenne, ha minél előbb feltennénk azt a függönyrudat.

— Lassan a testtel, cowboy, — Paméla még nem állt készen és visszahúzódott. — Az, hogy idősebb vagyok, még nem jelenti, hogy ugrani fogok, ha rád jön a párzási görcs.

— Nincs bennem semmiféle görcs, — Percy visszakozott sértődötten. — Csak meg akartam nézni az a rudat, amit fel akarsz tetetni magadnak.

Paméla lerúgta a papucsát és a magasba emelte jobb lábfejét. Kinyújtotta és ujjait mozgatva megérintette Percy ágyéka körül erősen dagadozó csomagot.

— Meg kell masszírozni Pamélának, — mondta csábos hangon, — Paméla nagyon szeretne egy jó masszírozást.

A szoba tompa hangulatvilágításában Percy felmérte magának Pamélát. Borospohara harmatozó falán megbámulta a nő tükörképét és gyengéden keze közé fogta a bokáját. Egyetlen szót sem kellett kiejtenie. Tudta, hogy Paméla halálosan komolyan veszi kapcsolatukat, de nem volt hajlandó tudomásul venni, hogy a nő szerelmes belé.

Hosszasan dörzsölgette Paméla lábfejét és elmélyülten bámulta a nagytestű nő erős combjait. Tisztán láthatta csipkés bugyiját és a selyemanyag alatt a húsos szeméremdombot takaró dús bozótot. Kétséget kizáróan láthatta, Paméla még nem borotválta le erős szőrzetét, mint ahogy ijesztgette a múlt héten, mert látta, hogy Percy mennyire kedveli a különlegesen sűrű és szexi afrikot.

— Joshua alszik? — Percy kérdezte és hangjában reszketett a visszafojtott vágy. Elvesztette józan okait és óvatosságát, hogy vigyázzon a következményekre és kövesse a társadalmi megállapodások elfogadott szabályait. Buja paráznasága ellenére, bár az érzés alkalmasan felkorbácsolódott a méretes vagina látványától, de mégis meggondolva, hogy Joshua felébredhet és lejöhet, nem érezte elegendően alkalmasnak, hogy itt a díványon, a zárt ajtó lakatjainak biztonságával tegye magáévá Pamélát.

Paméla látta a legény gyors felizgulását és ugrásra készenlétét, és nem hagyta kihasználatlanul az alkalmat, hogy beszüntesse a férfi habozását.

— Igen, — felelte, — Joshua alszik. Mehetünk fel a hálószobámba, de azért csendesen, hogy fel ne ébresszük.

Percy nem vonakodott. Az alkohol kifordította sarkaiból eszének józan forgását és elködösítette ítélőképességét. Felmentek az emeletre, Paméla elől és Percy utána. Paméla egész estét betöltő feneke centiméterekre vonaglott az orra előtt. Percy gyönyörteljesen tapogatta a nő kövérkés húsát, és Paméla kacagott és csiklandós hamissággal a hangjában apró sikoltások között tiltakozott.

Felértek a hálószobába és Percy körülnézett. — Hol van az a függönyrúd, amit fel kell, hogy rakjak?

Paméla még nem gyújtotta fel a lámpást. Odahúzta Percyt az ablakhoz, kissé félrehúzta a függönyt és felfele fordította a fejét.

— Ott van, — mondta, — az a vacak esik ki örökké.

Percy közelebb lépett, hogy megnézze és meglátta, hogy a két ház közötti sötét bokrokon túl a szomszéd házban ég a villany. Nem annyira kíváncsiskodásból, inkább ösztönösen odanézett és meglátta Spencer Shrewsbury kapitányt.

Egyenesre kihúзва magas termetét és karját magasba emelve a kapitány marokra fogta derékszíját és egy földön kuporgó rakást ütött vele és a nyitott ablakokon keresztül egy fájdalmas és megalázott női sírás alig hallható hangjai szűrődtek át.

Még egyszer odanézett, most figyelmesebben és egy fiatal nőt látott, bizonyára a kapitány feleségét. A szerencsétlen teremtés térdeit felhúзва kuporgott a szőnyegen és karjait feje felett tartva próbálta védeni magát és enyhíteni a reá zúduló ütések erejét.

— Már megint hűtlen voltál hozzám, — Percy hallotta a kapitány mély hangját. — Ugye? Valld be, hogy ki az vagy kiverem belőled. Utoljára kérdezem. Kivel jársz félre?

A fájdalomtól vonagló kupac csak nyögni tudott és könnyörgő hangon kérlelte a nálánál jóval erősebb és nyilvánvalóan részeg férfit.

— Nem, senkivel, jaj, ne üss, — mondta és sírt.

A kapitány nagyot csapott a nőre. — Mond, hogy elég volt és többet nem fogsz találkozni azzal a gazemberrel.

A fiatal nő keservesen nyüszített, mint egy megvert kutya és szinte érthetetlen hangon zokogta. — Nincs senkim, esküszöm, hogy nincs senkim. Nem is volt, mindig hűséges voltam hozzád. Ne bánts többet. Nagyon kérlek.

A kapitány felemelte a lábát és nehéz Doc Martin bakancsának a talpát rászorította a nő törékeny karjára.

— Darabokra szaggatlak, ha meg mered tenni. Miért nem viselkedsz úgy, mint más feleségek?

Paméla Percy háta mögé lépett. Állát a fiatal férfi vállára tette és szánakozó hangon odasúgta neki. — Amikor be van rúgva, mindig összeveri ezt a rakás szerencsétlenséget. Ahogy megérkezik a szolgálatból, azonnal leissza magát. Idült alkoholistá és nem ihat, amíg vezeti a repülőket. A feleségén tölti ki a dühét. A legsajnálatosabb az egészben, hogy a felesége soha ki nem megy a házból, nemhogy még szeretőt tartana. Szánalmasan félénk és gyáva. Néha azt gondolom, hogy beszélni sem tud.

Percyben felforrta a méreg. Végtelen szánalmat érzett az összevert asszony iránt, az ütések a saját testén érezte a fiatal nő jajkiáltásai lelkének legmélyébe hatoltak. Nem láthatta az áldozat arcát, nem is emlékezett rá, hogyan nézhet ki, de tudta, hogy a gyenge nőt védelmeznie kell, és senkinek sincs joga, hogy üsse, kínozza és terrorizálja a feleségét. Torkában gombóccá gyűlt a keserűség és adrenalin szintje az egekig lövellt. Szívverése felgyorsult és iszonyú mérget érzett a részeg férj ellen és végtelen sajnálatot a megvert feleség iránt.

— Senki és soha nem verhet meg egy nőt, — morogta Paméla felé. — Ez a dúvad előbb utóbb megöli ezt a szerencsétlent. Valami kellene csinálnunk.

— Mit? Az ő dolguk. — Paméla próbálta érdektelenséggel elütni a dolgot és csillapítani Percy felháborodását. — Törődjünk a magunk dolgával. Jobb lesz, ha nem húzol ujjat Shrewsbury kapitánnyal. Gazdag és köztiszteletben áll a városban. Te egy senki vagy. Mit akarsz csinálni? Nem a te feleséged, vagy nővéred. Ne törődj vele, hogy mit csinálnak.

Az ütlegetés abbamaradt. A sötét kupac, Linda ottmaradt összekuporodva a szőnyegen. A kapitány kiment a fürdőszobába és rettenetes csörömpölést csapva valószínűleg okádott.

A zajokból és a puffanásokból ítélve alig tudott megállni a lábán.

Örökkévalóságnak tűnő hosszú percek után a vékonytermetű nő felállt. Óvatos mozdulattal lassan felhúzta a ruhaujját és megnézte a karján a máris kékeslilára feketedett ütésnyomot. Elgondolkozva masszírozta a feketeséget és megdörzsölte a vállát, majd odabicegett az ágyhoz és bemászott a széles duplaágy egyik oldalára. Amikor Spencer bejött a fürdőszobából felemelte a fejét, ránézett a férjére és megbocsájtó arccal rámosolyodott.

Spencer is próbált békülni. Szemében csillapodott a részeg örület villogása és békülékeny hangon kezdett beszélni. Felesége felemelte a takaró sarkát és félénk tekintettel mutatta urának, hogy feküdjön mellé.

A férfi rimánkodni kezdett. — Nem akartalak bántani, — morogta. — Olyan jó lenne, ha velem tudnál jönni hosszú útjaimra. Néha borzasztóan magányos vagyok, hiányzol nekem és féltékeny leszek. Kérlek, bocsáss meg.

Linda nem felelt. Spencer lerúgta a bakancsát, lehúzta a nadrágját és próbált befeküdni a széles ágyba. A feje forgott, de nem annyira, hogy ne tudja megfogni az éjjeli lámpa asztalán álló whiskys üveget és ne kortyoljon belőle még egy jókorát. Nem bírta magát elviselni józanul. Addig kellett, hogy igyon, amíg össze nem esett, eszméletlenül és hanyatt be az ágyba. Percy rövidesen láthatta, hogy a kapitány áll a leesett és hallotta, ahogy hangos horkolása remegteti az ablakokat.

Percy képtelen volt abbahagyni szemlélődést és nézte, ahogy a fiatal nő lecsavarja a villanyt. A szoba sötét lett és elcsendesedett, kivéve Spencert, aki hörögve szívta be a levegőt és nagyokat horkantott, mint egy sziesztázó ártánydisznó a pocsolójában.

Paméla próbálta Percyt elhúzni az ablaktól. — Az előadásnak vége, — figyelmeztette a fiút. — Reggel semmire sem fog emlékezni a kapitány. Máskülönben is, holnap estétől két hétig szolgálatban lesz és ennek a rakás nyomorúságnak lesz egy kis pihenője. Ne érezz iránta szánalmat. Tudta, hogy mibe keveredik bele, amikor férjhez ment ehhez a gazdag és nála jóval idősebb férfihez. Most aztán viselnie kell a következményeket. Ennyi az egész. Ne törődj vele. Törődj velem. Én erős vagyok és egészséges és nincs férjem. Értem nem kell megküzdened egy iszákos vadállattal.

— Paméla, nagyon kérek. Nem érzel semmi sajnálatot, semmi részvétet iránta.

— Nem, semmi gondom nincs rá, de te, drága barátom, nálad szekérszámra áll a szájalom és az együttérzés. És mélyenszántó érzéseidből nyilvánvalóan egyetlenegy sem jut nekem.

— Nem arról van szó. Csak sajnálom, hogy ilyen rossz sora van.

— Túlságosan a szívedre veszed. Vagy rosszul látnám?

Percy Pamélára nézett és tekintetében bánatos melankólia tükröződött. — Az a kis nő egy szent, — mondta kérlelő hangon. — Nem láttad, hogy nem ütött vissza. Nemes méltósággal viselte kínszenvedését. Mint egy keresztény mártír a keresztfán nem alacsonyodott le annak az állatnak a színvonalára. Nagyon szeretném, ha valahogy tudnék rajta segíteni.

Percy okvetetlenkedése kegyetlenül feldühítette Pamélát. Már nagyon beleélte magát, hogy az estét Percyvel tölti. Behozatta vele a drága bort és Joshuát idejében lefektette. Legfinomabb francia kölnijét spriccelte magára és az ágyába akarta csalni. És most, ez a rakás szerencsétlenség a szomszédban, ez a kis nyomorúság elrontja mulatságát.

— Ugyan már, — próbálta még egyszer utoljára menteni a helyzetet. — Hagy neki békén. Menjünk le a parti-szobába és táncoljunk. Nem akarnál velem táncolni?

Percy nem érzett hajlandóságot, hogy egyáltalán hozzá is érjen Pamélához. Nem, többet nem. Buja és felajzott nőstény párosodni akar, és utálni kezdte. Gondolatai a messzi távolba kalandoztak. Nemes érzések és mennyei vágyakozások magas szférájában érezte magát lebegni.

— Nem ma este, — morogta szórakozottan és tekintete valahol messze, ködös távolságokra irányult. — Talán majd a hétvégén. Majd elmegyünk valami moziba.

Pamélának elege lett. Ezt a megaláztatást nem fogja tovább tűrni. Meg kell mutatnia, hogy itt még mindig ő parancsolt.

— Ebben az esetben, drága kisöreg, takarodj a házamból. Imádd azt a kis hitványságot. Állíts fel a dobogóra. Úgysem kapsz tőle semmit. Nincs is mit adnia. És neked meg szembe kell nézned a kapitánnyal. Shrewsbury kapitány majd megtanít, hogy ne kívánd más feleségét.

Paméla arcát eltorzította a jogos méreg gonosz grimasza és szikrázott róla a düh és a felháborodás. Percy beletaposott női büszkeségébe. A fiatal gigoló galád módon becsapta. Észre merészelt venni egy másik nőt, nálánál fiatalabbat, korban inkább a magához hasonlót.

Szélesre tárta előtte a szobaajtót. — Hord el magad innen, vagy magam rúglak ki. Te hálátlan gazember, ma este már semmi keresnivalód nincsen itt. Elegem van belőled. Pusztulj innen.

Percy már az első mondat után elindult kifele. Paméla utolsó szavai előtt még csak nyugodtan és óvakodva, de most már nem érdekelte semmi. Rohanni kezdett, kitépte a bejárati ajtót és vadul kirohant a tavaszi éjszaka hűvösébe. Micsoda gyönyörrel áldott érzés, végre megtalálta titokban dédelgetett költészetének érdemleges műzsáját.

Odahaza leült komputere elé és gépelni kezdett és a szavak játszi könnyedséggel ömlöttek ki belőle. Főhősnője váratlan gyorsasággal kapott életre és egy anygalkinézeti műzsa homlokon csókolta. Megállás nélkül dolgozott, amíg a hajnal derengése rá nem köszöntött. Az érzéki vágy és parázna bujaság terhe elszállott lelkéről és szabaddá tette alkotói géniuszt. Most már tudott írni szerelemről és szenvedélyről anélkül, hogy alámerült volna a szennyes ösztönök posványos mélyébe. Kamaszkora előtti éveiből előidézte igazi szerelmét, egy képzeletbeli fiatal nőt, egy szótlán és magába zárkózott finom teremest, akit kegyetlen apja zsarnoki hatalma nem enged, szívének igaz babájával, természetesen Percyvel, kivel is mással, találkoznia.

Percy a XVII század Angliájába helyezte főhősnőjét, szoros bársonypruszlikot adott rá és terjedelmes krinolinszoknyát. Gazdagon kihímzett bordó köpenyt terített a vállára, aminek rakott redői a derekáról aláhullva a földet separték. Rémséges északkeleti vihart támasztott, ahol az éjszaka sötétjében a leány rettegve várta szerelme hajójának visszatértét a viharos tengerről. Maga elé képzelte, ahogy a zord apa férjhez akarja adni leányát egy öreg üzlettársához, annak pénzéért és hírnevéért, és hogy adósságait kifizethesse. Megírta a fiatal és legyőzhetetlen főhős drámai megérkezését, a leány megmentésének kalandját és a fiataloknak a koloniál korabeli Amerikába való kimenekülését.

Az alkotóerő fergeteges kitörése, ami egész éjszakán keresztül ébren tartotta, reggelre kifogyott a szuszából és elfogyott és írógépe mellett az asztalra borulva Percy elaludt.

Késő délelőtt új emberként ébredt. Megtalálta életének célját és megtalálta önmagát.

Igaz szerelembe esett.

Hatodik Fejezet

Néhány nappal az ütlelési eset után, ahogy válogatta erőnléti csokoládé rúdjaikat a Stop and Shop szupermarketnél, Percy azt hitte, hogy meglátta Mrs. Shrewsbury-t. Bevásárló szekerét lassan tolva a megrakott polcsorok között a fiatalasszonyt egyenként szedegette le az árucikkeket, megnézte címkéjüket és vagy betette szekerébe vagy visszatette a polcra. Percy még nem ismerte személyesen és nem volt benne biztos, hogy valóban Mrs. Shrewsbury volt az, akit látott.

Biztos akart lenni a dologban. Sietve végigment a következő soron és a szemközi irányból jött vissza, hogy közelről megnézhesse a fiatal nő arcát.

Mrs. Shrewsbury arckifejezése melankolikus szomorúnak tűnt, mintha boldogtalan lenne és depressziós. Bőre tompa sápadtsága és zöldeskék ártatlan szemei álmatag elvonultságot és eltitkolt rettegést sejtettek. Ahogy haladt előre, lépésenként és centiméterenként, és egyre közelebb Percyhez, frissen mosott és fényes sötétbronz hajának tömött loknijai, mint a végtelen prérin hullámozó árvalányhaj lebbentek vállai körül.

Amikor már szinte elhaladt Percy mellett, Percy a fiatal nő felé fordult és megszólította.

— Mrs. Shrewsbury, milyen meglepő, hogy itt találom magát.

A fiatal nő megállt és álmatag, megfélemlített tekintetét a férfire emelte. Percy világosan látta a fiatalasszony ijedségét, hogy megzavarták magányosságában és valaki szándéka ellenére a nyilvánosság elé kényszeríti. Percy megmerevedett, mosolya félszeg félénkséggé vált, és borzasztóan szeretne volna, ha a fiatal nő nem venné tolakodásnak közeledtét és nem sétálna tovább.

Linda nem emlékezett Percyre. Fogalma sem volt, hogy ki lehet az idegen, aki megszólította. Először azt gondolta, hogy valaki a múltjából, az árvaházak valamelyikéből, vagy egyik befogadó szülőjének a fia rátalált és felismerte. De miért hívná valaki a régiek közül Mrs. Shrewsbury-nek? Óvatosan szemügyre vette Percyt. Egy fiatalembert látott, talán pár évvel idősebbet, mint ő. Egy magafajtabelit, aki nem nézett ki ijesztőnek vagy ellenségesnek. Idegen férfiak gyakran köszöntötték, legtöbbszörre pimaszul és tolakodóan és nyilvánvaló szándékkal, mert sokszor járt egyedül, férje kísérete nélkül. A hozzá hasonló korú nők legtöbbszörre még hajadonok voltak és főképpen szüleik vagy barátaik társaságában jelentek meg közhelyeken.

Lindának visszautasítást kellett sugároznia; bizonytalankodó magányos lélek lévén, alantas szándékot kellett feltételeznie.

Tétován megállt, és nem válaszolt.

Percy a fiatal nő határozatlanságából biztatás érzett ki és esélyt, hogy folytassa közeledését.

— A szomszédja vagyok. A maguk melletti második házban lakom jobbról. A nevem Percy.

Linda most már emlékezett. Réveteg szemeiben a meglepetés pislákoló lángja lobbant és ábrándos zavar látszott. Meglepték és nem tudta, hogy mit feleljen. Mint egy némafilmből kilépett ködös kép, csak állt bizonytalanul, és nem mert megszólalni.

Kihasználva a fiatalasszony habozását Percy tovább folytatta monológiáját.

— Sajnálom, hogy megijesztettem. Ne féljen tőlem, csak gondoltam, hogy mivel szomszédok vagyunk, kellene, hogy köszönjek, és ha megengedi, bemutassam magam.

Linda végre magához tért. Nem akart nagyon oda lenni, hogy valaki a környékről megszólította és esetleg bűvöletbe ejtette. Valamit szeretett volna mondani, valami egyszerűt és hétköznapi egy jó szomszédnak kijáró szimpla banalitást.

Szégyenlősen elmosolyodott és ajkai lassan szóra mozdulni látszódtak.

— Percy, igen, már láttam a környéken magát. Maga vágja Paméla füvét. How do you do? — mondta és jobbját a fiatalember felé nyújtotta.

Percy megfogta a fiatal nő kezét és egy másodperccel tovább tartotta, mint ahogy azt az illendőség megengedte. Érezte a benne lüktető meleget, ahogy a vér sietve futott a nő vékony bőre alatt és érezte, mintha elektromos áram áradna megállíthatatlan erővel keresztül egymást érintő ujjakon, a fiatal nő lelkéből egyenesen bele az ő szívébe. Percy lábai elgyengültek és reszketni kezdtek és keményen kellett tartania magát, hogy csillapítani tudja a remegést.

Linda észrevette, hogy Percy sokáig nem ereszti a kezét. Észlelte a férfi testének delejes reszketését és megérezte a kezdődő vonzalom virágba szökkenő affinitását. Soha nem érzett még hasonlót idáig és nem tudta, hogy hova tegye a bensőjéből feltörő észbontó szédületet. Megijedt, elhúzta kezét és félbeszakította az ismerkedést.

— Üdvözetem Pamélának, — mondta félénken és vontatott hangon és lassan kezdett Percy-től elfele mozdulni. — Igazán, végtelenül kedves egy hölgy.

Percy kővé válva maradt a helyén. Próbálta kinyitni a száját, hogy mondjon valamit, marasztalja még a fiatal nőt, de elvesztette minden önbizalmát és nőkkal szembeni szokásos rámenősséget és egyetlen hang sem jött ki a torkán.

Végül, és nem mondhatott volna ennél szánalmasabbat és banálisabbat, csak ennyit tudott kinyögni. — Örvendtem, hogy találkoztunk.

A fiatal nő nem állt meg, de pár lépés után félig hátrafordult, Percy szemébe nézett és válla felett visszaszólt. — A nevem Linda. Kérem, hívjon Lindának.

—

Percy nem mozdult, amíg Linda be nem fordult a sor végén és el nem tűnt a látóköréből. A múzsa valósággá lett. Látta az arcát, megérintette a kezét, nemcsak a képzeletében létezett. Hallotta hangját és egy meleg, mennyeien felemelő és erkölcsileg megtisztító boldogság érzése árasztotta el bensőjét. Linda, hát ez a neve, és azt akarja, hogy Lindának nevezzem. A pillanat mámorában kizárta gondolkozásából, hogy Linda férjnél van, és egy hatalmas termetű verekedős vadállat férj vigyázza lépteit. Percy kizárólag a nehéz helyzetben lévő fiatal nő törékeny szépségét látta maga előtt, akit neki ki kell mentenie az ördög karmából. Ismét körbefutott bevásárló szekérral és meglátta Lindát a pénztároknál beállni a sorba. De nem merészelt a háta mögé kerülni. Most még nem akarta zavarni; nem akarta a mágikus pillanat varázsát megtörni a dolgok siettetésével. Most már tudta, hogy a sors mit határozott, és hogy rövidesen ismét össze fogja hozni őket.

Linda a bánatos szomorúság álarca alatt valami furcsa örömet érzett. Nem tudta megállni, hogy ne bíztassa a fiatalembert, de megrettent tettétől. Tudta nagyon jól, hogy nem szabad senkivel sem flörtölnie. Mi lesz, ha ez a férfi nem hagy neki békén és Spencer megtudja? Eszébe jutottak az ütlegetések és válla megrázkódott félelmében. Éppen erre van szüksége, egy titkos csodálóra. Érvelni próbált, hogy a fiatal férfi csak egy kedves szomszéd és csak képzelet a vonzódást. Jobb magyarázatot nem találva így próbálta a találkozás megtörténtét ésszerűen elfogadhatóbbá tenni, legalább is egyelőre.

—

Később, a délután dereka felé, tornyosodó kumulusz felhők gyülekeztek össze Darien felett. A tűzően erős nap sugarai órákig égették az Atlanti Óceán végtelen vizének tükrét és a temérdek pára harmincezer lábnyi magasságba emelkedett. Az iszonyú mennyiségű energia, ami a végtelen méretű kondenzáció folyamán felszabadult, jégesővel teli koromfekete viharfelhőkbe csavarodott és látóhatártól látóhatárig eltakarta az eget. A nap eltűnt és a nappal éjszakává változott. Másodperceken belül dézsával ömlött az eső és orrhossznyira sem lehetett látni. Vadul cikázó villámok fényei világították meg az elsötétedett eget és menydörgések fülsüketítő robaja rázkódtatta a földet. Az elszabadult pokol a Piros Rózsa utca felett összpontosította erejét és minden élőlény reszketett halálos félelmében és kereste búvóhelyét.

Egy gigantikus villám belevágott a Shrewsbury rezidencia előkertjében álló hatalmas juharfába. A méteres törzs szinte kettőbe szakadt és mindent összetörve egy vastag ág alázuhanat és elzárta a kocsibejárót. Összelapított gallyak százai alatt tengerként zúgott az esővíz és a víznyelők örült sietséggel habzsolták magukba az áradatot. Ítéletidő elérkezett fenyegetett, de egy órán belül, még egyszer kegyelmet gyakorolva az emberiség felett, a vihar, amilyen gyorsan érkezett olyan gyorsan el is távozott és hidegebb és szárazabb levegőt hagyva maga után megengedte, hogy a nap ismét előbújjon.

Linda, a hátsó konyhaajtón keresztül, egyedül ahol tudott, kijött a házból és megnézte a ház elejét sújtotta rombolást. Az alázuhanat vastag ág nem érte a házat, de reménytelenül elzárta a front ajtót és beborította a garázsbehajtót. Görcsös tömegével és ezernyi kisebb gallyaival és milliónyi levelével olyan természetesen nyugodott a földön, mintha pontosan oda tartozna és pontosan oda kellett esnie. Linda egyetlen nehezebb ágat sem tudott megmozdítani és nem tudta mitévő legyen. Csak nézte az iszonyatos nagyságú fatömeget és a temérdek szemetet és szomorúan lamentált.

— Szegény fa, nagyon sajnállok, hogy így kellett elpusztulnod, de elzárod az utamat és valahogy darabokra kell, hogy hasogassalak.

Visszament a házba és próbált találni egy lombfűrész. Ahogy talált egyet magára húzott egy szűk farmernadrágot és egy fehér pólóinget, ismét kijött a hátsó ajtón és nekiállt átfűrészelni az egyik közepes nagyságú faágat. Keményen dolgozott és már majdnem félig átvágta, amikor a háta mögött meghallotta Percy hangját.

— Linda, engedje meg, hogy segítsék. Ez túlságosan sok munka lesz magának.

Linda felegyenesedett. Kapkodva szedte a levegőt és semmi erőt nem érzett a jobb karjában. Keze fejével megtörölte izzadt homlokát és Percyre emelte tekintetét.

— Oh, maga az. — mondta.

— Kérem, álljon félre, hogy odaférjek, — felelte a fiatal férfi, — és kezdjek dolgozni.

Percy negyven centiméteres pengéjű motoros fűrész tartott a kezében, megrántotta az indító kordot és felpergette a motort. Majd szakérő módon fellépett a lezuhanat fatörzsre és nekiállt levágni a vastag ágakat. A láncfűrész éles fogai belehasítottak a keményen vonakodó fába és a fűrészpor vastag sugárban ívelt kifelé a vágásból. Lassan haladva előre végigment a legnagyobb darab mentében, rövid hosszakra darabolta és az így elkészült kerek hasábokat gondosan felrakta a garázs oldala ellen.

Linda segített az ágakat és a kisebb tuskókat cipelni. Szorgalmasan dolgoztak, segítették egymás munkáját, de nem beszélgettek.

Egy óra elteltével bevégezték a feladatot. Linda felsöpörte a megmaradt szemetet és degeszre rakott vele két hatalmas kuka kannát.

— Holnap reggel, — Percy szusszantotta fáradtan, — Kiviszem a kannákat a szeméthyűjtő telepre. Ma délutánra már be vannak zárva, de reggel hét órakor kinyitják a kaput.

Linda tudta, hogy Percy milyen sokat és nehezen dolgozott. Látta, hogy csuromvizesre izzadta magát és nedves fűrészpor borítja a bőrét és a nyakát és levéldarabok ragadtak bele összezilált hajába. Lindának tetszett Percy férfias rendetlensége. Szerette, hogy készségesen segített, amikor szüksége volt rá. *Alapvető udvariasság lenne, gondolta, hogy viszonzom a szívességet.*

— Percy, — kezdte, — pihenjünk meg egy kicsit. Ülünk le a hátsó teraszon és hozok valamit inni. Sokat dolgozott és szomjas lehet. Van behűtött málna és áfonyaszörp keverékem. Hozhatok egy pohárral?

Kiszáradva a kimerítő erőfeszítéstől, Percy iszonyúan szomjas volt és borzasztó szükségét érezte, hogy kortyoljon valami üdítő italt, de legfőképpen nem akarta kihagyni az alkalmat, hogy leüljön Lindával és beszélgessenek egy keveset.

— Nagyon megköszönném, — felelte lihegve, és száraz torkából alig jött elő a hang.

Linda bement a házba. Percy hátrament a ház mögé és letette a motoros fűrész és várt. Linda hamarosan kijött és egy jókora élénk-veres folyadékkal teli kancsót és két üvegpoharat hozott kezében, és töltött mind a kettőjüknek.

Percy ivott az édes-savanykás hideg italból, letette a poharat és nézte, ahogy Linda újratölti.

— Hogy van a karja? — kérdezte.

Csend lett, Linda sokáig hallgatott majd megkérdezte.

— Milyen karom?

Percy éppen lehajtotta a második pohárnyi felséges italt, de torka még mindig száraz volt és mérhetetlen erejű érzések hatalma alatt csak akadozva tudott beszélni. Lelket bénító aggodalomtól gyötörve, hogy ilyen kéretlenül beleavatkozik Linda dolgába, küszködve kereste a szavakat, hogy kifejezze gondolatait.

— Amelyiket megrúgtak.

—

Iszonyú rettenetet szorította össze Linda szívét. Ismét védtelen gyermek volt, akit rosszaságon kaptak; valamin, amiről senkinek sem lett volna szabad tudnia. Hogyan tudhatott erről ez a fiatalember? Semmi köze nem volt az ő bajaihoz. Megengedte neki, hogy segítsen feltakarítani a kitörött fa maradványait, de ez még nem adott neki jogot, hogy ilyen kegyetlenül beleszóljon a magánéletébe. Az ijedségtől összeszűkültek az erei és lezárták a szívét tápláló vér folyását. A felháborodás mérgezett tüskéit érezte mellkasába és összerándult a gyomra. Mérhetetlenül utálta a férfi leereszkedő sajnálkozását.

Sápadt ajkai némán remegtek és csak néhány sikertelen kísérlet után tudta szavakba önteni felháborodását.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszél. — felelte.

Percy tisztában volt azzal, hogy gyorsan és vigyázatlanul törtetett előre, de már átkelt a Rubiconon és többé nem volt visszaút.

— Láttam, hogy megverte. — mondat és Lindára nézett.

— Semmi ilyet nem láthatott.

— Linda, kérem. Engedje meg, hogy megvédjem.

— Menjen el innen. Nagyon sajnálom, de dolgom van. Köszönöm, hogy segített összeszedni a gallyakat. De most hagyjon magamra, szépen kérem.

— Linda.

— Kérem, menjen el.

Linda felállt, bement a házba és bezárta maga mögött az ajtót. Percy döbbenet meredt utána az üvegen keresztül és látta, ahogy Linda visszafordul és ráemeli tekintetét. A párás üveg megtörte a fiatal nő alteregóját és fehér ingében és vállai felett libbenő bronzvörös hajával egy sápadt és szálnalmas kísértetnek tűnt, aki egy iszonyú sír jeges mélyéből előbukkanva könyörög szabadulásáért.

Hetedik Fejezet

Percy másnap kora reggel megjelent. Apjának kisteherautóját leparkolta Linda kocsibejárójára és kezdte beledobálni a gallyakat. Linda meglátta a fiút belülről; leállította a kávéfőzőt, gyorsan magára húzott egy farmernadrágot, belebújt egy vastag pamutszvetterbe és kifutott az ajtón.

Köszönöm, Percy, — kezdte üdvözlés helyett, — nagyon kedves magától, hogy feltakarítja ezt a rendetlenséget, de legalább engedje meg, hogy segítsek.

Percy nem felejtette el a tegnapi kérges visszautasítást és kissé hivatalos hangon válaszolt. — Ha ragaszkodik hozzá, Mrs. Shrewsbury.

A közömbösség tetetése hiábavalónak bizonyult. A fiatal nő jelenléte újraélesztette a vonzóerőt, amit tegnap óta érzett iránta. A néhány kedves szó elűzte kedvetlenségét. Ketten együtt befejezték a hasábok és a felfűrészelt vastag gallyak felrakását a ház oldala ellen és a kisteherautót megrakták a maradékkal.

Ahogy kapaszkodott felfele a teherautó vezetői ülésébe Percy Lindához fordult és rámosolygott. — Ha segít lerakni ezeket a szeméthyűjtő telepen veszek magának egy kávé. — mondta kedvesen és magabiztossága helyreállt, ismét a nők szakértője volt, aki nem hagyott ki egyetlen lehetőséget sem, ha előre törtethetett.

Linda ma reggel jobb hangulatban volt. Megbánta tegnap esti nyers kirohanását. Nem tudott rendesen aludni és szerette volna visszacsinálni, hogy Percyt megbántotta.

— Erre parolázhatunk, — felelte, — ennyivel tartozom magának.

Elhajtottak a szeméttelap felé és a sarkon meglátták Pamélát, ahogy az asszony Joshuával együtt várta az iskolai autóbust. Paméla intett nekik, ajkai mozogtak, valamit mondhatott, de Percy le sem lassított, otthagya Pamélát állni a sarkon, a döbent és végtelenen megsértődött csodálkozással az arcán.

—

A város szeméthyűjtő és átrakó telepén ledobálták a gallyakat és kiürítették a kuka kannákat. A munka végeztével Percy elhajtott Lindával az Uppercrust Bagel Shop, azaz a Felsőbbrendű Kenyérhéj nevezetű sütődébe a Post Road nevű főutcán. Percy vett két tejeskávé, két narancslevet és négy frissen sült meleg és puha bagelt, az amerikaiak kedvenc péksüteményét. Egy tálcán az egészet oda vitte Lindához, aki addigra, mint bármely egymást régen ismerő pár, aki követi rutinos szokásaikat, szedett hozzá

szalvétát, cukrokat, krémet és asztal foglalt az utcai oldalon, az ablakhoz közel. Leültek, a krémet és a cukrot belekavarták a kávéba, ízlelésnek kortyantottak egyet és beleharaptak az illatozó, édeskés péksüteménybe.

Az érzelmi távolságtartás keskeny gerendáján óvatosan egyensúlyozva magát Percy szólalt meg elsőnek. — Hogy van Shrewsbury kapitány?

— Jól, most éppen Tokióban van, de egy héten belül idehaza lesz.

— Mennyi ideje házasok?

— Egy éve.

Percy abbahagyta a kérdezősködést. Félt, hogy túlzott kíváncsiságával, hogy személyes adatokat szerezzen meg Lindától, megijeszti Lindát és a fiatal nő ismét bezárkózik és végérvényesen elveszíti. Csendben maradt és tetette, mintha nagy elmélyülten kenné bégelére a dzsemet.

Linda törte meg a csendet.

— Mi készítette, hogy segítsen? — kérdezte.

— Regényíró vagyok.

— Ennek meg mi köze van ahhoz, hogy segített nekem?

Linda mosolya, mint ahogy a nap bukkan elő három napos vihar után a fekete felhőkből, úgy tört át komoly és szigorú arckifejezésén. Tekintete, korához jobban illően, vidámra és hangja csilingelővé változott.

Percy észrevette a változást. Képtelen lett volna felfogni, hogy miért, de már most úgy beszélt a fiatal nőhöz, mint ahogy még senki máshoz életében. A világ elé nem tárható kimondhatatlan titkai kerültek a felszínre ebben a kölcsönösen bizakodó és barátságot remélő próbálkozásban.

Bízva, hogy Linda nem fogja kinevetni, szívéből jövően válaszolt.

— Az igazságot keresem.

— Milyen igazságot?

— A dolgok mindenségében rejlő igazságot, a szerelem igazságát és a kapcsolatok őszinteségét.

— És mit fog csinálni velem, ha megtalálta?

— Magamhoz venném, és soha többé nem ereszteném el.

Linda vágyódóan találgatta, vajon ennek az igazságnak bronzveres haja van-e és zöldeskék szemei, de nem merte Percy-t kerestkérdések alá vetni, hogy kiderítse a részleteket.

Ahogy tovább beszélgettek egyre ingoványosabb talajra tévedtek. Keveset tudtak egymásról és nagy sebességgel száguldva előre az élet síkos és védőkorlát nélküli szerpentin útján, a tagadhatatlan veszély vonzotta őket. Mind a ketten fiatalok voltak és naivak. Nem ismertek korban hozzájuk hasonlókat, hogy tanuljanak kérgesnek is lenni, és közömbös durvasággal erőszakolják akaratukat. Elszakadtak a maguk korabeli fiataloktól és eltávolodtak a valóságtól. Percy a maga saját világában élt és Linda soha nem ismerte a védelmező családi otthon szeretetét. Az érzések végtelen óceánjának

partján álltak és nem volt hajójuk, hogy átvitorlázzanak rajta. Vissza kellett, hogy húzódjanak a kalandra csalogató hullámok áradata elől.

Az üres társalgás ideje elmúlt és befejezetett és percek múltak mire Linda elegendő bátorságot gyűjtött, hogy szembe álljon a fiú merész előretöréseivel és zabolát tegyen feltörő vágyakozására.

— Maga mit akar tőlem? — kérdezte ellenséges hangon.

— Szeretném, ha meg tudnám magyarázni, de nem akarom megijeszteni.

— Férjezett asszony vagyok.

— Tudom, de mégis maga az, akit keresek.

— Nem vagyok egy könnyen megkapható kaland, csak azért mert egyedül vagyok, és a férjem távol van. Nem vagyok könnyű lotyó. Ne merjen ilyet feltételezni rólam.

— Nem, természetesen, hogy nem. Nem akarom magát fizikailag. Csak imádní és csodálni szeretném. Maga az én legfontosabb hősnőm. Az én múzsám, az én istennőm, maga a világ összes asszonya egyetlen személyben megtestesülve. Úgy érzem, mintha századok óta ismerném. Maga jelen van az összes könyvemben, amit idáig írtam, és amit bármikor írni fogok. Tudom, hogy nem várhatom el, hogy együtt érezze velem irodalomért való lelkesedésemet, de engedje meg, hogy királynőként imádjam. Tudom, hogy nem érez hasonló lelkesedést irántam, de nem is kell, hogy érezzen. Én szeretem magát és ez elegendő számomra. Nem kell, hogy viszont szeressen, csak engedje meg, hogy álmaimban velem legyen és nappal is ábrándozzak magáról.

— Nem tarthatok semmiféle kapcsolatomban magával. Kérem, hagyjon nekem békét.

Percy gyors mozdulattal a sajátjába kaparintotta Linda kezét és egyenesen a szemében nézett. — Nem hagyhatom el. Szeretem magát. Kérem, hogy bocsássa meg ezt nekem. Tudom, hogy maga nem szeret engem, és nem táplál semmiféle érzelmeket irántam, de én annál jobban szeretem.

Linda lesütötte a szemét. Elpirult, elhúzta a kezét és halk, félénk hangon, de megváltozhatatlan határozottsággal Percy felé suttozta.

— Maga ezt nagyon rosszul tudja.

—

Később a nap folyamán, ahogy Percy apjának a fűvét vágta a géppel Pamela meglátta munkálkodni és hátul, a telekmezsgyén keresztülgázolva átjött hozzá. Elállta Percy útját és a fűnyíró fogóját kikapta a fiú kezéből. A gép leállt, csend lett, csak egy vadgalamb búgott szelíden a közelben és egy rózsabogár repült el zúgva Percy feje felett. A békés csend hangjaival ellentétben, a hangulat a robbanásponthatáráig feszült, és a düh elektromos kisugárzásai villámként cikáztak a nő és ellenfele, a férfi között.

Paméla túlságosan közel állt Percyhez. A fiatalember jól láthatta kövérkés arcát és puffadt bőrét. A kiadós smink zsíros rétege és rajta a vastag púder valami cifra temetésen kiterített halottra emlékeztette.

— Megállj, — kezdte Paméla követelőzően, — beszélni akarok veled.

— Miről? Nem látod, hogy dolgozom? Nincs időm.

— Láttalak.

— És?

— Nem voltál egyedül, veled voltál.

— Kivel?

— Azt hiszed, hogy nem látom, hogy miben ravaszkodsz? Óvakodj, tetteidnek következményei lesznek, és nem fogod könnyen megúszni.

— Mit nem fogok megúszni?

— Linda Shrewsbury barátságát.

— Segítettem neki feltisztítani a ledőlt fa gallyait. Miért kell ebből ekkorra cirkuszt csinálni?

— Figyelmeztetlek, hogy nem vagyok afféle használt rongy, akit el lehet dobni.

— Ki akar eldobni?

— A férjem már egyszer eldobott magától. Elhagyott egy fiatalabb nő szerelméért, és még mindig fizeti az árát. Teljesen lekopasztottam és élete végéig fog gürcölni, hogy kifizessen. Nem estem a fejem lágyára. Tudom, hogy mit csinálok.

Percynek nevetetnékje támadt. Ennek a cinikus és nálánál jóval idősebb néembernek féltékeny kitörése remekül szórakoztatta. Ahogy ő fogta fel a dolgokat, semmiféle lekötelezettséggel nem tartozott Pamélának.

A nő mérgét tréfával próbálta elütni. — Nincs semmi vagyonom, amit elvehetsz. Vagy a fűnyírómat akarod zálogba venni?

— Ha nem így, akkor úgy, de fizetni fogsz. Jobban tennéd, ha békét hagynál annak a rakás boldogtalan szerencsétlenségnek. Mrs. Shrewsbury problémái nem a te gondod. Ahogy már régebben megmondtam neked. Kegyetlenül meg fogod bánni, ha nem hallgatsz rám.

— Segítenem kell rajta. Linda az én múzsám.

— A micsodád neked? — jogos felháborodásának Paméla dühödten kapkodott a levegőért. Mellkasa felfúvódott, mintha hisztérikus rohamában széjjel akarna repedni. De erőt vett magán, mély lélegzetet vett, elfojtotta indulatát és szavait dühödten köpködve beszélni kezdett.

— El nem tudom képzelni, hogy miféle kangörccs van rajtad. Én egyáltalán nem találok vonzó külsejűnek azt a kis szukát.

— Te ezt nem tudod megérteni. Testi érzékeiden kívül benned nincs semmi érzés. Éhséget érzel, érzed, hogy fázol vagy meleged van, érzed a fizikai fájdalmat és néha rád jön a bujaság, de sejtelled sincs, hogy mi az igazi szerelem.

— És neked van. Vele?

— Igen. Még soha hozzá nem értem, de tudom, hogy szívemből szeretem.

— Te ocsmány gazember, te aljas szemétláda, te paráználkodó csavargó. Fogdoshatod, amennyit akarsz, de többet hozzám soha nem nyúlsz.

Paméla kitörésétől Percynek felfordult a gyomra. Érezte, hogy mindjárt kihányja az epéjét. A pusztá gondolatot, hogy megérintse Pamélát vagy szeretkezzen vele, visszataszítónak találta. Egy nemes és földöntúli szerelem érzés töltötte ki szívét és semmi helyet nem hagyott, hogy ezzel a szennyes szájú némberral való paráználkodásra és szexuális mocskolódásra gondoljon. Lelke mennyei magasságokba emelkedett. Meg kellett, hogy szabaduljon a földi élet sarától. Nem tűrhette többet Pamélát, hogy életének része legyen. Nem köntörfalazhatott tovább. Kegyetlenül és durván, ha az volt szükséges, de ki kellett adnia az útját.

— Sajnálom, Mrs. Leicester. — mondta keményen, de nem emelte fel a hangját. — Kapcsolatunknak vége. Soha semmi komoly nem is létezett közöttünk. Hogyan is gondolta, húsz évvel vagyok fiatalabb magánál. A büszkeségem nem engedi, hogy ilyen alacsonyra tartsam magam.

— A te büszkeséged, — Paméla nem adta fel a tegezést, — Hát engem szégyellni kell? Nagyon is nagy szerencséd volt velem. Tied lehetett volna a föld minden kincse. Egy vagyont dobsz el magadtól. És miért? Valaki másnak a feleségéért? Nagyon ingoványos talajon járkálsz, te idióta fajankó. Ne gondold, hogy a régi szép idők jogán majd visszakönyörögheted magad. Soha nem foglak visszafogadni. Nekem is van büszkeségem.

Pamélában tombolt a düh és zokogva sírt. De nem az érzelmes gyengeség könnyei folytak szeméből, hanem egy mélyen gyökeredző gyűlölet, egy őrjöngő bosszúvágy, egy erőszakos és akaratos kemény nőnek a veszélyes könnyei.

Paméla megfordult és elindult visszafele. Két lépés után hátrafordított a fejét és bosszús viperaként köpte méreggel teli szavait Percy felé. — Ne engem hibáztass, ha lesz egy két szavam Shrewsbury kapitánnyal. Majd a pilóta úr megmutatja neked, hogy melyik fáról vágják a furkósbotot, amivel elver. Nem fogod ezt az ügyet simán megúszni. Fogunk mi még találkozni.

Nyolcadik Fejezet

Percy élete, saját belső világa részesévé akarta tenni Lindát. El akarta neki mondani, hogy Linda volt alkotó vágyainak álomtüneménye. Elmondani neki, hogy idáig a cél nélkül fehér papírra vetett tinta sötét tengerén egy gyenge sajkában vitorlázott és kereste a kiutat. És elveszettnek érezte magát, amíg tépett fehér zászlaját kezében tartva meg nem látta Lindát egy sziklán üldögélni, és ahogy a tüneményes jelenség széltől lobogtatott zászlajával kezében hívogatóan integetett feléje. Szentségesen felkent odaadással és alázatos remegéssel Percy reszketett a leány istennői képmása előtt. Percy meghalt érte és Linda újra élesztette és mostantól követni fogja, bármerre is mutassa az utat fehér lobogója. Elhívatást érzett és kergetnie kellett végzetét, ami egyedül Linda messiási oltárához lerakott áldozatadáshoz vezethetett.

Másnap reggel átvágott a kertek alján, átment Linda házához és bekopogott a konyhaablakon. Linda kinézett és meglátta Percyt. A férfi pusztá látványa megmérhetetlen és előre nem látható bonyodalmak sejtelmét ébresztette benne és saját érzései megrémítették. Vakon beleugrott Shrewsbury kapitánnyal való házasságába és előtte nem volt soha senkije, akinek szerelmére emlékezhetett volna. Nem volt családja, aki imádta volna, és akiket, mint gyermek vizsontszerethetett volna. Percy irányában táplált érzései ismeretlen területet jelentettek számára. Ismeretlen érzései belecsalogatták ebbe a kapcsolatba anélkül, hogy akarta volna, vagy kereste volna. Jól tudta, hogy élete idáig rémséges volt, és egyetlen pillanatra sem érezte magát biztonságban vagy boldognak, sem férjhezmenetele előtt sem utána, és most szembekerült valamivel, valami csodálatossal, aminek létezéséről idáig nem tudott. Bimbózó zsenge ifjúságának csábító delíriumában nem tudta megtagadni magától, hogy meg ne kóstolja az igaz szerelem mézédés mámorát.

Felhúzta az ablakot és kinézett. Szempillái megrebbentek, megrettenés és tetetett meglepetés árnya futott végig arcán, és kérdően tekintett Percyre. — Ah, Percy, minek köszönhetem a váratlan megtiszteltetést, hogy ilyen hamar viszontláthatom?

— Linda, azt gondoltam, — Percy kezdte bizonytalan hangon, — Már úgy értem, hogy kellene, nekünk, kettőnknek. Miért ne mennénk el egyet sétálni? Egy hosszú sétára az egyik parkban, egy gyalogtúrára; magának testmozgásra lenne szüksége. Hiszen olyan sápadt. Ne hervadozzon odahaza a bezárt falak között ilyen gyönyörű időben. Jöjjön ki. Ne féljen tőlem.

— Sétálni, — Linda kérdezte óvatosan. — Merre? Hol?

— Inkább gyaloglás lenne, — észrevéve az alkalmat, hogy rábeszélheti Lindát, Percy sietve ejtette ki a szavait, mintha félne, hogy ez az életben egyszer adódó alkalom elszalad. — Ismerek egy csodálatos helyet Pound Ridge községben. Öltözzön rövidnadrágba és vegyen fel valami kényelmes tornacipőt. Nem fogja megbánni. Ebédre visszahozom.

Linda a pillanat elröppenő mámorában hozta meg döntését. Nem gondolkozott. Talán tudata alatt kárpótolni akarta Percy tegnapi nyersségéért. Talán éppen egy ilyen alkalomra várt. Talán gondolta, hogy az ötlet teljesen ártatlan, hogy kirándulni menjen, és együtt gyalogtúrázzon ezzel a fiatalemberrel. Nem tudta, hogy miért, de ebben a pillanatban éppen ezt akarta csinálni és Percy kellemes meglepetésére belegyező hangon válaszolt. — Rendben, adjon egy kis időt, hogy elkészüljek. Öt perc múlva legyen a garázsajtó előtt. Spencer BMW kocsijával fogunk kimenni.

Egy vigyázatlan nyelv akaratlan botlása, vagy félreérthetetlen figyelmeztetés, Spencer neve Linda szájára került.

—

Linda hajtott és Percy mutatta az utat. Észak fele mentek először a Mansfield Avenue-n, onnan rátértek a nyugati irányban a Merritt Parkútra, majd ismét északnak fordultak a Long Ridge Road út hosszában. Miután áthaladtak a New York határon, az út lekeskenyedett, kanyargóssá vált és erdő borította dombok emelkedtek mind a két oldalán. Egy mértfölddel később, Percy jelezte Lindának, hogy térjen le a főútról. Egy régi fahídon keresztül áthajtottak egy elbűvölő kinézetű kisebb folyón, elmentek egy kétszáz éves veresre festett malomépület mellett, ahol a csendes folyás lassan forgatott egy idő rágta régi vízikereket. Egy perccel később megérkeztek a Mianus River folyó szurdoka mentén kialakított természetvédelmi terület bejáratához.

A parkolóban már állt néhány gépkocsi. A rusztikus kinézetű információs bodegánál néhány turista nézegette a kirakott brosúrákat és útjelző térképeket. A fákkal körbevett napos térség teljesen békésnek és biztonságosnak tűnt. Linda leparkolta a BMW kocsit és kiszálltak. A kocsiból kilépve Linda nagyot nyújtózott és mélyen tüdőre szívta a friss, oxigén-dús erdei levegőt. Toronymagasra növekedett százados bürokkfák vették körbe a terjedelmes tisztást, és a nap könnyörtelen erővel tűzött alá a fejükre, de az erdő mélyében a levegő hűvös maradt és a tarka árnyékok játszása simogatta és a talajból áradt a rothadó levelek és a korhadt fagombák kesernyésen édeskés és erjedt illata.

Percy büszkén nézett Lindára, tekintete felért egy győztes hadvezér elégedettségével. — Kedvenc helyem. — mondta.

— Valóban az, teljesen egyetértek veled, hogy kedveled. Olyan békés és kedves itt. Itt ebben a te elvarázsolt erdőben.

A fák és a bokrok között keskeny gyalogösvény vezetett balra és folytatódott tovább a folyópart mentén. Percy előre engedte Lindát. A fiatal nő sortjának rövid szára

látszatni engedték lábai tetejét, egészen a vonalig ahol fenekének kerekedő dombja kezdődik. Vékony és finom játékú izomzata megfeszült és összehúzódott, ahogy fagyökerekről sziklákra és kövekre lépett és testének hajladozása egy klasszikus szimfónia mágikus zenéjének dallamára emlékeztetett. Csípeje szélesen feszült és tomporának labdái egyidejűleg ruganyosnak és keménynek látszottak, és még csak fele akkorának sem, mint Paméláé. Kitornázott vállain és hosszú karjain finom rétegekben oszlott el az izomzat és fiatalos fizikuma tökéletes testi harmóniáról árulkodott. Egyetlen deka kövérséget sem lehetett észrevenni rajta. Bohó módon ugrándozva, mint egy fiatal leánygyermek, Linda csilingelve kacagott és vidáman csacsogott és önfeledten élvezni látszott, hogy itt lehet és kirándulhat a szabad természetben. Ha meglátott egy virágot, leguggolt és megszagolta és beszívta a zsenge aroma édes illatát.

Felengedetten és megkönnyebbülten és anélkül, hogy Percy bízta volna Linda beszélni kezdett magáról. Nem kellett kérni és kihúzni belőle régi dolgait. Boldognak érezte magát a fiú társaságában, a szavak özönlöttek ki szájából, mint tavasz idején a csivitelés a vidáman repkedő és örömet kergető kismadarak torkából.

— Árvaházban nőttem fel, — csacsogta Linda, — amikor árva lettem, már úgy értem a hivatalos papírok szerint, már túl idős voltam, hogy bárki is örökbe fogadjon. Átmeneti gyámotthonokba tettek, egy egész halom családnál. Sehol sem tudtam megmaradni sokáig. Először egy gazdag családnál laktam, akik cselédnek használtak pedig csak tizenhárom éves voltam.

Linda lépést váltott és játékos lendülettel átugrott egy csobogó patakon, mely sietve zuhant alá a meredek völgykatlan aljában lévő sötét és bozóttal benőtt szakadék mélyébe.

— Amikor a nagysága fürdőt vett, tartanom kellett neki a törülközőt. Amikor én fürödtem a fürdőkádat klórral kifertőtlenítették utánam.

Linda kacagott és ugrándozott és szinte táncolt, ahogy ment és beszélt. — El tudod képzelni? Piszkosnak tartottak. Azt hitték, hogy mivel az árvaházból jöttem mocskos kell, hogy legyek. A férj egy hatalmas darab rémségesen kövér alak volt. Soha nem szólt egy szót sem és bámult azokkal a cápászérú, kigúvadt szemével. Egyszer alányúlt a szoknyám alá és megfogta a fenekemet. Megmondtam a háziasszonynak és a lady velem kiabált, nem a férjével és másnap ismét az árvaházban találtam magamat.

Percy elmélyülten hallgatta Linda vidám, de mégis szívet tépően komoly hangját. Linda ismét gyermek volt, aki nem tudott megszabadulni gyermekkora megoldhatatlan problémáinak emlékeitől. Kellott, hogy beszéljen róluk. És bizalmát Percybe helyezte. Lélekben egybeforrt társakká váltak. Barátkoztak, összeszoktak és érezték, hogy mindent elmondhatnak egymásnak.

— Két nap múlva kihelyeztek valami vallásőrült családhoz. A feleségnek volt egy egész csordára való saját gyereke. Kicsik. Nekem kellett vigyáznom rájuk. A férj épületasztalos volt vagy ács. Hatalmas, csupa izom brutális óriás, de hozzám kedves volt. Leültetett maga mellé a bejárati lépcsőkre és lyukat beszélt a hasamba. Soha nem nyúlt hozzám, de öröké magyarázott mindenféle dologról.

— Milyen dolgokról?

— Például, hogy soha nem szerette a feleségét, csak közeli barátok voltak. És amikor a nő terhes lett erkölcsi kötelezettségéből elvette feleségül. Mondtam neki, hogy ez helyesebb volt, mint beadni az árvaházba, vagy örökbefogadásra. Mit gondolsz, hogy mit mondott nekem?

— Nem tudom, de sejtem, hogy mit.

— Na mégis, mit gondolsz, hogy mit?

— Menj hozzá feleségül.

— Ugyan, csacsi, még csak tizennégy éves voltam. Azt mondta, hogy jobb szeretné, ha nem játszadozott volna vigyázatlanul. Bünt követett le és most vezekelni kell galádságáért.

— Hogyan kerültél el ezektől.

— Egy nap csak otthagytam őket. Összeszedtem a dolgaimat és az éjszaka kellős közepén kiszöktem a házból.

— Miért?

— Egy medence piszkos vízben meg akartak keresztelni. Alá akarták méríteni a fejemet, hogy a rabszolgájuk legyek egész életemben.

Percy őszinte érdeklődéssel hallgatta Linda szavait. Mostanra már egy mértföldnyi távolságra jártak bent az erdőben és gondolta, hogy vissza kellene fordulniuk. Imádta Linda történeteit, amik a fiatal nő múltjában estek meg, és kockázat nélkül el lehetett mesélni vagy meghallgatni őket, mivel semmi közük nem volt a jelenhez, és mostani gondolkozásából nem árultak el semmit.

Az erdő felséges csendjében, az eget verdes ősrégi fák alatt és az elvarázsolt vadon magához ölelő békéjében, Percy felbátorodott és meg merte kérdezni.

— Hogyan állsz Spencerrel. Szereted?

Percy visszafojtott lélegzettel várta a választ. El nem tudta volna képzelni, hogy Linda szerelmes Spencerbe, de szerette volna tudni, hogy miért él vele és miért marad meg nála.

Hosszú csend lett. Linda elhallgatott és elgondolkozott Percyről. Komoly kétségei voltak, hogy a fiatal férfit beleavassa titkaiba, de mégis, szükségét érezte, hogy ne veszítse el. Linda gondolta és tudta, hogy Percy egyenes és becsületes és nincsenek alantas szándékai, és ha még olyannyira naiv is, mégis őszintén gondolja, amiket tegnap mondott.

Fél mértföldnyi távolságot sétáltak egyetlen szó nélkül, mielőtt Linda feltette a kérdést. — Miért akarod tudni?

— Senkinek nem szabad egy nőt megütni. Senki sem verheti a feleségét. Legfőképpen Spencer nem bántalmazhat.

— Csak akkor teszi, ha nagyon be van rúgva.

A hirtelen indulat reakciója legyőzte józan gondolkozását. Szinte teljesen megbízva a fiatal férfiben lassan kezdte lebontani a kettőjük közé emelt, az óvatos vigyázat és a teljes bizalomadás közötti válaszfalat.

— Nincs semmi abban, hogy megver. — folytatta. — Mindig helyrejövök. Spencer jó ember, mindennel ellát. Még soha nem éltem ilyen jól, soha. Spencer talpig becsületes egyén máskülönben. Csak félre kell állnom az útjából, ha részeg.

— Majd én beszélek vele.

— Eszedbe ne jusson.

— Szeretlek és kötelességem, hogy megvédjelek.

— Ne avatkozz bele a dolgunkba. Én majd elintézem. Volt már dolgom nála sokkal rosszabbakkal is.

— Hogyan tudsz szeretkezni valakivel, aki üt?

— Nem szeretkezem vele.

— Nem?

— Nem. Még mindig szűz vagyok.

Percy agyában megbénult a gondolat és lábai sem mozdultak többé. Számára, ez a bizalmas magánbeszélgetés, bármennyire véletlennek vehető, a sztratoszférák szédítő magasságába emelte Lindát. Linda angyallá, egy ártatlan áldozattá lett. Percy romantikus felfogása a szent szüzesség magasztos szimbólumává varázsolta. Percy egy középkori lovag lett, aki szíve hölgyéért hadakozik, és meg kell, hogy mentse múzsáját a veszélyből bármi is legyen az ára.

— Linda, szeretlek, — mondta és tekintetében lángolt a szenvedély. — Hagyd ott Spencert. Majd én, elveszlek feleségül.

— Semmiféle ilyen elhamarkodott butaságot nem csinálsz. Főleg nem vehetsz el feleségül.

— Miért ne vehetnélek. Leköltözhetnék Floridába. Állásba megyek egy pázsitkarbantartó vagy kertészeti céghez, vagy beállok hordárnak a repülőtérre. Lent délen nagyon olcsóak a lakbérek. Örökkön örökké boldogan élhetünk majd odalenn.

— Elment az eszed? Szó sem lehet róla. Fogalmad sincs, hogy miről beszélsz.

Percy élete párjának akarta Lindát, de tudta és beismerte, hogy ő ki és tiszteletben kell tartania, hogy Linda nem akar mindent feladni az ismeretlenért. *Érzelmemet nem tudom megtagadni, gondolta, de talán jobb, hogy így állnak a dolgok. Egy beteljesületlen szerelem a költő legnemesebb ihletettsége. Szeresd valaki más feleségét és attól buzdulj fel a legjobban. Csak vigyázz a férjre, fontolgatta tovább a paradox könnyen lehetséges bonyodalmaikat, és így válaszolt fennhangon.*

— El kell fogadnom józan okosságodat, de egy nap be fogom bizonyítani, hogy méltó vagyok hozzád, és azon a napon, térden állva fogok könyörögni előtted, hogy légy a feleségem.

Linda engedékenyen mosolygott. — Így már más, de amíg eljön az a nap, tartsd meg köztem és közötted a távolságot és Spencer meg ne tudja, hogy szerelmes vagy belém. Ha igazából szeretsz, nem adod tudtára, hogy szeretsz. Ugye megértesz.

— Elfogadom feltételeidet, de ne gyűlölj azért, hogy szeretlek.

— Nem gyűlöllek, csak nem mehetek hozzád feleségül. Egy párnapos ismeretség utáni férjhezmenetel elegendő nekem. Megígértem volt magamnak, hogy a következő alkalommal elővigyázatosabb leszek.

— Értem, — Percyn látszott a rettenetes lelki fájdalom. — És csodálattal adózom elhatározottságodnak és kitartásodnak. Linda, szeretlek, a te szavaid parancs és szent imádság énnékem.

Időközben visszaérkeztek a kiránduló ösvény kezdetéhez. Az ott álló artézi kút öntöttvas állványából jeges vizet húztak; markukból kupát formáltak hozzá és ittak. Önfeledt gyermekké lettek ismét, akik boldogak játszanak és szaladgálnak a tavasz vadvirágjai között a napos réten.

Linda vezette a kocsit hazafele is. A főúton, fél mértföldnyire a Piros Rózsa utcától megállt és intett Percynek, hogy szálljon ki Spencer BMW kocsijából.

Kilencedik Fejezet

Később, ugyanannak a napnak a délutánján, Linda kihajtotta a BMW kocsit a Weed Beach tengerparti parkba. Ott kiszállt és pokrócot terített a homokra. A csomagtartóból kivett egy műanyagból készült piros hűtőládát, letette a pokrócra és leült melléje. Válla felett hátralesett és némi távolságra a parkoló másik oldalán meglátta Percyt, aki éppen teniszleckéket adott a pályán.

Egy darabig várt, majd lerúgta szandálját, mindkét lábát felemelte a magasba és popsiját ügyesen megtekerve kibújt sortjából.

Utána, mintha az erőfeszítés túl sok energiáját vette volna igénybe, megpihent és elmélyülten nézte a Long Island Sound vizéről feléje tükröződő délutáni nap hosszú aranyhídját.

Kicsivel később kigombolta a csillogóan fényes és veres színű blúzt, amit ide a strandra vett magára és levetette. Mint egy torreádor, aki a bika előtt lengeti veres zászlaját, hosszú ideig hajtogatta a vékony anyagot mielőtt sortja mellé letette a pokrócra.

Ott ült, semmi más nem volt rajta, mint egy kicsiny égszínkéék bikini. Mélyen a köldök alatt vágott szabású és hátul felettebb keskeny fürdőruha alig a harmadát takarta el olyannyira kerek és ennyivaló kinézetű fenekének selymes bőrét. Hanyattfeküdt; hasacskája laposra simult és egy feketéllő keskeny sáv, ahogy bikini nadrágjának gumis teteje medencecsontján széjjelfeszült, sejtelmesen látszani engedte dús szőrzetének feketéllő tetejét. Széltében elegendő hosszán, az anyag tisztességesen eltakarta a bozótot, csak néhány engedetlen hajszál kandikált ki oldalvást.

Keblei, korának megfelelően kerekéek voltak és kicsinyek, nem lapultak el puhán oldalvást, de egyenesen felfelé meredeztek és az apró háromszögyszerű ruhadarab alig takarta el tetejükön a gombot és körülötte a barna holddudvart.

Lehunyta a szemét és várt. Semmi nem történt. A forró napsugarak megizzasztották és a nedvesség csillogó gyöngyszemekben gyűlt össze köldökének kútkávján. Hasra fordult és kezével hátranyúlva kioldotta melltartójának kapcsát. Engedte, hogy a ruhadarab pántjai oldalt leessenek és nem bánta, hogy alabástromfehér almáinak selymes oldala közszemlére került.

Felnézett fektéből és látta, hogy a teniszezők szedelődzködnek hazafelé. Arcát belefúrta a pokróc puhaságába, összeszorította szemeit és várt. Szíve vadul dobogott a homok részvétlen aljzata ellen, egyetlen izmát sem moccantatta és lélegzete mégis

kifulladt. Pillangók százai táncoltak vad csürdögölőt hasában és egyetlen milliméterre sem merte megemelni fejét.

Lépések puha surranása közelített. Valaki leült a közelében és egy nehéz táskát letett a földre. Linda tettette az alvást. És akkor, és akkor végre meghallotta Percy hangját.

— Halló, Linda, milyen kedves, hogy itt talállak.

Ferde, ügyetlen szögben felnézve, Linda keskenyre húzta szemét és meglátta a fiút, ahogy az ült az egyik piknikasztalnál és mosolygott felé. A fiúra függesztve szemét kissé felemelkedett és megmozdította vállait, visszamosolygott és balkezeivel eltakarva kebleit meglepett, de csurgatott méznél is édesebb hangon válaszolt.

— Percy? Te mit csinálsz itt?

Percy látta Linda mozdulatát. Leheletnyi időre, talán képzelte egy másodperc tört részének az erejéig, a fiatal nő szándékosan megmutatta melleit, de gyorsan elvetette magától a gondolatot, mint valami tiszteletlen és szennyes ötletet. Ugyan mennyei angyalán nem volt semmi más csak egy piciny bikini bugyi, de ki tilthatta meg, ha isteni teste úgy óhajtott, hogy bársonyosan selymes bőrének a nap sugaraira volt szüksége, hogy megtartsa ragyogó csillogását.

— Alkotó intuícióm sugallta, hogy itt megtalálhatlak.

— Alkotói micsodád? — Linda kacagott, majd hirtelen morcos arcot vágott. — Ne nézegess, fordulj meg. Hány éves vagy máskülönben is?

Percy elfordult. Linda visszaakasztotta melltartójának kapcsát, hátrafordult és felült, majd lábait maga alá húzva másodszer is megkérdezte.

— Azt kérdeztem, hogy hány éves vagy.

— Huszonnégy. Miért?

— Akkor ihatsz velem egy pohár bort.

— Ihatok, igaz, de hol a bor és hány éves vagy te?

Linda levette a hűtődoboz tetejét és körbenézett. Helybeli és az egész államra kiterjedő törvények és rendeletek tiltották az alkohol fogyasztását a közparkokban és a strandokon, és ennyit mondott.

— Íme, itt a bor és én tizenkilenc vagyok. De nem az én borom. Csak vigyázatlanul megengedték, hogy hozzájussak. Micsoda gyalázatos szégyen. Nem?

Lindának eszébe jutott egy vers, amit valamikor olvashatott, valahol régen és nagyon messze innen. Töltött két talpas pohárba, a jobban tele sikerültet Percynek adta és a sajátját a magasba emelve színésziés pátosszal, úgy ahogy idézte a költői sorokat.

— Igyál Percy e hús pohárból. A világ örökké nem áll, de amíg áll, tégy valamit, de ne henyélj. Tedd fel lelkedet egy nemes cél érdekében, életed nagy szerelméért, és ha látod, hogy gonosz erők széjjeltépik reményeidet, igyál ismét és felejts, és kezd újra, amíg sikerre nem mérsz. Soha ne add fel a küzdelmet.

Ittak. Percy szájalmasan kicsinynek és alávalóan jelentéktelennek érezte magát egy ilyen fenségesen magasztos és isteni erővel sugallatott filozófus társaságában, mint Linda.

Linda másodszor is töltött mind a kettőjüknek és kissé jobban kapatosnak hangzódva leereszkedett Percy színvonalára. — Abban az esetben, ha a mister teniszoktató úrnak nincs ellenvetése, fejezzük be ezzel a felséges nedvből töltött második pohárral a szabadtéren lebonyolított ivászatunkat és nyomjuk vissza a dugót az üvegbe.

Ismét ittak, most jóval lassabban. Utána Linda eltette az üveget és a poharakat is. Éppen idejében, egy járőr kocsis éppen akkor fordult be a tágas parkolóba.

— A te egyetértéssel és hozzájárulásoddal, — Linda kijelentette, — ezt a palackot a falakon belül fogjuk befejezni, nálam, úgy este tíz óra után. A bejárati ajtót nyitva hagyom, és csináld úgy, hogy senki ne lásson átjönni. Ne feledd, ma este tíz óra felé.

— Belül, a te házadnál? — Percy ismételte Linda szavait ábrándozóan, mint egy koldusszegény vándor, aki egy elhagyott kincses ládában csörögni hallja az aranyakat és nem akar hinni a fülének.

— Igen, természetesen, — Linda felelte, — gondoltam, hogy nem akarsz, hogy megszegjem a törvényt és egy nyilvános helyen lerészegedjem.

—

Egy órával később kijózanodtak és külön kocsit használva hazahajtottak. Odahaza Linda lepihent és jókorát aludt. Amikor felébredt bement a fürdőszobába és Spencer túlméretezett fürdőkádját telizubogtatta forró vízzel. Ledobálta a ruháit, belépett a kádba és nyakig alámerült. Egy darabig csodálta víz alatti mezítelenségét, majd a szappan után nyúlt és kezébe vette a hátkefét. Ahol érte megkefélte bőrét, beleértve a lapockáját, combjainak belső oldalát, és feneke partjai között. Samponnal habosra szappanozta a haját, majd leöblítette és kilépett a kádból. Meleg frottírtörülközővel szárazra dörzsölte magát és még mindig ruha nélkül megállt a nagytükör előtt. Szárítani kezdte haját az elektromos fűvószáritóval és szemügyre vette egész testét befoglaló tükörképét és egy szépségesen ifjú, de teljesen kifejlett nőt látott. Nem volt gyermek többé, de még csak egy fiatal leány sem, egy fiatal férjezett nő nézett vissza rá.

— Még mindig szűz vagy, — öltötte ki képmására a nyelvét és gúnyosan lekicsinyelő fintort vágott hozzá.

Szűz, avagy nem, nagyon tetszett neki a látvány, Drága parfümököt szórt magára és finom krémekkel kente bőrét. Ajkait élénkpirosra rúzsozta és szempilláira fekete festéket kent. Csipkével kivarrott cinóberveres alsóneműt vett magára és tetejébe éjfékete selyemruhát, amely oldal egészen combcsontjának felső feléig, szinte a kihívóan kiálló forgóig ki volt hasítva. Belépett egy a ruhához illő magas sarkú fekete lakkcipőbe és örömmel konstatalta, hogy valóban a végzet titokzatos asszonyának látszik. Soha életében még nem öltözött fel így senkinek, de ma este megtette, és Percyért tette meg, a fiatal költőért a közeli szomszédságból.

Lassan tíz óra fele kezdett járni. Linda lement a nappaliba, leült és kezdte várni ígéretes lovagját.

—

Percy ma este is, mind mindig nyugodtan végezte rutinos dolgait. Megvacsorázott, lefeküdt egy kora esti frissítő szundításra, majd igyekezett kifele a házból, és csak egy futó köszönésfélét vetett oda TV-ét néző fáradt szüleinek. Elment Paméla háza mellett, és nem figyelt, nem vette észre a lesötétített ablak mögött a függöny rebbenését és az őt vigyázó női szemeket.

Paméla figyelt és a sötét ellenére azonnal felismerte Percy sajátságos járását. Titokban remélte, hogy a fiatalember hozzá jön és biztos volt benne, hogy bocsánatáért fog esdekelní. De nem, amikor látta, hogy Percy elhalad a háza előtt és közeledik a Shrewsbury rezidenciához összeszorított fogai között szitkozódni kezdett.

— Te aljas szemétláda selyemfiú, hát szóval odamész, oda ahhoz a ronda kis tramplihoz. Csak csináld. Még mind a ketten megbánjátok, hogy anyátok valaha is a világra szült. Erről én kezeskedem.

—

Percy csendesen kinyitotta a bejárati ajtót és belépett. Azonnal észrevette Lindát a szófán üldögélni és a látvány mámoros bűvöletbe ejtette. A sejtelmesen megvilágított szobában Linda a szerelem istennőjének látszott, egy felsőbbbéges királynőnek, aki misztikus árnyékok palástjába burkolódník, mint egy bűvös hatalmú varázslónő, aki most bukkant elő az ismeretlen szerénység rejtekéből és magáénak akarja deklarálni országárszét a mennyei szeráfok és tündérek birodalmában.

Egyetlen szó sem jött Percy torkára. Soha nem gondolta, hogy múzsájával valaha szemtől szembe fog állni, soha nem remélte, hogy élőben fog találkozni vágyálmával. De itt volt a drága tünemény, és Percy reszkető lábái kocsonyás péppé gyengültek. Térdére esett és próbálta megcsókolni Linda szoknyájának a szegélyét.

Linda kezével megérintette Percy arcát és gyengéden szólt hozzá. — Percy, ugyan már, hiszen csak én vagyok, Linda.

A férfi a nő ölébe helyezte fejét és halk hangon suttogta. — Drága egy szerelmem, te olyan fenségesen gyönyörű vagy. Még arra sem vagyok méltó, hogy a rabszolgád legyek.

Linda nem válaszolt, csak gyengéden simogatta a férfi, a szerelem sújtotta szenvedélyes, de végtelenül naiv költő fejét.

Percy folytatta és szavaiban Linda elé tárta betöltetlen szerelmének legszenvedélyesebb titkait. — Linda, lüktető seb az egész testem és égék el a fájdalomtól. A fény világa meggyötör és a reggeli fű gyenge harmata is megkínoz. Iszonyú erővel akarlak és eljöttem hozzád. Mindennél több fájdalmat óhajtok, téged akarlak, akarom, hogy irányító lángod izzó fehéren lobogjon előttem. Saját csókjaim

fájdalmat okoznak. Te vagy a fájdalom és a végzetem. Te vagy az örök tisztítótüzem. Végtelenül akarlak, és vágyam darabokra szaggat. Vérveres fájó sebként ég az egész lelkem és mégis hajt az új szenvedések keresésének a vágya. Adj nekem szörnyűséges szenvedést és nyomort. Adj rettenetet, hogy halálra éheztessem magam. Kihasított forradás a bensőm, csókolj meg és égess el. Égess el engem a szerelem áldozati oldalán.

Linda felemelte Percy fejét, közelebb az arcához és meglátta a megmérhetetlen szerelem szédítő mélységét a fiú szemében. Meglátta a magányos lelket, a gyarló testben fogva tartott lángelmét, mely ki volt téve a földi bűnök esendőségének. Linda tudta, hogy a fiú tiszta szívéből beszéli neki az őszinte igazságot, a legmélyebb, legszentségesebb érzéseit és leheletnyi csókot lehelt az ajkára.

Ez volt első csókjuk. Ez volt Linda első szerelmi csókja, minthogy idáig nem is tudta, hogy a szerelem létezik. Feleségül ment Shrewsbury kapitányhoz, de nem volt szerelem köztük, főleg nem az után, ahogy a kapitány bánt vele. Nem az ütések és lelki tortúra eredményeként. Linda beleesett a szerelem nélküli házasság csapdájába, és nem volt hová menekülni, legfeljebb a megvert nők menedékhelyére.

Ma este Shrewsbury kapitány a világ túlsó oldalán vezette valahol óriásrepülőjét és ez a mai éjszaka Lindáé volt. Az este az ő bosszúja volt elrontott fiatalságáért, azért, hogy apja gyermekkorában elhagyta, anyjának kicsapongó erkölcsiért és esztelenül hirtelen dühéért, hogy megmérgezte vele vadházasságban élő és értéktelen férfitársát, és a könnyeiért, amiket zokogott, ahogy a törvény emberei anyját bilincsekbe verve gyilkosságért elvitték. A mai este a fiatal Linda bosszúja volt, hogy megtorolja árvaházakban elszenvedett éveit, a gyámszülők kegyetlenségeit és a temérdek atrocitást, amit kapott. Ez a ma esti pillanat volt Linda megváltása, elődei eredendő vétkeinek feloldozása, és bűnbocsánata gyönyörét meg akarta osztani Percyvel.

— Egyszer igyuk ki a bort. — mondta és a hűtőládából kivette a bort és két pohárral együtt a koktélasztalra tette. Ahogy mozdult és tett vett, és ahogy előrehajolt, Percy révült szemekkel nézte, ahogy Linda hosszú selymes ruhája libben és kidomborodni engedi felségesen kiformált ifjú alakját, és ahogy a ruha oldalhasítása széjjelnyílik és kivillantja Linda combja bőrének fehér bársonyát.

Linda visszaült a fotelbe, keresztbevetette hosszú lábait és köszöntőre emelte poharát. — Akarod, hogy gyötrelmet okozzak neked? — kérdezte és szemét Percyre emelte. — Majd velem meglátod, hogy mi az igazi gyötrelm. Megmutatom neked a paradicsom gyönyörteljes kapuját, egyszer, és többet még csak a közelibe sem engedlek.

Percy erős, napbarnított kezébe fogta Linda finom és légiesen fehér ujjait és tovább könyörgött. — Linda nézd meg a szemeimet. A lángoló máglyatűz bennük egy nap majd kialszik, de ezek a szomorú szemek soha senki más nőre ránézni nem fognak. Linda, te elkergethetsz magadtól, de soha nem leszel képes elfelejteni ezeket a bánatosan hűséges szemeket. Talán egy nap egy más, egy új tűz fogja felgyújtani véredet, de hiába és semmiért lesz a lángolás. Talán új borzalmak jelennek meg életedben, de ezek a magányos és szenvedélyes szemek soha nem fognak elengedni. Örökkén örökké fel fognak nézni rád.

Ha Lindának volt is valami kétsége, hogy mit cselekszik, Percy költői idézete teljesen levette a lábáról. Ismét kortyoltak poharaikból, felálltak, közel egymáshoz és Linda magához húzta Percyt. — Ölelj meg, — súgta a fülébe.

Percy átfogta Linda vállát és szorosan átölelte. A fiatal nő kissé a magasba emelte csípejét és szemérmének dombja hozzátapadt a férfihez. Tüzes lángnyelvek izzó forrósága öntötte el Percyt és a ruhákon keresztül Linda ágyékához szorította lüktetően kemény felhevültségét.

Linda mézédeseen finom ajkai már eleve nedvesek voltak a bortól. Percy óvatosan közel vitte arcát Lindáéhoz, elegendően, hogy érezze illatos parfümét és belélegezze a zamatos bortól telített édeskés lélegzetét. Szája milliméterekre lebegett Linda ajka felett, hogy meggyőződjön a fiatal nő hajlandóságáról, és ahogy Linda még mindig csókra tartotta száját, remegő ajkait reaszorította Linda vágytól duzzadó szájára. Linda apró kéjes nyöszörgést hallatott és ajkai engedelmesen széjjelnyíltak. Percy bedugta a nyelvét, bele a puha gyönyörrel elolvadó száj mélyébe és kezeit lejjebb csúsztatta Linda ruhájának aljáig, ahol felnyúlt és megérintette selymes nadrágocskájának csipkés szélét.

Kockázatosan közel kulminálásának határához, ahogy álmainak asszonyát ennyire intim közelségben érezhette, hogy egy óceán fékezhetetlen szökőárjának extatikus érzése tölti el és mindeneken túli erővel korbácsolja fokozottra érzékeit.

Linda elvette száját Percy ajkairól, de lágyékát még mindig a férfihez nyomva suttogta a fülébe.

— Fent, az emeleten.

Széjjelváltak és Linda vezetésével megindultak a lépcsőn felfele. Percy követte a fiatalasszonyt a nagyhálóba, ahol Linda a királyi szélességű ágy felé mutatott, amit habfehér lepedők, magasra tornyozott tollpárnák és színes virágokkal tarkított élénkpiros takaró tett csábosan hívogatóvá.

— Ne félj, — mondta Percynek szendén mosolyogva. — Minden frissen van mosva, tegnap húztam újra az egészet.

A zsalugáter redői bezárva; a függönyök gondosan összehúzva és csak egy piciny villanykörte gyenge világa a folyosón, az elővigyázatosság jogosan indokolt volt. Pamélától kitellett, hogy infravörös gukkerral figyelni őket, ha a szükség úgy hozza.

Percy lehúzta Linda ruhájának hátán a zipzárt. Linda kilépett a szexi ruhadarabból és Percy életében először meglátta Lindát csipkés alsóneműben. Linda kikapcsolta Percy övének a csatját és a nadrág hangtalanul lehullott a padlóra. Percy levette megmaradt ruhadarabjait is és Linda most látta először, hogy a férfi teste mennyire tökéletes és bőre hiba nélküli, inas izmai között egyetlen deka kövérség sem rejlik, és erekciója mily hatalmas és kökemény. Linda nem félt. Eljött az idő, hogy asszony legyen belőle. Lehúzta nadrágocskáját és megoldotta melltartójának csatját.

Mind a ketten mezítelenen, mint a paradicsomban az első emberpár, most már semmi nem állíthatta meg egyesülésüket.

Többet nem mosolyogtak és nem beszéltek. Linda hanyatt feküdt a nagy ágyban és Percy szakértő módon a tetejébe került. Óvszert vagy más védelmet nem használtak, bíztak egymásban, és a nem várt és kellemetlen következmények lehetősége meg sem fordult az eszükben.

Percy gyengéden széjjelnyomta Linda térdeit és fiatal nő engedelmesen követte óhaját. Soha meg nem nyírott és fiatalosan erős szőrzete sűrű erdővel borította szeméremdobját és alatta nedves ajkait. Oldalt a selymesen puha bőr puha titokzatos fényvel csillogott a telehold fényében, mely kibukkant a felhők takarója mögül és bevilágított a tetőablakon és látván szenvedélyes lelkesedésüket, a belegyező szeretet mosolya tűnt elő kerek képén.

Percy engedte súlyát könyökére nehezedni és derekával szélesre feszítette Linda combjait. Kevéssel beljebb hatolt, és már ott állt Linda alagútjának puha bejáratánál. Csutom nedvesre ázva a méhének legbensőjéből bőségben buzgó nedvekkel, a szerelem mágikus hatalmának gyönyörteljes csermelye mindent sikamlóssá tett és benedvesített. Percy tudta mit és hogyan kell tennie, finoman széjjelhúzta Linda szeméremajkait és varázspálcájának kerek makkját Linda hüvelyének elejére helyezte.

Gyönyört érezve egész testében és az öröm tetőpontjának érkezését előrevetve Linda megvonaglott. Emelte és visszaeresztette csípőjét és egyidejűleg összeszorította combjait. A beteljesülés pillanata elérkezett és Linda mindennél jobban akarta Percyt. Jobban, mint életében idáig bármit.

Percy nyomta befelé, de nem ment. Valami elzárta az útját. Linda hímenje valóban erős volt és rugalmas. Többször is próbálta, de hiába. Megvolt a hossza és kirobbant a keménységtől, tökéletesen beleillett, és mégsem akart beljebb csúszni. Egyre közelebb került klimaxához, valamit kellett tennie. Másodperccel később érezte, hogy jön a vulkánszerű kitörés és nem tudta tovább tartani. Gyönyörteljes hangon felnyögött és Linda nyöszörgött élvezetében. Linda orgazmusa egyidejűleg jöhetett az övével, mert a fiatal nő erőteljesen a magasba nyomta csípőjét. Percy nagyot lökött, most már csúszott befelé, áttörte Linda szüzességét, legyen az helyes cselekedett vagy hiba, Percy elvégezte a feladatot, ami jogilag nem volt az övé.

Linda nem érzett fájdalmat; erotikus gyönyöre minden más érzést elsöpört, és szerelmi érzelmei begyújtották nőiességének turbinamotorját és felégették aggodalmait, ha voltak is.

Percekig némán feküdtek egymás mellett, csókolva, suttogva, de hamis ígéretet nem téve.

Linda elgondolkozott a következményekről. Mi lesz, ha Spencer valaha is megtudja? Elkerülhetetlen megbánás és későn jött gondolatok gyötörték, készen áll-e egy újabb elkötelezettségre, hogy házasságtörő viszonyt kezdjen a férje háta mögött? Mi lesz, ha Spencer nem érti meg áldozathozását? Mi lesz, ha Percy valóban egy életre belészeretett? Mi lesz, ha a naiv gyerek követelni fogja, hogy váljon el?

A lélegzetelállító élmény, az életben csak egyszer történhető esemény, amit egyedül a bűntudat fűszerezhet ennyire izgalmasra, örömmel töltötte el és mégis

összezavarta. Vajon helyesen cselekedett? Vagy felelőtlenül viselkedett? Meg fog-e Percy elégedni a titkos imádó szerepével?

Képtelen volt felmérni jövőjét. Percy felé fordult és szégyenlősen súgta a fiatal férfi fülébe. — Most már nő vagyok, többé nem leány.

— Az én nőm, — súgta vissza Percy és csókot lehelt Linda ajkaira.

Linda gyengéden eltolta magától Percy-t. Lenyúlt a lába közé és megmutatta neki vérrel pirosra színeződött kezét. Sokáig nézték a lepedőn terjedő, eleinte kicsiny majd gyorsan növekedő piros foltot. Majd Linda az ágy mellől előhúzott egy fehér törülközőt, megtörölte magát és a vérrel átitatott rongyot odaadta Percynek.

— Szuvenir, — mondta egyszerűen és egyesülésük mágikus varázsa a keserű valóság tükrének ezer darabjára tört.

—

Percy összeszedte ruháit és felöltözött. Linda elővett egy sötétszínű tiszta bugyit, felhúzta és vállaira terített egy vastag frottírtörülközőt. Nem gyújtottak villanyt és kezét kézben tartva együtt lementek a lépcsőn, le a nappali szobába. Linda, mielőtt kiengedte a házból Percy-t, megállította és felé fordult. — Köszönöm, Percy, — mondta és a szemébe nézett.

Percy megállt és egy pillanatig nem engedte magát az ajtón kitolni — Életem legcsodálatosabb tette volt, amit csináltam neked, — felelte, — Nagyon szeretnék ismét a magamévá tenni.

Linda gyengéd figyelmeztetéssel a hangjában válaszolt. — Emlékezz, amit mondtam. Egyszer és soha többé. Akartad, hogy meggyötörjelek. Ez lesz a te gyötrelmed. Többé nem tehetsz a magadévá. Szerethetsz engem, mint a műzsádat, mint álmaidnak felkent bálványát, de fizikailag nem érinthetsz meg. Ne felejtsd el, hogy Spencer Shrewsbury felesége vagyok.

Linda eltökéltsége teljesen összetörte Percy-t. Megingatta az örökkévaló boldog szerelemről szőtt álmait. Tudta, hogy többé soha nem fog tudni más nőt szeretni. Tudta, hogy ismételten és ismételten Lindáról fog írni, egy millió alkalommal újra és újra novelláiban, de ez mégsem jöhetne még a közelében sem annak, amit ma este tapasztalt. Tudta, hogy nem méltó, hogy megcsókolja a földet amerre Linda lép és nem érhet hozzá még a szoknyája széléhez sem. Még rettenetesen hosszú utat be kell járnia, hogy méltó legyen Linda menyeyi fenségességéhez.

—

Ahogy álmatag letargiával sétált hazafelé teljesen elkerülte a figyelmét Paméla, aki mint az erkölcsök rettenhetetlen öre dühödött léptekkel közelített feléje.

— Mit csináltatok ti ketten? — állt szembe Percyvel. — A magadévá tetted?

Percy meg szeretne volna ütni Pamelát. *Ez az arrogáns kövér tehén*, gondolta és fojtott, de iszonyú méregtől teli kemény hangon ráförmedt.

— Távol maradj tőlem, némbér. Semmi dolgom veled.

Paméla észrevette Percy rémisztő felháborodását. A fiatal férfinak fenyegető testtartása megijesztette. Óvatosan hátrafele szedegetve lábait visszahátrált háza felé, de rettenetes ígéretet mormogott orra alatt.

— Esküszöm az Úr Istenre, Percy Grimsby. Még fizetni fogsz azért, amit tettél velem.

Tizedik Fejezet

— **M**ikor fogsz végre fizetni? A főnök képtelen megérteni, hogy adóságaid miért gyülekeznek gyorsabban, mint amennyit fizetni tudsz. Nem tudja felfogni, hogy miért nem tudsz gyorsabban törleszteni. Nézz körül ebben az irodában, luxus berendezés, drága bútorok, előkelő városnegyed, hatalmas ebédek, nincs itt semmi más, csak mindenből a legrágább.

A látogató előrehajolt és bütykeire támaszkodva ránehezedett Dwight íróasztalára. Barnás bőre centiméterekre feszült Dwight arca felett és fenyegetőre fogta rekedtes basszusát. — Dwight, ideje lenne, hogy gatyába rázd a dolgaid. Mi nem akarunk téged bántalmazni, hacsak rá nem vagyunk kényszerítve. A főnök kedvel téged. Nem egyszer kihúztad a csávából. De tiszteletlen lettél hozzá és kihasználtad nagylelkűségét. Túlságosan sok pénzt kértél tőle kölcsön. Többet, mint amennyit a kereted engedélyezhet neked.

Felettebb intelligens ember és sikeres védőügyvéd, Dwight Leicester felfogása és helyzetmegítélése villámgyors volt és hibátlanul hatékony. A patinás Fred F. French New Yorki épület tizennegyedik emeletén dolgozott egy előkelő ügyvédi irodában, ahol egyike volt a rangidős partnereknek és sarokszobában lévő irodájának ablakaiból belátta mind a Fifth Avenue sugárutat és a 45th utca hosszát. Tökéletesen tisztában volt azzal, hogy látogatója, Sal Sclafani miről beszél. Azt is tudta, hogy Sclafani nem ismer tréfát, amit kimondott, az ül. Óvatosan, nehogy még jobban felmérgesítse a vádaskodót, tenyerét kifele fordítva széjjeltárta a kezeit és magyarázkodni próbált.

— Rengeteg pénzt csinállok, de költségeim is vannak. Nem tarthatok egy leromlott külsejű koszos ügyvédi irodát, ha jól fizető klienseket és busásan jövedelmező eseteket akarok. Az iroda csak egy szemtévesztő bemutató, az összes bútor bérelve van és a lakbér borzasztó magas.

Sal felegyenesedett, száznegyven kilójával és száznyolcvanöt magasságával természetes alaknak látszott. Kabátja leplét meglebbentette és megmutatta a hóna alá csatolt pisztolytáskában gubbasztó Magnum 45 revolvért és felemelte hangját. — Tudom, és azt is tudom, hogy megrögzött hazárdjátékos vagy. Folyton veszítesz és egymásra halmozod adóságaidat. Azt szeretnéd, hogy mi fizessünk szórakozásaidért, meg mindenféle gyönyöreidért és hobbyjaidért. Mi jóságos emberek vagyunk, de nem ennyire jóságosak. Különösen, ha pénzről van, szó keményedik meg a szívünk. Már

több mint egy félmilliót kicsaltál a főnöktől. Megvolt az örömed, de vesztettél és tartozol nekünk. — Sal magyarázta és kivillantak csorba fogai és ínyének sötétlila húsa, ahogy cinikusan vigyorogva hozzátette. — Kamatokkal és kezelési költségekkel együtt, számlahiányod egy teljes millióra rúg.

Majd Sal, mint egy karneváli zsonglőrművész előkapta pisztolyát, feldobta a levegőbe, megforgatta és középső ujját a ravaszra helyezve könnyedén elkapta. A csó végét Dwight szeme közé nyomta és vastag hangja menydörgött, ahogy megragadta az ügyvéd nyakát. — Nem akarok többé udvarias bájársalgást hallani. Mikor kezdesz fizetni jelentősebb részleteket? Hatalmas ügyvéd-kliens letételezési számláid vannak. Vedd ki azokból a pénzt és fizess ki minket.

— Az a pénz nem az enyém. — Dwight vitatkozott. — Az utolsó dollárral is elszámoltatnak. Tárustulajdonosaim vannak, és számviteli cégünk kezeli minden tranzakciónkat. Lopás lenne, ha elvenném a pénzt, és egy-kettő tetten érnének.

— Van valami okosabb javaslatod? — A természetes gengszter szigorú arccal meredt a rimánkodóra.

— Adjatok egy kis időt. Még egy lehetőséget. Hamarosan megnyerek valami jelentősebb bűnvádi esetet. Mindent ki fogok fizetni.

— Nincs türelmünk várni. Már sokszor hallottam tőled ezeket a százalmas kifogásokat. Valami gyorsabb megoldás kell. Hatalmas házad van Connecticutban. Add el, fizess ki minket és tiszta lappal újra kezdhethetjük az egészet.

— Nem adhatom el. Elvált feleségem lakik benne a fiammal. Válásunk feltételeként meg kellett engednem, hogy ingyen lakjanak ott. Jókora összeg asszonytartást fizetek volt nejemnek, és esze ágában nincs másodszor is férjhez menni. Elválási szituációm a legfőbb oka anyagi problémáimnak.

— Ezt a problémát könnyen ki lehet korrigálni. — Sal leeresztette pisztolyát és elengedte Dwight nyakát. — Két legyet üthetnénk egy csapásra. Volt feleséged eltávolítjuk, a ház ismét a tiéd; eladod, nincs több asszonytartás és mindent törlesztesz. Egy millió dollár, fáradságunk díja beleszámolva.

— Nem szeretném, ha a fiának valami baja esnék.

— Nem, természetesen, hogy nem, — Sal felelte ravasz nyájassággal. — Mi nem vagyunk olyanféle emberek, akik feleslegesen bántanának egy ártatlan gyermeket. A fiad beköltözik hozzád.

— Még át kell, hogy gondoljam a dolgot.

— Ezen nincs mit gondolkoznod. Vagy te, vagy a volt feleség. Bízom benne, hogy nem szeretted még mindig annyira, hogy meg akarsz halni érte. Semmiféle komplikált döntést nem látok az egészben.

— Nem erről van szó, — tiltakozott Dwight, — Kideríthetetlen büntett nem létezik és kézre nem keríthető bűnös nincs. Össze fogjátok kavarni az egészet és én mehetek a börtönbe.

Sal megragadta Dwight torkát és kiemelte a székéből, — Mit mondtál, mit fogunk csinálni? — üvöltötte.

- Nem azért mondom, mert nem bízom bennetek.
- Akkor megegyeztünk. Elrendezzük, hogy balesetnek nézzen ki. Egyetlen jottányi evidenciát sem fogunk magunk mögött hagyni.
- Nem lesz elégséges. Csináljátok úgy, mintha más követte volna el.
- Van valaki, akit akarsz javasolni?
- Igen, például rákenhetitek valami fiúbarátra.
- Van neki?
- Nem tudom, de annyit tudok, hogy dugatja magát valami szomszéd házból való legénnyel.
- Okos javaslat. A lehetőséget minden bizonnal megfontolóra vesszük. Ma szerda van. Telefonálj a fiadnak és invitáld át hétvégére. Nem tenne túlságosan jót a lelkivilágának, ha ott lenne, amikor az anyjánál tiszteletünket tesszük.

—

Dwight valamikor régen, sok-sok évvel ezelőtt igazából szerette Pamélát. Paméla eredetileg is jól táplált teste minden kellő helyen duplán volt párnázva és fiatalabb éveiben Dwight felettébb szerette a terjedelmes dolgokat. Paméla egész estét betöltő feneke kielégítette minden vágyálmát, megvalósította minden fantáziáját. Estétől reggelig és reggeltől estéig, és minden nap Paméla egész éjszaka tartó szórakoztató műsort jelentett számára és soha véget nem érő, állandósult szenzuális gyönyörnek bizonyult. De, és ez sok boldog évvel később történt, Dwight megszerezte az ügyvédi diplomát, szorgalmasan dolgozott, megvette a hatalmas házat és megismerkedett Joyce-al. Magas és karcsú Joyce sápadtasan fehér bőre, szofisztikált előkelőségű viselkedése és intelligens társalkodási modora, felettébb megnyerte Dwight tetszését. Dwight imádta Joyce skót akcentusát és hozzá vereses barna dús haját. *Joyce talentuma vitán felül áll,* Dwight fontolgatta annak idején, *és a leány jó családból származik,* és amikor Joyce apja, egy gazdag és befutott ügyvéd, felajánlotta, hogy Dwight lépjen be jól menő ügyvédi cégéhez, Dwight többé nem tudta felfogni, hogy miért vesztegette idejét idáig egy nagydarab és vulgáris nővel, Pamélával. A döntés egyértelműnek tűnt. Megkérte Joyce kezét és otthagya Pamélát, joggal gondolva, hogy a válóper folyamán, mivel okos ügyvéd volt, könnyen túl tud majd járni Paméla eszén. De, mint egy bulldog, aki a sajátját védelmezi, Paméla felvette a harcot. Joshua ragaszkodott, hogy az anyjával akar élni. Paméla bizonyítékokat hozott fel Dwight házastársi hűtlenségéről és jelentős összegű asszonytartást harcolt ki magának és a ház haszonélvezete is az övé lett. Paméla számviteli dokumentumokkal bizonyította, hogy életformájának fenntartása költséges és utolsó filléréig megkopasztotta válni akaró férjét. Dwight megtűrt pária lett az ügyvédi cégnél. Saját apósa megvető lenézéssel kezelte és még Joyce is, minden alkalmat megragadva örökké érezte vele, hogy egyetlen dollárt sem hozott vele való házasságába. És természetesen, Joyce is, előkelő társaságbeli hölgy lévén, költekező, életmódot élt, borzalmasan drága pezsgős partikat adott és Dwight-nak lépést kellett

tartani második feleségének igényeivel. Dwight kölcsönöket vett fel, jelentős összegeket, és egyre gyakrabban. De Dwight imádta Joyce-t, és egyre jobban gyűlölte bajainak forrását, Pamélát.

Joyce-t nem érdekelte és nem akart tudni férjének adósságairól. Fogalma sem volt, hogy Dwight tartozik a maffiózó bandának. Jóhiszeműen és minden kétség nélkül feltételezte, hogy Dwight-nak mindig van elegendő pénze és akkor költi és úgy, ahogy azt Joyce akarja.

A realitás, mint az egyszerű ember a mesebeli sánta kutyát, hamarosan utolérte Dwight-ot. Dwight nem szerette volna, ha Joyce tudomást szerez problémáiról, nem szerette volna, ha apósa megtudja, hogy veje megrögzött hazárdjátékos és gengszterbarátai vannak. Sal ötlete, hogy két legyet üssenek egy csapásra, Sal barátságos modorában olyannyira rábeszélően eléje tárva, valóban és rémisztően vonzónak tűnt.

Dwight, ahogy nyúlt a telefon után, kéjes gyönyörrel fontolgatta, *ha úgy vesszük, nem is olyan ostoba ember ez a Sal Sclafani, még a végén megoldja minden problémámat.*

—

Dwight feltárcsázta Pamélát. Volt feleségének telefonszáma még csak be sem volt programozva gyorshívójába. Legbehízalgóbb ügyvédi hangnemével indítva, mesteri módon játszott Paméla hiszékenységén, mintha az egy koncertzenekar mézédész szólóhegedűje lenne.

— Hello, Paméla, itt Dwight. Joyce-nak és nekem, — fuvolázott színésziessen és szónoki szünetet tartott. — Nagyszerű ötletünk támadt. Mi lenne, ha leküldenéd Joshua-át ide hozzánk, New York-ba és velünk töltené a hétvégét. Péntek este felvehetném a Grand Central pályaudvaron és vasárnap este visszaküldöm.

— Mi jelentsen ez a váratlan érdeklődés? — Paméla kérdezte rosszat sejtve és aggódva kereste a rejtett csapdát. — Hat hónapja egyetlen percet sem töltöttél velem, és most hirtelen egy teljes hétvégére akarsz.

— Itt van a városban a Ringling Brothers cirkusz. Joyce és én el szeretnénk vinni Joshua-át a Madison Square Garden sportszínházban tartott előadásukra. Meg akarjuk neki egy kicsit mutatni a környéket, afféle apa és fiú jó kapcsolat kialakítása végett. Még sokat kell tennünk, hogy kiigazítsuk a közöttünk kialakult családi félreértések rossz hatását. Legalább is és komoly erőbedobással meg kell, hogy próbáljuk.

— Egyetlen szavadat sem hiszem. Úgy tudtam, hogy idáig hallani sem akarsz róla.

— Legalább kérdezzük meg Joshua-át. Lássuk, hogy akar-e jönni a gyerek?
Paméla kezével befogta a telefonkagyló mikrofonját és odakiáltott Joshua-ának.
— Joshua, apád szeretné, hogy lemenj hozzá hétvégére. Mit szólnál hozzá?

Joshua berohant a kertből és felkapta a legközelebbi mellékállomást. Rettenetes izgalomba jött a váratlan lehetőségtől, az apjával töltendő fantasztikus New Yorki

hétvégétől és lélegzetéből kifulladásra belekiabált a kagylóba. — Papa, persze, hogy akarok menni. Remek. Péntek este az öt óra harmincas vonattal érkezem. Találkozunk az információs pavilon előtt.

Paméla kivette a telefont Joshua kezéből. — Tehát akkor megegyeztünk, — mondta Dwight-nak. — Úgyis voltak már terveim a hétvégére.

Dwight nem tudta megállni, hogy ne válaszoljon és hangjában baljóslatú előjelzéssel keveredett a lenéző tiszteletlenség.

— Tényleg, valóban, nagyon örülök hallani.

—

Sal lenyomta a telefonkagyló villájának gombját és ellentmondást nem tűrő hangon közölte doktor Dwight Leicesterrel, a neves New Yorki ügyvéddel. — Okos döntés. Ezzel megmentetted a saját életedet. Innen már minden a mi dolgunk. A te feladatod csak annyi, hogy a hétvége minden percét Joyce-al és a fiaddal töltsd. Ez lesz az alibid.

— Mi lesz a te alibid?

— Nekem nincs szükségem alibire. Perfekt emberem van erre a munkára. Senki nem ismeri és lenyomozhatatlan. A kormány nyilvántartásai szerint nem is létezik.

— Azt jobban is teszi.

Sal kihúzott mellényzsebéből egy vastag kubai szivart, felpattintotta színarany öngyújtóját és rágyújtott. Jókora slukkot szívott a szivarból és a füstöt belefújta Dwight arcába. — Miután bevégeztünk a munkát, — mondta és oldalt köpött, — dobd fel a házat a piacra. Minél hamarabb annál jobb, de egy hónapnál tovább semmi körülmények között ne várj. Már megvan a vevőnk rá.

— Akkor kvittek vagyunk, nem tartozom több pénzzel?

— Igen, egészen addig, amíg megint rád nem jön a hazardírozási viszketőség.

Tizenegyedik Fejezet

Spencer Shrewsbury kapitány minden zökkenő nélkül tette le Boeing 747 gépét a John F. Kennedy nemzetközi repülőtér keleti-nyugati fekvésű kifutópályájára. A hatalmas gépmadár parancsnokságát átadta Rick Mellon helyettes karbantartó főnöknek, elmondta neki a néhány problémát, amit a hosszú Szöultól idáig tartó út alatt tapasztalt és végre bemehetett a terminus épületbe. Ott egyenesen a személyzeti társalgó halljába tartott, ahol a bárpultnál rendelt magának egy dupla Johnny Walker Black eredeti skót whiskyt jégkockákon.

Lehajtotta az italt és kezdte magát jobban érezni. A véget nem érő órák feszült figyelme, és az alkohol hiánya meggyűlöltette vele az egész világot, fizikai fájdalmat okozott a nyakában, közvetlenül tarkója alatt. Halántékán reszketett a bőr és vadul lüktető fejfájás gyötörte megállás nélkül. Idegei roppanásig feszültek, lelkiállapota a tomboló téboly határát súrolta, minden pillanatban készen állt, hogy fékezhetetlen düh fogja el.

A limuzin sofőrt káromkodva szidta az egész Queenstől Connecticutig tartó úton, hogy miért választotta a Van Wyck Expressway utat a Cross Island Parkway út helyett, hogy miért ment át a Whitestone hídon a Throgs Neck híd helyett és miért hajtott az Interstate 95-ös műúton a Hutchinson Parkway út helyett. Átkozta a forgalmat, az építkezési fennakadásokat, a fültépő motorzajt és halálosan gyűlölte az összes ostoba népeket, akik éppen akkor akartak az úton lenni, amikor ő sietett haza.

Fáradt volt, mint egy kutya, nagyon érezte a tizenkét órás időkülönbséget, és forrt benne a düh és mire hazaért vészesen rossz hangulat uralkodott el rajta. Valami kesernyés íz kaparta kiszáradt torkát és zsirtól eltömődött fülei zúgva zsibbasztották agyát. *Most aztán tényleg*, gondolta, *elkaptam valami piszkos ázsiai influenzát*, és elátkozta az össze baktériumokat hordozó utast és munkatársat és alig várta, hogy elkezdhesse betegségének alkoholfogyasztáson alapuló kúráját.

Linda kedves mosollyal és fiatalos jókedvvel fogadta férjét és kivette kezéből ruhával megrakott nehéz utazótáskáját. Kedvéért khaki színű selymes szafari ingruhát vett magára, és alatta merészen kihívó és szexi alsóneműt, selymes szatén könnyen nyúló anyagból készült kebleket felnyomó melltartót és hozzá illő oldalt mélyen

kivágott bugyit. A fiatal feleség frissen vágott tavaszi szegfűcsokor illatát árasztotta és háta közepéig göndörödő bronzveres haja hívogatóan simogatta gyenge vállai selymes bőrének rózsaszín puhaságát.

Linda lelkesedése, ahogy ízelítőt kapott Spencer mogorva hangulatából rögtön lelohadt. Többet nem jött, hogy megcsókolja és átölelje férjét. Elegendő lett a kezdeti felületes puzi és a lanyha ölelés, de a Spencer nem is kért többet és nem várta a folytatást. Egyenesen a likőrös szekrényhez ment, kivette a keserű Cinzano Bianco Vermouth üveget, hozzá egy üveg édes Cinzano Rosso Vermouth-ot és egy palack tizenyolc esztendőes valódi Chivas Regal skót whiskyt. Kivett két whiskys poharat, és Linda után kiáltott, hogy töltsse meg jéggel a jégtartót, mialatt készít két Perfect Rob Roy kevertet, egyet magának, és egyet Lindának.

Helyet foglaltak a süppedősen kényelmes és hatalmas, kék színbe árnyaló világoszöld szófa és kétülékes kanapé díványon a TV szobában, lezseren keresztbe vetették a lábukat és az italos üvegeket és a két poharat magasba rakott lábaik mellé tették.

Miután összekoccintották a poharakat, Spencer gyorsan kiitta a magáét. Linda szerény, apró szippantásokkal követte és csak néha kortyantott egy nagyobbat. Spencer gyorsan készített egy második kevertet, Lindának is ajánlott belőle, de Linda befogta pohara tetejét és kedves mosollyal visszautasította. Már az első eléggé a fejébe ment és beszédessé tette, és csalafintán intrikálta, hogy adja Spencer tudtára a nagy hírt, hogy büszkeséggel telve elmondhassa, hogy végre megoldotta a közöttük lévő szüzességi problémát.

De nem merte. Vallomástétel helyett kacintott és kokettáló kapatossággal a hangjában kérdezte. — Milyen volt az utad, Spencer? Hiányoztam neked?

— Az út, mint mindig szörnyű volt, és lenne valami különleges ok, amiért hiányolnom kellett volna téged? — kapta meg a választ. — Jól tudad, amikor feleségül jöttél hozzám, hogy a munkám sokszor hosszú időre elszólít otthonról.

Linda elengedte Spencer nyers reakcióját a füle mellett és miután elnyomott egy apró böffentést feltette a kérdést. — Akarnál valamit enni? Remek rostonsült sertésbordát készítettem, sült burgonyával és vöröskáposztával. Ott van a sütőben és még mindig meleg.

— Nem, már ettem.

— Mikor?

— Órákkal ezelőtt a gépen, de valami nem stimmel a gyomrommal.

Egyáltalában nem érzem magam jól.

— Talán nem kellene annyit innod.

— Te ne próbáld nekem megmondani, hogy mit tegyek és mit ne. — Spencer főnöki és tulajdonosi felsőbbbséggel meredt Lindára. — És fejezd be, hogy nyaggatsz.

Egy groteszk démon, ami felébredt az alkohol miazmás gőzeire és most Linda vállán ült, gonoszul ösztökélte a fiatalasszonyt, hogy férjével ossza meg felnőtt életének eddigi legnagyobb eseményét. Linda jól tudta, hogy Spencer mennyire féltékeny és

goromba tud lenni, és már volt is többször régebben, de mintha elfelejtette volna vagy talán remélte, hogy férje belemegy a pajzán képzelet és incselkedés játékába.

— Akarnál felmenni a hálószobába? — kérdezte. — Meglepetésem van számodra.

A nehéz italok, a sok kupica, amit Spencer lehajtott miután megérkezett a repülőtérré, alaposan megrészegítették. Fogalma sem volt arról, hogy mit akar. Csak egyet tudott, valakivel kötekedni kellene.

— Nem szeretem a rühes meglepetéseket. Valami új ágytakarót vettél?

Kissé becsicscentve, ezzel kitéve magát a kockázatnak, Linda szerencsére nem mulasztotta el észrevenni a brutális bánásmód közeledtét és visszakozott. Hangjába durcás sértődöttség keveredett, ahogy magát kicsinyre húzva felelt. — Nem. Nem egy új ágytakaró. Hanem valami, amit nekem már nincs többé. Valami, ami neked nem fog hiányozni, te drága férj.

Spencer teljesen elveszítette racionális felfogóképességét. Még akkor sem értette volna meg, ha valaki a szájába rágja, de főleg nem egy burkolt utalást. Vérerei kezdtek kitágulni, alkoholhiány okozta fejfájása múlni kezdett és egy kikötőbe beérkező ittas matróz részeg büszkeségével jelentette ki. — Akármi is legyen a meglepetés, majd később megnézem. Egyszer lemegyek a Smokey Joe bárba.

Férje adagjánál jóval kevesebb elfogyasztott alkohol is alaposan megrészegítette Lindát. Szerencsére az ital viccessé, kacagósan jó humorúvá és szelíddé tette modorát. Spencer válaszára kacagott egy jót és könnyed mozdulattal megsapta a férfi vállát.

— Csacsi, ez nem valami, amit meg kell nézni. De mindenesetre, ugyebár... — itt színpadiasan megjátszott ittas szónoki szünetet tartott és hozzátette. — Majd melegen tartom neked. Menj, szórakozz és érezd magad jól Smokey Joe-nál. Elvégre idehaza vagy. Hazajöttél Darienbe, a szülővárosodba és legkedvencebb helyedre.

Spencer felállt és kihúzta teljes százkilencven centiméter magasságát, kapitányi egyenruháját még nem vetette le, kissé ingadozott két jó lábán, próbálta megállítani fejének szédítő forgását, de ájultan lezuhant a szófára és csak órákkal később, este tíz óra fele ébredt fel. Iszonyú másnaposságot érzett és azonnal szüksége volt valami erős kevertre. Ráadásul megéhezett és most már evett volna, de Linda mélyen aludt fenn az emeleten. Miután elrakta és elmosta a poharakat eltette az italokat és bezárta likőrös kabinetet. A meg nem kóstolt vacsorát berakta a jégszekrénybe és elege volt. Képletesen mondva bezárta a boltot.

Spencer megrázta Linda vállát. De hiába, az asszony álmosan nyögött egyet és a másik oldalára fordult. *Ez nem megy*, Spencer gondolta és feladta. *Jobb lesz, ha békén hagyok nejemnek.* Átöltözött divatos, kövön mosott farmerjába, felvette a Darien Sportshop üzletbe vett méregdrága pólóingét, kivette a garázsból a BMW-t és egyenesen a Smokey Joe's bár és étterem vendéglátási létesítmény fele hajtott a Post Road úton.

—

Péntek este ellenére Smokey Joe-nak nem volt sok vendége és meglepően kevesen, csak néhány törzsvendég lopta ott az idejét este tíz óra után. Spencer egyszer az alagsorban lévő büfé fele tartott, ahol rostonsült sertéshús szendvicset rendelt és hozzá egy külön tányéron burgonyát és brokkolit. Az idősebb Joe szolgálta ki és ügyesen belecsúsztatott néhány olcsó zsírdarabot is Spencer ételébe. Mialatt kedvesen mosolygott rá, duplán számolta el dolgokat a pénztárgépnél és nehézkesen vicces dél-olasz kiejtésével dicséreteket mondott.

— Jól kinézni, Spencer kapitány. Adok magának nagyocska diszkontot, annyira örülök, hogy idehaza láthatom.

Spencer jól látta, hogy Joe többet számol, mint kellene, de borralalónak könyvelte el agyában és engedte futni és tálcára rakott vacsoráját felvitte az emeletre és leült a bárpulthoz.

Vika, az orosz születésű és ismerjük be észbontóan vonzó külsejű bártündér, ahogy meglátta Spencert leülni, nyomban otthagya a két latrot a pult végébe, akik amúgy is csak sikamlós pimaszságokat mondogattak neki megállás nélkül.

— Shrewsbury kapitány, — kérdezte Vika búbajos mosollyal, — milyen italt szolgálhatok magának ma este?

— Egy könnyű Amstel sört.

Vika kitette az asztalra a sörösüveget, kinyitotta, és kitöltötte egy bejeglielt Stein söröskriglibe.

— Mire véljem a szomorú ló-pofát? — mondta. — Idehaza van. Nem örül?

Spencer nagyot húzott a habos italból. Vika várt és nem mozdult, de előhajolt, keblei kissé kibuggyantak a blúzból és vizsgálódó szemekkel meredt Spencer arcába.

Spencer nem engedett, összehúzta a szemét, és ahogy állta a fürkésző nézést gyorsan kiitta a kancsót és másikat kért.

— Lökj ide még egyet. — mondta és nagyot csuklott.

Vika jó természetű leány volt, kívülről belülről ismerte minden iszákos naplopó baját, aki valaha is leült bárpultjához. — Ennyire rosszul állnak a dolgok? — kérdezte. — Hogy van a felesége? Ugye jól. Miért nem hozza le ide, némelynapon?

— Ne legyen gondod a feleségemre. Amúgy is túl fiatal, hogy szeszes italt fogyaszthasson. Miért is foglalkoznánk vele? Beszéljünk inkább másról. Mi van a te legényeddel?

— Melyikkel?

— A brazíliaival.

— Oh, azzal. Az jól van, meg a többi hat is, aki mellette tartok.

— Ugyan már, Vika. Nincs neked ennyi fiúbarátod.

— Nincs. Csak vicceltem. Te vagy az egyetlen és az egyedüli.

Spencer a szemé sarkából látott valakit leülni a mellette lévő bárszékre, és mintha valaki szólt volna hozzá.

— De igenis, kellene, hogy beszéljünk a feleségéről.

Spencer a hang felé fordult, hogy ki lehet a flörtölésbe hívatlanul beleavatkozó pimasz és meglátta közvetlen szomszédját, Pamela Leicestert.

—

Paméla egész este leste a Shrewsbury rezidenciát. Láta, ahogy Spencer feljön az emeleti nagyhálóba és egy pillanatra feloltja a villanyt. Láta, hogy Linda alszik az ágyban, és hogy Spencer felöltözik és kimegy a házból. *Na, ez a Smokey Joe bárba megy*, feltételezte és ő is felöltözött és utánament. Bent a bárban letette hatalmas ülepét a közvetlenül Spencer mellett lévő bárszékre és kihallgatta a kapitány és Vika között lefolyt párbeszédet.

Miután megjegyzésével magára irányította szomszédja figyelmét kihívó cinizmussal a hangjában vetette oda. — Ha maga volnék, nagyon is vigyáznék rá.

Spencer soha nem szerette Pamélát, már akkor nem szerette, amikor még Dwight is ott lakott, de miután elváltak kimondottan utálta. Nagyon bosszantotta a hívatlan közbeszólás.

— Mondja még egyszer. — felelte fokhegyről.

— Hallotta előszörre is. Amikor maga nincs odahaza a kicsi nő a saját pecsenyéjét sütögeti a kemencében.

Spencer agyát elöntötte a vér. Iszonyú düh fogta el. Úgy érezte, mintha legjobban rettegett rémálma vágta volna mellbe. Felháborodott, de egyidejűleg megkönnyebbült is. Legalább most már van bizonyítéka, hogy Linda hűtlen hozzá és félrejár. Engedélye lett, hogy bántalmazza feleségét. De az üzenethozót utálta legjobban.

— Miket tud maga a feleségéről? — fordult Pamela felé.

— Semmit. Csak azt tudom, amit látok. Udvarlói vannak, késő éjszakai látogatók, és napközben meg kijár helybeli selyemfiúkkal.

— Kivel? — Spencer ordított, mint egy afrikai oroslán, akit maga Shaka Zulu sebzett meg a dzsungelben. — Ki az illető?

— A fiatal gigoló a mellettem lévő házból, Percy Grimsby. Szerelembe esett a maga feleségével és a maga felesége is be van csavarodva utána.

Spencer felugrott. Hatalmas pofont kevert le Pamélának és ráordított.

— Maga hazug trampli, maga isten átkozott rágalmazó dög.

Spencer kirohant a kocsmából, beleugrott BMW kocsjába és két kerékre fordítva a csikorgó járműt a sebesség korlátozást kétszeresen túllépő gyorsasággal hajtott hazafelé.

Paméla követte és a sötétben nem vette észre a feketére lakkozott New York rendszámotlábás autómobil, ami csendesen gurult a nyomába és csinálta utána a kanyarokat amerre ment.

Tizenkettedik Fejezet

Spencer szinte betörte az ajtót a házába, egy biccentésnyi köszönetet sem mondott és egyenesen nekifutott a likőrös kabinetnek. Kitépte a bezárt ajtót, megragadta a Chivas Regal üveget és hatalmas kortyokban mohón nyelt belőle, mintha már három nap óta szomjazott volna a sivatagban. Keze fejével megtörölte száját és nagyot ordított.

— Linda.

— Itt vagyok.

Spencer észrevette a feleségét. A nappali és a bejárati hall közötti boltív alatt hálóingében állva melléhez szorította babáját, amit még Kansas City városból hozott ide magával.

— Mi csinálsz azzal a vacaksággal? — kérdezte a férfi rekedt hangon.

— Ideteszem Lilit a TV szobába.

— Lili nem való oda. — üvöltötte Spencer és kitépte Linda rongyból készült kis barátját az asszony kezéből. Lilit behajította a szoba ellentétes sarkába és meglátott valakit, aki nem tartozott ide, nem az ő házába, soha.

Meglátta Percy Grimsby-t.

Linda felé fordult, hangját leengedte és tetetett, fenyegető nyugodtsággal kérdezte.

— Vendégeink vannak?

Linda nem válaszolt.

Spencer megismételte a kérdést, ezúttal jóval hangosabban.

— Kérdeztelek, az isten átkozzon el. Szórakoztatsz másokat, amíg nem vagyok idehaza?

Linda Percy felé nézett, — Kérlek, menj haza. Nem lenne szabad, hogy itt legyél. Ez az én saját ügyem. Ne avatkozz bele.

Spencer felemelte a karját és felesége mellé lépett. Síráshoz közel, a várható konfrontáció iszonyatos félelme fehérre festette Linda bőrét, és arcszíne egy koporsót bélelő temetkezési lepelre emlékeztetett. A hangja rettegve remegett, gyenge teste reszketett borzasztó félelmében, és kétségbeesetten próbálta semlegesíteni a fenyegető helyzetet.

— Percy, — kísérelte meg még egyszer. — Igazán semmi keresnivalód itt. Már nagyon későre jár és Spencer és én szeretnénk kettesben maradni.

Spencer jól látta felesége kínos helyzetét és felettébb tetszett neki. *Na*, gondolta, *majd jól elszorakozom kettőtökkel*. Hogy egyensúlyát megtartsa a fal ellen támaszkodott, összeszedte magát és nyugodtságot színlelt, és nyájas udvariassággal kijelentette. — A fiatal úriember nem zavar. Maradhat.

Kényelmetlen, hosszú csend állt be. Az agyában robbanásig felgyülemlett alkoholgőz megrongálta Spencer ítélőképességét. Feje kerengett és nem tudta, mit tegyen, vagy mit mondjon következőnek. Csak annyit tudott, hogy nem engedheti ki kezéből a kezdeményezést. Valami hiányzott. Jégkockák, igen, a jégkockás vödör üres.

Felemelte kezét, hogy megüsse Lindát és rákiabált. — Hozz jeget, a fene essen beléd, a jeget, nem hallod.

Spencer nem tudta mozdítani karját. Egy izmos és merész marok tartotta fogva csuklóját és érezte benne az erőt, ami visszafogja. Percy ragadta meg Spencer karját és visszatartotta. Határozott hangjában megvetés hangzott és bár türtőztette indulatát, gyűlölete nyilvánvaló volt.

— Senki nem üthet meg egy nőt. — Percy mondta élesen.

Spencer huszonöt kilóval lehetett súlyosabb, mint Percy; nagyobb csontjai voltak és szélesebb vállai. Játszi könnyedséggel lerázta Percy kezét és gúnyosan kinevette.

— Csak nincs vele valami problémád, öcskös? Akkor ütöm meg a feleségemet, amikor szükséges. De máskülönben is, mit értesz te a házassághoz?

Spencer meglendítette a karját, hogy pofon vágja Lindát. Linda észrevette az ütés jöttét, félrehúzódott és az ütés éppen csak súrolta szája szélét. De felső ajka mégis kihatadt és a vér apró cseppekben szivárogni kezdett a sebből.

Percy szemében örülettel hatásos eltökéltség lobogott. Spencer és Linda közé állt, Lindát a háta mögé nyomta és kiáltott. — Többet meg ne merd ütni!

Ökölbe szorított csontos kezével Spencer jókora ütest landolt Percy fejére. A fiatalember felfogta a csapást és amilyen erősen csak tudott bevágott Spencer orrába.

Spencer erőteljes jobbegyenesssel válaszolt és Percy próbálta lebirkózni ellenfelét a földre. Hátratántorodott, megbotlott és Spencer belerúgott a bordáiba. Percy felugrott és koponyájával előre belerohant Spencer mellkasába. Spencer jobb kezével megragadta Percy fejét, karjával kulcsba fogta és bal öklével püfölni kezdte a nyakát és az arcát. Percy kiszabadította magát és újból nekirohant Spencernek. Hátrahúzta karját, hatalmas lendületet vett és két öklét egybefogva pörölycsapást akart zúdítani rá. Eltévesztette, elvesztette egyensúlyát és Spencer felkapta a whiskys üveget. Teljes erejét beleadva az ütésbe, minden irgalom és óvatosság nélkül halántékon ütötte Percyt. Percy összeesett, próbált felkelni, de Spencer mellbe rúgta. Percy nem kapott levegőt, vérzett és tele volt horzsolásokkal, de folytatta a küzdelmet.

Linda sírt és kérlelte a két férfit, hogy hagyják abba a verekedést. Látta, hogy Percy egyre gyengébb lesz és Spencer beszorítja a sarokba. Spencer kegyetlenül ütötte Percyt. Nem érdekelte, hogy mennyire súlyos sérüléseket okoz. Spencer teljesen beőrült és készen állt, hogy megölje Percyt, ha kell.

Percy elvesztette az eszméletét. A földön hevert és többet nem tudott felkelni. Spencer leült, *a gyereket megtanítottam kesztyűbe dudálni*, gondolta és rettenetesen fáradtnak érezte magát.

— A jeget, — meredt rá Lindára. — A franc essen beléd. Ne kelljen másodszor is mondanom.

Linda rohant a jégért mialatt Spencer kever magának még egy keserű Rob Roy Vermouth italt.

Linda reszketett mire visszajött és szinte összeesett. Le kellett, hogy üljön és hallgatnia kellett az esze vesztetten féltékeny férfit.

— Miket csináltál vele?

— Semmit.

— Ugyan már. Lefeküdtél vele mocskolódni.

— Ki mondta neked?

— Paméla a szomszédból.

— Kinek hiszel? Nekem vagy neki?

— Akkor mit keres itt ez a tekergő?

— Paméla azt állította neki, hogy te versz engem. Átjött ide, hogy beszéljen veled. Csak jót akart. Könyörögtem neki, hogy menjen haza, de nem tágított.

— Ez a szemét trampli megint.

— Nem látod, hogy milyen egy alattomos hazug kígyó?

— Ezt majd meglátjuk. Majd holnap szembesítlek vele, hogy igaz-e. Ha igaz hordhatod el az irhátat. Összepakolod a kis kofferodat és mész vissza szépen a YWCA hotelba.

Percy kezdett lassan magához térni. Zsibbadtra ütött agyában nehezen tudta felfogni, hogy mi történt és erőlködve próbált visszaemlékezni. Paméla, hát persze, ez a bosszúálló némbor árulhatta be őket. Majd Spencer hangja jutott el a füléhez.

— Ki kell, hogy vigyük innen. Ragadd meg a lábát.

Linda nem mozdult és Spencer kellett, hogy felemelje Percy-t. Amikor a fiatalember végre egyenesen állt, csontos öklével még egy hatalmasat ráütött a koponyájára. Percy összeesett, mint egy rongyos télikabát és fejét beütötte a koktélasztal élébe. Spencer megragadta Percy vállait, élettelen testét kirángatta a házból és ledobta a ház előtti pázsitra.

Izzadt kézfejét végighúzva homlokán, beletörölte a nadrágjába és elégedett sóhajtott. — Na, ennek itt a helye és nem valaki másnak a házában, ahol másnak a feleségével szórakozhat.

Percy fekve maradt. Csendesesen és élettelenül. Spencert többé nem érdekelte, hogy mi lesz vele.

—

Spencer visszament házába. Lehajtotta maradék Chivas Regal whiskyjét; leült és rémségesen rosszul érezte magát. Hideg borzongás futott végig rajta, majd rázni kezdte a hideg. Idült alkoholizmusa és az egész földgolyóra kiterjedő túlfeszített munkabeosztása megtette romboló hatását. Vérnyomása lezuhant és vacogni kezdett a foga, az alkohol kiszívta belőle testének minden megmaradt kalóriáját. A verekedés és a kapott ütések rettenetesen legyengítették. Halálosan kimerült és zúgott a feje, le kellett feküdnie és iszonyúan kívánta a meleget.

Mindennek a tetejében, az utolsó huszonnégy óra folyamán, valami fertelmes vírusbetegség vagy valami hasonló vett rajta erőt. Most igazán szüksége lett volna Lindára. Dühödten hangon nyögött és kigúvadt szemekkel követelte felesége segítségét.

Linda jött, egyetlen szó panasz vagy feddő szidás nélkül, engedelmesen. Levette férje ruháját, odavezette az ágyához és forró teát készített citrommal. Megmérte a lázát, negyvenkét fok, nézte megdöbben. Linda nem panaszkodott, de nem is mosolygott, csak végezte a kötelességét. Ahogy látta, hogy Spencer lecsillapodik, elvette a párnát az ágy ő oldaláról és átvitte a vendégszobába. Spencer észrevette, megérintette Linda ruhájának szegélyét és kérte, hogy maradjon. Most már civilizált ember módjára viselkedett.

— Aludj velem, nagyon kérlek. Imádlak és szeretlek. Nagyon sajnálom, ami történt, de meg kellett védenem a becsületedet. Éppen azért mert szeretlek.

Linda megsimogatta Spencer láztól forró homlokát és megsimogatta veres lángokkal égő arcát és angyali türelem és nemes megbocsátás volt mozdulatában.

— Tudom, de nem szeretném elkapni a vírusodat. — mondta halkán. — Jobb lesz, ha külön szobában alszunk, amíg helyre nem jössz.

Spencer visszahanyatlott a párnára, egy percen belül elaludt és az éjszaka hátralévő részében, béke és csend uralkodott a házban.

—

Giacomo Pugliese követte Pamélát a Smokey Joe's bar kocsmáig. Remélte, hogy hamarabb elkaphatja és bevégezheti vele a businessst, de Darien sötét kertvárosi utcáinak útvesztőjébe eltévedt, elvesztette a direkciót és egy percnyi késéssel érkezett. Pamela már kifele igyekezett a házából és Giacomo átkozta balszerencsését. A nem várt komplikáció felesleges exponálást jelentett és növelte a kockázatot. Nem szeretett letérni az előre eltervezett útról, nem szeretett változtatni előre elhatározott akciótervén. Dühödten hajtotta bérelt Chevrolet Avalanche kocsiját Pamela nyomában és az étteremnél beállt a folyó melletti kivilágítatlan parkolóba.

Ott, ugrásra készen, de türelmesen, mint egy macska a vakondokjárat előtt, várt. Később látott egy férfialakot kirohanni az ivóból, aki mint egy elmeorvosintézetből megszökött örült bevágta magát a közvetlen mellette leparkolt BMW kocsiba és vadul elhajtott.

— A bűdös életbe, — Giacomo káromkodott megvetően és a lehúzott kocsiablakon kiköpte a szájában szilánkokba rágott fogpiszkálót. — Te ideges köcsög, ha sietned kell, hát rohanj.

Egy perccel később látta Pamélát is kijönni és motorját finoman begyújtva követni kezdte. Megfigyelte, ahogy a nő bement a házába, de nem akarta bérelt kocsiját a közelben hagyni és tett egy széles kört és egy sötét helyre leparkolta a Raymond Avenue utcában.

Mint egy lezser esti sétáló, aki egészségügyi testgyakorlását végzi visszabandukolt. Éppen idejében, hogy lássa, ahogy Spencer kidobja a házából Percyt.

Paméla házában kialudtak a villanyok és Giacomo elégedetten dörögött. — *Bona fortuna, amore mia*, eljött az idő, hogy munkálkodjak rajtad.

Elvégre is, reflektált magában elégedetten, *így sokkal jobban fognak kinézni a dolgok*. Odament Percyhez, aki élettelenül hevert a fűben és fejbe rúgta.

— Sajnálom, kisöreg, de nem akarom, hogy valami hirtelen mozdulattal megjessz, mialatt megnézem, hogy ki vagy.

Ahogy forgatta kezében Percy igazolványtartóját nem akart hinni a szerencséjének. A földön kiterült alak senki más nem volt, mint másodlagos célpontja. Hogy itt találta sok időt megspórolt, elkerülte a hosszú várakozást, talán a differenciát egy elfuserált és egy tökéletesen végrehajtott feladat között.

Oldalvást nézve pillantást vetett a Leicester rezidencia felé. Paméla még mindig járkált fel és alá a házban, villanyokat oltott le és oltott fel, lehet, hogy nem tudott aludni, talán sejtette, hogy mi folyt le a szomszédban és most fontolgatta nagy töprenkedve, hogy jöjjön-e Percyn segíteni.

Giacomo várt. Ha kijön, gondolta, itt helyben kicsinálhatom, és úgy rendezem el, mintha a kettő halálos verekedést vívott volna egymással.

Várt tovább, de Paméla csak nem akart kijönni a házból. Vissza kellett térjen eredeti tervéhez, hogy a házon belül nyírja ki. Még egyszer megrúgta Percy fejét és felemelte élettelen testét.

Lelkes súlyemelő lévén, Percy 70 kilóját pehelysúlynak érezte. Játszi könnyedséggel odavitte a bejárati ajtóhoz, mintha a fiatalember valami szél fújta falevél lenne. Óvatosan nekitámasztotta az ajtónak, becsöngetett és utána elbújt.

Paméla odajött az ajtóhoz, remélve, hogy a késő éjszakai látogató csakis Percy lehet, hogy segítségét kérje, magyarázatot adjon viselkedésére, kicsit vitatkozzanak, majd megcsókolják egymást és kibéküljenek. Mindenesetre, ha nem is lesz szent a béke kettőjük között, jobb lesz vele, mint egyedül. Talán ez volt a legjobb esély a boldogító szerelem megújulására. Miután Percy megkapta a magáét Spencertől és megtanulta a leckéjét.

Kikukucsált a nézőlúkon és rögtön látta. Valóban Percy állt az ajtó előtt. Kicsit sápadtnak és kábultnak nézett ki, és mintha jól megverték volna és segítséget akart.

Megérdemelte, gondolta Paméla; *ez aztán nagyon is jót tett neki. És most akarja a szimpátiámat és a gondoskodásomat*. Kinyitotta az ajtó és reflexszerűen elkapta a

fiatalembert, ahogy az azonnal, mint egy rongyos télikabát előrezuhant. Kezei tele voltak Percy nehéz testének súlyával és nem vette észre a második alakot, aki hirtelen előbukkant a sötétből.

Giacomo Pugliese sietve nyomult befele a házába, kezét Paméla szájára tapasztotta és karjával megragadta felsőtestét. Engedte, hogy Percy arccal előre lezuhanjon a padlóra és sarkával bezártra rúgta az ajtót. Paméla keményen küzdött, harapta a száját tartó kezet, de a támadó túlságosan erősnek bizonyult. Pamélának semmi esélye sem volt ellene. Giacomo bent volt a házban és most már senki és semmi sem állíthatta meg.

Tizenharmadik Fejezet

Percy rettenetes fejfájásra ébredt. Minden porcikája fájt és alig tudott lélegezni. Bordái szúrtak, mintha valaki széjjelfeszítette és darabokra törte volna az egész mellkasát. Minden lélegzetvételnél törként hasított bele a fájdalom, ahogy gurgulázva szívta le tüdejére a levegőt, és tudta, hogy nagyon komoly sérüléseket szenvedhetett. Hörögve és krákogva próbálta beszívni összezúzott légjáratain keresztül a rettenetesen hiányolt életadó oxigént, és ha mozdult újabb és újabb fájdalomrohamok törtek rá.

Az éjszaka sötétjében fogalma sem volt, hogy hol van, hol feküdt a földön letaglózva és egy véres kupacba összezsugorodva.

Egyik szemét kinyitotta és egy ház belsejét látta. Valahol bent, bizonyosan nem az utcán valahol, és nem apjának a házában, ennyiben biztos volt. De hogyan került ide, akárhol is legyen?

Az egyik szeme teljesen be volt dagadva, de a másiktól le tudta törölni a vért és kevéssel jobban látott. Valakinek a nappali szobájában hevert a szőnyegen. A hely ismerősnek tűnt. Rosszat sejtető csend uralkodott; és egyetlen egy lámpa sem égett sehoh az egész házban. Már nagyon régen feküdhettek ebben a helyzetben. Szerencsére a felhőkből előbukkanó kerek telehold fénye átszűrődött az összehúzott függönyökön, és szélesre tágult pupilláival kezdte megkülönböztetni maga körül a színtelen tárgyak körvonalait és a rájuk vetődő árnyékokat.

Paméla házában volt. De mit keresett itt? És hol van Paméla?

Rettenetes fájdalmait leküzdve Percy talpra erőltette magát és felállt. Paméla fent lehet az emeleten, gondolta, remélhetőleg az ágyában alszik és semmi baja.

Majd eszébe jutottak a dolgok. Tegnap késő este a Shrewsbury rezidenciában próbálta megakadályozni, hogy Spencer megverje Lindát. És Linda nem csinált semmit, nem segített neki, csak állt és hagyta, hogy Spencer ütlegelje, de ha tulajdonképpen úgy vesszük, neki, Percynek volt a kötelessége, hogy megvédje a fiatal nőt.

Igen, megvédtem, Percy gondolta némi elégedettséggel. Spencer nem verte meg Lindát. Engem vert el helyette.

Kiment a konyhába és felgyújtotta a villanyt és meglátta Pamélát. Az asszony a csempepadlón feküdt. Testhelyzete természetellenesen groteszknak tűnt és nyitott szemei eddig soha nem látott idegen nézéssel guvadtak kifele üregükből. Közelebről megnézte és semmi életet nem talált Paméla hullószerű tekintetében. Meredten,

mozdulatlanul néztek egy pontra, vádlón és hibáztatóan, egyenesen Percyre. Percy oldalt hajolt, és a szemek nem követték mozdulatát.

Paméla arca ijesztően fehérnek tűnt és kísérteties, hamuszürke sápadtságot árasztott magából. Kezén az ujjak görcsbe merevedtek és nyakáról egy fehér zsinemből font hurkot próbált letépni. Körmei beleszakadtak az erőfeszítésbe, a zsinem mély barázdákat vágott nyaka húsába és többsávos lila horzsolás futott körbe az egészen. Nyelve élettelenül lógott szájából és szinte kettőbe harapta. Rettenetesen harcolhatott halála ellen és iszonyúan szenvedhetett végső agóniájában.

Megérintette Paméla bőrét, hidegnek érezte, meglepően, ijesztően hidegnek. Egy halott testet fogott meg, Paméla halott testét.

Ne ess pánikba, Percy bátorította magát, inkább segíts rajta. Talán még nem halott és meg lehet menteni. Valahogy azonnal segítséget kell, hogy hívjak.

A legközelebb eső házbeli telefonhoz ment és tárcsázta a 911 sürgősségi számot.

— Darieni rendőrügyelet. Itt Cahill őrmester beszél, — szólt bele a kagylóba egy nyugodt hang.

A hangok rekedtes foszlányokban jöttek ki a torkán. Percynek minden egyes szótagot erőlködve kellett kiejtenie. De segítségre volt szüksége és bízott a rendőrökben.

— Itt Percy Grimsby beszél, — kezdte. — A Piros Rózsa utca 14 alatt lakom és jelenleg 16-os számú házban, Paméla Leicester házában vagyok. Azt hiszem, hogy segítségre van szüksége. Azonnal küldjék a mentőket.

— Tartózkodik a házban más is?

— Nem.

— Vannak fegyverek?

— Nincsenek.

— Családi összetűzés?

— Nem hiszem.

Az őrmester szándékosan húzta az időt, hogy Percy a vonalban tartsa és jelezte partnerének, aki az egyik mellékállomáson már hallgatta a hívást, hogy küldje ki az összes rendelkezésre álló járőr-kocsit a helyszínre.

— Beszélhetnék a hölgygel? Ide tud jönni a telefonhoz?

— Nem. A hölgy teljesen mozdulatlan.

— Lélegzik?

— Nem tudom.

— Fiam, — felelte az irányító, — menj a bejárati ajtóhoz és nyisd ki. A rendőrök már ott lehetnek, de ne tedd le a telefont.

Percy körbenézett és meglátta az ajtó előtt pászmázó zseblámpafényeket és kivehette a hátsó teraszon mozgó emberi alakok körvonalait. A kagylót letette a konyhakredencre és elől kinyitotta az ajtót.

Két rendőr lépett be. Az egyik hátrament, kinyitotta a hátsó terasz tolóajtóját, beengedte a többieket és Percyre nézett.

— Hol az áldozat?

— A konyhában.

A rendőr bement a konyhába, gyors pillantás vetett Pamélára, majd kezével félrenyomta Percyt.

— Aha, látom, — mondta, — maga maradjon kint. A többi a mi dolgunk.

—

A rendőr leguggolt és megfogta Paméla pulzusát. Társa hívta a mentőket. Kint a hajnal első fényei lassan kezdték megtörni a sötétséget és a város ébredezni kezdett.

Tízpercnyi idő elteltével egy civil ruhás detektív és egy büntett színhelyeket fényképező fotográfus érkezett. Képeket vettek és a test körvonalait krétával körberajzolták a földön.

— Betörésnek semmi nyoma, — állapította meg valaki.

Percy Paméla halott teste közelében állt, de senki nem törődött vele. A mentőautón egy orvos is érkezett és gondosan megvizsgálta Paméla nyakát.

— A halál oka kötéllel előidézett nyaki megfojtás, — állapította meg hivatalos hangon. — Megközelítőleg hat órával ezelőtt.

A rangidős detektív magához intette Percyt.

— Fiam, menjünk át az ebédlőbe. Beszédem van veled.

Bementek az ebédlőbe; a detektív leült és egy átellenes székbe Percynek is helyet mutatott.

— Hogyan jutottál be a házba?

— Nem emlékszem.

— Mire emlékezel? Mondj el mindent sorjában.

A nappaliban a szőnyegen fekve ébredtem fel. Észrevettem, hogy valami komoly baj van Pamélával és hívtam a rendőrséget.

— Ki okozta a sérüléseidet? Verekedésbe kerültél Mrs. Leicester-rel?

— Nem. A szomszéd házban lakó Mr. Shrewsbury-vel verekedtem össze.

— Shrewsbury kapitánnyal. Mikor?

— Tegnap este.

— Hány órakor?

— Tizenegy felé.

— Szokásod, hogy éjszaka jársz körbe a környéken és verekedéseket provokálsz a szomszédokkal?

— Nem.

— Miért jöttél át Mrs. Leicesterhez? Vele is volt valami nézeteltérésed?

— Igen is, meg nem is.

— Ez nem válasz. Melyik igaz, igen vagy nem?

— Régi történet. Egy újjal sem értem Mrs. Leicesterhez.

— Igen, úgy. Akkor ki csinálta? Úrítsd ki a zsebeidet, mindent, ide az asztalra.

Percy kiforgatta a zsebeit, kivette a pénztárcáját, kulcsait, aprópénz tartóját és a végén talált valamit, amiről nem tudott és nagyon furcsának talált. Benyúlt mélyebben és kihúzta. Rémesen meglepett arcot vágott és begyűrte a markába.

— Gyerünk, fiam, — nézett rá a rendőr, — mutasd csak, hogy mi az. Tedd ki az asztalra.

Percy letette a tárgyat az asztalra. Egy felülről nyitott műanyag zacskó volt és benne egy rövidre hajtogatott hosszú nylon zsinór. Öt-hat milliméter átmérőjű fonott fehér kötélnek látszott, ugyanannak a fajtának, ami Paméla nyaka körül a bőrbe be volt ágyazódva. A vége valami életlen tárggyal durván el volt vágva és a vágás pontosan talált a darab végével, amivel Pamélát megfojtották. A detektív sokáig tanulmányozta a két véget, megcsóválta a fejét és Percy nézett.

— Percy Grimsby, — mondta, — rakja a háta mögé a kezét. Le van tartóztatva. Bármilyen, amit mond evidenciaként használható és lesz is használva maga ellen a törvényszéken. Joga van, hogy ügyvédi védelmet és tanácsadást kérjen.

Percy hátrafordult és hátrakulcsolt kezeit odatartotta a detektívnek. A detektív rákattintotta a bilincset és átkutatta Percy pénztárcáját. Semmi sajnálatot vagy szimpátiát nem mutatott és rutinból, közömbös hangon kérdezte.

— Volt már előzőleg is letartóztatva?

— Nem, soha. — Percy felelte elcsukló hangon.

—

Reggel hét óra felé járt, a nap lassan kezdett felkapaszkodni a horizont fölé és a munkába ingázók kezdtek előbukkanni otthonaikból. A rendőrség büntett színhelyét jelző széles sárga szalagot húzott a ház köré, a szomszédok kiálltak ajtóik elé és kíváncsian nézegették a fejleményeket.

Linda is felébredt a szokatlan mozgolódásra, megnézte férjét; aki a magas láztól kimerülve mélyen aludni látszott és nehezen kapkodva szedte a levegőt. Nem látszott szükségesnek, hogy vigyázza.

Felöltözött, kiment az utcára és kérdően szólt a szemben lévő házban lakó öreg férfihez.

— Mi történik itt?

— Valaki megölte Pamélát és a fiatalabbik Grimsby fiút faggatják a házban.

Linda hátán végigfutott a rémisztő hideg. *Lehetséges lenne, gondolta, hogy Percy feldühödött és megölte Pamélát.* De elvetette a gondolatot. Ez teljesen lehetetlen. *Percy a légynek sem tudna ártani. Tegnap este is csak engem akart megvédeni és ez egy nemes szándék volt. Nem válhatott gyilkos belőle ilyen hirtelen.*

Szeretett volna beszélni Percyvel, vagy legalább megnézni, hogy mi van vele és próbált bemenni a házba.

A fiatal rendőr, aki őrizte az ajtót megállította.

— Maga ki? — kérdezte.

— Linda Shrewsbury. A szomszéd házban lakom. Ismerem ezeket az embereket. Engedjen be. Percy tegnap este nálunk volt.

A fiatal rendőr rádiótelefonján felhívta a házban lévő őrmestert és az őrmester beszélt a detektívvel. A detektív otthagya Percyt és kijött a ház elé. Ott megnézte magának Lindát és odaszólt az őrnök.

— Engedje be.

A detektív a társalgó szobába vezette Lindát, messze távol Percytől. Linda nem látta a fiatal embert sehol. A detektív helyet mutatott Lindának, majd maga is leült, maga elé tette noteszét és Lindára nézett.

— Mi az, amit el akar nekünk mondani?

— Nem Percy csinálta.

— Nem csinált, mit?

— Nem bántotta Pamélát.

— Miből gondolja, hogy Pamélát valaki bántotta?

— Itt a rengeteg rendőr és valaki azt mondta, hogy Paméla halott.

— Ha úgy is lenne, miből gondolja, hogy Percynek van valami köze Paméla halálához?

— Már mondtam, nem Percy csinálta. Percy nálunk volt tegnap este.

— Meddig?

— Éjfélig, de legalább féltizenkettőig. A férjem be volt rúgva és összeverekedtek Percyvel. A férjem sokkal erősebb, mint Percy. Kidobta a házból és eszméletlenül heverni hagyta a pázsiton. Percy nem volt olyan állapotban, hogy mozduljon, de főleg arra nem, hogy dulakodásba kezdjen a nagy és erős Pamélával.

— Értem. Mi felett verekedett a maga férje meg Percy?

— Spencer féltékeny volt; azt hitte, hogy viszonyom van Percyvel.

— Ki ez a Spencer?

— A férjem, pilóta egy nagy légitársaságnál.

— Aha, ő. Ismerem. Együtt jártunk középiskolába. Nem hallottam, hogy megnősült volna.

— De megnősült. Lassan egy éve, hogy házasok vagyunk.

Szerencsés lóköttő, gondolta a detektív, Sean Doherty, de nem mondott semmit. Nagyon nem illett volna nyomozói méltóságához, ha személyes véleményeket hangoztat. *És azon túlmenően is*, gondolta, *ez a kis nő sokkal többet tud, mint amennyit idáig mondott. Amit ki kell, hogy szedjek belőle anélkül, hogy a minimumhoz szükséges információnál többet adjak a tudtára.*

— Mit gondol, — kérdezte, — mire alapozta Spencer, hogy magának viszonya van Percyvel?

— Paméla mindenféle lehetetlen pletykákat terjesztett.

— Például milyeneket?

— Hogy Spencer ver engem. Percy átjött hozzánk, hogy megvédjen és Spencer feltételezte, hogy valamiféle viszonyunk kell lennie közöttünk.

Doherty kívülről nem mutatta, hogy mennyire felvillanyozta az információ, de mint egy kopókutya, érezte, hogy helyes szimatot kapott. Linda hirtelen rájött, hogy ha akaratlanul is, de egyre jobban bemártja Percyt. Erősen bántotta a dolog, és próbálta korrigálni a hibát.

— Percy és Paméla közeli barátok voltak, — mondta és szemeit szinte kérlelve Dohertyre vetette. — A magam részéről új vagyok a városban és sok embert nem ismerek.

Telitalálat, a kis nő ismét implikálja a barátját, gondolta Doherty örvendve és felemelte mutatóját. — Szavát ne felejtse, de tudna várni egy pillanatig?

Doherty kiment a szobából és elhívta Murphy detektívet Percy mellől. — Azt hiszem, hogy megvan az indítók, — közölte vele letompított hangon. — Percynek viszonya volt Pamélával, de Linda Shrewsburyt is szerette volna az ágyába vinni. Paméla rájött az ügyre, feldühödött és beárulta őket Shrewsbury kapitánynak. A kapitány összeverte Percyt és a legény bezavarodott. Kérdőre vont a Pamélát és esztelen dühében megfojtotta.

— Ez nem egészen egyezik. — Murphy rázta a fejét. — Az evidencia előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosságra mutat. A gyilkos megvette a kötelet, levágta a darabot és hidegvérrel megfojtotta áldozatát. Semmi jelét nem találtuk, hogy valami komoly dulakodás lett volna a helyszínen. Paméla beengedte a fiatalembert és nem verekedtek. Nekem egy professzionista, előre kitervezett és ügyesen végrehajtott munkának látszik.

— Ennek a kiderítése már nem a mi dolgunk. — Doherty megveregette Murphy vállát. — Letartóztattuk a feltételezett tettest, innen már az ügyvédek dolga, hogy kimossák.

—

Doherty visszatért Lindához. — Sajnálom, Mrs. Shrewsbury, — mondta, — követnünk kell az előírásokat. Nem beszélhet Percyvel. Inkább mi szeretnénk beszélni a férjével?

— A férjem nagyon beteg. Váratlanul valami rettenetes vírusfertőzést kapott.

— Nem baj, majd beszélünk vele, ha jobban érzi magát. Maguk között ugye nincs semmiféle probléma, amiről nekünk tudnunk kellene?

— Miféle problémára gondol?

— Jó fiú a kapitány? Kedvesen bánik magával? Nem bántalmazza magát fizikailag vagy durva szavakkal?

— Nincs okom panaszra. Spencer jó férj.

— Örülök hallani. Akkor mehet, Mrs. Shrewsbury. Majd megkeressük magát, ha szükséges lesz. Ha valami más fontosra még esetleg visszaemlékszik, egy pillanatra se tétovázzon feltárcsázni.

Adott egy hivatalos névjegykártyát Lindának és udvariasan kikísérte az ajtóig. Kint, miután Linda elegendő távolságra volt megkérdezte a nézelődők sokaságától.

— Tudja valaki, hogy hol lehetnek Percy szülei?

— Itt vagyunk, — egy javakorabeli disztingvált kinézetű pár lépett előre. — És szeretnénk beszélni a fiúkkal.

— Nem hiszem, hogy ez pillanatnyilag lehetséges. — Doherty keményen a pár szemébe nézett és megrázta a fejét. — De énnekem beszélnem kell mind a kettőjükkal.

— Állunk rendelkezésére.

— Szeretnénk megtekinteni a fiúk szobáját. — bólintott a detektív és engedékeny hangon, szinte mosolyogva folytatta. — Bemehetnénk a házukba?

Tizennegyedik Fejezet

Lawrence és Rosemary Grimsby saját maguknak is tagadták a történeteket. Teljes képtelenségnek tartották, hogy gyermekük főbenjáró bűntettet követhetett volna el. Ahogy beértek a házukba szembeálltak Sean Doherty detektívvel.

— Maga itt végzetes tévedést követ el.

Doherty szemei a megértő nyájasság melegéből jéghidegre fordultak és idáig barátságos arca ridegen hivatalossá lett. — Nem szokásom, hogy tévedéseket kövessek el, de tételezzük fel egy pillanatra, a vita kedvéért, nem Percy a tettes. Akkor ki követte el és a mi dolga volt a maguk fiának egy idegen házban egy halottal?

— Ezt nem tudjuk; nem volt szerencsénk Mrs. Leicestert ennyire jól ismerni. Lehettek neki ellenségei, szerelmi viszonyai kétes alakokkal. Végeredményben egy elvált asszony volt, és itt szeretnénk az elvált jelzöt kihangsúlyozni.

— Igen, volt szerelmi viszonya és éppen a maguk fia volt Mrs. Leicester legszívbéli babája. Volt a maguk fiának már máskor is hasonló dührohama, voltak más pszichózis jellegű epizódjai is?

— Nem, semmi ilyesmije nem volt.

— Idehaza volt tegnap egész este? — kérdezte a detektív, bár tudta a választ. Majd kipipált valamit a jegyzetfüzetébe és a lépcső felé nézett és udvariasan hozzátette. — Megtekinthetnénk a szobáját?

Percy szülei felvezették Dohertyt az emeletre és Rosemary kinyitotta Percy szobájának ajtaját. Érintetlen és gondosan megágyazott ágya világosan mutatta, hogy az éjszakát nem töltötte idehaza.

— Értem, — Doherty gúnyos mosolyra húzta a száját és hangjában győztes irónia rejlett. — Nagyon szereti a rendet. Már kora reggel beágyazott.

— Igen, ahogy ki kell az ágyból rögtön meg is veti. — felelte Rosemary védekezően.

— Tehát itthon volt vagy nem? — csattant fel Doherty.

Rosemary and Lawrence nem tudtak mit válaszolni, csak ennyit rebegettek szánalmasan és félénken. — Még soha nem maradt ki egész éjszakára.

Doherty, bár biztos volt dolgában, hogy helyesen járt el, hogy Percyt letartóztatta és hogy Percy volt minden bizonnyal a gyilkos, mégis némi szánalmat és szimpátiát

érzett a tragédia sújtotta szülők iránt és mialatt próbálta a gúnyt és a fenyegetést minimumra korlátozni hangjában, kibúvót javasló kérdésekkel folytatta a beszélgetést.

— Hallottak esetleg valami nem ide való zajt az éjszaka? Láttak bárki nem ide valót lófrálni a környéken? Valami ismeretlen kocsit, bármit, amit rendellenesnek lehetne venni?

Lawrence Grimsby utolsó szalmaszálként ragadta meg a lehetőséget. Naivan úgy vélte, hogy Percy bűnösségének feltételezése elhamarkodott és Doherty igazságtalanul ejtett minden más lehetőséget és elhatározta, hogy szembeszáll a detektívvel és kérdőre vonja véleményét.

— Mrs. Grimsby és én, — kezdte az idegesnek hangzó apa, — nagyon mélyen alszunk. Nem hallottunk semmi zajt és nem keltünk fel, hogy éjszakai csavargók után leskelődjünk, de meg kell mondanom, ha a Darieni rendőrség nem folytat le egy alapos és mindenre kiterjedő vizsgálatot, és nem vizsgálja át a büntett színhelyét és az egész környékét, magádetektívet fogadunk és be fogjuk bizonyítani fiúnk ártatlanságát.

A provokálatlan és arrogánsan vádló hangnem felmérgette Dohertyt.

— Csinálják azt, amit jónak látnak, — felelte és, a megvetés és a harag most már szinte tapintható volt hangjában, ahogy helyreutasította a türelmét veszített apát, — de figyelmeztetem magukat. Percyt a gyilkos fegyverrel a kezében fogtuk el és ő az egyetlen, aki tegnap este az áldozat házában tartózkodott. Jobb tennék, ha inkább felkészülnének a legrosszabbra, anyagilag és lelkileg is, mert bekísérjük a fiúkat. Fogadjanak ügyvédet, aki majd megszervezi törvényszéki védelmét. A fiúk majd beszélhet az ügyvédjével, amennyit csak akar. Ezen kívül csak annyit tudnak tenni, hogy eljönnek az előzetes tárgyalásra a Stamford Superior Court bíróságnál, ahol hivatalosan vád alá lesz helyezve és az érdembeli tárgyalás kezdete ki lesz tűzve. A mi javaslatunk, hogy az ügyesség szándékos, előre megfontolt emberöléssel vádolja.

Doherty, miután haditengerészeti hasonlatokkal képletesen kifejezve, kiagyúzta a két kooperációt megtagadó szülőt a vízből, elment és magára hagyta a sóbálvánnyá meredt és döbbenettől megnémult házaspárt. Lement a lépcsőn, ment határozott léptekkel kifele, de a bejárati ajtóból visszafordult és nyers, ellenséges hangot használva kihívóan odavetette.

— A házat át kell kutatnunk. Akarják, hogy most csináljuk vagy ragaszkodnak, hogy jöjjünk vissza egy bíróság elrendelte házkutatási paranccsal?

Lawrence Grimsby végtelenül utálta Doherty fennhéjázó magas lóról beszélő modorát. Megmakacsolta magát és kihívó hangon felelte.

— Ha ragaszkodik a házkutatáshoz hozzon bírói végzést.

Az indokolatlan dacosság véglegesen megváltoztatta Doherty hozzáállását és teljesen ellenségessé tette. — Hozzá ne nyúljanak semmihez. — figyelmeztette a szülőket és testhelyzete pattanásig feszült újra emlékeztetett. — Bármilyen az evidencia meghamisításának vádját hozhatja magával... — itt megállt és mutatóját felemelve emelt hangsúllyal folytatta. — És maguk mind a ketten a törvény munkájának akadályozása miatt súlyos vád alá lesznek helyezve.

—

Doherty délután visszajött. Két civil ruhás nyomozót hozott magával és egy bírói végzést, hogy kutasson evidencia, kábítószeres, fegyverek és más jelek után, hogy bizonyítsa a gyilkosság elkövetésére előre megszervezett összeesküvést. A két óra alatt, amíg a kutatók a házban tartózkodtak Doherty gondosan kerülte Rosemary tekintetét mialatt pribékjei beletúrtak a szekrényekbe, kihúzták a fiókokat és tartalmukat kiborították az ágyakra és az asztalokra. A szekrényekben lévő ruhákat mind ledobálták a földre és az emeletet faltól falig borította a kirángatott papírok halmaza és a szemét. Lent a konyhában csinálták a legnagyobb kárt. Lerámolták a polcokat, kiöntötték a gabonapehely és burgonyaszírom dobozokat és tetejükbe szórták a rizses, lisztes és cukros zacskók tartalmát.

Elkobozták Percy komputerjét, összeszedték kéziratait és kivitték a ház előtt leparkolt rendőrségi furgonhoz. Begyűjtötték az összes gyógyszert és pirulákat a fürdőszoba faliszekrényből, hogy analizálják tartalmukat a bűnügyi laboratóriumban. A család otthonát és mindennapi létezését teljesen a feje tetejére állították és magánjellegű dolgokat közszemlére tettek, hogy rosszindulatúan bámészkodó szomszédjaik, és a közömbösséget színlelő kíváncsi idegenek belessenek és nézegessék, ha az ajtó egy-egy percre néha megnyílt.

—

Mikor Lawrence, David és Stacey, Percy nővére hazajöttek Rosemaryt sírva találták, ahogy az asszony próbálta helyükre rakni a szétdobált dolgokat. Mérgük a kezdeti felháborodásból egyetlen perc alatt gátlástalan dühbe lobbant és haragosan szitkozódni kezdtek. A család egyhangúan Percyt hibáztatta a rendetlenségért és a szégyenteljes helyzetért.

— Miért kellett neki azzal a vén tramlpival viszonyt tartania? Nem tudott magának egy rendes állást találni, hogy nappal dolgozzon és éjszaka meg aludjon? Na, most aztán benne leszünk a helybeli lapokban és a Darien News újság jól fog csámcsogni esetünkön. Össze fognak sügni a hátunk mögött és végkép ki fognak minket utálni a helybeli társadalomból.

Semmi szimpátiát, sajnálatot vagy megértést nem éreztek Percy problémája iránt. És az anyagi következményeket még csak el sem kezdték analizálni. Hat óra hosszat keményen dolgoztak mire nagyjából minden a helyére került és otthonunk kezdett ismét tisztességesen kinézni és a felháborodástól dühöngő család végre leülhetett vacsorázni az ebédlőasztalhoz. Pizza lepényt hoztak be és nekiálltak enni. Az ételnek remek illata volt, a gyorsan bekapott falatok rendkívülien ízletesek érződtek, de méreggel teli forrongó gyomruk mégis elrontotta az élvezetet.

David vitte a domináns hangot. — Mennyibe fog kerülni ez az egész cirkusz? Lawrence készen állt a számokkal. — Ötvenezer dollár, és ügyvédet kell, hogy fogadjunk. Le kell tennünk a kezességi pénzt és lehet, hogy a házunkat fel kell, hogy tegyük kezességi biztosítéknak.

A problémán egyetlen másodpercet sem kellett gondolkozniuk és semmi vitára volt szükség. David és Stacey egyszerre feleltek. — Szó sem lehet róla. Mi lesz, ha megszökik és elveszik a házunkat?

Néhány percig csendben kérődztek a pizza kissé rágósabb darabjain majd, ismét átvéve a kezdeményezést, David állt elő egy, a hozzáállásukat kiválóan tükröző megoldással.

— Vegye át Percy védelmét egy államilag kijelölt ügyvéd. Az nem kerül semmibe. Nem árt Percynek, ha egy pár hónapot a dutyiban tölt. Úgyis arrafelé avanszolt egész életében. Mi nem juthatunk anyagi csődbe, mert valami büntettet követett el. Emlékezzetek az arany mondásra, ha nincs kedved csücsülni, ne kövess el valamit, amiért lecsücsültetnek. A börtön majd embert csinál belőle. Végre meg lesz az esélye, hogy felnőjön és férfi legyen belőle.

Rosemary félbeszakította legidősebb fiának szájából kifele öklendező fertelmes szóáradatot. — Mi van akkor, ha ártatlan? Mi van akkor, ha valaki más követte el a gyilkosságot? Fel kellene fogadunk egy magán-detektívet és vitatnunk kellene a rendőrségi ténymegállapítást.

— Milyen pénzből? — a többiek egyszerre válaszoltak. — Az ilyesmi egy feneketlen gödör, csak hordod bele a pénzt és soha nem elég. Mindenünket, amiért idáig nehezen dolgoztunk el fogunk veszíteni miatta.

Rosemarynak semmi szava nem volt a saját családján belül. Lehet, hogy őszintén sajnálta legfiatalabb magzatát, de a többiek inkább az alkalmat látták, hogy túltegyenek rajta, anélkül, hogy az eljárás túl sok pénzükből kerülne. A közmondásszerű ebek harmincadjára vetették. Percy teljesen magára hagyták, hogy húzza ki magát a csávéból egyedül, ahogy tudja.

—

Percy vád alá helyezési eljárása kedden délelőtt zajlott le. Lawrence Grimsby nem tudott eljönni, fontos business értekezlete volt, amin jelen kellett lennie. Képtelen volt magát rávenni, hogy elmondja főnökének és munkatársainak otthoni problémáit és azt, hogy fiát gyilkossággal vádolják.

Davidet nem érdekelte a dolog; előléptetése rövidesen esedékes volt és nem hagyhatott ki egyetlen munkanapot sem nyomós indok nélkül.

Staceynek ebédidő alatti találkája volt főnökével, jövőbeli potenciális szeretőjével, és a lehetőséget nem pazarolta volna el a világ minden kincséért sem.

A családból egyedül Rosemary jelent meg a vád alá helyezési tárgyaláson. Az erősen betáblázott bíróság késésben dolgozott. A bíró gyorsan elhadarta a vádakát,

tömören közölte a biztonsági letét összegét, gyakorlatilag figyelmen kívül hagyta a legtöbb vétek nagyságát, és egyik a másik után, újabb és újabb letartóztatott lett elővezetve. Tucatnyi eset és hosszú várakozás után, egy-egy fegyőrrel mindkét oldalán Percy is megjelent.

Először letartóztatása óta, Rosemary közelebről láthatta a fiát. Egy idegen alakot látott. Lefogyott, aggódóan nézett ki, semmi nem maradt belőle szokásos magabiztosságából és egészséges színéből. Rosemary előre jött az első sorokba és kérlelő szemekkel nézett a bíróra, egy tisztességes külsejű középkorú fekete asszonyra. A nő egy percig tanulmányozta Percy dossziéját, majd felnézett és Percyre függesztette tekintetét. Szemében nem volt gyűlölet vagy megvetés, csak együttérzés és szánalom.

— Előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölés és emberölés elkövetésére való szervezkedés. — mondta száraz hangon és hozzátette. — Megértette a vádakát?

— Igen, — felelte Percy alig hallhatóan. Nagyon jól tudhatta; senkitől nem várhat őszinte szánalmat, még a saját édesanyjától sem.

— Van ügyvédje, aki képviseli az érdekeit? — a bíró kérdezte és mintha kedvesség lett volna tekintetében, ahogy felmérte magának Percyt. — Ha nincs, a bíróság kijelöl magának egyet.

— Nincs ügyvédem. — felelte Percy és tekintetében kialudt az élet lángja és a remény. Költeményében szenvedést kért és most megkapta. Ártatlan volt, legalább is azt kellett hinnie, de nem egészen emlékezett, hogy pontosan mit is csinált az éjszaka folyamán. Megadta magát sorsának és csak azt remélte, hogy Linda majd a védelmére kel. De a fiatal nő nem volt sehol. Sehol sem látta a törvényszéki teremben.

—

Egy jelentéktelen külsejű sovány férfi, megjelenése nem vetített előre semmiféle jogilag kecsegtető vagy bátorító kvalitást, emelkedett szóra és bemutatta magát. — Robert Schwechter, ingyenes védőügyvéd. A törvényszék engem jelölt ki, hogy ellássam Percy Grimsby védelmét.

A bíróság elsőnek kétszázezer dollárban állapította meg Percy biztonsági letétösszegét. Schwechter az összeg le redukálását kérte és mialatt a bírónő mérlegelte a kérelmet, a kerületi segédügyész, egy sovány negyvenes körüli nő, rövid hajjal és férfias vonásokkal, felugrott székéből és tiltakozott.

— A vád súlyossága, — kiabálta, — és a joggal feltételezhető lehetőség, hogy a vádlott megszökik az igazságszolgáltatás elől, és a veszély, amit szabadon léte jelent a társadalomra, igazolja, sőt követeli a magasabb letételi összeget.

A bírónő Schwechterre emelte tekintetét és mereven nézte a kistermetű ügyvédet. — Milyen alapon indokolja a letét összegének csökkentésére beadott felterjesztését?

— A vádlott büntetlen előéletű. Ebben a városban született és itt nevelkedett és nincs olyan anyagi helyzetben, hogy megszökjön és külföldre utazzon az ítékezés elől. Semmiféle előzetes priusza nincs, hogy verekedett vagy garázdálkodott volna.

A bírónő egy percig elmélyedten tanulmányozta az előtte lévő iratokat. Valamit leírt a borító belsejére és tíz másodperccel később, anélkül, hogy felemelte volna a tekintetét és a vádlottra vagy a védőügyvédre nézett volna lecsapta bírói kalapácsát.

— A letét összege ötvenezer dollár. Az érdembeli tárgyalás tizenkét hét múlva veszi kezdetét.

—

Két fegyőr megragadta Percy karjait és anélkül, hogy engedték volna, hogy édesanyjához szóljon elvezették. De Percynek nem is volt kedve anyjához beszélnie. Nem akarta hallani vádaskodó szavait és szemrehányásait, hogy ekkora bajt csinált és ekkora szégyent hozott a családra.

Schwechter odalépett Rosemaryhez. — Szándékában áll, — kérdezte, — kifizetni a letételi összeget?

— Nem. Nem tudjuk megengedni.

— Össze tudom hozni egy letétpénzt biztosító ügynökkel, aki kölcsönözné a pénzt.

— Nem, köszönöm. Nincs elegendő készpénzünk, és nem akarjuk a házunkat zálogba feltenni. Sajnálom, de a család így döntött.

— Rendben van, nagyságos asszony. A maga fia. Maguk tudják, hogy mit tesznek. Percy tisztességes embernek látszik; de ahogy mondtam, ez a maguk határozata. Majd az előzetes tárgyaláson folytatjuk.

Elváltak. Schwechter nem fogott kezét Rosemaryvel. Semmi szimpátiát nem érzett iránta, csak megvetést, azért amit határozott, és ahogy beszélt.

Tizenötödik Fejezet

Percy letartóztatását követő napon Spencer influenzája félelmetesen elhatalmasodott. Éjszakánként csuromvizesre izzadta pizsamáját; egész nap kínozta valami száraz köhögés és hörögve kapkodta a levegőt. Linda megmérte a lázát és feltűntek neki Spencer feldagadt nyirokmirigyei.

Megérintette és a dagadás furcsán keménynek érződött. — Komoly fertőzésed lehet, — mondta. — Nagyon nem tetszenek nekem ezek a duzzadások.

— Ha jobban leszek, elmúlnak. Miféle felhajtás volt tegnap éjszaka itt a szomszédban?

— Nem emlékszel?

— Mire kellene emlékezmem?

Linda nem merté Percy nevét felhozni. Kettesben bezártan egy szörnyeteggel, nem akarta kiprovokálni veszélyes indulatát. Biztosra nem tudhatta, hogy Spencer miről nem tud vagy tud, és mi válthatja ki esetleges dührohamát.

— A testes nagyságát a szomszédban, — kezdte óvatosan, — tegnap éjszaka megölték.

Spencer emlékezhetett valamire tegnap estéről, valami nagyon felbosszanthatta, mert tétován ennyit kérdezett. — Pamélát?

— Nagyon rossz a névmemóriám. — Linda próbálta elkerülni az egyenes választ.

Spencer hosszasan gondolkodott és eszébe jutott, hogy tegnap este találkozott Pamélával a kocsmában és valami verekedés is rémlett neki. *Talán én öltem meg*, gondolhatta, mert ijedt pofával kérdezte.

— Nem én tettem. Vagy igen?

Linda lerázta a higanyt a hőmérőben és mialatt Spencer szemét kerülte elgondolkozott és közömbös hangon válaszolt.

— Nem hiszem, hogy te csináltad.

Spencernek eszébe jutott Percy. — De valakivel verekedtem. Nem?

— Igen, de nem Pamélával.

— Akkor kivel?

— Nem tudom. Valami besurranó idegennel. De elláttad a baját és kidobtad.

— Nem a szeretőd volt az a besurranó véletlenül?

Linda hideg borogatást tett Spencer homlokára. — Ne kezd megint ezt a lehetetlenséget, — mondta, — nincs semmiféle szeretőm.

— Jobban is teszed. — felelte Spencer fenyegetően, majd hozzátette. — Gyanúsítanak valakit a gyilkossággal?

— Igen, Pamela karbantartó legényét. Le is tartóztatták.

— Aha, értem, a fiatal Grimsby fiú tette.

— Gondolom, de ahogy mondtam, nagyon nem állok jól a nevekkel.

Spencer most már mindenre emlékezett. De nagyon betegnek érezte magát és nem volt kedve kikezdeni Lindával és csak ennyit mondott. — Ha az a tekergő csinálta megérdemli, hogy bezárják.

—

Linda rettenetesen rosszul érezte magát. Úgy érezte, hogy aljasul elárulta Percyt. Nem elég, hogy bemártotta a rendőrség előtt, és most sem volt elegendő bátorság benne, hogy kiálljon érte. Az árvaházban rengeteg összetűzésben vett részt, próbálta védelmezni anyjának becsületét, vagy verekedett, hogy melyik ágy legyen az övé, de az más volt. Akkor azt hitte, hogy valami gyermeki ésszel kigondolt erkölcsi magaslatoat védelmez és őszinte szeretet anyja iránt nem lakozott benne. Higgadtnak kellett mutatnia magát és határozottnak és ennyi volt az egész. A verekedőket megbüntették és az ellenségek másnap ismét jó barátokként viselkedtek. Most minden más volt. Spencert halálosan gyűlölte és Percy szívéből szerette, és pontosan az ellenkezőjét kellett mutatnia.

Jobb lesz, ha változtatok a hozzáállásomon, fontolgatta, máskülönben, és itt szidalmazta magát, le fognak taposni és lábtörlőnek fognak használni, és élnem sem lesz érdemes. Ebből elég, ígérte magának, mától kezdve én állapítom meg a szabályokat és mindenki úgy kell, hogy játssza a mérkőzést, amit az élet valaha rám kényszerít, ahogy én irányítom.

—

Két hét telt el és Spencer még mindig rettenetesen betegnek nézett ki. Állandó hasmenése volt, szemmel láthatóan fogyott és erősen depressziósnak tűnt. Alig tudott valami ételt lenyelni és soványsága egyre ijesztőbbé vált.

Linda kiment, hogy behozza a kocsibejáró sarkán álló ládából a postát. Percy letartóztatása után, és hogy Spencer ennyire beteg lett, nem akart leereszkedő és hamis véleményeket hallani a szomszédoktól és nem akarta tudtukra adni Spencer betegségét. Félt, hogy a bensőjében felhalmozódott kimondhatatlan utálat kitör belőle és alaposan összeveri valamelyik pletykahordozó tramplit. Szerencsére nem felejtette el, ahogy anyját dühöngve és sikítva elrángatták mellőle és nem akart hasonlóképpen járni.

Tekintetét három lépéssel maga előtt a földre függesztette és próbálta elkerülni, hogy valakivel is beszélgetni kényszerüljön, vagy akár rá is nézzen valamelyik szomszédra, aki szembejön vele.

Nosztalgikus sajnálatot érzett Percy iránt, és ahogy valami orvoslást kívánt találni a bajra szomorún nézegette a helyet, ahol nem olyan régen Percy hevert eszméletlenül. Nem volt kedve a házba visszamenni, és hallgatni Spencer köhögését és a leveleket megnézni és szétválogatni leült a farakásra, amit Percy rakott fel olyan gondosan és mennyire rövid idővel ezelőtt.

Véletlen leejtette a színes hirdetések és tolakodó brossura tömeg felét, és ahogy vette fel őket meglátott egy megsárgult és kiszáradt papírdarabot a hasábok közé beékelődve, valamit, ami nem tartozott oda. Lehajolt, hogy megnézze és kihúzza.

Eladási elismervénynek nézett ki. Bevitte a házba és a konyhaasztalon kisimítgatta. Érdekesnek tűnt, leült és gondosan próbálta kisilabizálni az apró betűs, idő halványította nyomtatást.

Egy Home Depot háztartási-cikk áruház elismervény volt, New Rochelle, New York állambeli városból. Rajta volt az eladás száma, a megvásárolt cikk neve, a dollárösszeg, és jelezte, hogy VISA hitelkártyával fizetett valaki érte, az engedélyezés kódszámával és a percre pontos időponttal egyetemben.

Nem akart hinni a szemének és még egyszer elolvasta: 1/4 inch vastag nylon kötél, 50 láb hosszban, 2003, Május 28, délelőtt 11 óra negyven perckor fizetve.

Percy a Mianus folyó természetvédelmi parkban sétált velem, pontosan azon a napon és pontosan abban az időben. Percy nem vásárolhatta ezt a kötelet. Valaki más csinálta, gondolkozott, és az a másvalaki hozta ide; beletette az eszméletlen Percy zsebébe, mialatt véletlenül elejtette az eladási elismervényt.

Eltűnődött az ő személyes szerepén és felelőségén. Ha ő nem bízta volna Percyt, Percy nem jött volna át hozzájuk és nem lett volna kidobva a pázsitra és talán Paméla életben lenne. De ki ejthette el az elismervényt?

Hiányzott neki Percy odaadó szerelme, az a rajongó ámulat hűséges szemeiben, és nem felejtette el erdei sétájukat, és a lángoló szenvedélyt, ahogy szeretkezett vele. Úgy érezte, hogy segíteni kell a fiún.

Itt volt az idő, hogy megtegye új életének, szent fogadalmának első lépését. Értett a komputerekhez és minden probléma nélkül rá tudott menni az Internetre. Bekapcsolta Spencer komputerjét és megkereste a Connecticut állam által bebörtönzött bűnözőkről nyilvántartott információs weboldalt. Begépelte Percy nevét és az adattár kidobta Percy számát, születési idejét és jelenlegi tartózkodását, a Bridgeport Korrekciós Börtönközpont nevét és címét. Rákattintott az útirány ikonra és egy percen belül tudta, hogy Percy hol van, és hogyan tudna odamenni, hogy meglátogassa.

—

Legalább három óra időre volt szüksége, hogy elhajtson Bridgeportra megtalálja Percyt, beszéljen vele és hazajöjjön. Először feltárcsázta a börtön tájékoztatói irodáját, hogy megtudja a látogatási órák idejét és utána bement Spencer szobájába.

— Spencer, drágám, — kezdte kedvesen. — Néhány óra időre ki kell, hogy menjek a házból. Gondolod, hogy megleszel magadban?

— Valahogy megleszek, — a beteg férfi bólintott kelletlenül, — Mit kell csinálnod?

— Vásárolni, szeretnék elmenni a Trumbull bevásárlóközpontba.

— Látom, hogy kis időre meg akarsz szabadulni tőlem. Nem hibáztatlak, de kérlek, siess vissza. Nagyon sajnálom, hogy ennyire beteg vagyok. Rettenetes influenza kapott el, de hamarosan jobban leszek, és ismét vidáman fogjuk érezni magunkat, mi ketten, ígérem.

— Természetesen. Még sok meghitt időt fogunk egymással eltölteni és hamarosan visszajövök. — felelte Linda miközben így gondolkozott. *Te személtáda feleségverő gazember, most jó vagy hozzám, hogy ennyire beteg vagy. Ugye, majd ha helyrejössz, előlről kezdődik az egész. A lerészegedések, a kegyetlenkedés, az ütlegetések. Hogy megverted azt a szerencsétlen Percyt? Ki tudja, hogy mi lett vele és most a börtönben van? Leginkább neked köszönhetően.*

Linda beült a BMW kocsiba és elhajtott Bridgeportra, a North Street utcába. A Korrekciós Börtönközpont épülete örömtelen kinézetű sárgára festett egyemeletes skatulyaház volt hatalmas parkolóval. Megkereste a látogatási részleget és bement egy sereg más nővel együtt, akik egy kék városi autóbusból tolongtak elő és igyekeztek befele.

Bent megvizsgálták az igazolványait, ki kellett nyitni és megmutatni kézitáskájának belsejét és egyenruhás fegyőrnő letapogatta, beleértve a combjai közötti érzékeny részt. A vizsgálat után beléphetett a hodályszerű, hatalmas váróterembe. Az embertelen bűz, a testekből kiáradó áporodott szag megcsavarta orrát és mellbe vágta. Itt mindent láthatott, a barátok, a rokonok, feleségek és gyermekek kétségbeesett és szájalmas tömegét, akik valahogy szót akartak váltani szeretteikkel. Hosszú percekig várni kellett, mire hallotta a nevét hívni és egy fülkéhez intették, ahol egy üveglak elé leülhetett és a jobbján egy telefonkagyló függött a falon. Az üveg másik oldalán látta, ahogy Percyt bilincsekbe verve elővezetik, és ahogy a fiatal férfit leültetik vele szemben. Percy kinézete teljesen megváltozott. Két hét alatt teljesen más ember lett belőle. Érettebb, elkeseredettebb, sorsába beletörődött roncsnak látszott.

Linda felvette a telefonkagylót. Valahogy helyre kellett állítania Percy önbizalmát. Valahogy át kellett alakítania Percy letargiáját bizakodó optimizmusba, valamibe, amiből reményt meríthet.

—

Percy léte a mindennapos túlélés rutinjává alakult a Bridgeport Korrekciós Börtönközpont falai között. Egy idős fehér emberrel zárták be egy cellába, aki semmi hajlandóságot sem mutatott, hogy elbeszélje vétkének mivoltát, és nyilvánvalóan testi biztonságának biztosítására, a többi börtönlakótól elkülönítve élt. A börtönkoszt, amit az örök tálcán hozták a cellájukba rosszabb is lehetett volna. Percy nem mehetett ki az udvarra, hogy napi mozgását végezze, amíg a főfoglár irodája ki nem talált neki egy személyre szabott és biztonságos rutint.

Az öreg semmit nem beszélt. Egész nap magába zárkózottan ült a priccén és csak akkor bátorkodott előhozakodni valami felszínes megjegyzéssel, amikor látta, hogy a többiek mind kimentek az udvarra testgyakorlásukat végezni.

— Ha csatlakoznék hozzájuk, — mondta szomorú önszánalommal, — pusztá szórakozásból megölnének.

Az öreg cellatársnak tisztos papra emlékeztető modora volt, de semmi információt nem volt hajlandó Percyvel megosztani a múltjáról.

Percy édesanyja behozta fiának kézi írógépét és egy kartondoboz írópapírt és Percy írni kezdett. Részletesen leírta érzéseit, gondolatait, de soha semmit nem írt a vele nemrégiben történt dolgokról. Megalkotta a saját, elzárkózott valóságát, ami messze távol esett a sötét és ijesztő jelen keserves unalmától. A helyettes börtönigazgató mindennap gondosan elolvasta Percy írásait, úgy nézett ki, hogy tetszik neki és úgy döntött, hogy semmi jelentenivalója nincs a Kerületi Ügyészség irodája felé.

Percy emlékezete, a napok múlásával együtt lassan javulni kezdett. Most már emlékezett, hogy valaki felvette a füről és megütötte. Emlékezett, hogy Pamela házában nyerte vissza eszméletét és egy rettenetesen éles fájdalmat okozó ökölcsapás és rúgások rémlettek fel neki. Eszébe jutott, hogy valaki leerőszakolt a torkán egy keserű pirulát, amitől majdnem megfulladt, mielőtt ismét fejbe vágták, ami után semmi többre nem emlékezett, amíg magához nem tért és a konyhában találta Pamélát meghalva.

Lábait gondterhelten lóbázta lefele lábát a felső ágyról, és éppen elmélkedett sokat nem ígérő jövőjéről, amikor a szögletes fejű, marcona kinézetű nappali szolgálatra beosztott őr bekiáltott a cellájába.

— Grimsby, látogatója van.

A mogorva őr kinyitotta a cella ajtaját és végigkísérte Percyt hosszú folyosók során, közben nyitva és zárva az ajtókat, ahogy haladtak kifelé és végül beengedte a beszélgető épületrész foglyok számára elkülönített oldalára. Ott két másik őr bilincseket rakott a lábára és egy székhez vezették, ahol egy vastag üvegfal másik oldalán meglátta Lindát ülni és várakozni.

Ráolvasott bűnösségének iszonyú súlya alatt, és fizikailag teljesen legyengülve minden ízében reszketett. Összehúzódo szívkoszorú erei fájdalmasan szorították mellkasát és alig tudott levegőt erőltetni tüdejébe. Linda könnyen vehette szájalmas megjelenését és mosolytalan arckifejezését kellemetlen meglepetésnek.

Linda vette fel elsőnek a telefonkagylót és Percy lassan, tétován követte.

— Linda, — kezdte elhaló hangon és látszott, hogy erőlködve keresi hozzá a szavakat. — Örülök, hogy láthatlak, de mi nyomós ok hozott téged ide hozzám a poklok tornácára?

— Percy, — kezdte Linda és azonnal a lényegre tért. — Nem te csináltad. Valaki más is jelen volt. Az követhette el.

— Linda, — Percy próbált normálisan beszélni, de rekedtes hangja és a szégyen könnyeinek áradata, mely gombócként fojtogatta torkát alig engedték, hogy érthető legyen. — Tudom, amit mondasz, szívednek legőszintébb mélyéből mondogod és végtelenül aranyos angyal vagy. De te vagy az egyetlen, aki ezt hiszi. Örömet remélném, hogy lenne rajtam kívül is valaki, aki hinné szavaidat.

— Oh, de igen, nagyon is fognak hinni nekem. Nézd mit találtam.

És Linda megmutatta Percynek a talált elismervényt, elegendő közlekedési, hogy Percy láthassa a dátumot és az árucikk nevét.

Percy nézte a cédulát és arckifejezése zavarodott meglepetésbe fordult. — Soha nem vásároltam semmi ilyesféle kötelet. Őszintén mondom, soha ilyen kötelet nem volt a tulajdonomban. Semmi szükségem nem volt ilyesmire.

— Olvasd el a dátumot. Ez az a nap és időpont, amikor mi ketten a Mianus parkban sétáltunk. Erről én tanúskodhatok. Te nem lehettél egyidejűleg New Rochelle városban, ötven kilométerrel távolabb. Látod ott azt a hitelkártyaszámot; le tudják azonosítani a vásárlót a hitelkártyán keresztül. Nem te csináltad. Gondolkozz. Még akkor sem, ha az a gazember vadállat Spencer olyan rettenetesen megvert.

— Megmutatnád ezt az ügyvédeknek is?

— Természetesen, ettől ne félj. Megmutatom és megígérettem vele, hogy használni is fogja. Én megkeresem azt a gonosztevőt, aki megölte Pamélát. Ki fogom szedni belőle, hogy miért ölte meg Pamélát és miért akarták rád kenni. Nekem elegendő tapasztalatom van bírókkal és bűnözőkkel. Az anyám börtönben van. Rengeteg éven keresztül nagyon sokszor meg kellett látogatnom.

Jelenlegi zavarokkal teli ügyei és keserves fogva tartása ellenére Percy elsősorban mégis Lindát akarta óvni. — Hogyan bánik veled Spencer mostanában? — kérdezte és hangja tele volt szívből érzett, őszinte aggodással. — Még mindig megver?

— Nem, az utóbbi időben nagyon betegeskedik. Valami komoly influenza vírusa van, fájtatja a mellkasát, köhög és a nyirokmirigyei csúnyán feldagadtak.

— A nyirokmirigyei?

— Igen.

— Linda, figyelj rám. Itt bent kellett, hogy vegyünk egy AIDS megelőző tanfolyamot. Spencernek tipikus HIV fertőzés tünetei vannak. Borzasztóan sajnálom, hogy éppen én kell, hogy elmondjam neked a rossz hírt, de jobban teszed, ha orvoshoz mész és megvizsgáltatod magad. A fent való Isten nevében remélem, hogy még nem fertőzött meg.

Percy figyelmeztetése ráébresztette Lindát a kegyetlen valóságra. Pontosan tudta, hogy mit jelent egy HIV fertőzés. Egy halálos ítéletet, amit alig tizenkilenc évesen

olvastak a fejére. Soha nem élt kicsapongó életet és Spencerhez szűzen ment férjhez. Nem érdemelt meg egy gyógyíthatatlan betegséget. Senki nem érdemel meg egy ekkora büntetést. Eddigi életében örökké csak a rosszabbnál rosszabb sors jutott neki. Az apja elhagyta, amikor Linda öt éves volt, az anyját nem érdekelte leánya sorsa és életfogytiglani börtönbüntetést hozott magára, amikor feldühödött részeg féltékenységében meggyilkolta a szeretőjét. És most ez, a sors csak egyetlenegyszer volt jó Lindához, és az is csak egy múltó, képzelet szülte pillanatig tartott. Apró morzsáit kaphatta csak a boldogságnak és a szerencsének, amiben mások olyannyira bővelkednek. Az egyetlen személy, akiben minden szempontból megbízhatott, akit szerethetett volna, és akire valaha is támaszkodhatott börtönbe volt zárva és csak dróthálóval megerősített vastag üveg mögött láthatta. És a sors leggonoszabb iróniájával éppen öneki kellett közölnie vele a szörnyű hírt és összetörni minden maradék reményét.

Linda szánalmas arccal nézett vissza Percyre és csak ennyit tudott halkán rebegni. — Oh, drága Istenem. Ne add, hogy elkapjam Spencer betegségét.

— Ne ess pánikba. Egyszer vegyenek tőled vérpróbát. Nagyon is valószínű, hogy nem kaptad el. Végeredményben harminc nappal ezelőtt még szűz voltál. Ennek én vagyok a legjobb tanúja. — Percy mondta biztatóan és most először letartóztatása óta, őszintén boldog mosoly látszott az arcán.

— Fel kell vennem a harcot, — jelentette ki Linda kijózanodott és erősödő hangon. — Megölöm a vadállatot, ha rám ragasztotta a vírust.

— Lassan a testtel, ne ess túlzásba. — Percy próbált lelket önteni Lindába. — Csak kerülj el vele minden intim kapcsolatot. Semmi közösülés vagy nyelv és nemi-szerv közötti paráználkodás. Vigyázz, hogy meg ne karcolja valahogy a bőröd. Viselj kesztyűt, ha cseréled az ágytálát vagy kanállal enni adsz neki. Bármikor, amikor fizikailag közeli kapcsolatba kell kerülnöd vele.

— Tudom, vigyázni fogok, de ez a hír életem legmegrázóbb újsága. De ahogy mondják, összeszorított fogakkal túrnöm kell. Remélem, hogy neked nem adtam át a vírust.

— Ne aggódj miattam. Én úgyis itt a börtönben fogok elrothadni. És ha meg kell halnom, boldogan fogok meghalni érted. Azért az egyetlen éjszakáért, amit együtt töltöttünk.

Linda palástolni szeretne volna iszonyú lelki fájdalmát az őr előtt és csak csendesen sírt. De a könnyek előtörtek reszkető szemhéja körül, és keményen kellett küszködni, hogy ne kezdjen hangosan zokogni és ne adja a világ tudtára a belsőjét marcangoló lelki tusát. Eredeti missziója, hogy megmentse Percyt, elsőbbséget követelt. A saját problémáit majd megoldja máskor.

Várt, amíg Percy kikereste Robert Schwechter nevét és telefonszámát. Ahogy Percy megtalálta, megnézte, az üvegen keresztül nézve leírta és eltette a cédulát. Majd letörülte könnyeit és rámosolygott Percyre, jelezve a reményt és az eltökéltséget, hogy sikerre fog menni.

A megengedett látogatási idő lejárt. Linda többet nem tudta, de nem is akarta rejtegetni érzéseit. A felügyelő női foglár közölte vele, hogy menni kell és nézte, ahogy az üveg másik oldalán két fegyőr talpára állítják Percy-t és kirángatják a fülkéből és zokogva kiabálta a kagylóba.

— Szeretlek, Percy. Te akartál engem védelmezni. Most rajtam a sor. Ki foglak szabadítani erről a pokoli helyről. Visszaadom az életedet és gyermekeink lesznek, mi kettőnknek együtt. Ezt halálos komolyan ígérem neked.

Többet nem hallhatta Percy hangját, de látta a férfi ajkait mozogni, ahogy az örök brutális módon eltépték tőle a telefont.

— Én is szeretlek, Linda. — Percy arcán vonaglott a rettenetes fájdalom és sírni akart, de csak néma és szívszaggató pantomim mozdulatokkal tudta a vastag hangfogó üvegen keresztül Linda tudtára adni igaz érzéseit.

Tizenhatodik Fejezet

Linda hazafele megállt a Trumbull Mall bevásárló centrumnál és sietve összeszedett néhány háztartási cikket és ruhadarabot. Odahaza, ahogy vitte be a házba a zacskókat, legnagyobb meglepetésére az ajtóban találta Spencert, kimondottan jókedvű és bizakodó hangulatban mosolyogva feléje.

— Sokkal jobban érzem magam, és megyek vissza dolgozni. Nagyon hiányzik nekem a repülés. Végre legyűrtem a gonosz vírust.

A nemrégiben megtudott szörnyű lehetőség híréből még mindig szédelegve, Linda kábult tekintete ijedten ugrált Spencer indokolatlan lelkesedése láttán. Egy másodpercnél tovább nem tartható kérdező némaság pillanatába besűrítve, Linda elgondolkodott, hogy férjének lesz-e valaha elegendő erkölcsi ereje, hogy elfogadja a lehetőséget, hogy valahol halálos fertőzést szedett fel. Elgondolkozott Spencer életvitelén, azon a temérdek időn, ami rendelkezésére állt, és amit legénykorában és kicsapongó évei során alkalmi partnereivel eltöltött. Ha egyetlen egy is hordozta magában a vírust, Spencer már évek óta beteg lehetett. Házasságuk egész ideje alatt fertőzően, semmi külső jelt vagy betegség szimptomát nem kellett mutatnia és mégis ráragaszthatta a betegséget. Házasság előtti orvosi vizsgálat és az engedély kiadása semmit nem jelent, ha a vírus ellen harcoló antitestek hónapokkal a fertőzés után sem mutathatók ki. Linda szerette volna, ha még mindig a repülőtéri kávéházban dolgozik, a YWCA hotelben lakik, de egészséges. Irigyelte az embereket, akiknek megvolt a jó egészségük, amit annyira semmibe vettek. Absztinencia, gondolta, micsoda egy kicsiny ár, amit tökéletes egészségünkért fizetnünk kell.

Spencer gátlástalan jókedve és untató bőbeszédősége nem adott neki több időt, hogy balsorsán elmélkedjen.

— Linda, drága szívem, ne érts félre. Nem azért vagyok boldog, hogy itt hagylak két hétre, de az életem a repülés. Imádom az iszonyatos erőt, amit ujjaim hegyének hatalma alatt érzek, és ahogy nézem felülről lefele a felhőket. Úgy érzem, mintha szárnyas angyal lennék. Milyen buta dolog, hogy ilyeneket mondok, de így érzem. És a végén olyan boldog vagyok, ahogy jöhetek haza és itthon talállak. — Itt Spencer egy pillanatra megállt beszédjében és mintha sötét felhő árnya futott volna végig arcán, ahogy folytatta. — Hallottál valami újabbat arról a Grimsby fiúról? Vajon mi lehet vele?

— Az? — felelte Linda lassan és próbált nemtörődöm, szórakozott arcot vágni.
— Börtönben van. Úgy hírlík, hogy elsőfokú emberöléssel vádolják, harminc évet is kaphat, ha szerencséje van, de lehet, hogy halálos ítéletet, ha rá tudják bizonyítani a gonosz szándékkal előre megfontolt eltervezést.

— Nem árt neki, — felelte Spencer és a kellemetes emlékezés felfuvalkodott dicsfénye árasztotta el arcát. — Remélem, hogy nekünk semmi közünk okaihoz, hogy ilyen szörnyen brutális és visszataszító tettet követett el.

Lindának magába kellett fojtania véleményét. Nem állt szándékában kikezdenie Spencerrel, időre volt szüksége, hogy gondolatait rendbe szedje, elhatározza, hogy mit kellene tennie és, hogy hogyan álljon hozzá a dologhoz. Szerette volna Spencert minél hamarabb a házon kívül tudni, hogy legyen elég szabad ideje a cselekvésre. Pillanatnyilag a legbölcsebbnek látszott, ha továbbra is kedvesen viselkedik és engedelmes marad.

—

Két nappal később egy temetkezési batárra emlékeztető limuzin felvette Spencert és, hogy ismét szolgálatra jelentkezzen, Shrewsbury kapitány elindult a repülőtérré. Alig tette ki a lábát a házból Linda feltelefonálta Richard Lindberg helybeli doktor rendelőjét.

— Itt Linda Shrewsbury beszél, — jelentkezett be, — szeretném magam előjegyeztetni.

A titkárnő némán végigpásztázta a vizsgálatok rendjére vezetett időpont kalendáriumot és rettenetesen fontoskodó hangnemet engedve meg magának lassú, vontatott hangon válaszolt. — Talán be tudnám szorítani, lássam csak, nézze, éppen most kaptunk egy lemondást, ma délután két órára.

— Tökéletesen megfelel. Nagyon köszönöm.

— Van valami speciális oka a vizsgálatra, érez valami fájdalmat, vagy vannak tünetei?

— Nincs, csak egy általános jellegű konzultációra szeretnék bemenni.

— Rendben, akkor két órákor várjuk.

—

Linda helyet foglalt a funkcionális szándék szerint tökéletesen berendezett rendelőben. Mindenütt pedáns rend és ragyogó tisztaság uralkodott és a helyiség hideg gyakorlatiasságot sugárzott feléje. Linda elnézegette a falra kiaggatott képeket, az anatómiailag korrekt testrészek tökéletes rajzait és próbálta csillapítani szíve vad vergődését, mely könyörtelenül erővel ütötte nyaki ütőereit.

Egy szinte örökkévalóságnak tűnő várakozási idő után Lindberg doktor kopogott az ajtón és belépett a rendelőbe. Hideg és tisztára sikált keskeny kezét kinyújtotta Linda

felé; kissé megszorította a fiatal nő vizesre izzadt tenyerét és udvarias, finom hangon üdvözölte.

— Hogyan érzi magát? Milyen ok hozta ide?

Lindának nem volt oka köntörfalazni. Bízott ebben a magas és sovány, Yale egyetem képezte szuper intelligensnek és professzionista beállítottságúnak vélt orvosban.

— Vérképet szeretnék magamról. — mondta.

— Értem, — felelte az orvos anélkül, hogy felnézett volna papírjaiból, — a szokásos koleszterin tartalom vérkép és metabolizmus formula?

— Nem, a szokásosnál többet, ha lehetne.

Az orvos felnézett, — valami speciálist?

— Igen, akarom, hogy HIV víruspróbát vegyenek rajtam.

Csend lett, még ez a mindent látott és tapasztalt doktor sem volt képes könnyen elhinni, amit hallott; arckifejezése udvariasból megrettenté változott és önkéntelen is elhúzódott Lindától, Még ő is, az orvos is félt a halálos ítéletet, amit egy pozitív diagnózis jelenthetett.

— Van valami partikuláris oka rá? — kérdezte. — Bármi kockázati tényező, már úgy értem, hogy, — és itt szavait mintha szándékosan húzta volna. — Valami kalandvágyó viselkedés, veszélyes ledérség.

— Nem. Nem én. A férjem.

— Mennyi idő óta házasok?

— Egy éve.

— Miből gondolja, hogy a férje meg van fertőzve?

— A férjem légitársasági pilóta, rengeteg időt tölt otthonunktól távol, és az utóbbi néhány hét alatt sokat betegeskedett.

— Nem jelenti azt, hogy HIV pozitív, de ha megnyugtatja, megcsináltatom a próbát. Néhány napon belül értesítem az eredményről, ami időtartam alatt a férje is menjen el egy orvoshoz. Neki is említse meg aggodalmait.

Valóban, gondolta Linda, kérdez Spencertől bármi ilyesmit és kegyetlenül elver. Micsoda ötlet, ennél lényegesen kevesebért már laposra vert, minthogy hűtlenséggel vádoljam. De megzavart méhkasként zúgó gondolatait magába kellett fojtania és készséges belegyezést mutatott kifele.

— Igen, beszélni fogok vele. Bár most nincs idehaza, és legalább egy hét mielőtt hazajön.

Egy fiatal néger nőrsz vette a vért Lindától; gumikesztyűt húzott és az üvegcsét és a tűt a kínos óvatossággal kezelte.

—

Következőnek Linda Robert Schwechter ügyvédet telefonálta fel. Az automata telefonközpont voice-mail üzenetrögzítőre továbbította hívását. Személyesen szeretett

volna beszélni az ügyvéddel, az állami ügyészség határozmányának ellentmondó evidenciát annyira megdöbbenőnek és fontosnak érezte, de sehogy sem tudott az ügyvéddel vonalba kerülni. Meg kellett elégednie, hogy végighallgatta a különböző listákat és menüket és a lehetőségek milliányi dandárját. Letette a kagylót, leírta, amit mondani akart és másodszer is tárcsázott.

— Ez a telefonhívás a Percy Grimsby esettel áll kapcsolatban, — diktálta a rögzítő hangszalagjára, ahogy odakerült. — A nevem Linda Shrewsbury és a Piros Rózsa utcában lakom, két ház távolságra a Grimsby rezidenciától. A telefonom 656 0769. Evidencia jutott a birtokomba, ami fontos lehet Percy Grimsby védelméhez. Kérem, hívjon vissza telefonon. Üzenetet ne hagyjon a rögzítőmön és ezen a számon senki mással ne álljon szóba csak velem.

A rögzítő mérőórája félbeszakította üzenetét. Lassan visszatette a kagylót a helyére és csalódottan érezte magát. *Ez nem lesz könnyű, gondolta, két fiatal az egész világ ellen, minden segítség és anyagi támogatás nélkül.* Friss levegőt akart tüdejébe szívni és eszébe jutott Percy tanácsa a szabad természetben végzett testmozgás jótékony hatásáról és sétára határozta magát. Testhezálló fekete elasztikus anyagból készült nadrágot húzott és hozzáillő fekete-fehércsíkos pólóinget. Kebleit beleillesztette egy kipárnázott és magasra felpockolós melltartóba és pillantás vetett a tükörbe.

Büszkén előrenyomakodva és kiállva, hogy le és felugráló szabadságukba ruganyos labdaként minél hamarabb kitörjenek, cicijeinek teteje két krémszínű zsömlére emlékeztetett, amit selyemből font kosárkában lóbálgat tulajdonosuk.

Kigyalogolt a Raymond Street-re és egyenesen a vasúti aluljáró felé tartott. Egy álomkóroshoz hasonlóan lépegetett, szorosan maga elé nézett, rugdosta az útjába kerülő fenyőtobozokat és egyre tűnődött élet folyásáról és meg nem érdemelt megpróbáltatásairól.

Szinte figyelmen kívül hagyta a kicsiny pomerániai kutyust, ami lábára felugrálva a kezét akarta megnyalni. Lenyúlt és megsimogatta az apró szörgombócot és a piciny állat izgatottan csóválta a farkát. Majd észrevette a tulajdonost. Egy idős férfi volt. Talán nyolcvanas éveinek elején, ősz haj és összevisszára görbült vékonyodó csontok és drótszerű inak kollekciója, öreg bőrének ráncai ecetes üvegbe bedunsztolt aszalt-szilvára emlékeztettek.

A férfi rámosolygott Lindára, barátságos, őszinte közvetlenséggel és nyilvánvaló beszélhetnéssel csevegni kezdett. — Ne féljen tőle, Miss... — mondta tétován, — a kutyusom csak játszani akar és felhívni a figyelmet magára, hogy szeressék.

— Oh, nincs semmi baj, — Linda megsimogatta az izgatott teremtményt, — a nevem Linda. Én vagyok Mrs. Shrewsbury.

— Spencer Shrewsbury felesége. Hallottam, hogy megnősült, de nem tudtam, hogy ilyen szerencsésen járt.

— Szerencse vagy nem szerencse, a felesége vagyok.

— Bocsásson meg nevetlen modoromért, hogy nem mutatkoztam még be. George Walker, szolgálatára. Itt lakom a Raymond Street utcában, pontosan ott, abban a házban.

Linda arrafele pillantott. — Tetszetős családi fészek, — mondta, —remélem, hogy a kutyus hűségesen teljesíti kötelességét és gondosan vigyázza.

— Oh, az arany drágaságom, — az öreg végtelen szeretettel nyugtatta szemét a kutyáján. — Idős éveimnek hűséges társa, de ő is öregszik, éppen úgy, mint én, és jobban szeret a lábam előtt a szőnyegen heverve pihenni. Maga annak a szerencsétlen Pamélának lehet a szomszédja. Micsoda tragikus halála lett szegénynek.

— Igen, valóban szörnyű tragédia, — Linda bólintott.

— És tudja, — az öreg közelebb lépett Lindához és bizalmasan suttogóra fogta a hangját, mint aki valami bennfentes információt akar négy szemközt közölni. — Azt a fiatal Grimsby fiút, Percyt tartóztatták le érte, de én biztos vagyok benne, hogy nem egyedül csinálta.

A hír, mint egy villámszerű megvilágosodás ébresztette fel Lindát zavarodott ábrándozásaiból. Csupa fül és figyelem lett. Valakibe belebotlott, aki látszólag tudott valamit. Valamit, amit a rendőrség nem tudott, vagy nem akart tudni. Meg kellett őriznie nyugalmát és meg kellett játszania, hogy szomszédi kíváncsiságnál tovább nem érdeklí a dolog. Hangjának színe langyos érdeklődést érzékeltetett és óvatoskodó modorossággal kérdezte.

— Valóban? Mi készíteti arra, hogy ilyent gondoljon?

— Végtelenül rossz alvó vagyok, és Maxi, a kutyusom is az. Gyakran sétálunk késő este. A gyilkosság éjszakáján is kint voltunk és észrevettem egy kocsit, ami New York rendszámával nem tartozott ide erre a környékre.

— Nem írta le véletlenül a számot?

— Nem, de mintha ma is látnám, egy jókora, legutolsó évi modell kocsit volt. Elsősorban ez tűnt fel nekem. Nem mintha Darienben nem lenne elegendő luxuskocsi, de itt mindenkinek importált automobiljai vannak, Jaguárok, BMW kocsik és Toyota Lexusok. Miért hagyna valaki egy Chevrolet kocsit a Raymond Street-en éjnek idején, az utcán parkolni? Ha valaki látogatóba jött valakihez, akkor a barátja kocsit behajtóján hagyja a járművét. Maga is így gondolná, nem?

— Melyik modell volt? Emlékezne rá?

— Igen, ahogy mondtam egy Chevrolet, egy valóban drága márka, az Avalanche. Valamikor nekem is voltak Chevrolet kocsim. Volt egy 1966-os kiadású Impala járgányom. Micsoda nagyszerű kocsit volt, háromszázötven lóerős motor, széles bőrülések, kényelmes és tele erővel. Imádtam azt a masinát.

— Nem látott még valami mást azon az éjszakán?

— De láttam. Láttam a tulajdonost visszajönni a Chevrolethez. Tagbaszakadt, hatalmas fickónak látszott. Gyorsan elhajtott és nem gyújtotta fel a lámpáit, amíg ki nem ért a Tokeneke Road főúthoz.

Linda össze vissza akarta csókolni az öreget. Az öreg jelentette a hiányzó láncszemet, a tanút, aki feltehetően kihozhatja Percyt a börtönből. Mély lélegzetet vett, kidüllesztette amúgy is prominens kebleit, még két-három centivel előre, és csábosan mézédés hangon kérdezte. — Volna kedve meginni egy kávét velem? Szeretnék valamivel többet beszélgetni magával.

A kiöregedett egykori nőcsábász nem mulasztotta el megcsodálni a kerekded kebleket, Linda széles és fiatal csípőjén feszülő farmernadrágot, és örömmel jegyezte meg magának, hogy Linda nem ellenezte, hogy nézegeti a kincseit és tisztességesnek hangzó, bár nem teljesen feddhetetlen és illedelmes tónusban válaszolt.

— Magával, ifjú rózsaszál, annyit beszélgetek, amennyit csak akar, és ott ahol kívánja.

Tizenhetedik Fejezet

Robert Schwechter későn este jött vissza kicsiny, túlsúfolt és rendetlen ügyvédi irodájába. Leült íróasztala mögé, néhány iratot arrébbtolt, papírokat átrendezett és összeráncolt homlokkal, fáradt tekintettel nézegette üzenetrögzítő gépét. A villogó veres számok tíz beérkezett hívást jeleztek.

Reménytelenül sóhajtott és megkeseredett, életunt arckifejezéssel meredten bámult maga elé egy darabig. Majd elkezdte nyomogatni a visszajátszó és a kitörlő gombokat és sorjában végighallgatta a beérkezett üzeneteket. Leginkább régi esetek, kollegák és ügyfelek referenciák után érdeklődtek, egy-két fenyegetés vagy ügynökök nyájás rábeszélései. Sietve végezte a rutinos feladatot és majdnem kihagyta Linda üzenetét.

De szerencsére megismerte Linda nevét és megállt. Mintha egy extra adag adrenalint injekcióztak volna bele, felébredt és próbált koncentrálni. Újrajátszotta, kétszer is. Majd leírta a telefonszámot és harmadszor is végighallgatva leellenőrizte. Utána kicsomagolta félbevágott zsömlére kent tonhal saláta szendvicsét, szívott egyet a kólájába dugott szalmaszálból, megnyomta a hangosbeszélő gombot és tárcsázott.

—

Remélve, hogy Percy ügyvédje a hívó, Linda rohant a telefonhoz. De soha nem tudhatta bizonyosra, alkalomadtán Spencer is felhívta teljesen váratlanul, néha a repülőről harmincezer láb magasságból a föld felett, vagy egy egzotikus hotelből, esetleg Jakartából vagy Szingapúrból, a földgolyó túlsó oldaláról.

Felvette a kagylót és óvatosan beleszólt. — Hello, Shrewsbury rezidencia.

— Linda?

— Igen.

— Itt Róbert Schwechter, beszélni akart velem.

— Igen, úgy van, — Linda felelte és egy percet sem vesztegetve azonnal a tárgyra tért. — A kezembe jutott egy vásárlási elismervény, amivel valaki a Percy Grimsby ellen evidenciaként felhozott nylon kötelet eredetileg megvette.

— És?

— A dátum jelzi, hogy a kötél 2004. május 28.-án a New Rochelle Home Depot háztartási cikk áruházban lett megvásárolva.

— Na és, nem értem, hogy mit akar ezzel mondani.

— Percy velem volt pontosan abban az időben. Kettesben sétáltunk a Mianus River parkban. Semmi körülmények között sem vásárolhatta ő a kötelet. A kötél valaki másnak a tulajdonába tartozik.

—

Schwechter intelligens ember és éles eszű ügyvéd hírében állt és tetteit mindig az igazságérzet és a jó szándék vezette. A gyakorlat teszi a mestert, bízott első benyomásaiba és megérzéseibe, hogy megkülönböztesse az igazságot a hazugságtól. Államilag kijelölt közösségi védőügyvéd is azért lett, mert őszintén hitte, hogy bíróságok gyakran követnek el a visszaéléseket a szegények ellen. Túl buzgó ügyészek, felületes rendőrségi vizsgálat, ügyes kelepccébe csalások és a tényleges bűnöst leleplező evidencia manipulálása. Schwechter ezt már mind megtapasztalta és sajnálatot érzett Percy iránt, mert tudta, hogy senki emberi lényt nem tudna bántani, de főleg előre megfontolt gyilkosság elkövetésére lenne képtelen. A telefonon hallott hír örömmel töltötte el, de hivatásos ügyvéd módjára, száraz, professzionista óvatossággal kellett, hogy fogadja.

— Határozottan kétségeket támaszt, — kezdte, — legalább is arra a feltételezésre, hogy egyedül cselekedett.

— Várjon, van még más is, — Linda folytatta. — Találtam egy szemtanút, aki látott egy idegen kocsit éjszaka parkolni a környéken, és látott egy alakot beülni a kocsiba és fényszórók nélkül elhajtani, a gyilkosság éjszakáján és hozzávetőlegesen a megfelelő időben.

— Nagyon ügyes, ifjú hölgyem, — Schwechter sóhajtott türelmetlenül, mint akinek nincs ideje lényegtelen részletekről vitatkozni a telefonon. — Be tudna jönni az irodámba holnap reggel kilenc körül és be tudná hozni azt a vásárlási elismervényt? Be kell vallanom, hogy egyelőre jó hírnek hangzik Percy szempontjából, de ma este már nagyon későre jár és még temérdek dolgot be kell, hogy fejezzek, mielőtt nyugovóra térhetek.

Sietve felolvasta Lindának a címet és anélkül, hogy elkészönt volna gyorsan ráakasztott.

—

Linda pontosan kilenc órakor megjelent Schwechter irodájában. Az ügyvéd kellemes meglepetéssel vette észre, hogy Linda mennyire fiatal és vonzó külsejű, és milyen csinosnak néz ki levendulakék virágos nyári ruhájában és hozzá illő rövid ujjú

kabátkájában. A ruha szoknyarésze alul szélesre kerekedett és Linda járásának varázslatosan kívánatos légiességet kölcsönzött.

Schwechter helyet mutatott Lindának, és kérte, hogy érezze magát otthon és ne féljen semmitől. Linda leült, keresztbe tette a lábait, táskájából kivette a cédulát és odaadta az ügyvédnek.

— Ezt a papírt, — mondta, — a házam melletti farakásnál a rönkök közé szorulva találtam.

Schwechter ránézett a megsárgult, idő rága papírdarabra és bólintott. — Rajta van a VISA engedélyezési kód; nem lesz nehéz megállapítani ki használta az árucikk megvásárlására.

— Hogyan fog az azonosítás Percyn segíteni?

— Az állami ügyészség nem fogja ejteni a vádakat, hacsak meg nem fogták ezt a bűntársat és az be nem vallotta, hogy egyedül követte el a gyilkosságot. Percynek még mindig körülményes lesz kimagyaráznia, hogy mit keresett Mrs. Leicester házában a gyilkosság éjszakáján. Főleg nem úgy, hogy nem emlékszik vagy nem hajlandó emlékezni, hogy hogyan került oda eredetileg. Az ügyészség minél hamarabb szeretné megejteni az előzetes tárgyalást, valószínűleg mától számított két héten belül. Tehát nincs sok időnk.

— Mi történik egy ilyen előzetes tárgyaláson?

— Az előzetes tárgyaláson a bíróság felolvassa a törvényes vádakat a vádlott ellen és Percynek ki kell jelentenie, hogy elfogadja-e, bűnösnek vallja-e magát vagy ártatlannak. A védelem még nem adta fel a jogot, hogy előzetes tárgyalás legyen és a vád sem adta be a tárgyalás lényegét és szándékát leíró dokumentumokat. Legalább is nekem nem küldtek belőle másolatot. Az információ alapján, amit maga nekem itt most előterjesztett, a védelem ragaszkodni fog az előzetes tárgyaláshoz, kérni fogja a vádak mérséklését és a biztonsági letét összegének csökkentését.

— Vagy teljességükben ejteni fogják a vádakat.

— Ezt kétkem.

— De nem követte el a bűnt, amivel vádolják.

— Hogyan lehet maga ebben ennyire bizonyos? — Schwechter felnézett. — Mi a maga szerepe ebben az ügyben?

Linda nem tudta palástolni azonnali reakcióját. Vérveresre pirult és tekintetét el kellett fordítani Schwechter vizsgálódó nézésétől. Hosszú ideig térdeit tanulmányozta, majd lassan az ügyvédre emelte könnyáztatta szeméit. Egy darabig nézték egymást, és miután Linda eléggé összeszedte magát, bátorságot erőltetett magára és nyugodt, kiegyensúlyozott hangon folytatta.

— Percy és én, szeretők vagyunk. Meg kell, hogy mentsem. Nem ölte meg Pamélát. A férjemmel verekedett én miattam. A férjem eszméletlenül verte, kiráncigálta az ajtón és kidobta ház előtti pázsitra. Semmi körülmények között nem volt olyan állapotban, hogy nekimenjen a nagy és erős Pamélanak és legyúrje. Valaki becipelte Paméla házába és otthagya.

— Kinek lett volna érdekében, hogy ezt tegye? Ha ezt tudnánk, talán új irányban kezdhethetnénk a vizsgálatot. Lenne valami ötlete, hogy ki csinálta?

— Talán Paméla volt férje?

Schwechter szigorúan rosszálló tekintetű vetett Lindára. — Ez egy nagyon bizonytalan találgatás. Ezt igazán nehéz lenne a bíróságnak beadni. Maga Spencer Shrewsbury felesége, szerelemben van Percy Grimsby-vel, a vádlottal és maga megölt riválisának elvált férjét vádolja, aki feleségével maga ennek a fiatal gigolónak a kegyeiért versengett. A tárgyalás alatt a maga tanútételét ízekre fogja szagatni a vád. A maga gondolkodásának vonala tele van romantikus óhajokkal és nyilvánvaló elfogultsággal szorgalmazza, hogy ártatlannak bizonyítsa szeretőjét.

— Ennek ellenére szeretnék beszélni Mr. Leicesterrel. Talán ki tudok belőle szedni valamit.

— Ez a maga döntése. De figyelmeztetnem kell. Maga soha nem tudhatja, hogy mibe keveredik bele. Hagyja a nyomozást a szakértő detektívekre.

— De a szakértő detektívek nem csinálnak semmit. Sokkal kézenfekvőbb, ha egyszerűen ráfognak valakire valamit, mintsem hogy felbolygassanak egy darázsfészket.

— Ebben igaza van. Itt pontosan egy darázsfészkekről van szó.

— Sok mindenben hajlandó vagyok átmenni, hogy bebizonyítsam ártatlanságát.

— Rendben, — bólintott Schwechter belegyezően, bár házas ember létére, nem tudta magáról lerázni az előítéletet és ellenszenvet, amit ez iránt a fiatal és valószínűleg házastársi hűtlenséget elkövető feleség iránt érzett és hozzátette. — De be kell vallanom, nagyon nem szeretnék házasságban megesküdött férje lenni magának.

Linda megértette a durva sértést. Gondolta, hogy visszavág, de inkább magába fojtotta mérgét. Tulajdonképpen Schwechternek igaza volt, bár semmit nem tudott házasságáról és nem volt joga, hogy ő vesse rá az első követ. De túl bonyolult lett volna elmagyarázni az ügyvédnek a közte, Percy és Spencer fennálló hármasság kapcsolatát. Lenyelte tehát az inzultust és válasz nélkül hagyta.

Miután nem hallott semmi védekező tiltakozást Schwechter folytatta vádaskodó monológját. — Ha szüksége lenne egy jó válóperes ügyvédre, tudnék javasolni valakit.

— Köszönöm, de nem. Nem akarok elválni a férjemtől.

Schwechter hitetlenkedve rázta a fejét. *A nők*, gondolta és rosszállóan csóválta a fejét, *a férfiak soha nem fogják őket kiismerni*. De azért leírta egy cédulára Dwight Leicester irodai és otthoni címét és hozzá a telefonszámokat és odanyújtotta Lindának.

— Járjon szerencsével, — mondta befejezésül. — Megközelítőleg egy hét áll rendelkezésére, hogy valami lényegbevágó információt szerezzen és eljuttassa hozzám. Ha ezt megteszi, meglátom, hogy mit tudok csinálni, hogy az új evidencia bekerüljön az előzetes tárgyalás anyagába.

—

A reggel még nagyon fiatal volt, de Linda egy percet sem akart belőle vesztegetni. Még mindig szuperre töltődve adrenalinnal elhajtott a Noroton Heights Shopping Center bevásárlóközpontba és egyenesen odament a sarki fánk sütőde bodega előtt álló köztelefonhoz. Benyomogatta Leicester irodai számát és a titkárnő azonnal belépett a vonalba.

— Mr. Dwight Leicestert kérem, — mondta a nőnek.

— Kit jelenthetek be? — válaszolta a hang.

— Rosalie Mallon.

— Milyen ügyel kapcsolatban?

— Ott van? — Linda kérdezte és elengedte a kérdést a füle mellett.

— Nincs, és jelenleg nem érhető el. Fontos konzultációs konferencián ülészik.

— Nézze, ne játszódjon velem itt, valamiféle keresem, és nem találok bújócskát, — felelte Linda és maga is meglepődött határozott rámenősségétől. — Mondja meg, hogy ez a hívás a volt feleségével kapcsolatos és jobban teszi, ha felveszi a telefont. Szakítsa félbe bármi is az, amit pillanatnyilag csinál.

— Ok, — sóhajtott a titkárnő kelletlenül és felcsengette Dwight mellékállomását.

—

Dwight előtt éppen a New York Times sportoldalain részletesen leírt lóversenyeredmények feküdtek kitergetve, de nem olvasta a sűrűn nyomtatott sorokat. Üres és elégedett kifejezéssel az arcán elmélyülten bámult ki kedvenc ablakán, a déli fekvésű napfényes oldalon.

Csörgött a telefon, felvette és a titkárnő bejelentkezett. — Valami nő, Rosalie Mallon akar magával beszélni Pamélával kapcsolatosan. Tegyek túl rajta valami ürüggyel?

Dwight régmúlt östörténelemnek tartotta Pamélát, hetekkel ezelőtt eltemette és legjobban szeretett volna véglegesen elfelejtkezni róla. Abszolúte nem érdekelte, hogy valaki más megy börtönbe megöléséért. Még önmaga előtt is tagadta a történeteket, és nem is gondolkozott többet arról, hogy egyetlen fiának szerető édesanyját megölette.

— Kapcsolja, majd beszélek vele, — válaszolta unott hangon majd apatikus mozdulattal kinyúlt, megnyomta a hangszórós beszélő gombját, hátradőlt székében, amilyen messzire csak lehetett a telefontól és fennhéjázó arroganciával bejelentette.

— Leicester.

Linda mély lélegzetet vett. Élete legjobb színészi alakítását kellett nyújtania, ha bármi esélyt akart adni magának, hogy valami hasznosítható információt sikeresen kiszedjen ebből a ravasz és erkölcsi gátlások nélküli ügyvédből.

— Mr. Leicester, vagy ha megengedi, hívhatom Dwight-nak is; fontos üzenetem van a maga számára.

— Kitől? Vagy ez valami buta tréfa? — Dwight megnézte az azonosító ernyőjére kivetített hívószámot. Ismeretlen szám Connecticutból, konstataálta és leírta, mialatt folytatta. — Mit akar?

— Gratulálni akarok magának.

— Miért?

— A módszerért, amivel olyan ügyesen lerázta magáról Paméla gondját.

— Magának elment az esze. Tudja maga, hogy ki vagyok?

— Pontosan tudom, hogy maga kicsoda. És van bizonyítékom, hogy bebizonyítsam, ha csak...

Leicester kelletlenül előrehajolt és füléhez emelte a kagylót. Túlságosan sok időt töltött a hangszórós beszélőn. Körülnézett, idegesen, mint egy iskolás gyerek, akit csaláson fognak. A hangját halkra fogta és közvetlen közlelről beszélt bele a kagylóba.

— Ha csak? — kérdezte.

A beszélgetés jól kezdődött Linda szempontjából. Megmutatta a kiskaput az ügyvédnek és az kapott az alkalmon. Mint egy értelem nélküli hal harapni kezdte a csalétket. Még nem sikerült horogra akasztania, de valami érdekfeszítőt és kíváncsósat lóbált a hal tátogó szája előtt.

— Ha csak nem hajlandó nekem segíteni.

— Milyen formában? Kiváló ügyvéd vagyok és pro boni, díjmentesen akarja, hogy dolgozzak. Erről lenne szó?

— Oh, nem, cukorfalatom. Ugye megengedi, hogy cukorfalatnak hívjam. —

Linda mézédés hangon turbékolt bele a kagylóba és kéjes nyögésekkel és sóhajtásokkal tette édesebbé hangját. — Valami sokkal személyesebb ügyről lenne szó.

— Beszéljen.

— Van valami esély, hogy valaki esetleg kihallgat minket?

— Semmi.

— Rendben, bízom magában. Tudok magáról valamit, valami nagy rosszaságot, amit maga elkövetett, és gondoltam, hogy beavatom magát az én kis szennyes titkomba.

— Mi az? Ki vele, Rosalie. — Dwight felcsattant és ugyanakkor megnyugtató érzés áradt el rajta. *Valami jött ment lotyóval társalgok*, fontolgatta és elernyesztette merev testtartását. *Egy amatőr sarlatán, aki a nagy gengszternőt akarja játszani, de száználmasan ügyetlen hozzá. Már csak a hecc kedvéért is*, folytatta okfejtését, *ebből az üres csevegésből még lehet valami izgalmas kaland.*

— Sokkal személyesebb ügy, ha-ha, — morogta az orra alá és kezdte kedvelni az ígérkező játékot.

Lindán volt a sor, hogy megjátssza magát. Szexi díva kellett, hogy legyen, egy igazi hús és vér végzet asszonya, egy fame fatale. Eszébe jutott a régi TV műsor Zsazsa Gáborral és utánozni kezdte a híres színésznőt.

— Dwight, dharling, — próbálta az ügyvédet csapdába ejteni, mézzel és cukorral édesített mindent ígérő hangjával. — Szeretném ugyanazt csináltatni a férjemnek, amit a maga volt feleségének csináltak.

Dwightnak bőségesen elegendő tapasztalata volt rengeteg ravaszul tervezgető pitiáner bűnözőkkel és hozzá számtalan becsületes kinézetű fehérgalléros csalóval is. Nem volt annyira ostoba, hogy egy ismeretlen telefonálóban megbízzon. Meg kellett, hogy tudja, hogy az illető nöcske kicsoda és mennyit tud és miről.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszél, — mondta nyersen.

— Természetesen, hogy nincs, édes cukorkám, de meg tudnám neked magyarázni és biztosan meg fogod érteni. Akarnál találkozni velem? Tudod, egy olyan ismerjük meg egymást jobban féle találkat nyélbe ütni. Ott azután majd beszélhetnénk a részletekről, tudod, a lényegről, amit leginkább a sorok között lehet olvasni.

Dwight gondolta, hogy tudja, hogy mit kell tennie. Annyit már kikalkulált, hogy nyilvánvalóan egy eszetlen libával van dolga, aki zsarolni akarja. Aki valamit meg tudott Paméláról és most le akarja tarhálni egy köteg bankjegyért. De lehet, hogy a fenyegetés valóságos, és abban az esetben miért lenne érdeke, hogy segítsen a kis ribanc problémáján? De mégis, a telefonáló fiatalnak hangzott és szexinek. Miért ne? Egyszer megfekteti és utána kirúgja. Nagyon naivnak hangzott, ahogy alakoskodott.

— Ok, találkozhatunk, — mondta belegyező hangon, — egy kis randevútól még senkinek sem lett semmi baja.

— De, Dwight, dharling, — turbékolt tovább Zsazsa, — tudnál valaki olyant találni, aki különb munkát végez. Akit előzőleg felvettél egy félkegyelmű idióta. Elvesztette a vásárlási elismervény, amivel a gyilkossági eszközt megvette. Ez egy igazán gypeses fejű dolog, nem?

Dwight előtt hirtelen megvilágosodott a hívás oka. A telefonálónak valami veszélyesen kompromittáló dolog került a kezébe. Kellett, hogy találkozzon vele, de nem azért, hogy meglökdösse széttett lábait, de hogy valahogy lerázza vagy végezzen vele. És ezt minél hamarabb meg kellett tenni. Most már sokkal fontosabbnak látszott, hogy találkozzon vele, mint eleinte gondolta. Dwight azt is jól tudta, jobb lesz, ha nem egyedül találkozik a zsarolóval. Sal Sclafani segítségével kevesebb lesz a kockázat.

— Ma este találkozhatunk, — mondta a telefonba.

— Fel tudna jönni Connecticutba? Találkozhatnánk a Black Goose Grill és Bár étteremben, Darienben, úgy este nyolc óra felé. Levendula színű ruha lesz rajtam és fekete kabátka. Fiatal vagyok és szexi kinézetű. — válaszolta Linda és a fokozott hatás kedvéért, hogy kiugrassa az öreg borzot a lyukából kokettáló hangon hosszasan kacagott hozzá.

— Megegyeztünk, akkor találkozunk, ahogy óhajtja. — Dwight felelte kissé tétova és zavarba jött hangon. A kellemetlen komplikációk valószínűsége erősen kétségessé tette hiú hiedelmét, hogy már régen pontot tehetett Paméla ügyére.

—

Dwight letette Lindát, azaz Rosalie fiatalasszonyt és feltárcsázta Sclafanit. Keze reszketett az elfojtott dühtől; előszörre eltévesztette a számot és újra kellett tárcsáznia.

— Ez a te maffia embered egy eszetlen seggfej, — a harag dühödten lihegett hangjában, ahogy gyűlölködve sziszegett bele a kagylóba. — Elhagyta az üzleti elismervényt, amivel a Pamela megfojtásához használt kötelet vette. És mindennek tetejében hitelkártyával fizetett érte. Valami ringyó liba idetelefonált és az állítja, hogy megtalálta az elveszett blokkot, és zsarolni akar vele. Nem ezt ígérted nekem. Kideríthetetlen gyilkosságot ajánlottál. Tökéletes büntett, a fenébe, micsoda marhaság. Most aztán teljesen benne vagyok a szarba.

— Ne ess pánikba, Dwight. — Sal hangjából kiérződött a szuper-egoista méltatlankodó sértődöttsége. Nagyon nem szerette a kritikát és haragosan felcsattant.

— A zsaroló nyilvánvalóan még nem szaladt el a rendőrségre, hogy feljelentsen. Jobb egy buta libától kapni egy telefonhívást, mint egy detektív főhadnagytól. Ne félj, el tudunk vele bánni. Tudod, hogy ki a zsaroló?

— Még nem, de ma este találkozom vele Darienben, valami étteremben.

— Kezdetnek ügyes húzás, — felelte Sal és megnyugodott hangja új erőre kapott bizakodást sugárzott. — De majd meglátjuk, hogy mennyire ostoba a hölgy. Egyelőre csillapodj le és ne hőzöngj. Majd mi kezelésbe vesszük az ügyet.

— De az isten szerelmére, remélem, hogy, — Dwight morogta bizalmatlan elégedetlenséggel az orra alá. — A kicsi nő nagyobb idiótának bizonyul, mint a te fizetett pribéked.

— Ahogy mondtam, ne izgulj. Ott leszek én is és figyelni foglak, ahogy beszélgetek. A nő nem tudja, hogy ki vagyok. Egyszer tudjuk meg, hogy tulajdonképpen mit akar.

— Gondolod, hogy valaki másnak is elmondta már az információt?

— Több mint valószínű, hogy nem, de majd te kiszeded belőle. Utóvégre bűnügyi prókátor vagy, aki remekül tud keresztkérdéseket feltenni.

— A férje megöletését akarja velem szerződtetni.

— Van hozzá pénze?

— Nem hiszem. A hallgatásáért cserébe ingyen reméli.

— Értem, — morogta Sal szárazon, — hogy hallgatni fog, az egyszer tuti.

— Mi ketten elintézzük, — Dwight emelkedett hangja némi életkedvet mutatott, majd hangosan felröhögött és megvető modorban folytatta. — Ha tényleg fiatal, egy kicsit elszórakozunk vele, mielőtt megcsönkített testét bedobjuk az East River folyóba. Ingyen bérgyilkosság, de nem az én kontómra, és nem amíg én állok őrségben a vártán.

Tizennyolcadik Fejezet

A reggeli ingázók tömege már korábban vonatra szállt és az állomás üres peronja végtelen elhagyottságba látszódott tovahúzódní. Linda leült egy padra és az előtt elnyúló fémesen csillogó négy sín páron nyugtatva szemeit próbálta összeszedni gondolatait.

A telefonálás, hogy valaki másnak játszotta meg magát, libidócsökkentő élettapasztalatként hatott rá. A felfele kapaszkodó nap még messze állott pályájának tetőpontjától és a mennyei magasság még nem árasztotta el a világot a delelőn álló tűzgolyó égető sugaraival. Linda fázott, de ruháit mégis vizesre izzadta és izgalomba korbácsoló neuronjai megtagadták a lelassulást és a normális állapotba való visszatérést.

Kimerülten tűnődött, hogy nem-e keveredett bele ebbe a dologba erején jóval felül, hogy megmentsen egy fiatal férfit, aki se férje nem volt se vérszerinti rokona. Egy fojtogató előérzet, a beláthatatlan következményeknek irtóztató felismerése vett erőt rajta. A predesztináció, hogy lezuhanhat és összetörheti magát, fizikailag gyengítette el. De úgy érezte, hogy más választása nincs, nem hagyhatja Percyt börtönben elpusztulni, az egyetlen személyt, aki valaha is, talán túlságosan idealista módon, őszinte érdeklődést fejezett ki iránta, az egyetlen személyt, aki igazán szerette és áhítattal csodálta, mintha vágyálmainak fenséges bálványa lenne, és akinek ártatlan szemeiben meglátta az ifjúkori odaadó szerelem szédítő mélységét és az örökkévalóságig tartó élet mindmegannyi ígérését. Kellott, hogy vállalja a kockázatot, nem felejtkezhetett el Spencer halálos betegségéről, felelőtlen hűtlenkedéseiről, és a brutális bánásmódról és verésekről, amit el kellett szenvednie tőle. Kellott, hogy tudja Percyt maga mellett; különben teljesen egyedül állt a világban, és ebből már elege volt, már túl sok hasonlót tapasztalt az árvaházakba és a fogadott szülőknél.

Egy szinte teljesen hangtalan elektromos vontatású motorvonat száguldott el mellette és megrázta a felsővezetéket mely sokáig reszketve a szerelvény után kísérteties aláfestő zenét szolgáltatott elhagyatottságához. Az üres peron magányossága iszonyatosan ijesztőnek érződött, de mégsem volt ereje, hogy mozduljon.

Később megéhezett és elbotorkált a közeli Palmer's élelmiszer áruházhoz. A csemegerésznél pulykamell szendvicset készítettett magának salátalevelekkel és mustárral. Ahogy kijött az üzletből elhaladt néhány boldogan pletykázó Darieni háziasszony mellett, akiket elkényeztetett gyermekeik vettek körbe és elrendeltetett

végzetére gondolt, ami valahol halálos vírussal megfertőzött férje és gyilkossággal vádolt és börtönbe zárt szerelmese között lebegett a bizonytalanság tengerén.

—

Linda hazahajtott Spencer BMW kocsijával. Odahaza megette a szendvicset és lassan visszanyerte lelki egyensúlyát. *Ha eszelős vakmerőséggel belevágtam, fontolgatta és eljátszottam első felvonásbeli szerepemet, akkor miért ne próbálnám meg szerencsémet a második felvonásban is, az igazi veszélyt, hogy szemtől szembe találkozom Dwight Leicester ügyvéd úrral.*

Előre kigondolt tervének vonalát makacsul követve következőnek Sean Dohertyt hívta fel telefonon. Második kicsöngetés után a detektív felvette a kagylót és hallhatta mély, rekedtes hangját.

— Doherty.

— Linda Shrewsbury beszél.

— Mrs. Shrewsbury, — a detektív csodával határos módon emlékezett a nevére.

— Miben állhatok a szolgálatára?

— Lehallgató drótot akarok viselni.

Hosszú hallgatás következett a vonal túlsó oldalán. Doherty nyilván képtelen volt felfogni, hogy miért szereltetné fel valaki magát lehallgató mikrofonokkal, ha csak a rendőrség vagy a nyomozás nem kéri fel rá. Nagyon bosszanthatta, hogy valaki bele akart kontárkodni dolgaiba, a nyomozásba, amihez semmi köze nem volt az illetőnek, mert tömör és nyers hangon kérdezte.

— Miért?

— Beszélni fogok valakivel és szükséges lenne, hogy a rendőrség hangszalagra vegye társalgásomat.

— Milyen ügyel kapcsolatban?

— A Paméla Leicester gyilkossági ügyel kapcsolatban.

— Mi a maga szerepe ebben az ügyben? Úgy tudom, hogy az eset teljesen egyértelmű. Percy Grimsby követte el a gyilkosságot.

— Telefonon beszéltem Paméla elvált férjével és mondott néhány dolgot, amiből azt következtethetem, hogy ő fogadta fel a bérgyilkost. Ma este találkozom vele és megpróbálom beismertetni vele bűnösségét.

— Beszélgessen el vele hangrögzítő szalag nélkül és tanúskodjon a tárgyaláson. A védelemnek jogában áll, hogy magát is beültesse a tanúk székébe.

— Nem elégséges. Ma este rendőri védelemre lesz szükségem. Éppen elegendő rossz tapasztalatom van aljas gazemberekkel, akik bármire képesek, hogy eltüntessék nyomaikat.

— Honnan lenne ez a tapasztalat?

— Árvaházakban nőttem fel. Első látásra ártatlannak látszom, de valójában a belső énem sziklaszilárd és harcedzett.

— Értem, — a maga előtt kiterített iratokat elmerülten nézegetve Doherty rövid szünetet tartott. A telefonáló egyelőre nem győzte meg semmiről, és bár még mindig egy kellemetlen tolakodónak tartotta, de a bejelentés felkeltette érdeklődését. Nem tudhatta igazi indítókait és óvatos, el nem kötelezett hangon folytatta. — Jöjjön be a kapitányságra és meglátom, hogy mit tudok tenni az érdekében. Hogyan vette rá Leicester urat, hogy feljöjjön Darienbe és találkozzon magával?

— Megkértem, hogy tegye ugyanazt a férjemmel, amit Pamélával tett.

Doherty detektívet elöntötte a pulykaméreg. A nő ravaszkodása már elérte a pimaszság határát. Nem szerette, ha amatőrök belekontárkodtak a rendőrség dolgába. Ez az orcátlan fenyegetés egy régi iskolatársa ellen szólt és komolyan kellett, hogy vegye. Felcsattant és éles hangon utasította a telefonálót. — Most már elvárom, hogy megjelenjen és beszéljen velünk, mielőtt bármi hirtelenség elkövetésére vetemedik.

—

Húsz perccel később Linda Doherty detektív íróasztala mellett ült. A detektív olyan szemekkel méregette, mintha keresztbe akarná lenyelni.

— Maga mit akar, hogy a férjének csináljanak?

— Semmit. Csak megjátszom, mintha terveznék valamit Spencer ellen, hogy kelepcebe csaljam Mr. Leicester urat és beismertessem vele, hogy valakit pénzért felfogadott, hogy eltegye láb alól Pamélát.

— Nagyon veszélyes dolog. És mind a mellet, illegális törbe csalás. A bíróságon nem lehetne használni, mint evidenciát.

— Nem mondtam meg neki az igazi nevemet. Még soha nem látott és nem tudja, hogy ki vagyok.

— Alkalmi találka, és maga éppen tele van aggatva a lehallgató készülék drótjaival. — Doherty fenyegetően rázta Linda felé ujját. — De rendben, együtt fogunk magával működni. De jobb lesz, ha alaposan megfontolja, hogy miket mond ennek a férfinak, különben le kell, hogy tartóztassuk férje megölésének tervezéséért.

—

Néhány órával később Linda visszament a rendőrségre. Le kellett vetkőznie egy szál bugyira és egy rendőrnő miniatűr mikrofont helyezett el két melle közé, mélyen bent az almák közötti hasadék alá. Linda visszavette melltartóját és a rendőrnő gondosan levezette a drótot a keskeny pánt alatt, le egészen Linda combjának belső felére szerelt leadó készülékhez. Amikor elkészültek és Linda teljesen felöltözött, visszahajtott a Black Goose étteremhez és leült a bárpultnál. Doherty követte, és detektívpárterével együtt az étterem mögött a szomszédos gyógyszertár parkolójában leparkolták kocsijukat. Egy polgári ruhás rendőr az étkező nagyteremben foglalt helyet, egy

asztalnál, ahonnan megfigyelés alatt tarthatta a bárt. Lindát állandóan perifériás látóterében tartotta, mialatt, mint egy rövidlátó pápaszemes borszakértő az italmenüt tanulmányozta elmélyülten.

Linda jeges kólát rendelt, alkohol nélkül, mivel még nem érte el az alkoholfogyasztás legális korhatárát, és kacéran szemezett a csapossal mialatt várta, hogy Leicester ügyvéd úr megjelenjen. Az étterem asztalai lassan megteltek elegánsan öltözött Darieni lakosokkal és gazdagnak látszó helybeli dzsentrikkel, akik finom eleganciával udvaroltak fehérbőrű és protestáns kinézetű, és feltűnően angolszász származású rafinált nőknek.

Röviddel nyolc után egy magas és széles vállú, határozottan disztingvált kinézetű úriember ült le a Linda melletti bárszékre és finom hangon üdvözölte. — Hello, Rosalie, maga az?

Linda legédesebb mosolyát öltötte arcára, kinyújtotta enerváltan behajlított kacsóját, és mint valami csalogány egy jázminbokor ágán, turbékoló hangon fogadta a köszönést.

— Igen, én vagyok, Rosalie, — itt szünetet tartott, kis kólát szippantott szalmaszálán keresztül és megnedvesítette ajkait. — Dwight?

A férfi bólintott.

Dwight elegánsnak tűnt választékos ruhájában és egy igazi becsületes ember benyomását keltette magabiztos és nyugodt modorával és testtartásával. Semmi esetre sem látszott semmiféle feleséggyilkosnak. Linda gyomrában egy egész fészekre való izgatott darázs zsongott, szíve ezer ütést dobolt percenként, de megjátszotta a nyugodtat, a hidegvérűt és egy, nemtörődöm a következményekkel való hozzáállást.

— Nem gondolná, hogy jobb lenne, — kérdezte a férfit, — ha átülnénk valamelyik fölkébe? Ott zavartalanul beszélgethetnénk kettesben.

Dwight bólintott, átmentek az étkező távoli sarkába és leültek egy, a parkoló felé néző fal belső oldalán lévő bokszban álló asztalhoz. A férfi udvariasan engedte, hogy Linda válassza ki székét. A fiatal nő leült és székéről jól láthatta az álruhás detektívet, aki legfeljebb öt méter távolságra helyezkedett el tőlük.

Miután mind a ketten leültek Linda az asztalra tette kezét, türelmetlenül dobolni kezdett ujjaival, egy percig hallgatott, majd elkezdte mondani előre begyakorolt szövegét. — Ne értsen félre. Nem azért vagyok itt, hogy pálcát törjek maga felett. Inkább haladéktalan szükségem van a maga segítségére. Ezért kértem magától ezt a találkozót.

Dwight italával játszott és gondolatban lekáderezte asztaltársát. Valóban vonzó külsejűnek látszott, temérdek bronzvörös haj és észbontóan szép szemek, amikkel egy halottat fel tudna támasztani, ha rájuk tekintene. Nem egy ostoba liba vagy egy bolondokházába való melankolikus idegroncs. *Ez csakis valami csapda lehet, találgatta, és ez itt bizonyára valami álruhás rendőrnő.* Bizonytalannak érezte magát és gyanakodóan, szavak nélkül szemlélte a különleges teremtést.

— Olyan magányos vagyok. — Linda sóhajtott és előre csúsztatta kezét, hogy az Dwight keze mellett pihent meg az asztalon. Az asztal alatt jobb cipőjéből kibújtatta lábfejét és simogatni kezdte Dwight bal lábszárát, miközben, mintha mi sem történe megnyerő, közvetlen modorban folytatta. — Senki nem ismer engem ebben az egyházmegyében, — *honnan juthattak ilyen szavak az eszébe*, — és ha befejeztük közös dolgunkat véglegesen itt hagyom a környéket. Nem kell aggódnia miattam. Hatalmas országban élünk és én úgy eltűnök, mint szürke szamár a ködben.

— Egy szürke micsoda? — A szokatlan hasonlat elterelte Dwight figyelmét és képzelt férfifelsőbbségének paripáját meglovagolva nyeregben kezdte magát érezni.

A kezdeti feszültség lassan múlni látszott. Linda térdét a férfi térdéhez nyomta és legedesebb, bizalmat legkiválóbban megnyerő nőies hangján turbékolt tovább.

— Maga nagyon szomorúnak néz ki. Úgy látom, hogy rettenetes szüksége lenne valami hatásos ellenszerre.

— Szomorúság, ellenszer, miket ért ez alatt? — felelte Dwight kérdően és arca mosolyra torzult, és szemében felcsillant a buja pajzánság parázna fénye.

— Igyál, Dwight, egy rendesen megkevert koktél mindig szolgáltathat némi elixírt a bajaidra.

David felhajtotta skót whiskyjét és Linda azonnal intett a pincérnek.

— Duplázza meg, — mondta, ahogy a pincér odaugrott.

A pincér kihozta az italokat és Linda nézte, ahogy Dwight gyorsan lehajtotta a sajátját. Mostanra már összeszorított térdei között tartotta Dwight lábát. Dwight feje elveresedett és szinte duplájára nőtt és ítélőképessége rövidzárlatra ment az alkohol és meglett férfi korában szokatlanul erős szex hormon infúzió alatt, amit mirigyei meglepő bőségben termelni kezdtek.

Linda lenyúlt az asztal alá és megérintette Dwight jobb felső combjának belső oldalát. Kicsit ott elidőzött, hogy megítélje a hatást és önzetlen érdeklődést mutatva és leereszkedő szánakozással a hangjában rátért előre eltervezett kérdéseire.

— Mi késztetett arra, hogy megcsináltad?

— Hogy mit csináltam meg? — Dwight nyögött és fel nem adta volna a kiskorú szex lehetőségét a világ minden kincséért sem. Linda ujjai laza és hajlékony mozdulatokkal hatoltak előre és ügyesen kikapcsolta Dwight deréksziját és megfogta nadrágja zipzárszájának húzóját.

— Tudja, — folytatta mézédés hangon és lehúzta a zipzárt, — hogy kicsináltattad Pamélát. Neked rengeteg saját pénzed is lehet. Nem hiszem, hogy a pénzért tetted volna. Valami jóval nemesebb indokod lehetett, mint valami alantas anyagi nyereség. Mond meg nekem, drágám, — folytatta és Dwight péniszének kalapját mutatoujja és hüvelykje közé fogta. — Ugye csak a felséges izgalom gyönyöréért tetted.

Dwight kéjesen nyögött. Harapófogóba került a saját magát bemártó beismerés ördöge és az érzéki gyönyör csábítóan felelőtlen azúrkék fénye között. Sutba vetette minden óvatosságát, egyedül a szép és szexi fiatal nőt látta maga előtt és bízott barátjában, Sal Sclafaniban, aki néhány asztallal odébb ült és várakozott. Fel kellett

markolnia ezt az észbontóan kívánatos teremést és be akarta vágni szerszámját annyira étvágygerjesztő popsijának partjai közé. Kevéssel később Sal úgyis jégre teszi a kis zsarolót és hideg hulla lesz belőle.

— A házért csináltam és az asszonytartásért, — és bujaságtól elködösült elmeállapotában akarata ellenére mondani kezdte titkát. — Ki kellett, hogy rádiózzam életemből. Mint egy nehéz kolonc akaszkodott rá állandóan a nyakamra.

Linda marokra fogott ujjai körbefonták Dwight most már teljes nagyságra dagadt péniszét és lassan fel és alá kezdte mozgatni rajta a kezét. — Hogyan vitted végbe, drágám? — mondta és ujjainak selymes begye alatt, ahogy gyengéden húzogatta a szerszámot, a pénisz reszketett és szétrepedésig megkeményedett.

Ahogy a gyönyör egyre jobban előntötte Dwight ágyékát a férfi elgyötört hangon morogta. — Valakit felfogadtam, — még néhány húzás és Dwight szinte bevallotta minden bűnét. — Egy ismeretlen gengsztert és annak a pribéke vitték véghez a feladatot.

— Nem az a buta balek, Percy Grimsby?

— Nem az. Ugyan már. Csak úgy volt megjátszva az egész, mintha az a szerencsétlen csinálta volna.

Dwight vékony hangon nyöszörgött szexuális élvezetében, örömének hangos kinyilvánítását el kellett fojtania, ahogy a mennyei gyönyör előre lövellt hasa aljának belsejéből, és ahogy beleélvezett nadrágjába.

Linda érezte a görcsös rángatózásokat és ujjai nedvesek lettek. Az aktus véget ért. Elvette a kezét és rámosolygott a most már ellőtt, elgyengült és nagyon is restelkedőnek látszó Dwight Leicester ügyvéd úrra.

— Neked is volt olyan jó, mint nekem? — szemérmes mosollyal a szája sarkában Linda beadta Dwightnak ezt az elcsépelet, kígyónyelvű dicséretet.

— Igen, nekem is, — nyögte a férfi kielégülten.

Linda visszadugta lábát a cipőjébe, félig felállt és az ártatlanság félszeg mosolyával arcán exkuzálta magát. — Dwight, ha nem esik ellenedre, ki kell mosakodnom a toalett helyiségben, — és egyenes tisztességének élő bizonyítékául megmutatta nedvesen ragadós kezét, — de egy perc, és jövök vissza.

Linda egyenesen a női vécé felé tartott és nem mulasztotta el észrevenni a füstös arcú természetes alakot, aki utána eredt. Becsukta a vécé ajtót maga után, egyenesen az ablakhoz futott és kimászott rajta. Kint lehuppant a földre, rohant Doherty kocsijához, beugrott és lélegzetből kifulladás hangosat kiáltott. — Tűnjünk el innen, de azonnal.

—

A rendőrkapitányságon Doherty olyan izgalomba jött, hogy elfelejtkezett a helyes illemről és nézte, ahogy kivették Linda melltartójából a mikrofont. Linda nem bánta, hogy a detektív alsóneműjében látja és a sikeresen végrehajtott tett büszkeségével a hangjában kérdezte.

— Hallották az ügyes részleteket, amit kiszedtem belőle?

Doherty és az összes többi rendőr és alkalmazott hangosan hahotáztak, fékezhetetlen és darabos rendőrmódra és Doherty válaszolt mindenki nevében. — Igen, valóban, a legkisebb részleteket is hallottuk, remek volt, túltett egy pornófilmen.

A hangszalagról készítettek egy másolatot, odaadták Lindának és többen javasolták, hogy jutassa el Schwechter ügyvédnek.

Doherty detektív volt az utolsó szó. — Maga egy nagyon bátor és belevaló nő, Mrs. Shrewsbury. Gratulálunk, feladatát tökéletesen végezte.

Linda szende mosollyal konstatálta a dicséretet. — Doherty detektív, még a felét sem tudja maga annak, amire én képes vagyok, hogy behozzam hátrányos helyzetemet.

Doherty hitetlenkedő elismeréssel csóválta a fejét. — Ha bármikor valami jó állásra lesz szüksége, — mondta, — csak jelentkezzen nálunk és azonnal felvesszük álruhás detektívnőnek.

A rendőrkapitányságról kifelé menet Linda merészségéből még egy kérdésre futott. — Detektív Doherty, mi lesz Mr. Leicester ügyvéd úrral?

— Egyszer össze kell, hogy írjuk az ellene emelt vádakát. A listát felterjesztjük az ügyészségre és kérni fogjuk kiadatását New Yorkból Connecticutba, ahol majd bíróság elé kell állnia felesége meggyilkolásáért.

Tizenkilencedik Fejezet

Ahogy Linda hazaért két hívást látott az üzenetrögzítőn. Mind a kettő Spencertől jött. Az első arról értesítette, hogy nem érzi magát jól, félbeszakítja repülését és még ma este idehaza lesz.

A második híváson, nyilvánvalóan felbosszankodva, hogy Linda még mindig nincs otthon Spencer beleordított a rögzítőbe. — Hol a fészkes fenébe vagy, amikor szükségem van rád? Ma este tizenegykor fel kell, hogy vegyél a JFK repülőtéren. Johannesburgból érkezem és pocsékul érzem magam. Minden körülmények között ott kell, hogy legyél a BMW kocsival.

Linda órájára pillantott. Este tíz óra. Ha minden jól megy, ott lehet, de rohannia kellett. Egy másodperc alatt ledobta a ruháját és berohant a fürdőszobába. Meztelen fenekét rádobta a párnázott véccéülésre és mialatt könnyebbülten sóhajtott fontolgatta, hogy mit vegyen fel. Bár még mindig csöpögött, de sietve felrángatta a bugyit, beleugrott kék farmernadrágjába és felvett egy lila puplin anyagból kötött inget. Mialatt gombolta az inget, futott ki a garázsba és tíz másodpercen belül már húzott is ki és úton volt a JFK repülőtérré, New York állam felé.

Szerencsére a forgalom tűrhető volt és nem került bele semmiféle dugóba. A kocsit leparkolta a Delta légitársaság terminusánál és kettesével szedte felfele a lépcsőket, hogy üdvözölje Spencer az érkezési oldal kijárat ajtajánál.

Spencer éppen akkor jött kifelé. Pilótakapitányi egyenruhájában még mindig jóképű férfinak látszott, bár kissé fáradtnak tűnt, sápadt lett és mintha fogyott is volna. Spencer rögtön észrevette, hogy Linda lihegve szedi a levegőt. A fiatal nő arca pírban égett és homlokán gyöngyözött az izzadság. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy valahonnan nagyon sietve szaladhatott ide.

Spencer elfogta a paprikaméreg és a féltékenység és goromba hangon förmedt rá Lindára. — Hol tekeregtél egész nap?

— A YMCA klubban tornáztam és ottmaradtam a késő esti felnőtt úszóórára.

— Nem tudtam, hogy YMCA tag vagy.

— Most iratkoztam be.

— Emlékeztess, hogy vegyek neked egy mobil telefont. El akarlak érni bárhol is vagy és bármikor, ha szükségem van rád.

Hát persze, sőt, gondolta Linda, éppen erre van szükségem, egy elektronikus pórásra, és nem válaszolt. Spencer a forgalomra koncentrált. Idegesen feszengett a volán mögött és cifra káromkodások között szidta a többi autóst, de nem faggatta tovább Lindát. Néhány durva szón kívül egyetlen szóra sem méltatta ifjú feleségét.

Linda déli tizenkettő óta nem evett, rettenetesen éhes volt és erősen kellett türtőztetni magát, hogy vissza ne vágjon, és le ne teremtsen Spencert. Ismerte a következményeket, mindössze egy dühödt kirohanást provokált volna ki, és este duplán kapta volna verésadagját. Egyedül abban reménykedett, hogy Spencer egyelőre nem látszott részegnek. *Ha ügyesen játssza a kiosztott lapokat, gondolta, talán ma éjszaka elkerülheti a szokásos ütlegelést.*

Odahaza Linda nem tudott tovább várni. Ennie kellett. Nekifutott a hűtőszekrénynek és sietve kérdezte Spencert. — Akarnál te is valami harapnivalót?

— Nem.

— Én akarok.

— Hogyan? Nem volt időm enni mielőtt hazajöttem?

— De volt és ettem, de most nagyon kívánok valami finomat.

— Hát egyél, ha annyira akarsz. De nagyon remélem, hogy nem vagy terhes.

— Terhes? Ugyan mitől?

Spencer arca elfeketedett. Linda meggondolatlanul odavágott feleletét inzultusnak vette és sértődött hangon válaszolt. — Honnan tudjam, hogy mit csinálsz és kivel, amíg nem vagyok idehaza.

Linda elengedte füle mellett a kihívást, inkább a hűtőszekrény polcain keresgélt. A maradék ételleket mindig befagyasztotta és most is talált egyet. A műanyag doboz fedelét kissé megnyitva az egészet betette a mikrohullámú sütőbe és megfordult, hogy Spencerrel szemtől szembe kerüljön.

— Remélem, hogy nem kezded ma este is valamelyik alaptalan féltékenységi rohamaidat. Inkább ülj be egy kád meleg vízbe és kapsz egy szappanos ledörzsölést. Mindjárt jobban fogod magad érezni.

— Rendben, — Spencer arcán torz mosoly jelent meg és a feszült hangulat, amit hazahozott lassan engedni kezdett. Egyelőre még nem folyamodott szokásos orvosságához, a szeszecskékhez és a részeg hözöngéshez, ami mindig követte az ivászatot.

Linda bement a nagyobbik fürdőszobába és megindította a Jacuzzi fürdőkád meleg vizes csapját. A vizet zubogni hagyta és visszatért a konyhába.

Egy perc múlva hallotta, ahogy Spencer elzárja a csapot és kikiabál neki. — Nem a fürdőkádban. Zuhanyozzunk együtt kettesben.

Na, még csak az hiányzik, Linda gondolta és eszébe jutott az HIV vérpróba és a felettébb nem kívánatos lehetőség, hogy életét kockáztató veszélybe kerül, ha Spencer testnedvei valahogy belékerülnek a vérébe. Spencer könnyen lehet fertőző: lehet, hogy felizgul a zuhany alatt és megpróbálja betenni. És még a másik dolog is. Ma este nem látszott a legjobb alkalomnak, hogy kiderüljön, hogy többé nem szűz. Minden áron el

kellett, hogy kerülje a fizikai érintkezést Spencerrel. A visszautasítás következményeit könnyebben tudja majd kézben tartani, a nőknek elvégre ez a specialitásuk.

Nem mondhatta, hogy megjött a havi periódusa, mert már állította, hogy úszott a YMCA medencéjében. A helyzet hazugságra kényszerítette, és ügyesen hazudott.

— Sajnálom, drágám, — kiáltotta vissza Spencernek. — Nem zuhanyozhatom. Valami csúnya fehérfolyást szedtem össze. Délvidékemen ég az egész, mint a tűz. A YMCA klubban sem tudtam lezuhanyozni. Rettenetesen kellemetlen érzés. Az úszást is abba kellett, hogy hagyjam miatta. Ha megint víz érné, a plafonra másznék kínomba. De ahogy mondtam, azért le tudnálak dörzsölni.

Mialatt így beszélt gyorsan magába tömte a frissen kifagyasztott *lasagna* zöldséges tésztát, egy kevés veres bort leeregetett a fűszeres íz után és rögtön érzete, hogy a mardosó éhség kínja szűnik a gyomrában.

— Egy perc, — kiáltott ismét Spencernek, — és ott leszek a fürdőszobában.

A szája teli és még mindig rágva és nyeldesve lefele az ételt, berohant a hálószobába, levetkőzött és felhúzott egy testhezálló elasztikus biciklinadrágot. Hallotta, hogy a zuhany zubog és az ajtót szinte kitépve beugrott a fürdőszobába, felül pucéran, de alul biztonságos ruhapáncélba öltözve.

Addigra már Spencer teljesen levetkőzött és kezével próbálta a zuhanyvíz hőmérsékletét. A fürdőszoba erős fényében Linda meglátta férjének mezítelen testét. Spencer bőrét, főleg a hátán és két karja alatt az oldalakon több száz különböző nagyságú, undorítóan gennyes és ijesztő kinézetű fekélyes seb borította.

Linda lefékezett és kővé meredt. — Spencer, mik ezek a kiütések a bőrödön? — kiáltotta követelő hangon és összeszorult a szíve.

A férfi ránézett a kékeslila és barnás sebek tömegére és megvonta a vállát.

— Nem tudom, pár nappal ezelőtt csak kijöttek.

— Viszketnek?

— Nem.

— Spencer, el kellene menned orvoshoz. Ilyen kiütések nem jönnek ki maguktól.

— Minek menjek, nem fáj.

— Lehet, hogy rákos daganatok és minél hamarabb kezelik, annál könnyebben múlnak el.

— Elmúlnak maguktól.

Linda a sarkára kellett, hogy álljon. A saját biztonságáért és életéért közölni kellett Spencerrel aggodalmait.

— Spencer, — kezdte. — Jobb lenne, ha megnézetnéd magad. Úgy néz ki, hogy szimptómaid vannak.

— Miféle szimptómáim? — Csattant fel Spencer dühödten.

— AIDS szimptómáid.

Spencer nem akart hallani erről az iszonyú lehetőségről. Linda vádja, mint a villámcsapás érte, felhők nélküli kék égből, váratlanul. Erre csak egyféleképpen tudott

reagálni, ütnie kellett, feleségét megfenyíteni. Soha meg nem ütötte volna egy munkatársát, sem beosztottját, de még egy idegent sem. A feleségverés egy teljesen különböző kategóriába tartozott. Tudatalattijában úgy érezte, hogy Linda a tulajdona, nem lehet véleménye, nem lehet saját akarata; felesége a rabszolgája kellett, hogy legyen. És a lázadó rabszolgákat meg kellett fenyíteni. Ennyit biztosan tudott.

Spencer megfordult és arcul ütötte Lindát. Nem erősen, csak hogy tudassa vele, hogy hol a helye, és mihez tartsa magát. Linda elhajolt, az ütés elhibázta arcát és száját, lecsúszott és éles csattanással mezítelen vállát érte. A fiatal nő elvesztette egyensúlyát és háttal a fürdőszobakredenc pultja felé tántorodott. A pult élét megragadta maga mögött és lábfejét felemelve szembeállt felbőszült férjével.

Spencer dühödten előre ugrott és sértett önérzettel a hangjában ordította.

— Nincs AIDS betegségem.

— Valószínűleg, hogy nincs, de nézsd meg magad. Jobb félni, mint megijedni.

— Húzd le a nadrágodat.

— Nem.

Spencer előrenyúlt, hogy letépje Linda bicikli sortját. Linda hátrahúzódott, amennyire tudott, felemelte a bal térdét egészen a mellkasáig és lábfejét gondosan becélözva tojásokon rúgta a támadót. Spencer előrehajolt, szörnyű fájdalmában összezugszorodott és iszonyú kínnal a hangjában felszisszent.

— Te rohadt kis szuka, — üvöltötte, miután visszanyerte hangját, és egyik kezével megsérült férfiasságát szorítva a másikkal torkon ragadta Lindát. — Most azonnal szexezel velem. — és méltóságában vérig sértve feje kivörösödött, nyakán kidagadtak az erek és vadul rázta Lindát. — Bizonyítsd be, hogy nem gondolod, hogy AIDS fertőzőes vagyok.

— Ha megölsz, akkor se, érted, te egoista gazember. — Linda sikoltott és felkapta háta mögül a folyékony szappan nehéz porcelán tartóját és teljes erővel fejbe vágta Spencert a súlyos darabbal. A vastag kerámia darabokra tört és a csípős szappanlé belecsergött Spencer szemébe.

Spencer szeméhez kapott és elengedte Lindát. — Ezért még megkapod a magadét, — ordította és vaksin kapkodta maga előtt a levegőt. — Te kurva picca. Ahelyett, hogy jó feleség próbálnál lenni, örökké ellenkezel. Nem akarsz akkor szexezni, amikor én akarom. De majd én, megtanítalak a tisztességre, ha addig élek is.

Linda kibújt Spencer karjai közül, kiszaladt a fürdőszobából és a szomszédos hálószoba viszonylagos biztonságából kiabált vissza.

— Nem szexezek veled, amíg meg nem vizsgáltatod magadat és nem igazolják, hogy HIV negatív vagy.

— Vizsgáltasd meg te magad, te ribanc. Te vagy az, aki össze vissza lefekszel mindenkivel.

— Én már ma reggel megvizsgáltattam magam.

— És, mi az eredmény?

— Még nem tudom. Holnapra talán megjön. Majd akkor tudatom veled.

Spencer nem adta fel a valóság tagadását. Tagadta alkalmi erkölcstelenségeit, kettős életét és vigyázatlanágát. Büszkesége nem engedte, hogy felfogja, nemhogy elfogadja saját felelősségét. Valaki nálánál gyengébbet és kisebbet kellett, hogy vádoljon. Képessége, hogy saját magának is hazudjon és kitörölje lelkiismeretéből félrelépéseit és gonoszságait elegendően erős volt, hogy higgyen saját ártatlanságában és elhárítsa magától a felelősséget.

Hideg vízzel kimosta a szemeit, lecsillapodott és halkabbra fogta a hangját. Makacsul ragaszkodva az utolsó szó jogához békét ajánlott és önszolgálóan nagylelkű hangszúllyal rátartian kijelentette. — Látod, inkább te fertőztél meg engem.

Bacilushordozó vagy. Magad nem betegszel meg, de másokra ráragasztod a fertőzést.

Hogy lecsillapítsa a házastársában lakozó szörnyeteget Linda egyelőre elásta a csatabárdot és némi bátorsággal és halvány reménykedéssel a hangjában válaszolt.

— Lehet, hogy úgy van, de amíg nem vagyunk biztosak benne, ne érintkezzünk fizikailag. Ez nem jelenti azt, hogy nem élhetünk békében és, hogy ne respektáljuk egymást. Házasok vagyunk és szeretettel tartozunk élettársunknak. Jóban és rosszban, avagy betegségben és egészségben, nem ezt fogadtuk?

Linda óvatosan kezét nyújtott Spencernek. A férfi elfogadta a békejobbot és bocsánatfélét morgott. — Legyen béke tehát. Sajnálom, hogy hirtelen haragomban megütöttelek.

— Sose fájjon a fejed miatta, — Linda mosolygott félszegen, — hiszen melléütöttél. Nincs semmi probléma. Úgy sem ez lett volna a legelső alkalom.

—

Spencer magára vette a fürdőköpenyét és nézte, ahogy Linda felmossa a fürdőszoba padlóját. Mind a kettőjüknek nehéz napja volt és elfáradtak. Linda nem ivott, mégis a kimerültségtől teljesen részegnek érezte magát. Nem tudott koncentrálni, és ahogy gépies mozdulatokkal munkálkodott ide-oda tántorgott.

Spencer érezte az időkülönbséget, a lökhajtásos világkörüli repülés hatását. Johannesburgi idő szerint már reggel hat óra is elmúlt és elege volt az ébrenlétből. Kifele megjátszotta a magabiztost és a nem törődőmet, de belül valami rettenetes félelmet kezdett érezni, ami lassan elszívta erejét és elrágta rátartóságát, mint parányi szú a hatalmas fát. Saját bőrét félt megérinteni és halálosan utálta mezítelenségének látványát. Először életében felismerte, hogy mennyire fontos valaki egészségeset tudnia maga körül, aki kötelességének érzi, hogy törődjön vele. Be kellett ismernie, hogy súlyos betegség gyötri és minden lehető segítségre szüksége lesz. Akarta, hogy Linda erős legyen és életképes, de ugyanakkor halálosan gyűlölte, hogy ő haldoklik, és Linda fertőzésmentes marad és túléli a betegségét.

Valamit innia kellett. Felállt és megpróbált odamenni a likörös szekrényhez. A nappali szoba közepén elvesztette az egyensúlyát. Feje elszédült és bukórepülésbe ment. Látását elvesztette és arccal előrebukva kiterült a szőnyegen.

Linda nem tudta megmozdítani a tehetetlen férfit; párnát tett a feje alá és betakarta egy puha pokróccal. Órákkal később Spencer felébredt és négykézláb előre csúszva elmászott az ágyáig. Gyengének, szájalmasnak és védtelennek érezte magát, és rázta a hideg és görcsös reszketések szaggatták egész testét. Az ágyban nem látta maga mellett Lindát, kiáltott érte, hogy jöjjön be és űzze el jelenlétével betegségét, de Linda kimerülten aludt a saját szobájában és lakatra zárt ajtó vigyázta biztonságát.

—

Másnap reggel Spencer későig aludt. Linda elkészítette a reggelijét, a férfi ágya mellé tette egy asztalkára, majd elővette a hangszalagot és sietve kiment a házból, hogy elvigye Robert Schwechternek.

Alig kevéssel nyolc óra után Schwechter már az irodájában dolgozott. Linda előretekerte a szalagot a részhez, ahol Leicester beismeri, hogy valakit felfogadott, hogy megölje a feleségét és az illető nem Percy Grimsby. Schwechter figyelmesen hallgatta a párbeszédet, fanyar mosolyt erőltetett az arcára és megdicsérte Lindát az elért eredményért.

— Ügyes munka. A vásárlási vevénnyel együtt ma délután elviszem az ügyészre és megpróbáljuk előrehozni az előzetes tárgyalás idejét, ahol remélhetőleg a bemutatott új evidencia alapján lecsökkentik a vádat és a biztonsági letét összegét.

— Nem lehetne szabadlábra engedni most?

— Nem. Egyedül egy bírói végzés eresztheti ki a börtönből.

— Miért ne tudnák szüneteltetni az összes vádat az előzetes tárgyaláson?

— A bíróság nem nevezetes arról, hogy elhamarkodott döntéseket hoz.

Többnyire csak csökkentik a letét összegét és a vádlott kiválthatja magát, amíg a bíróság és az ügyész további megfontolás alá veszi az esetet.

— De Percy ártatlan.

— Az eljárás útja, alacsony letéti összeg és az állam képviselője, az ügyész, annyi időt tölt az ügyön amennyit jónak lát. Más semmit nem lehet tenni.

— De, kérem...

— Idefigyeljen, lady, — Schwechter félbeszakította Lindát, — Már eddig is csinált éppen eleget. Térjen vissza férjéhez, különben az ügyészség cinkostársnak fogja magát venni és komoly bajba kerülhet. Nagyon szokatlan, hogy egy férjzett nő ennyire a szívén viseli egy letartóztatott nőtlen fiatalember sorsát.

— Én csak az igazságot keresem.

— Ugyan kérem, — Schwechter felelte, felállt és ajtót mutatott Lindának. — Ebből ennyi bőven elég. A szabályokat be kell tartanunk.

—

Linda sietett haza, de útközben megállt a szupermarket áruháznál és két perc alatt telerakott egy bevásárló szekeret. Egyenesen behajtott a garázsba, és ahogy karján egy rakás műanyag bevásárló zacskóval ment fel a lépcsőn Spencer jött le vele szembe az emeletről. A férfi, ahogy meglátta Lindát cipekedni megkönnyebbült arcot vágott és szinte szívélyes hangon kérdezte. — Kaptál valami hírt doktor Lindbergtől?

— Még nem, de úgy gondolom, hogy el kellene mennünk hozzá, kettőnknek, ma délután.

Leültek kávézni és Linda *bagel* péksüteményt pirított. Csökkentett cukortartalmú baracklekvárt kent a sajátjára, és ahogy látta, hogy Spencer mennyire élvezi második csésze kávéját, elegendő bátorságot gyűjtött és elkezdte mondani régóta tervezett javaslatát.

— Spencer, szeretnék veled egy szóbeli megegyezést kötni.

Spencer lenyelte a szájában összerágott *bagel* darabot, kevés kávé hörpintett hozzá és kérdően nézett Lindára.

— Miféle egyességet?

— Spencer, — Linda kezdte és szónoki szünetet tartott, — nem akarom, hogy többet verj engem. Egész életemben bántalmaztak fizikailag és elegendő van belőle. Jó feleséged leszek, ha kellőképpen respektálni fogsz. Ne káromkodj velem, ne fenyegezz, és hálából gondodat viselem. Ha valóban beteg vagy, és ezt őszintén mondom, melletted leszek és ápolni foglak. Gondom lesz, hogy a legjobb orvosi ellátást és gyógyszereket kapd, és kényelmesen tudj pihenni, amíg jobban nem leszel. De ennek az ára, hogy többé nem bántalmazol.

— Soha nem bántalmaztalak.

— Spencer, ismerd be a valóságot, rengeteget bántalmaztál. De most nem akarok ezen összeveszni veled. Ami elmúlt az elmúlt. Szükséged van rám és nekem szükségem van rád. Felnőttök vagyunk, és ki kell, hogy jöjjünk egymással.

— Miért van neked szükséged rám? — Spencer félszemmel oldalvást nézett Lindára és furcsállóan mosolygott.

— Csacsi kérdés. Nem akarok visszaköltözni a YWCA hotelba. Még az is túl költséges volt az én jövedelmemnek. Nem akarok beköltözni a megvert asszonyok menhelyére sem. Neked fogalmad sincs, ahogy azok a helyek kinéznek. Serdülő éveimet gyámszülőknél és árvaházakban töltöttem. Nem érdemeltem meg a sorsomat és nem én kértem a bajokat. Ha a szüleim megegyeztek volna én is úgy nőtem volna fel, mint minden más amerikai tinédzser. Agyonkényeztetetten és elrontottan. De nekem mindentől a rossz jutott. Hozzád mentem feleségül, mert te voltál a legjobbnak ígérkező esélyem, hogy különb életem legyen, mint idáig. Nem kérek sokat tőled. Csak annyit, hogy ne üss. Te nem vagy egy velejéig gonosz ember. Ennyit meg tudsz tenni. Nézz rám. Úgy nézek ki, mint akit meg kell verni? Nem vagyok egy elviselhetetlen természetű fúria, aki éjjel nappal nyaggat valamivel. Ha valami problémád van velem, beszéljük meg. Nem szeretnéd inkább, hogy mosolyogva és boldogan legyek melletted a

házban, ahelyett, hogy örökké sírjak, és mint egy veszett vadmacska körmeimmel szaggassam a bőrödöt.

Linda intelligens hozzáállása lehengerelte Spencert. Józanul valóban tisztességes jó embernek lehetett mondani. Ezrek és ezrek bízták rá az életüket biztos kezére és higgadt ítélőképességére. Tiszteletben álló tagja volt a társadalomnak, legalább is külsőleg. Most már felismerte, hogy mennyire helytelenül tette, hogy kettős életet élt, egy szennyes, szégyenteljes és veszélyes kettős életet. Többet nem tudta tagadni a lehetőséget, hogy életveszélyes betegséget szedhetett fel a saját hibájából, és most, ez a csodálatos teremtség itt ül mellette, itt bent a saját házában és felajánlja, hogy jóban, rosszban mellette lesz. A szégyen és a restelkedés megtörte idáig merev és hajthatatlanul egoista világszemléletét.

Sírni kezdett, kezeibe vette Linda kezét és esedező hangon kérlelni kezdte.

— Borzasztóan sajnálom, és őszinte fogadalommal ígérem, hogy soha többé nem emelem rád a kezem. Köszönöm, hogy a feleségem lettél és köszönöm, hogy mellettem maradsz, amikor szükségem van rád, és amikor beteg vagyok és nyomorult.

— Spencer, tudtam, hogy meg fogod bánni rosszaságodat, de a helyes úton tett első lépésként, menjünk el és nézessük meg kiütéseidet Lindberg doktorral.

— Helyesen mondod. El is megyek veled és hagyom, hogy vérpróbát vegyenek tőlem, ha az neked örömet okoz.

— Igen, örömet okoz. El sem tudod képzelni, hogy milyen nagy örömet.

—

Linda feltárcsázta Lindberg orvos irodáját és lerögzítette a vizitálás idejét. Utána csodálatos marhafelsál sültet csinált, egészbe sült burgonyát és főtt zöldségeket készített hozzá és mind a ketten jó étvággal ettek és örültek annak, hogy egymással kettesben lehettek. Linda nem engedte Spencert inni és a férfi nem tiltakozott. A béke mintha helyreállt volna közöttük; legalább is addig, amíg valami újabb iszonyat széjjel nem szaggatja az ingatag béke gyenge olajágát.

Huszadik Fejezet

Linda Lindberg doktor rendelőjében ült Spencerrel és nézte, ahogy az orvos lapozgat egészségügyi aktáiban. Amikor Lindberg befejezte a szemléletet, becsukta az aktatartót és Spencer felé fordult.

— Mr. Shrewsbury. Jó híreim vannak, feleségének vérpróbája negatív eredményt mutat. A próbát hat hónap múlva meg kell ismételnünk és feltéve, hogy a páciens nem vesz részt semmi kockázatos, — itt Lindberg megállt beszédjében. Nem akarta a vádaskodó szót használni, hogy viselkedéstől, mivel nem tételezhette fel, hogy a szeretetreméltó és angyalarcú Linda helytelenül viselhetné magát. Majd bátorságot véve magán megköszörülte torkát és folytatta beszédjét. — Már úgy értem, hogy tartózkodik elővigyázatosság nélküli szexuális aktivitástól. És végtelenül sajnálom, de ez a kikötés magára is vonatkozik. — Az orvos megint szünetet tartott, hogy biztos legyen benne, hogy Spencer nem tör ki dühödt tiltakozásba, és hozzátette. — Ameddig meg nem bizonyosodunk róla, hogy mind a ketten mentesek az HIV vírustól.

Lindberg ezzel elhallgatott és várt.

Az orvos jóakarató figyelmeztetése nagyon kényelmetlen érzést váltott ki Spencerből. Szembe lett állítva a szükségességgel, hogy beismerje az orvosnak védekezés nélküli és alkalmi szexuális kalandjait. Eljött az ideje, hogy abbahagyja a tetetést, hogy minden rendben van, de a felesége itt ült mellette és sok olyasmit tett életében, amit semmi körülmények között nem ismerhetett be előtte. Nem lakozott benne elegendő becsület és gerincesség, hogy vállalja tetteit. Inkább húzta az időt, titokzatos maradt és folytatta hazugságait.

— Mit ért ez alatt, doktor úr, — kérdezte óvatosan.

Lindberg doktor úrnak bőséges tapasztalat állt rendelkezésére, hogy hogyan adja elő egy kellemetlen diagnózis híreit a betegnek, néha nagyon kellemetlen híreket, súlyosan, néha halálosan beteg, vagy haldokló egyéneknek és rokonainak. Jól tudta, hogy nem jelenthet be senkinek komoly bajt, amíg nem százszázalékosan biztos a dolgában. Most is tudta, hogy mit kell mondania. Tudta, hogy hogyan beszéljen Spencerrel.

Hivatalos és száraz üzletszerű hangnemet vett fel és az orvosi zsargon titokzatos fátyolával próbálta kódósítani Spencer percepcióját.

— Mr. Shrewsbury,— kezdte, — javaslom, hogy öntől is vegyünk vérpróbát. Háromféle vizsgálatot kell végigcsinálnunk. Egyszer jön az úgynevezett ELISA próba, ha az pozitíven jön ki, akkor megismételjük, és ha ismételt pozitív az eredmény, akkor megcsináljuk a második fajta vizsgálatot, amit mi Western Blot, azaz itatóspróbának hívunk. Ha mind a három vizsgálat eredménye pozitív, kizárólag akkor lehetünk bizonyosak abban, hogy a beteg fertőzött.

Linda félbeszakított az orvos hivatalos, medikailag tökéletesen begyakorlott és érzelmek nélküli monológját. — Mire vegyük férjem szimptomáit? Mit gondol a doktor úr Spencer influenza jellegű tüneteiről? És bőrén a kiütések tömegéről, és feldagadt nyirokmirigyeiről?

Az orvos lassan felhúzta vékony gumikesztyűjét és megérintette Spencer hóna alatt a diónyi nagyságú daganatot.

— A próba eredménye nélkül semmiben nem lehetünk bizonyosak. — Lindberg felelte, a direkt véleményadást gondosan elkerülve. — A tünetek önmagukban és egyénileg lehetnek bármi HIV független betegség okozatai. De, a bizonyosság kedvéért, felírok magának acyclovir tablettákat. Ez kitűnő vírusölő gyógyszer, és kell, hogy védelmezze magát. egy esetleges fertőzöttség továbbterjedése ellen, amíg nem vagyunk bizonyosak a fertőzés speciális fajtájában.

Lindberg elővett orvosi recepttömbjét, kiírta a gyógyszert, felállt és elmagyarázta Spencernek a használati előírást. — Naponta ötször vegyen be egy tablettát egy teljes hétig. Maradjon itt, a nőrsz majd vért vesz magától és én legkésőbb két nap elteltével hívom az eredménnyel. Két-három nappal a gyógyszer használata után kell, hogy kezdje jelentősen jobban érezni magát.

Az orvos bátorító mosolyt vetett Linda felé, köszönésképpen megbiccentette a fejét és kiment a rendelőből.

— Látod, megmondtam neked, — Spencer súgta oda feleségének. — Valószínűleg én sem vagyok fertőzött. Csak felszedtem valami kellemetlen bacilust, valami távol-keleti madárinfluenza féjét.

—

A receptet kiváltották a Walgreen gyógyszertárnál és hazamentek.

Spencer bevette az első pirulát és Linda kedvesen figyelmeztette.

— Pihenj le, drágám. Készíték egy teát és igyekezz helyrejönni. Lebirkózzuk a betegségedet, bármi is legyen az.

Később kérdezte Spencert, hogy leengedné-e a YMCA klubba, mert nagyon megkedvelte az úszást. Természetesen Linda hazudott, legalább is alaposan elferdítette az igazságot, utoljára már két éve is annak, hogy egy YMCA medencében megmártotta magát. Bármekkora hamisságot is füllentett, Linda azért nem mondta az igazságot, hogy ne mérgesítse fel beteg férjét. Spencernek nyugalomra volt szüksége, hogy visszanyerje erejét és Lindának meg kellett őriznie a nyugalmat és óvnia kellett a ház békéjét. De

egyúttal Linda megindult a kettős élet síkos, kifürkészhetetlen, és veszélyes lejtőjén lefelé. Szerelmet rejtegetett szívében, házasságán kívüli szerelmet, és szerelmének tárgya messze távol tőle senyvedett, elzártan, egy rideg börtönben. Soha nem állt szándékában, hogy idegenekkel intim kapcsolatba kerüljön, ahogy a férje tette, vagy szexezzen olyanokkal, akit nem szeret, és akikben nem bízhatott egy hosszantartó és kizárólagos viszony erejéig. Vállalta és elviselte helyzetét és érzelmeit, a legjobb képességei szerint és a lehető legjobban hasznosította szűkös terjedelmű élettapasztalatait és szülői gondoskodás nélküli neveltetését.

Elárulva igazi alaptermészetét, egy nagyon is esedékes, hálát sugárzó bizalom árasztotta el Spencert, — Rendben van, Linda, — mondta engedékenyen. — Ha akarsz, hát menj. Kettőnk közül legalább az egyik maradjon egészséges és erős.

—

Linda kivette hátizsákját a beépített szekrényből; frissen mosott fehér törülközőket tett bele, szappant és sampont, majd elővette és megnézte fürdőruháit. Mindössze kettő állt rendelkezésére, mind a kettő kétrészes darab. Kiválasztotta a nagyobbikat, egy fekete szatén anyagból készült bikinit, nem annyira kicsiny és kihívó, mint amit a tengerparton viselt, de mégis eléggé kicsi, hogy elárulja nőies vonalait és kívánatos idomait.

Elhajtott a Post Road úton lévő Darien YMCA klubba. A recepciós asztalnál vásárolt egy éves bérletet és bement. Elsőnek a huszonöt méteres, versenyekre is alkalmas nyolcsávos úszómedence és a tíz méteres trambulín tűnt a szemébe. A sarokban álló földbe süllyesztett Jacuzzi forró vizes medencéből felséges kilátás nyílt a Long Island Sound beltenger széles vizére. A következő helyiségben harmincnégy Celsius fokra melegített medence állt a gyermekek és idősebbek rendelkezésére, hogy ott ússzanak, vagy a vízben gyógy-gyaloglást vagy tornát végezzenek.

A gyors szemle után átöltözött fürdőruhájába. Ruháit betette egy bezárható szekrénybe és visszament a nagymedencéhez. A medencét éppen a középiskolai úszócsapat használta, két edző parancsolgatott és oktatta a zajos és életkedvvel teli tinédzsereket, akik nem lehettek Lindánál sokkal fiatalabbak. A lányok mindegyike egyrészes fekete fürdőruhát viselt, ami kényelmetlen feszengést váltott ki Lindából, hogy a rajta lévő kétrészes mennyire kicsiny és kihívó.

Hogy takargassa szemérmetlen szerelését átment a következő terembe, gyorsan belebújt a meleg vízbe, és mint a többiek, ide-oda kezdett gyalogni. Szerencsére nem voltak sokan és Linda nagy megkönnyebbülésére senki sem figyelt fel rá. Kilenc óra körül a középiskolások elmentek, visszament a másik terembe és szinte az egész nagy medence az övé lehetett.

Úszószemüveget vett magára és lassan beereszkedett a hideg vízbe. Elsőnek fázott, libabőrös lett, de hamarosan megszokta a hűsítő hideget és boldogan úszkálta a hosszakat, mintha valamiféle vidám hablaány lenne. Huszonöt hosszát leúszott; az erőteljes fizikai testmozgás alaposan feldobta és egyidejűleg kifárasztotta, és valamilyen

végtelenül kellemes és megelégedett érzéssel töltötte el. A falióra húsz perccel tíz előtti időt mutatott és a YMCA este tízkor zárt. Ideje volt, hogy kijöjjön a medencéből.

Berohant a női öltözőbe, ledobta fürdőruháját és kinyitotta az oldalankénti hatos sorzuhany egyik középre eső csapját. A víz hőmérsékletet olyan melegre állította, hogy szinte égette a bőrét. Majd szappanozni és masszírozni kezdte magát és önfeledten élvezte a bőségben ömlő sugár kellemetes gyönyörét. *Áldott legyen, aki mezítelen,* gondolta, *és tisztának lenni mennyei,* mosolygott és arcát a simogató forró víz sugár alá tartotta. Egész testét beszappanozta, haját bedörzsölte samponnal és pucér testéről, amit annyira gondosan tisztált, vastag rétegekben ömlött le a szappanhab és folyt bele az elvezető csatorna sekélyes vályújába.

Majd a fal fel fordulva, ujjjaival hosszú ideig dörzsölve elidőzött privát részsein, megmosta és megmasszírozta melleit, lábait kissé terpeszállásba tette és kitisztította magát közöttük is, talán egy percnél tovább foglalkozva vele, mint amennyi egy alapos munkához szükségeltetett. Vastag zuhatagban spriccelte ki szájából a vizet, lehunyta szemeit és álmódon maga elé képzelte, hogy valahol valami trópusi tájon nyaral és élvezi magát.

Szemeit össze kellett szorítani a mérhetetlen mennyiségű szappanhab ellen és nem látta, hogy egy magas, középkorú, rövidre vágott frizurás barnahajú nő, mikor állt be a mellette lévő zuhanyozó állásba. Mélyen elfoglalva saját gyönyöreivel, Linda nem vette észre, hogy zuhanyozótársa érdeklődéssel szemléli, és különös figyelmet szentel minden privát részzeit érintő mozdulatának.

Amikor percekkel később szemeik találkoztak, a barnahajú nő egy üdülőhelyi hosztesz kedves mosolyával nézett rá és megszólította.

— Maga kitűnő úszó. Most van itt először? Még idáig soha nem láttam.

Linda barátságatlanul nézett vissza a megszólítóra. Nem tetszett neki, hogy megzavarták fürdőzési mulatozásában és nem volt kedve ismerkedni és új barátokat találni és meglehetősen goromba hangon válaszolt. — Sajnálom, de nem hallok. Ki kell, hogy mossam a szappant a fülemből, — és hátat fordított és fenekét mutatta a tolakodó idegennek, akinek szemtelen nézése visszás érzéssel töltötte el.

Az idősebb nő, nyilvánvalóan elszédülve Linda fiatalos és felettébb kíváncsi domborulatától nem adta fel. Hangja szemtelenebb lett és ismét próbálkozott, ahogy Linda feléje fordult.

— Megmosná a hátamat, — mondta és Linda felé nyújtotta a szappant.

Lindát elfutotta a méreg és rámeredt az idegenre. Tudta pontosan, hogy kéretlen fürdőtársa mit óhajt. Az árvaházakban éppen elég lesboszi ajánlatot kapott, és halálosan gyűlölte a ferdehajlamúakat.

— Nem szoktam senki hátát mosni, — vágott vissza, — és legyen szíves, ne nézegessen.

Az illető továbbra is bámulta. Linda sietve lemosta magáról a szappanhabot és hirtelen félbeszakította zuhanyozását. Gyors léptekkel kiment a zuhanyozói részből, lekapta törülközőjét a fogasról és kirohant a kabinszekrényekhez.

De Linda balszerencséjére a tőle idősebb nő szekrénye éppen az övé mellett állt. Egy percen belül a nő ismét a közelébe került, de most már nem szemtelenül, hanem szabadkozó hangon szólt hozzá. — Bocsásson meg, nem állt szándékomban, hogy megjesszem. Barbara Doherty a nevem és teljesen veszélytelen vagyok.

Linda állta leesett meglepetésében és nyitva is maradt.

— Doherty, — kérdezte, — detektív Doherty?

— Igen, miért?

Mind a ketten még mindig meztelenen, néhány centiméterre egymástól, de Linda most már nem félt, mérge elmúlt és kedves hitetlenkedéssel rázva fejét magyarázta az asszonynak. — Ismerem, megmondaná neki, hogy üdvözetemet küldöm?

— Valóban, ismeri, honnan? — kerekedett ki a másik nő szeme.

— Linda vagyok. Mrs. Linda Shrewsbury. A férje tudja, hogy ki vagyok.

— Értem. — felelte a nő és elmosolyodott.

Linda nem tudta megállni, hogy ne engedjen a vállán üldögélő kis ördög noszogatásának és hozzátette szavaihoz. — És a férje tudja, hogy boldog házasságban élek légi pilóta férjemmel, Spencer Shrewsburyvel.

Most Barbarán volt a sor, hogy meglepetést színlelve nyitva hagyja a száját.

— Igazán, ez nagyszerű, majd kifagगतom a férjem.

Eddigre Linda már felvette blúzát és sortját és ment kifelé a meleg és párás öltözőből. Az ajtóban megállt és visszaszólt Mrs. Dohertynek.

— Remélem, hogy nem érzi magát túlságosan csalatkozottnak.

— Miért lennék csalatkozott?

— Hogy férjnél vagyok.

Mrs. Doherty kivillantotta a fogait, mint a mesebeli mosolygó macska, aki megfogta az egeret. — Remélem, hogy nem értett félre, — mondta. — Én is férjnél vagyok, de az még nem jelenti azt, hogy ne csodálhassam a maga szépségét.

— És nem zárja ki, hogy barátnők legyünk.

— Igen, barátnők, mi más?

Linda kilépett az ajtón, de az utolsó pillanatban ismét megfordult és válla felett átérve a béke olajágát ajánlotta Mrs. Dohertynek.

— Nekünk, lányoknak is lehetnek titkaink, ugye? Remélem, hogy máskor is találkozunk itt az uszodában.

Huszonegyedik Fejezet

Giacomo Pugliese idegesen várta főnöke érkezését. Nagyon felpaprikázottnak hangzott a telefonon, ami felettébb nyugtalanította.

Sal Sclafani ritkán kereste fel Giacomót személyesen. Főleg akkor, ha az elvégzendő feladat olyan utasításokat tartalmazott, amit nem volt ajánlatos telefonon megbeszélni. Sal megjelenése a Bronxi Decatur Avenue-en lévő házánál soha nem volt valami baráti összejövetelnek nevezhető esemény. Giacomo Sal-nak dolgozott és punktum, ennyiből állt a kapcsolatuk. Sal soha nem vette egyenlő partnernek Giacomót. Temérdek szennyes titkuk és törvényellenes tevékenységük ellenére alantas beosztottként kezelte.

Beosztott vagy sem, Pugliese fontolgatta, nekem sikerült az életben. Kedvelte az életét, ahogy volt. Nem érezte öreg házának savanyú penészszagát. Megszokta a keskeny folyosókat és az apró fürdőszobákat a rémségesen előregedett vécékagylóval és mosdókkal és az ósdi fürdőkáddal. Egyedül lakott és senkinek sem kellett jelzőlőkölcsezt fizetnie. Soha nem nősült, megvoltak a maga sajátságos útjai és nem tűrhette, hogy bárki, még egy feleség se üsse bele dolgaiba az orrát. Gyermekkora első tíz évének kivételével egész életét ebben a házban töltötte. A ház eredetileg nagybácsija tulajdonában volt, aki magához vette miután Giacomo szüleit elhaláloztak Caltanissetta városában, Szicíliában. A szomszédok gyilkolták le a szülőket, harminc évvel ezelőtt, valamiféle jelentéktelen földszív feletti vita eredményeként, ami két évszázadon keresztül mérgesedett közöttük és végül az ellentétben álló családok egyikének teljes kiirtásával ért véget. Egyedül Giacomo élte át a mézárllást, kizárólagosan azért, mert éppen amerikai nagybácsijánál tartózkodott látogatóban. A nagybácsi, ahogy olvasta a hírt az Il Progresso újságban végtelen bölcsességgel tanácsolta.

Soha ne térj vissza őseid földjére.

A jótékony nagybácsi, magához fogadta, és mint saját gyermekét gondozta és nevelte az elárvult fiút. A szándék nemes lehetett, de Giacomo képtelen volt elvégezni a középiskolát. Ahogy a fiatal szicíliai elérte tizenötödik életévét, az iskola tanulmányi tanácsadója közölte a bácsival, mélyenszántó szakértői aggodalmát szavakba öntve, hogy unokaöccse gyengefelfogású, vagy hétköznapi nyelven kifejezve túlságosan ostoba ahhoz, hogy bármi hasznosítható tudást elsajátítson. Giacomo kimaradt az iskolából és napjait, de főleg éjszakáit a környéken való csavargással töltötte. Soha nem tanult ki

semmiféle szakmát és egyetlenegy munkahelyen sem maradt meg két hétnél tovább. Giacomo szerette a létezés eme gondtalan formáját, és a szükséges zsebbeli aprópénz végett, saját szavajárása szerint, ha kellett, letarhálta a nagybácsit.

A nagybácsi a világ legrosszabb tanítómesterének bizonyult. Egyre adta a pénzt unokaöccsének, szerény keretek között természetesen, két teljesen gondtalan és felelőtlen vidámságban elszaladó éven keresztül. Kizárólag akkor, amikor Giacomo betöltötte tizenhetedik életévét, gondolta, hogy itt lenne az ideje, hogy Giacomo találjon magának valami hasznot hozó elfoglaltságot. Elintézte, hogy Giacomo kocsikat vezessen üzletfelei és barátai részére. A kiemelkedő pozíció a fensőbbesség fellengzős atmoszférájával jött, amit Giacomo kellő módon érzékeltetett hozzá hasonló lézengő barátaival. Viszonzásul, meg a fizetség búsás lévén, Giacomo bármi körülmények között készségesen végezte el a rábízott feladatokat.

A sofőri tevékenység jobbára minden különösebb izgalom nélkül zajlott, valahol fel kellett vegyen egy kisebb csomagot és elvigye egy másik címre, csak néha hallott fegyverropogást és utasai meglehetősen sietséggel tértek vissza kocsihoz, mialatt stukkereiket nyomkodták bele a hónap alatt viselt pisztolytáskákba, divatosan és drága anyagból szabott gypajúzákóik és kabátjaik alá.

Az időtájtban, amikor Giacomo betöltötte huszonegyedik életévét a nagybácsi eltűnt és Giacomo soha többé nem látta pártfogóját. Kezdetben Giacomo nem nyúlt a nagybácsi továbbra is kézbesített leveleihez, de egy hónap elmúltával, ahogy egyre nagyobb halom gyűlt össze belőlük elkezdte felbontani a borítékokat. Giacomo kifeszítette a nagybácsi íróasztalának fiókját, megtalálta csekk könyvét és kifizette a késésben lévő esedékes számlákat. A nagybácsi aláírását aláhamisítva aláírta a váltókat, egyenlegette bankszámláit és a telefonon megjátszotta, mintha ő lenne a nagybácsi. Az ügyesen kitervelt elgondolás minden baj nélkül simán ment és senki sem vonta kérdőre a gondos unokaöcsöt. Giacomo felvette nagybácsijának azonosságát, és maga előtt indokolva tettét, gondolta, hogy ha majd kell, visszaadja neki eltulajdonított személyét és fogadja örömteljes hálálkodását, hogy távollétében rendezte ügyeit, bármi is tartotta távol otthonától, legyen az börtönbüntetés, emberrablás, vagy esetleg más marasztaló körülmény.

A nagybácsi soha nem fárasztotta magát, hogy megszerezzék Giacomo számára az amerikai állampolgárságot, vagy egyáltalán be is adják a kérelmet, és a szicíliai unokaöcs évek óta már régen lejárt látogatói vízumával tartózkodott az államokban.

Szerényen meghúzódva Giacomo tovább végezte sofőri munkáját egészen addig, amíg valamelyik megbízatás össze nem hozta Sal Sclafani-val. A találkozás lényeges javítást hozott Giacomo életébe. Sclafani komolyabb és állandóbb munkát ajánlott. Giacomo lett az adóság behajtó, és ha kellett a büntetés végrehajtó Sclafani uzsorabusinesében. Giacomo soha nem vonta kérdőre Sal indítóokait és mindig hűségesen végrehajtotta utasításait. Sal kedvelte a fiatalember kíváncsiságának teljes hiányát, és hogy soha semmi érzelmet nem mutatott, semmi részvétet a könyörgések iránt és hogy soha nem ingatták meg a kérések és a kifogások. Az évek folyamán

Giacomo felfogóképessége egyre romlott, ami tökéletesen egybevágott Sal üzleti érdekeivel és munkamódszereivel.

Giacomo feltétel nélkül bízott Salban és gyermeki, soha meg nem érett elméjében Sal átvette nagybácsijának szerepét, és mint mindig, most sem volt képes felfogni, hogy mi háboríthatta fel Salt annyira. Ahogy megszólalt az ajtócsengő beengedte főnökét és engedte, hogy Sal helyet foglaljon nappalijában. A szoba rendtelenségben úszott, Giacomo felettébb nem kedvelte a házimunkát, de azért erre a kivételes alkalomra két fotelről leszórta a felgyülemlett szemetet, a gyűrött ruhákat és megsárgult újságokat és itallal kínálta vendéget.

Azonban, Sal ahelyett, hogy hálás lett volna a kedvességért, azonnal kitámadta és a lehető leggorombább hangon szidalmazni kezdte.

— Nem megmondtam, hogy ne hagy semmi nyomot magad után abban a Connecticuti dologban.

— Nem hagytam, — Giacomo tiltakozott. — Tiszta munkát végeztem. Már le is tartóztattak valami kölköt érte.

— A fészkes fenébe csináltál. Miért kellett neked vened a zsineget és miért kellett a hitelkártyádat használnod hozzá?

— Bárki vehet egy csomag zsineget és használhat hitelkártyát. Az ilyesmi nem törvényellenes.

— Bár a hülyeség lenne törvényellenes.

Giacomónak soha nem volt jó érzéke az ironia felfogására, nem vette észre a küszöbönálló dühkitörést és vad röhögéssel válaszolt, ami buta magabiztosságot érzett.

— Ha-ha, — felelte, — az nagyon vicces lenne.

— Te félkegyelmű, a vásárlási vevényt otthagytad a helyszínen.

— A rendőrség nem találta meg. Máskülönben nem tartóztatták volna le a kölköt.

— Valaki megtalálta és most zsarol minket vele.

— Kicsináljam azt is.

— Ahhoz már késő. Az illető nő már randevúzott a kliensemmelel és kicsalta belőle, hogy felfogadott minket a felesége megölésére.

— Na és, még mindig kinyírhatom. Csak adja ide a címet.

— A nő nem olyan hülye, mint te. Lehallgatót szereltetett magára, és ahogy megszerezte az információt kirohant az étteremből. Nem tudtam elkapni, de láttam, hogy beugrott egy jelzés nélküli rendőr kocsiba, ahol két detektív már várakozott rá.

— A fene enné meg.

— A fene tebeled, fiam. Ezúttal alaposan elbasztad a dolgot. A rendőrség fogadom, hogy már tegnap óta a nyomodban üget és a hitelkártya alapján már tudják is a kilétedet.

— A hitelkártya a nagybátyámé és maga tudja legjobban, hogy én nem is létezem. Évek óta használom a személyazonosságát. Legalább addig, amíg elő nem kerül.

— Ebben igazad van, te nem létezel. — felelte Sal. Kabátja belső zsebéből gyors mozdulattal előkapott egy rövidnyelű acélkalapácsot, előre lendült, a kalapácsnyelet megforgatta és a lapos, szögbeverő végét használva teljes erővel lesújtott Giacomo fejére. Majd kirántotta a kalapácsfejet, felemelte a magasba és még egyszer lecsapott. Ezúttal az éles véget használta, és a kemény ék mélyen belehatolt a koponyába és hatalmas vérző sebet nyitott rajta. Egy másodperc töredékéig Giacomo agyveleje szürke, vértelen tömegként buggyant elő a repedésből, amit szinte egyidejűleg veres, szökőkútként áradó ragadós vérsugár követett. Sal rászorította tenyerét a sebre; megállította a vérzést és Giacomo tehetetlen testét berángatta a fürdőszobába. Ott belökte a hullát a fürdőkádba és engedte a vért lefolyni a víznyelőn.

Sclafani imádta a klasszikus zenét, legfőképpen az olasz operákat kedvelte. Emlékezett, hogy Giacomo nagybátyja jelentős lemezgyűjteményt tartott. Odalépett a sztereo kabinethez, átforgatta a lemezeket és kihúzta a Parasztbecsület operát Benjamino Giglivel a főszerepben. Egy percig szeretettel nézegette a híres tenor arcképét, majd gyengéd mozdulattal ráhelyezte a hajlékony műanyagból készült lemezt a játszóra és ráengedte a tűt.

A nyitány lágy, halk akkordokkal kezdődött, a mámorító zene lassan felerősödött és Santuzza vádaskodó szopránhangja betöltötte a szobát. A fenséges melódiát hallgatva, Sal arcára gyönyörteljes mosoly ült, és ahogy Turridu sziciliána áriája felhangzott a háttérből, maximumra erősítette a hangot és visszament a fürdőszobába, ahol teljes figyelmét az előtte álló feladatra kellett összpontosítania.

Egyszer meztelenre vetköztette Giacomót; ruháit batyuba kötötte és levitte őket a pincébe. A kicsiny gáztüzelésű öntöttvas kazán égőjét felcsavarta, kinyitotta a tűztér ajtaját és a véres ruhadarabokat egyenként beledobálta a lángok közé. Elmélyülten nézte, ahogy a darabok először veresen felizzottak és utána fehér hamuvá omlottak és végül kísértetiesen szürke füst formájában eltávoztak a kéményen keresztül és semmivé lettek.

A ruhák elégetése után felment a lépcsőkön, nyugodt lezserséggel elszívott egy cigarettát, majd felgyúrte ingujját és nekikezdett, hogy elvégezze rémséges mészáros munkáját.

Addigra a csodálatos és mégis oly tiszta és egyszerű ária, Gigli lenyűgöző tenorjának segítségével olyannyira felségesen prezentálva, teljesen elárasztotta és uralta az egész házat. Klasszikusan örök hangjával Turridu szenvedélyesen szidalmazta Santuzza lehetetlen féltékenységét.

*„Bada, Santuzza, schiavo non sono
Di questa vana tua gelosia!”*

A zene magasztos fellegekbe emelte Sal hangulatát. Nem létezett a földön baj, ami megronthatta volna gyönyörét. A konyhafiókból előkereste a legnagyobb recézett szeletelőkést, a legélesebb eszcájgot, amit talált és lefűrészelte Giacomo fejét. Gondosan a lefolyó felé irányította a kicsurgó vért, nehogy a ruhájára vagy a csempepadlóra, vagy a gipszlemez falakra freccsenjen egy csepp is. Lassan és gondosan dolgozott, egyenként átvágta a kemény inakat, a vastagabb izmokat és végül átfűrészelte a gerincoszlopot. A magasba emelte a levágott fejet és addig tartotta, amíg az utolsó csepp vér is ki nem csepegett belőle. Az élettelen, elszürkült arcú csapzott hajú fejet betette a mosogatóba és a kezeken kezdett munkálkodni. Átfűrészelte a vastag karcsontokat és elvégezte ugyanazt a lábakon is.

Turridu addigra már édesanyjától vette a búcsút.

*„Mamma, quell vino generosom e certo
Oggi troppi bicchier ne ho tracannati...
Vado fuori all'aperto.”*

Mama Lucia velőtrázó utolsó jajkiáltását hallgatva Sal összeszedte a levágott fejet, a karokat és a lábakat, ahogy egy böllér teszi miután sikeresen széjjeldarabolt egy sertést, és betette őket egy terjedelmes lemezlavórba és lecipelte a konyhába. A konyhában bekapcsolta az ételmaradék őrlőt, kaparókésekkel és csontvágó ollóval kis szilánkokra és cafatokra szedte a morbid tömeget és a darabokat egyenként belenyomta a vadul forgó kaszagép kései közé. Sokáig eresztette a vizet utána, jégkockákat vett ki a fagyasztóból és egyenként leörölte azokat is, hogy megtisztítsák az éleket és a gépezet járatait. Keményen dolgozott, legalább még egy óráig, egészen ameddig száz százalékosan meg nem volt elégedve, hogy minden vérnyomot feltisztított.

Visszatért a fürdőszobába. Giacomo fürdőkádba helyezett torzójából addigra szinte minden vér kifolyt. A kamrából előkeresett egy fekete műanyagzsákot, amibe a lehullott faleveket és a kerti szemetet szokták összegyűjteni és abba belenyomta Giacomo maradványait. A zsák száját szorosra kötötte és gondosan letéve a betonra a bejárati ajtó elé helyezte. Utána kimosta a kádat, minden lehetséges felületről letörölte ujjlenyomatait, majd a Giacomo csonka testét tartalmazó fekete zsákot beletette kocsija csomagtartójába.

Kinti dolga végeztével gengszter-üzletember Sclafani visszament a házba. Ott tiszta vízzel még egyszer megtöltötte a fürdőkádat, és hogy kimossa a lefolyócsöveket leengedte a lefolyón. *Szeretek alapos munkát végezni*, morogta visszataszító vigyorral az arcán. *Nem, mint Giacomo, ez az ostoba, részletekre figyelmetlen fajankó, akinek semmihez sem volt tehetsége.*

Miután elvégezte feladatát és utána a feltisztítást Sclafani Connecticutba hajtott, Paméla házához. A kulcsok már nála voltak és az automata garázsajtó nyitó kezelője is. Kinyitotta a garázst és kocsiját, Paméla használaton kívüli kocsija mellé parkolta.

A rendőrség már a múlt héten leszedte a ház köré kihúzott narancssárga *bűneset történt tilos a bemenetel* szalagot, az ingatlan tulajdonjogát igazoló iratokat már napokkal ezelőtt aláírta és ő, Sal Sclafani volt a ház jogos tulajdonosa. Paméla kocsijának tulajdonjoga, mint hagyatékának része még mindig az örökösödési bíróság aktái között hányódott, de a járműn érvényes rendszám tábla lógott és ablakán ott díszelgett a helybeli szemét átrakótelep használatát engedélyező ez évi címke.

Befejező teendőként átrakta a zsákot Paméla kocsijába és utána, hogy megpihenjen felment a házba. Későre járt és egész nap keményen dolgozott. Ideje volt, hogy energia tartalékát feltöltse. Töltött magának egy pohár finom bort, az elsőt az új házban és megelégedett érzéssel leült és élvezte a ház békéjét és a Connecticuti gazdag előváros csendes nyugalmát, a világegyetem eme ritka és néhány, még biztonságos és bűntevékenység nélküli megmaradt helyén.

Másnap kora reggel, már hajnali hét órakor ott várt a szemétrakó telep kapujánál és nézte, ahogy a szakállas elhízott őr szuszogva és erőlködve széjjelnyomja a rozsdásodó vaskapu nyikorgó szárnyait. Felhajtott a dombtetőre, és mint pelyhet kiemelte a fekete zsákot a csomagtartóból és gonosz jövendöléssel hangjában morogta utána. *Egyel végeztem, kettő még hátra van.*

Még néhány percig ácsorgott a mély szemétsiló körül és megvárta, amíg egy hatalmas szemétszállító teherautó megérkezik és rázúdítja terhét Giacomo megcsonkított testére. A siló hamarosan színültig megtelik, gondolta Sal, és jön az állami óriáskamion, ami Darien napi szemétével együtt a fekete műanyagzsákot is elviszi az örökké működő szemétegető erőműbe, Bridgeport városba.

—

Három nappal később egy éber szortírozó kifigyelte a furcsa formájú é szokatlanul nagy fekete műanyag zsákot és egy kampóval lehúzta a futószalagról. Kinyitotta, hogy tartalmát terület feltöltésre vagy égetésre irányítsa-e és meglátta a bűzölgő, bomlásnak indult mezítelen emberi maradványt. Megállította a futószalagot, odahívta a brigádvezetőt és ketten kiállítottak az eset jelentéséhez szükséges papírokat.

Másnap, a várossal szerződésben lévő speciális transzportcég két alkalmazottja elszállította a hullát a Bridgeporti rendőrség hullaházába. A fejetlen és végtagok nélküli test hetekig feküdt ott az egyik hűtőszobai tepsiben, de mivel senki sem keresett semmiféle hiányzó személyt és rendőrségi vizsgálat sem kezdődött, az ismeretlen személyt Connecticut állam elhantoltatta a nincstelenek köztemetőjébe.

Az esetet senki nem kapcsolta össze, még gondolatban sem a Paméla Leicester gyilkossági vizsgálattal.

—

New York City rendőrkapitánysága egy teljes héten keresztül megfigyelés alatt tartotta Giacomo, vagy inkább nagybácsijának a házát, és mivel senki sem jött vagy hagyta el az illetőséget házkutatási parancsot kérvényeztek ki a bíróságtól és bementek. Belül nem régi keletű tevékenység nyomait fedezték fel, de semmi jel nem mutatott arra, hogy bármi bűnügyi tevékenység zajlott volna az épületben és ennek megfelelően jelentettek Connecticutnak.

A gyanúsított, hatvan év körüli férfi illetőségű személy látszólagosan eltávozott a környékről. Hitelkártyáját és bank kontóját az elmúlt két hétben nem használta. Ha az ügygel kapcsolatban bármi újszerű információ kerül tudomásunkra ez a jelentés újítva lesz.

Huszonkettedik Fejezet

Spencer állapota rosszra fordult. Vizsgálateredményei megjöttek és mind a három pozitívnak bizonyult. A tesztek bizonyították az HIV fertőzés jelenlétét. A hír depressziósra csinálta Spencert. Enerváltan elnyúlva ledobta magát a lakás legnagyobb fotelébe és órákig meg sem mozdult. Kezei élettelenül lógtak le kétoldalt, lábait teljesen kinyújtotta és valami elveszett, reménytelen kifejezéssel az arcán bámulta az üres levegőt. Környezete iránt elvesztette minden érdeklődését és egyre kevesebb dologra emlékezett.

Spencer HIV variánsa ellenállónak mutatkozott a rendszerint használatos vírusölő gyógyszerekkel szemben és fertőzése rövid időn belül, teljes mértékű, heveny AIDS betegséggé fejlődött. Dr. Lindberg egy egész koktéla való gyógyszerkeveréket írt fel, beleértve az új Enfuvirtide drogot, ami lassította a betegség kifejlődését, de képtelen volt Spencer állapotán javítani.

Linda gondja lett, hogy férje időben bevegye orvosságait és úgy, ahogy azt az orvos kiírta. Az ápolásokhoz Linda minden alkalommal vékony gumikesztyűt húzott, és mostanra már Spencer nem mutatott sértődöttséget óvatossága miatt. Megkeseredetten és egyre mélyebben süllyedve depressziójába, a férfi valahogy szeretne volna, ha betegsége nem lenne, és a rémlátomás valahogy távozna tőle. Mérges volt az egész világra, végtelenül utálta Linda leereszkedő gondosságát, de túlságosan gyenge volt, hogy kikezdjen vele és nem maradt semmi energiája veszekedésre. Linda alaposan el volt foglalva, végezte a bevásárlásokat, takarított és főzött és hosszasan várakozott a gyógyszerertárban, amíg Spencer receptjeit elkészítették. Mégis, temérdek ápolónői és feleségi teendői mellett talált elég időt, hogy ápolja magát. Gondja volt rá, hogy ne hanyagolja el tisztálkodását és arcápolását, és Spencer egyre romló állapotával éles ellentétben megmaradt üdének és szépnek.

Spencer beteg lévén Linda hozta be az utcai postaládából a leveleket. Félretette a számlákat, minden egyes Spencer címére jött; kiválogatta és elrendezte őket és próbálta Spencernek megmutatni, amikor a férfi jobban érezte magát.

Mi lesz ezekkel, drágám, — kérdezte kedvesen és gyengéden megérintette Spencer kezét.

Spencernek már nehezebbé esett karjait és ujjait mozdítani és alig volt képes megérteni, hogy Linda mit akar, hogy mit csináljon.

— Írd meg a csekkeket, és én majd aláírom, kérek. — Spencer suttogta, férfiuralmának töredékeihez ragaszkodva, de többet sokkal nem tudott tenni annál, minthogy hangtalanul mozdítsa a száját, bólintson, vagy a szemeivel intsen.

Linda megpróbálta a javaslat végrehajtását néhány hétig, de Spencer kézírása egyre reszketőbb és olvashatatlanabb lett. Az AZT gyógyszerstruktúra, amit szedett, lelassította demencia elmezavarának rosszabbodását, de nem tudta visszaforgatni. Megkísérelte a csekkek aláírását, de elrontotta egyiket a másik után, csak hosszú vonalakat és macskakaparás jellegű felismerhetetlen jeleket rajzolt rájuk.

Linda gyakorlatiasabb metódust javasolt. — Miért ne engednéd, hogy én írjam alá a kontókat? — kérdezte Spencertől. — Drágám, te bízol bennem, mint a feleségedben és nőrszödben, életedet a kezembe helyezed. Szerelmem, miért ne bíznád rám a pénz kezelését is?

Linda szerelmemnek, drágámnak hívta Spencert és Spencer nem mulasztotta el észrevenni kedvességet. Nőrsz és beteg közötti szimpátia érzése fejlődött ki közöttük, Spencernek szüksége volt Linda ápolására és Linda inkább volt képes szeretet jellegű érzéseket táplálni egy rászoruló beteg iránt, mint a régi Spencer felé, aki egy kegyetlen, feleségverő zsarnok volt. Linda nem használta felelőtlenül az emberiség leggyengédebb és mégis a leggyakrabban visszaéléssel kezelt fogalmát, a szerelmi érzés kinyilvánítását, a szeretlek szót, és házasságuk kifordult kapcsolatának viszonylatában, a fogalom minden apró jelentését és nüánszát szívéből érezve gondolta. Spencer biztonságot jelentett neki. Ameddig Spencer élt nem kellett visszamennie a YMCA-be, nem kellett albérletet keresnie, vagy egy kis lakást, amit egy idegennel kellene megosztania, hogy fizetnie tudja a lakbért és ne váljon hontalan, utcán lakó személy belőle. Lelkieben Spencer átvette Linda hiányzó apjának szerepét és ki vetne követ egy odaadó leányra, aki édesapját a ragaszkodó szeretet szavával illeti. Spencer kedvelte a Lindából felé áradó szex nélküli szerelmet. Linda valójában Spencer édesanyjának szerepét vette át. Egy személy, aki szerette és gondozta őt, anélkül, hogy szexuális elkötelezettségeket fűzött volna hozzá.

Spencer méltányolta Linda jóságát és hasonló szellemben viszonzta.

— Bármit, amit mondasz, szerelmem, — válaszolta vissza és hangjában őszinte hála és kedvesség rejlett, és ahogy beszélt gyengéden megszorította Linda kezét.

Linda félresimította Spencer homlokába hullott haját és lehajolt, hogy megcsókolja vértelen, sápadt bőrét. — Engedd meg, hogy elvigyelek a People's Bank helybeli fiókjába, és hogy tudjam fizetni én a számlákat, tegyük át a pénzt közös kontóra.

Spencer elgondolkozott felesége kérésén. Már régen közös számlára kellett volna, hogy tegye az összes pénzt. Nem lett volna szabad, hogy erre kerüljön a sor, hogy feleségének könyörögnie kelljen a közös pénzkezelésért. Már akkor meg kellett volna, hogy tegye, amikor összeházasodtak, de ő, egy erőszakos uralkodó zsarnok lévén nem tette meg és nem bízott feleségében. Bizalmatlan volt és önző. Mi lett az eredmény? Elvesztette az asszonyt. Ideje volt, hogy feladja függetlenségének ezt az utolsó

fellegrát is. Halálos beteg volt és nem veshettek össze most a pénz felett. A döntés nehéz volt és fájdalmas. Hosszú ideig nem szolt egy szót sem. Jóval később, ahogy Linda felállt és indult kifele a szobából, nyilván azt hitte, hogy férje elaludt, csak akkor szólt meg. — Öltöztess fel, — suttogta alig hallható hangon. — Elmegyünk a People's Bank fiókba. Összes bankszámláimat átíratom veled közös névre. Már régen meg kellett volna ezt tennem. Arról is intézkedni fogok, hogy te légy 401 nyugdíjam egyedüli kedvezményezettje. Gondom lesz rád, ha beteg is vagyok és akarom, hogy kezeld a dolgaimat.

— Köszönöm, Spencer, — Linda kebléhez szorította férjének láztól forró fejét. — Nem fogsz bennem csalódni.

— A házat illetően, — Spencer kezdte és látszott, hogy mennyire szeretné, ha ereje lenne tovább beszélni.

— A házzal? — Linda megigazította a párnát Spencer feje alatt, és nyugodtan, minden sürgetés nélkül a hangjában ejtette ki szavait. — A házzal még ráérünk. Egy döntés egyelőre bőven elég.

— Telefonálj ügyvédemnek és kérsd ide. — Spencer megsimogatta Linda derekát és szívből jövő hálával és bizalommal érintette meg a kezét. — A ház tulajdonjogi okiratát is meg fogjuk változtatni. Holnap elmegyünk a közlekedési rendőrség gépjármű regisztrációs irodájába és két névre íratjuk át a BMW kocsit is. Hívd fel légy szíves az Allstate biztosító társaságot is, hogy közös névre cseréljük mind a kocsin és a házon is a biztosítást.

Ezzel Spencer mindent elintézett. Hátrahanyatlott párnájára, mind fizikailag mind lelkileg teljesen kimerültnek érezte magát. Utasításaival minden tulajdonát összekötötte hites, törvény és isten előtt elfogadott feleségével. Helyesen cselekedtem, gondolta és vágyakozóan fontolgatta, ezzel az AZT gyógyszer kombinációval, és talán a chemotherapy után, ki tudok kapaszkodni ezekből az alkalmat kereső és találó másodlagos fertőzésekből, legyűröm a betegséget és ismét normális életet élhetek. Talán még szeretkezhünk is Lindával, elővigyázatos módon. A gondolat gyenge mosolyt csalt arcára. Igen, miután HIV vírusainak számát drasztikusan lecsökkentették, talán ha gumit húzna, Linda elég biztonságosnak érezné egyesülésüket. Spencer nem adta fel a reménykedést, és ha jobban akart lenni kellett, hogy reménykedését megerősítse és optimista gondolatokkal életben tartsa.

—

A pénz, a ház, a nyugdíj és a kedvezményezett jog át lett írva Linda nevére. Linda kezelte férjének pénzügyi dolgait, fizette a számlákat és, hogy mindent rendben és ellenőrzés alatt tartson Excel adatbázis kezelő táblázatot állított össze a számítógépen. Ügyesen megszervezte kiadásainak áttekintését és valóban, a módszerességre nagy szükség volt. A gyógyszerek ára és az orvosi költségek az egekig rúgtak, az egészségügyi biztosító ugyan fizette a számlák java részét, de a reájuk eső rész is

jelentős maradt. Spencer elvesztette állását és rövid időtartamra hatályos betegnyugdíj állományba kényszerült. A COBRA törvény alapján a megbiztosítást jogukban állt továbbra is használni, bár a biztosítási díjrészletet nekik kellett fizetniük és az is csak tizenhét hónapig volt lehetséges. Lindának gondja volt rá, hogy az összeg minden hónapban időre ki legyen fizetve. Spencernek jelentős vagyon állt rendelkezésére, a szüleitől temérdek családi pénzt örökölt, évtizedekig jó fizetést és juttatásokat kapott a Delta légitársaságnál, de betegsége következtében kiadásai túllépték jövedelmüket és az egykoron jelentős vagyon gyors ütemben fogyott.

Szóba sem jöhetett, hogy Linda állásba menjen. A nap és az éjszaka minden órájában súlyosan beteg férjének kellett, hogy legyen ápoló nőrsze és odaadó kompániája.

Percy továbbra is a börtönben maradt. Az ügyészségnek nem volt sietős és az előzetes tárgyalás idejét Szeptember elejére tűzték ki, a munka ünnepe utáni időre, majdnem három hónapra mostantól. Linda gyakran meglátogatta Percy-t és próbált bele lelket önteni és tartani benne a reményt. Percy minden alkalommal narancssárga rabruhájában jött a beszélgetőre. Nyugodtnak és gondozottnak nézett ki és mintha elfogadta volna igazságtalan bezárásának jogosságát. Linda elújságolta hogyan alakulnak dolgai, beszélt Spencer súlyos betegségéről, hangulatingadozásairól, és elmondta Mr. Leicester sikeres rászédésének történetét, és hogy a férfi bevallotta a bérnyilkost, akit felesége megölésére fogadott. Linda még azt is elmondta, hogy a YMCA klubban összeismerkedett Mrs. Dohertyvel, detektív Doherty feleségével.

Linda és Percy között bizalmas kapcsolat és bensőséges megértés jött létre. Percy nem hordott haragot szívében, hogy családja nem kockáztatta minden vagyonát, és nem hozta fel ellenségesnek vehető döntésüket, hogy nem teremtették elő az ötezer dollár letétet és nem tették fel a házukat biztosítéknak, hogy kiváltsák a börtönből. Szinte meglepéssel szemlélte helyzetét. A börtönigazgató megengedte, hogy laptop komputert bevigyék cellájába és Percy naponta hat órát töltött regényének írásán. Munkájában senki sem zavarta, cellatársa respektálta csendhez való jogát és csak akkor beszélt, ha Percy szólt hozzá. Az illető tájékozottnak és iskolázottnak bizonyult, ismeretei kiterjedtek a filozófiára, a nagy gondolkodókra, mint Voltaire, Hegel, Nietzsche and Freud. Percy naponta legalább tíz oldalt haladt előre írásával és a beszélgetőn gyakran idézett soraiból és átbeszélte a részleteket Lindával.

Mivel erősen indokolható kétség fért bűnösségéhez az örök enyhébb bánásmódban részesítették. Íróasztal melletti munkát jutattak neki a börtön könyvtárában és általában elkülönítve tartották a többi, nálánál jóval durvább és megrögzött gengszter típusú raboktól.

Mostanra, Percy és Linda már egy asztalnál ülhetnek, ha Linda meglátogatta, egy ór ugyan rajtuk tartotta a szemét, bár inkább Linda mellein, ha pontosan akarjuk meghatározni érdeklődésének tárgyát. A ragyás pofájú és kíváncsi természetű ör, legyen

bármí faragatlan és durva jellemű, ahogy kísérte vissza Percyt cellájába, soha nem mulasztotta el megjegyezni.

— Grimsby, maga egy nagyon szerencsés gazember.

—

Mrs. Doherty nem adta fel Lindához fűzött reményeit. YMCA-nél tett látogatásainak idejét Lindához igazította, egy sávban úszott vele, követte a meleg medencébe, vagy a forró vizes Jacuzzi fürdőbe, de leginkább úgy rendezte, hogy egyszerre zuhanyozzanak, bár soha nem közeledett Linda felé ledér módon és nem tett semmi célzást, valami bizalmas, esetleg nemi kapcsolat kialakítása érdekében.

A meleg medencében hosszasan elbeszélgettek mialatt ide-oda sétáltak a medence hosszában, vagy tornáztatták súlytalanná lett lábaikat és a víztükör párologó felszíne alatt forgatták derekukat. A simogató meleg és a csobogás megnyugtatta idegeiket és baráti bizalom érzésével töltötte el éniüket. Linda elmerte mondani, hogy Mrs. Doherty férje menyire erősen tévedett, amikor letartóztatta Percyt és a tévedés mind a mai napig nem lett kiigazítva. Barbara nem tudta igazolni vagy védeni férjének indokait vagy tetteit, de megígérte, hogy beszélni fog vele és néhány napon belül meg is hozta a választ.

— Sean azt mondja, — kezdte az asszony, — a legnagyobb probléma az, hogy Percy nem képes megmondani, hogy mit csinált mialatt Paméla házában tartózkodott, nem tudja megmagyarázni elfogadhatóan, hogyan került oda, különösen azt a szempontot meggondolva, hogy a házba való erőszakos betörésnek semmi nyomát nem találták a nyomozók.

Linda javasolt egy megoldást, egy vizsgát, amit már jóval korábban meg kellett volna ejteni, és amit egy pártatlan magánügyvéd már régen kérvényezett volna.

— Talán Percy valóban nem emlékszik pszichoterápiái segítség nélkül és becsületére mondva nem akar előállni valami kitalált történettel. Nem akar hazudni. Hipnózis alatt bizonyára jóval többre emlékezne.

— Igaz, — bólintott Barbara és a szemében felcsillanó fény őszinte érdeklődést mutatott.

— Ha lenne egy rendőrségi pszichológus, — Linda ragaszkodott ötletéhez. — Aki hipnózis alá tudná helyezni Percyt és ki tudná belőle szedni a szükséges információt. A módszer legálisan érvényes lenne, nem? És az eredményt a bíróság el kellene, hogy fogadja.

— Igen, lenne valaki. A rendőrségnek bedolgozik egy elmeorvos. Egész Connecticutban ő csinálja a rendőrségeknek a hazugságvizsgáló teszteket.

— Meg tudnád kérni Sean-t, bocsáss meg, Doherty detektívet akartam mondani, hogy tegye lehetővé a hazugságvizsgáló próbát.

— Hogyne, természetesen.

— Köszönöm, — felelte Linda és száját a másik nő szájához érintette és felső testét hozzányomta Barbara készségesen feléje fordított melleihez.

Barbara hátrahajította a fejét, behunyta szemét és kissé széjjelnyílt ajkakkal fogadta a csókot mialatt az érzéki öröm delejes hulláma járta át testét és egy leírhatatlanul buja vágy tüze kezdte forralni vérét. Az egyesülés földöntúli elragadtatása a másodperc töredék részéig tartott, talán még annyi ideig sem, de a gyönyör és a beteljesülés örök ígérete átvillant egész lényén és kéjesen enervált szerelmi szenvedély kerítette hatalmába.

Linda visszahúzódott és gyengéd hangon suttozta Barbara fülébe.

— Tudtam, hogy mellettem leszel, ha szükségem lesz rád.

Majd egy lépést hátralepett és mélyen belenézett Barbara szemébe. Csillogó könnyek fátyolozta tekintetében zavar volt és bocsánatkérés, ami inkább kiemelte, mint rejtette, hogy mennyire komoly és őszinte a gondolat és az érzés, ami rejlik mögöttük.

Tudom, hogy mit akarsz tőlem, de nem adhatom meg neked, amíg meg nem kapom tőled, amit én akarok.

Mind a ketten megálltak, hitetlenkedve, hogy átlépték a tilalomnak ezen évezredes határát, megszegették a hagyományok tiltó törvényét, amit féltékeny férfiak kényszerítettek nőikre, és megrettenve saját tettüktől ijedten visszakoztak.

Linda szólalt meg elsőnek, csak hosszú percek után, és megismételte kérését.

— Mikor tudnál férjeddal beszélni? Megmondhatom Percynek, hogy mire legyen elkészülve?

— Még ma este. Még ma este beszélek Sean-nal. De ez nem lesz elég. Percy belegyezésére is szükség lesz.

— Azzal nem lesz semmi probléma, —Linda ígérte mosolyogva.

—

Később a zuhanyozóban Linda megmosta Barbara hátát. Óvatosan, lassú körökben és minden sietség nélkül csúsztatta a szappant lapockája körül és a végén, ahogy egyre lejjebb került, gyengéden megérintette Barbara fenekének tetejét. Majd megfordult és engedte, hogy Barbara ugyanazt tegye vele. A pára titokzatosan gomolygott, későre járt, csak ketten maradtak és a meleg vízszugár alatt önfeledten kóstolgatták a tiltott vágyakozás mámorító mézét.

Bátorítottnak érezve magát Barbara maga felé fordította Lindát és magához húzta. Két kezét használva tenyerébe fogta Linda tomporának puha partjait és kebleit melléhez szorította. Ajkai reszkettek az elfojtott vágytól, ahogy csókra vágyón remegve kereste Linda hajlandó száját, de Linda eltolta magától.

— Nem. Kérlek, nem lehet, Barbara, szépen kérlek. Legalább is még nem.

Barbara nem erőltette a dolgot. Boldog volt azzal, amit idáig elért. Millió mértföldet hatolt előre ma este, és ez kielégítette. Hátralepett és gyengéd türelemmel a hangjában suttozta. — Semmi baj, hidd el, megértelek.

Huszonharmadik Fejezet

Linda ragaszkodására Percy belegyezett a pszichoterápiai emlékezhelyreállító teszt elvégzésébe, bár kétségei voltak, hogy egy ilyen hazugságvizsgálás jellegű hókuszpókusz eredménye tud-e szolgálatni majd elegendő és elfogadható evidenciát. De nem volt jobb megoldás, még mindig nem emlékezett, hogyan került Paméla házába a kérdéses éjszakán és a gyilkosságot követően mit csinált ott öt órán keresztül és erre a kérdésre a védelemnek választ kellett találnia.

Mostanra ugyan, mind az ügyészség és mind a védelem megegyezett abban, hogy léteznie kell egy második tettesnek is, de Percy nem emlékezett senkire, képtelen volt bármi kapcsolatra rámutatni, és senki nem tudta megtalálni büntettségbeli partnerét, ha az illető egyáltalán létezett. A második bűntevő hitelkártyájának adattárára és közelmúlt használatára kiterjedő vizsgálat mindössze egy évek óta eltűnt személyhez vezetett. A titokzatos egyén azonosságát nem lehetett megállapítani és ezzel Percy maradt az elsődleges gyanúsított.

Linda maradt az egyetlen, aki igazából hitt Percy ártatlanságában és ragaszkodott, hogy minden eddig megmagyarázhatatlan részletre, ha kell, hipnózis útján derítsenek fényt. Olyannyira biztos volt megérzésének helyességében, hogy bármilyen módszert hajlandó volt elfogadni bizonyítására. Kitartó unszolására Percy végül nem csak, hogy belegyezett, hogy együttműködik a pszichológus orvossal, de érdeklődéssel nézett elé, hogy alávesse magát a természetfeletti megközelítő módszernek.

Az eljárásban járatos szakorvos, Dr. Bard előkészítetett egy vizsgálati szobát a börtön rendelőjének helyiségein belül. Robert Schwechter, Percy ügyvédje, Sean Doherty és a börtön egyik segédigazgatója helyet kaptak a szomszédos szobában és egy egyirányú üveglapon keresztül megfigyelhették a procedúrát és mikrofonokon keresztül minden szót hallhattak.

Doktor Bard utasította Percyt, hogy feküdjön le egy priccse, jelezte, hogy engedje el magát és megkezdte az eljárást. Néhány napra kiterjedő több kísérlet után végre sikerült neki Percyt mély transz állapotába hoznia, amit elegendőnek vélt, hogy feloldja pszicho-analitikai reagálásait, ami szükséges egy értelmezhető tudatalatti emlékezettség felszínre hozatalához.

Eljárásán keresztül az orvos remélte, hogy Percy mély, hipnózis indukálta állapotában, kritikus gátlásokat és előre meghatározott ítélezéseket kiküszöbölő

erőfeszítést fog tenni, hogy világosan és elegendő részletességgel emlékezzen elnyomott és tudatalatti élményeire és átéléseire és visszaszerezze elveszett emlékezetét.

Kezdetben az orvos néhány egyszerű kérdéssel kipróbálta Percy transzának alkalmas állapotát, és mikor elégedett volt a hipnotikus álom mélységével, jelezte a tükörablak másik oldalán ülő tanúknak, hogy mostantól figyeljenek jól. Egy stenographer gyorsíró készenlétbe helyezte ujjait gépe felett, hogy mindent lejegyezzen és arcán látszott az összpontosítás és a kellő figyelem.

Bard orvos úr Percy szemébe nézett és barátságos hangon kérdezte.

— Percy, mit csináltál miután Spencer Shrewsbury kapitány kidobott a házából?

Percy ébernek látszott, normálisan viselkedett és mégis egy teljesen más személy benyomását keltette. A létezésnek valami más térségébe emelkedett és egyúttal alámerült tudatalattijának mélységébe, hogy felhozza azt, amire idáig nem emlékezett és lassan beszélni kezdett.

— Egy természetes alak bukkant elő a sötétből és fejbevágott.

Doktor Bard türelmesen várt, hogy Percynek van-e még valami mondanivalója ezzel kapcsolatban majd ismét kérdezett. — Mi a következő dolog, amire emlékszel?

— Valami sötétségből bukkantam elő és Pamela bejárati ajtaja előtt álltam.

— És ott mi történt?

— Képtelen voltam a saját lábamon állni. Ugyanaz a drabális alak tartott a nyakamnál fogva és megnyomta a csengőt.

— Csak bátran tovább, mondj el minden apró részletet.

— A férfi a hátam mögé bújott, és ahogy Pamela kinyitotta az ajtót belökött és megragadta Pamélát.

— Mit csináltál, miután elengedett?

— Néhány lépést botorkáltam előre, majd összeestem.

Doherty megkopogtatta az ablakot és Bard doktor abbahagyta kérdezést. A detektív bejött a szobába és odasúgta a pszichiáternek.

— Kérdezze meg tőle, hogy miért esett össze és miért nem próbálta Pamélát megvédeni?

Az orvos fehér zsebkendővel vett elő és letörölte Percy homlokáról az izzadságot.

— Percy, gondolkozz. — mondta. — Ez nagyon fontos. Erős és fiatal férfi vagy. Miért nem vetted fel a küzdelmet a támadóval?

— Nem tudom. Túlságosan gyorsan történt minden. Gyengének éreztem magam. Semmi érzés nem volt a lábaimban. Képtelen voltam elég gyorsan reagálni bármire. Úgy éreztem, mintha elveszítettem volna saját akaratomat. Arra emlékszem, hogy belékapaszkodtam lépcsőkorlátba, de kicsúszott a kezemből.

Doherty bólintott és intett az orvosnak. — Rendben, kérdezze meg tőle, mi történt következőnek.

— Igen, természetesen, — felelte Bard és arcát elfelhőzte a türelmetlenség. Elege volt a tolakodó természetű rendőrből. — De maga el kell, hogy hagyja a helyiséget. — vetette oda neki.

Ahogy Doherty kiment doktor Bard újra Percy felé fordult. — Van még valami más is, — kérdezte, — amire tudnál emlékezni?

— Minden elsötétült. De arra emlékszem, hogy berángattak a nappaliba és valamit erőszakkal beledugtak a zsebembe és egy pirulát a számba és lenyeltették. Azután ismét minden fekete lett.

— Mire emlékszel miután magadhoz tértél?

— Reggel fele ébredtem fel és összehúzódva feküdtem a nappali szőnyegén. Feltápáskodtam és megláttam Pamelát a konyhában. Kitapintottam a pulzusát, de nem éreztem semmi szívvérést. Utána azonnal hívtam a rendőrséget.

A pszichiáter orvos kiment a szobából, hogy konzultáljon a tanúkkal.

— Van még valami más kérdésük is, — kérdezte. — Amíg a médium a transz állapotában van?

— Igen, — felelte Sean Doherty. — Le tudná nekünk írni a feltételezett támadó külsejét, arcvonásait, bármi fizikai jellegzetességét?

Doktor Bard visszatért a vizsgálati helyiségbe és feltette ugyanazt a kérdést Percynek. Percy világosan és értelmesen válaszolt, mintha teljesen éber lenne.

— Füstös barna arc, prominens orr, rengeteg ébenfekete haj, villogó fekete szemek, körülbelül kilencven kiló súly és legalább olyan magas, mint én.

Schwechter, a védőügyvéd jelezte, hogy neki nincs kérdése és Bard doktor pattintott ujjával, hogy felébressze Percyt.

Percy megmozdult, megdörzsölte szemeit és megrázta a fejét. Úgy tűnt, mintha semmire sem emlékezne, amit mondott, majd vidám hangon és mosolyogva kérdezte.

— Hogy sikerült a dolog? Jól vizsgáztam vagy megbuktam?

Doherty éppen jött be az ajtón és hallotta Percyt. — Jól csináltál, fiam, — kezdte és hangjában, ahogy korábbi letartóztatottjához hozzászólt, a hosszú nyomozói vizsgálat kezdete óta most először részvét és szimpátia nyomai érződtek. — Ha minden igazolódik lehetséges, hogy nemsokára szabad emberként hagyhatod el a börtönt. Mostantól kezdve az igazi gyilkos kilétét kell majd keresnünk.

—

Az NYPD, a New Yorki rendőrség nem siette el Dwight Leicester őrizetbe vételét. Rangidős társtulajdonos volt egy kriminológiai védelemmel foglalkozó prominens ügyvédi cégnél és a hivatalos közegek jól ismerték arcát és nevét. Gyakran védelmezett notórius bűnözőket és sokakat megmentett a hosszú börtönbüntetésektől, akiknek előkerítésébe és elítélésébe az NYPD tetemes kockázatot, erőfeszítést, pénzt és időt fektetett.

A Connecticutból megérkezett kérelmet követően, az NYPD titkosrendőrei két héten keresztül követték Leicester minden lépését. Három áruhás rendőr kapta feladatuk, hogy megfigyeljék napjainak folyását. Lefényképezték a személyeket, akikkel beszélt és próbálták megállapítani, hogy vannak-e testőrei vagy hord a magánál

lőfegyvert. A végén, elfogadható bizonyossággal megállapították, hogy Dwight fegyvertelen és napi programja ugyanaz és könnyen előre jelezhető.

A második, most már sürgetőbb kérelem után, ami Connecticutból, a Nutmeg, azaz Szerecsendió államból érkezett, John Wilson, New Yorki rendőrkapitány kiadta az elfogatási parancsot.

Parancsukat követően két egyenruhás rendőr helyezkedett el a Fred F. French irodatorony bronzszínűre festett és fényesre cirkalmazott lobbyjában és megfigyelés alatt tartották a felvonókat és az ajtókat, hogy elkapják Dwight Leicester-t, ha a hátsó kijáraton próbálna megszökni.

Röviddel déli tizenkettő után, két másik egyenruhás és két további civil ruhás rendőr érkezett, beléptek a felvonóba és felmentek a tizennegyedik emeletre. A két egyenruhás a folyosón maradt, hogy figyelje a vécét és a teraszra vezető ajtókat. A két civil ruhás pedig bement Dwight Leicester irodájának duplaszélességű bejárati ajtaján.

— Dwight Leicester-rel akarunk beszélni, — kezdték követelő hangon.

A vonzókülsejű fiatal titkárnő felvette a telefonkagylót, hogy beszéljön az irodába, de az egyik látogató ujjával lenyomta a telefon pecekét és megálljt intett a lánynak.

— NYPD, — villantotta meg rendőrségi jelvényét, — azonnal vezessen be irodájába.

A csinos kis nő, egy másodperc tört részénél kevesebb ideig, fontolgatta, hogy ellenvetését fejezze-e ki, figyelmeztesse-e főnökét, hogy valamiféle betolakodók vannak itt, de meggondolta a dolgot és felállt.

— Kövessenek, — mondta.

Bementek, a folyosó egyet fordult és Dwight ott volt előttük. Hatalmas, bőrrel borított karosszékében kényelmesen ült a szobájában és az aznapi újságot olvasta, miközben néha kinézett az ablakon, hogy lecsukódó szempilláit pihentesse.

— Mr. Leicester?

Dwight felnézett és semmit sem gyanítva, hiszen titkárnője vezette be az idegeneket, hellyel kínálta őket.

Az előbbi rendőr ismét kivette rendőrségi jelvényét. Dwight szemébe nézett és ellentmondást nem tűró félelmetes hangon közölte vele.

— Le van tartóztatva.

A másik rendőr cédulát vett elő és felolvasta a letartóztatottaknak kijáró Miranda jogokat, mialatt az előző zord hangon folytatta.

— Álljon fel, forduljon meg és tartsa hátra a kezét.

Dwight jól tudta, hogy a törvénnyel nem jó ilyenkor kikezdeni. Egyetlen szó nélküle engedelmeskedett a felszólításnak és hagyta, hogy csuklójára kattintsák a bilincset. Üzlettársa, Joyce apja meghallotta a zajt és bejött. Kérdő pillantást vetett Dwight-ra és gyanakvó hangon kérdezte a rendőröket.

— Mi a vád?

— Gyilkosságra való szövetkezés. Connecticut államból érkezett kérelem alapján kiadott parancs.

A vád komolysága meglepte Dwight business partnerét, aki apósa és legközelebbi barátja is volt egyben. Képtelen volt feltételezni, vagy megérteni, hogy Dwight bűnös lehetne bármiben is, de egyet biztosan tudott, két rendőrségi jelvényt villogtató fegyverrel veszélyes és eredménytelen lenne vitába szállni.

— Ne félj, drága fiam, — mondta és hangjában őszinte segíteni akarás volt és biztatás. Szabadlábba helyeztetlek, még mielőtt a rendőrök megérkeznek veled a kapitányságra.

A két egyenruhás rendőr a folyosóról beirányították Dwight-ot a felvonóba és leereszkedtek vele a földszintre, ahol kikísérték a lobbyba. Tucatnyi ismerős és köszönő viszonyban lévő barát, éppen jöttek vagy mentek ebédszünetük alatt és lézengtek egy-egy percig mielőtt felmentek, látták, ahogy Dwight megjelent a két rendőr között és szemtelen kíváncsisággal és leereszkedő mosollyal nézegették, ahogy kivezették és betessékelték a West 45th utcában várakozó jelzésnélküli rendőr kocsiba.

A lent várakozó két civil ruhás rendőrre nem lett szükség. Lassan elkeveredtek a báméskodók között és felszívódtak.

—

Miután tucatnyi telefonhívást is megpróbált, és sokakat elért és sürgetett az após tulajdonostárs utasította a cég legtehetségesebb fiatal ügyvédjét, hogy menjen el a helybeli rendőrségre és költségekre való tekintet nélkül váltsa ki Dwight Leicester rangidős partner urat.

A kiváltás minden nehézség nélkül megtörtént volna, kivéve az NYPD nem az őrszobára vagy a kapitányságra vitte Dwight Leicestert. Elsőnek a Bronxba hajtottak vele, utána az Interstate 95 úton Westchester megyébe, egészen a Connecticuti határig. A határnál áttranszferálták egy Connecticut State járőr-kocsiba, ami a határtól néhány méternyire az első pihenőállomáson várakozott rájuk.

Késő délutánra a Connecticut State rendőrség beigazolta Dwight Leicestert a Bridgeport városban lévő központi börtönbe. Ott le kellett adnia háromrészes, elegánsra szabott angol szövet öltönyét, kulcsait, pénztárcáját és minden más ingóságait, amiért cserébe egy narancssárga színű rabruha overallt kapott és egy bádogsajkát.

Egy ragyás fegyőr elvezette Dwight-ot a drótketreccel körbevett átmeneti fogda karámba, ahol először hallhatta rabtársainak barátságos, de mégis ijesztően kedveskedő üdvözlését.

— Új rabot vezetnek elő a smaszerek. Testvérek, fogadjátok kellő tisztelettel.

A törvény értelmében a főfoglár engedélyezte a letartóztatottak részére jogos egyetlen telefonhívást és Dwight azonnal tárcsázta Sal Sclafanit.

— Letartóztattak.

— Mit mondtak, mi a vád?

- Gyilkosságra való felbujtás és konspiráció.
- Ne szólj egy szót sem senkihez, főleg ne vallj be semmit ügyvéded jelenléte nélkül.
- Ügyvéd vagyok és nagyon is értek a szakmámhoz.
- Nem számít. Tartsd a szád, és ezt komolyan mondom. Egyetlen szót elszólsz rólam és meghalsz. Ezt garantálom.
- Nem tudom, hogy mennyit tudnak, de minden a te hibád. A te megbízottad toltta el a dolgot.
- Nem igaz. Hibáztasd magad. Te dőltél be annak a kis lotyónak.
- A te kötelességed lett volna betönni a pofáját.
- Az automata megfigyelő beleszólt a vonalba. — Ez egy börtönteleson. Harminc másodpercük maradt mielőtt félbeszakítjuk a beszélgetést.
- Jövök és bővebben megtárgyaljuk a dolgot, — hadarta Sclafani sietve. Hol vagy?
- Bridgeport Állami Fogház.
- Rövidesen ott leszek. Ne felejtkezz el róla, hogy ne beszélj senkivel és ne higgy senkinek. Hamarabb kiveszlek onnan, mint egy csapat legjobb ügyvéd.
- Siess. Nagyon nem tetszik nekem ez a hely.

—

A börtön automata telefonközpontja széjjelkapcsolta a hívást. Sclafani felakasztotta a kagylót és egyetlen pillanat vesztegetése nélkül akcióba lendült. Ismert valakit, aki már évtizedek óta a Bridgeporti börtönben töltötte életfogytiglani büntetését. Tudta, hogy teljesen megbízhat az illetőben; bármire megkérheti és az öreg rab jobban elvégzi a feladatot, mint bárki, akit esetleg kívülről küldene be. A lehető legjobb belső feladat végrehajtó szövetségesnek tartotta, főleg akkor, ha a munkát a börtön szigorúan ellenőrzött körülményei és védett falai között kellett elvégezni. *Minél hamarabb elérem, gondolta ujjaival idegesen dobolva az asztalon, annál kedvezőbben alakulhat ez az ügy a saját szempontomból.*

Kivette a kocsiját a Parkside Place utcán lévő parkolóból és egyenesen a hatvan kilométerre lévő Bridgeportra, a börtönhöz kocsizott. Ott a beszélgető központi irodájába ment, de nem Leicester előzetessel kért beszélgetési engedélyt. Régi barátját kérte ki és a hatalmas hodályszerű beszélgető teremben, a protekciós öreg befolyása révén minden felügyelet nélkül beszélhetett vele.

— Egy új fegyenc. Nagyon gyenge karakter és nem lehet benne megbízni. Köpni fog és mindannyian benne vagyunk a szarba. Valahogyan és minél hamarabb eliminálnod kellene.

— Milyen hamar akarod? — Kérdezte a másik, kíváncsiságának nyilvánvalóan teljes hiánya egyik legértékesebb tulajdonsága volt, amit Sclafani legfontosabbnak tartott gengszter társainak jellemvonásai között.

— Ráér azonnal is.
— Ok. Egyszer tudjam meg, hogy melyik épületben tartják és milyen a napi programja, mik a pihenői és mi a feladata. Ez lehet, hogy beletelik egy két napba.
— Túl sok, próbáld meg hamarabb.
— Mindent megteszek, — felelte az életfogytiglanra ítélt, de már Sclafani sehol sem volt. Kiment a börtönből és meg sem próbált Dwight Leicesterrel beszélni. Leírta a híres védőügyvédet és az többé nem létezett. A börtönbe bezárt gengszterszervezet bosszújának célpontjává vált.

—

Frank Collins, rangidős felügyelő ügynök az FBI Bridgeporti fiók kirendeltségénél kezébe vette Sean Doherty jelentését. Átolvasta és azonnal hívta főnökét, Steve Sullivan osztályvezetői rangú felügyelő ügynököt az FBI Hartfordban, Connecticut fővárosában lévő kerületi központjánál.

— Steve, — kezdte, — úgy nézem, hogy találtam egy potenciális szövetségi tanút a te egész országra kiterjedő szervezett bünszindikátusok és uzsorakölcsönző bandák vizsgálatához. Gondolom, hogy az illető tudna neked néhány nevet adni, érdekes adatokkal egyetemben és nagy segítségedre lenne. Gondolod, hogy akarnál vele beszélni?

— Még életben van a pofa?

— Feltehetően. Alig pár órával ezelőtt hozták be ide Bridgeportra. Még nem fedezhették fel, hogy itt van. Beszéljünk vele, hogy hajlandó-e mondani valami számunkra használhatót.

— Miért hozták be?

— Gyilkosságért. Bérgyilkost fogadott ex-feleségének a megölésére.

— Miből gondolod, hogy beszélni fog?

— Ajánlhatnánk neki valami speciális kiutat. Ígérjük neki leredukált éveket, ha együttműködik velünk. Úgy fog énekelni, mint egy kanári, aki kokaint csipeget. Az életfogytiglani helyett ígérjük neki mindössze tizenötöt a rács mögött és hat év múlva feltételes szabadlábra helyezést.

— Mit gondolsz? Mennyit tud?

— Sokat és fontosat. Egy szervezett bűnözési banda hivatásos bérgyilkosát használta az ex-feleség megfojtására. Legjobb információk szerint Leicester kiváló büntügyi védőügyvéd. Nem egy hivatásos gengszterfőnököt mentett már meg a súlyos ítélettől. Egyedüli problémája, hogy megrögzött hazárdjátékos. Gondolom, innen van a maffia kontaktus.

— Ügyes alkalom lesz, hogy jelentős információt szerezzünk a New Yorki szervezett bűnözés rejtett titkairól, — felelte Sullivan és kortyolt egyet fekete, cukornélküli kávéjából. — Egy óra múlva találkozunk a börtönigazgató irodájában.

—

Egy órán belül Frank Collins and Steve Sullivan már együtt ültek Dwight Leicesterrel a börtön erre a célra kijelölt privát beszélgetőjében. Kávét hozattak és süteményeket, szerették volna, ha Leicester otthon érzi magát a két polgári ruhás FBI ügynök társaságában és akarták, hogy bízzon bennük.

Frank Collins nyitotta meg a beszélgetést. — Leicester, — kérdezte. — Volna valami elképzelése, hogy ki ölte meg volt feleségét?

Dwight magabiztos, nyugodt hangon válaszolt. — Amennyire én tudom, az a fiatal tróger, Percy Grimsby tette.

— Akkor miért hozták be magát ide?

— Tévedésből. Nehezen megy nekik, hogy bizonyítsák Grimsby bűnösségét és most engem vettek célba, pedig nem én vagyok az emberük. Semmi közöm a gyilkossághoz.

Collins arca megkeményedett. Az udvariaskodás ideje elmúlt. A gyanúsítottat szembe kellett állítania a valósággal.

— Egy birtokunkban lévő hangszalagon a maga hangja teljesen érthetően kijelenti, hogy maga rendelte el a gyilkosságot és nem Grimsby volt, akit felfogadott. Grimsbynek csak a bűnbak szerepe jutott. A maga emberének kellett úgy elrendezni a dolgot, mintha Percy Grimsby gyilkolt volna.

— Ez alaptalan szóbeszéd. A törvény előtt be kell bizonyítani az állításukat. Nem vehetik jogerős evidenciának, amit részegen szövegelek valami csirkének, mialatt fogdossa a farkamat.

— A kerületi ügyészség nem így látja a dolgot, — vágott közbe Sullivan, — magára életfogytiglani börtön vár. De mi tudnánk segíteni. Sokkal hamarabb vissza tudnánk szerezni jól menő ügyvédi praxisát, mintsem gondolja.

Hallgattak. Leicester gondolataiba merült, majd morogni kezdett az orra alatt.

— Éppen ettől félttem a legjobban. Hogy fel fogják ajánlani a segítségüket.

— Ne hamarkodja el a dolgot. Ha megjelölne nekünk egy pár nevet, nem csak azt, akit felfogadott, hogy megölje a feleségét, de egy pár másikat is akikkel, mint bűnvádi védőügyvéd dolga akadt.

— Ez sértené az ügyvédi etika szabályait. Mielőtt hunyoríthatnék egyet, kizárnának az ügyvédi kamarából.

— Ha nem segít minket, mint elítélt bűnözőt, amúgy is kiteszik a kamarából.

— Nem tehetem. Bízom jogi jártasságomban, hogy innen kiszabadítsam magam. Az ország legjobb kriminológiai védőügyvédei tartoznak közvetlen barátaim közé. A társam már úton van, hogy kiváltson innen.

— Jobb lesz, ha nem számít rá. Mi rá tudjuk venni a bírót, hogy tartsa itt magát és ne engedje szabadon magas biztosíték ellenében sem. Maga egy közveszélyes ember, Leicester. Megengedhetetlen kockázatot jelent a társadalomnak. Felfogadni a maffiát, hogy kinyírják a volt feleségét, ki mást akar maga még megöletni?

Dwight kávéja után nyúlt. Kiszáradt a torka. Jól esett volna egy kortyantás és egy harapás a csokoládés fánkából, de Sullivan elhúzta előle.

— Ne siessen, — mondta, — egyszer ki kell érdemelnie.

— Mit gondol, — Dwight felnevetett, — torkos gyerekek néz? Süteménnyel akar megvásárolni.

— Ki vele. Mennyivel lehet magát megvásárolni?

— Szabadulással. Holnap reggel, a vádak ejtve és hivatalos bocsánatkérés.

— Ez attól függ, hogy mennyit tud és mennyit hajlandó köpni.

— Többet tudok, mint gondolják.

— Adjon mintát.

— Ingyen mintát? Ne szórakozzanak velem. Most azonnal engedjenek szabadlábra és beszéljek.

Collins Sullivan-ra nézett. Elege volt az alkudozásból. Nem volt szokása, hogy udvarias legyen bűnözőkhöz. Közel járt a nyugdíjához és nem akarta veszélyeztetni járandóságát. Több mint harminc évet ledolgozott veszélyes beosztásokban és nem akart most minden elrontani egy tévedéssel, hogy egy fontos szövetségi tanút futni enged. Hogy eltűnjön és üthessék a nyomát, örökre? Ki kellett oktatnia Dwight Leicestert.

— Steve, elegendem van ebből a suszterügyvédből, — mondta főnöke felé tekintve.

— Üljön csak itt a sitten egy pár napot, és majd meglátjuk, hogy akkor mit gondol, hogy mennyi alkuszi erő maradt benne.

A két FBI ügynök felállt és intettek a fegyőrnek, hogy vezesse el Leicestert és maguk is nekiindultak kifelé.

— Értesítsen minket, — Sullivan az ajtóban lelassított egy pillanatra és válla felett odavetette a fogolynak. — Vegye fel a telefont és hívjon, ha úgy érzi, hogy akar velünk érdemben beszélni.

—

A késő délután vacsoraidőbe fordult. A fegyőr vasajtók hosszú sorozatán keresztül vezette Dwight-ot. Felváltva jelezte az elektromágneses zárrendszer felelős kezelőjének a nyitást, vagy egy-egy zárat maga nyitott ki az oldalán csörgő karikáról lelógó kulcstömegből kihalszott kulcsával. Keresztülhaladtak a mosodán, a rendszám tábla készítő műhelyen és minden felől a fegyencek réveteg és fásult szemei követték őket, akik bármire hajlandóknak látszottak, hogy monoton életükben lássanak egy kevés izgalmat.

Az étkezdenél az ör előre engedte Dwight-ot és megvető hangon útjára engedte.

— Keressen helyet, bármelyik asztalnál. Mostantól kezdve nem foglalkozunk külön csak magával.

Dwight alaposan megéhezett és már nagyon szeretett volna enni. A két FBI pribék nem adott neki egy falatot sem a fánkokból. A ronda NYPD rendőrség percekkel ebédideje előtt tartóztatta le. Tíz óra is eltelt, amióta utoljára evett. Vércukor szintje szinte a nullára süllyedt, ami veszélyesen ingerlékennyé tette. Dühös volt, hogy

letartóztatták. Bosszantotta, ahogy az FBI saját céljaik szolgálatába próbálta beállítani. Dühödten hibáztatott mindenkit, kivéve magát. Ennie kellett, de ahhoz be kellett állnia a sorba, együtt egy rakás jött ment fiatal trógerral. Leginkább feketék voltak meg latin amerikaiak, de néhány fehér is ácsorgott közöttük. Szemetek, akikkel soha nem állt volna le közösködni, soha nem maradt volna meg egy szobában, nemhogy még együtt vacsorázzon velük.

Tálcát vett a kezébe és megrakta étellel és valamelyik közeli asztal felé igyekezett, ahol lehetőleg kevésbé ijesztő külsejű rabokat ülnek. De nem, mindenhol izomkolosszus nagyságú fekete alakok, bőrfejű motorbiciklista bandaszerű emberek, tele-tetovált karokkal és bikanyakakkal. Valamiben megbotlott és egy borotvált fejű hórihorgas szőke suhanc lépett eléje. Elállta az útját és szándékosan beleütödvé kiverte kezéből a tálcát.

Dwight káromkodott és vacsorája után kapott, és érezte, hogy valami belehatol a gyomrába. Támadója kést döfött belé és olyan erővel rántotta felfelé, hogy hasfala széjjelnyílt, mint egy szardíniás doboz. Dwight mindkét kezét gyomrára szorította és próbálta kifele buggyanó beleit visszanyomni, de egy második kést döftek a hátába. Érezte, ahogy az éles fájdalom eléri a szívét és előreesett. Minden elsötétedett és már nem láthatta, hogy a tömeg bezáródik teste felett, ami összezsugorodva élettelenül hever az étkezde padlóján. Már nem érezte, hogy belerúgnak, és az egyik asztal alá hengerítik. Emberek ültek köré a székekre, lábaikat a hátán nyugtatták és hideg nyugalommal befejezték étkezésüket, mintha semmi sem történt volna.

Dwight ott feküdt halottan, meghalt anélkül, hogy esélye lett volna felordítania, segítséget hívnia vagy felvennie a küzdelmet. Életében még soha nem látta gyilkosát, azt sem őt, mégis kíméletlenül ledöfték. Dwight megdöglött, mint egy kivert kutya, kitagadva és elúzve, régi barátaitól elhagyatva és börtönbéli társaitól végtelenül utálva és megvetve.

A vacsoraidő végeztével a fegyőrök kiürítették az étkezdét és az egyik takarítóbrigád megtalálta Dwight hulláját, ahogy saját vérenek ragadós tócsájába belefagyva ott hevert a kövezeten. Belei kifolytak és hosszú kígyóként tekeredtek a csempék mentében. Haláltusájában összezsugorodhatna magát, mert ürülék is volt mindenféle és iszonyú bűz terjengett.

A foglyokból összeállított team, akinek kötelessége volt, hogy felvakarják a földről, elátkozta a szemétláda beleit, aki ilyen mocskot csinál, és nekik túlórában kell feltakarítaniuk a fertelmes szennyet.

A börtönigazgató elrendelte vizsgálat nem járt semmi eredménnyel. Percyt is kikérdezték, de Percy a gyilkosság órájában, egy másik épületben könyveket rendezett a könyvtárban és fogalma sem volt, hogy Dwight Leicester le lett tartóztatva és idehozták a Bridgeporti börtönbe. Az ügyészség fel sem tételezte, hogy Percy bármi kapcsolatban

enne Leicester megölésével és nem találtak okot, hogy kérjék a Paméla halálával kapcsolatos előzetes tárgyalás dátumának megváltoztatását.

Huszonegyedik Fejezet

A Stamfordi Legfelsőbb bíróság Percy előzetes tárgyalását 2012, szeptember tizenegyedikére, kedden reggelre tűzte ki. Vasárnap délután, Rosemary, Percy édesanyja behozta neki legjobb és egyetlen sötét öltönyét, gondosan fényezett fekete cipőt, egy frissen vasalt fehéringet és egy fekete nyakkendőt, hogy tisztességesen nézzen ki a bíró előtt. A börtönborbély levágta a haját és Percy lassan hasonlítani kezdett egy fiatal business menedzserhez, akit be lehetett fogadni a tisztas középosztály társasági köreibe.

Percy tárgyalása az egyik kisebb tárgyalóteremben lett kijelölve. Ahogy az örök bevezették Percyt, a fiatalember azonnal meglátta édesanyját, ügyvédjét, Robert Schwechtert, Doherty detektívet és két ügyvédet a kerületi ügyészség irodájából. A sorok között kissé hátrább ült Linda, és vele egy másik ismeretlen, rövid hajú barna nő és csendesen várahoztak.

Pontosan tíz órakor, nagytiszteletű Martinez bíró úr bejött egy oldalajtón. Mindenki felállt és megvárta, amíg a bíró leül. A bíró egy percig elmélyülten tanulmányozta Percy dossziéját, majd felnézett és joviálisan, szinte atyai hangon a hivatalos eljárásán kívül kérdést intézett Percyhez.

— Hogyan lesz valakiből író?

Percy meglepte a szokatlan nyitás és spontán, reflexszerűen válaszolt. — Születni kell rá. Az írás benne van a vérben.

— Az egyik barátom felesége is így született, — a bíró arcizmai megenyhültek, egy önkéntelen örömmel ébredő mozzanataként, amiből soha nem lesz teljes mosoly és folytatta. — A hölgy temérdek verset írt, amiket soha senki megérteni nem tudott. De amikor egy levelet kellett fogalmazni a férje segítségére szorult. — Itt a bíró nagyot sóhajtott. — De ezt nem írhatom a maga rovására. Inkább kezdjük neki a dolgunknak, — dörmögte, fakalapácsával nagyot csapott íróasztalára és bejelentette.

— A KT52-S2012 eset előzetes tárgyalási eljárást ezennel megnyitom.

Az idős stenographer gyorsíró nő kiegyenesítette a hátát, megigazította vállait és sebesen mozgatni kezdte ujjait, ahogy az egyik kerületi ügyészséget képviselő ügyvéd olvasni kezdte a Percy ellen felhozott vádakát.

— Előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság és gyilkosság elkövetésére kitervelt konspiráció.

Robert Schwechter felállt és egyenesen a bíró felé irányítva szavait, tisztességtudó hangon kérdést tett fel. — Nagytiszteletű bíró úr, közelebb léphetek a bírói emelvényhez?

Martinez intett mind a két ügyvédnek, hogy jöjjenek közelebb és rideg szemekkel rájuk meredt. — Miről van szó?

Schwechter leheletnyivel közelebb hajolt a bíróhoz és szónoki eleganciával, minden szótagot, mely száját elhagyta, érthetően kiejtve bejelentette. — Az evidenciák, amire a tisztelt ügyészség alapítja a vádakat, alapos vizsgálat alá lettek téve és alaptalannak bizonyultak. A védelem tisztelettel folyamodik a tekintélyes bírósághoz, hogy szüneteltesse kliensem ellen indított eljárást.

Martinez összehúzta a szemöldökét és ránézett Schwechterre. — Magyarázza meg indokát, — követelte kemény hangon és arckifejése részrehajlás nélküli ridegséget sugárzott.

— Valaki a vádlott személyére csempészte a gyilkosság eszközét. Erre vonatkozó bizonyíték megtaláltatott, be lett mutatva a kerületi ügyészségnek és a rendőrségi vizsgálat minden kétséget kizárólag bebizonyította, hogy a kötelet, amivel Pamela Leicester meg lett fojtva, valaki más vásárolta és semmi körülmények között sem a vádlott.

A vádat képviselő ügyvéd közbevágott. — Ez nem jelenti azt, hogy a vádlott nem használhatta ugyanazt a kötelet. Mindössze annyit bizonyít, hogy esetleg nem követte el a büntettet egyedül és éppen ezért helyeztük a konspiráció vádját a többi vádak közé.

Schwechter nem zavartatta magát és nyugodtan folytatta. — Birtokunkban lévő hangszalagon Dwight Leicester beismeri, hogy valakit felfogadott ex-felesége meggyilkolására, és ez a valaki nem Percy Grimsby. Továbbá beismeri, hogy az igazi tettes feladata volt, hogy állítsa be a gyilkosságot, mintha Grimsby követte volna el. A védelem a törvény előírásai szerint a fent nevezet hangszalagot már korábban az ügyészségi iroda rendelkezésére bocsátotta.

A bíró a vád képviselői felé fordult. — Továbbra is fent tartják a vádat?

A vád ügyvéde méltatlankodó hangon tiltakozott. — A vád kötelessége, hogy feltételezze a bűnösséget. A vádlott a házban tartózkodott a büntett elkövetésének ideje alatt. Nem tudta megmagyarázni, hogy mi dolga volt ott és hogyan került oda. A vádlottnak a jogos törvénykezés elé kell állnia, meglesz az esélye, hogy védje magát és bebizonyítsa ártatlanságát a bíróság előtt. Az előterjesztett evidencia alapján az esküdtek kara kell, hogy eldöntse bűnösségét vagy ártatlanságát.

Schwechter közbevágott, hangja száraz volt és közönyös. — Semmi szükség, hogy egy teljesen ártatlan embert meghurcoljanak a törvény előtt. A vádlott emlékezik, és legálisan kötelező letétben már mindent részletesen megokolt.

— Nézzem meg azt a letételezést, — nézett a bíró Schwechterre. Tekintete, ha lehet még élesebbé vált és szigorúbbá és arcán nyilvánvaló volt a méreg és az

elégedetlenség. Elvette a törvényszolga kezéből a letét másolatát, elolvasta, majd az ügyészségi iroda ügyvédjéhez fordult. — Maga olvasta ezt?

— Igen, nagytiszteletű bíró úr, olvastam.

— Akkor mit keres itt ezzel az esettel az én törvényszékemen?

A fiatal, de nagyon ambiciózusnak látszó kerületi ügyész idegesen feszengett. Ha kiengedi a markából ezt az esetet, fontolgatta, nem fog valami jól kinézni levezetett ügyeinek listáján. Még egyszer meg kellett próbálnia.

—

Percy érdeklődve figyelte a kibontakozó vitát és próbálta kihallgatni, hogy miről tárgyalnak az ügyvédek és a bíró. Hallása a tökéletesnél is jobb volt, de mégis legalább a szavak kétharmadát nem értette. Csak annyi látszott biztosnak, hogy a vádnak nehézségei támadtak, hogy fenn tartsák ellene a vádakat. Tudta, hogy ártatlan, és minél hamarabb ki akart kerülni a börtönből, hogy visszaszerezze régi életét és önéletrajzából kiradírozza a letartóztatást. Fékeznie kellett magát, hogy ne ugorjon fel és ne kezdjen el hangosan kiabálni, hogy ártatlan vagyok, ti gazemberek. Nem én tettem. Idegesen forgolódott ülésében. Linda segítő tekintetét kereste és nagyon boldog volt, amikor a fiatal nő viszonzta pillantását. Reményei újra éledtek, újra volt oka élni ahelyett, hogy valahol a falak közé bezárva, valami rémségesen szörnyű helyen szenvedjen és sorvadjon.

Linda lényegesen messzebb ült a bírói pódiumtól, mint Percy és még csak fogalma sem lehetett, hogy mi megy végbe. De ahogy tükön ülve fészkelődött a helyén világosan láthatta, hogy Schwechter és a vád ügyvédei keményen vitatkoznak. Barbara közvetlen mellette ült. Az idősebb nő jelenléte bosszantotta, nem tudta, hogy pontosan hova tegye az asszony közeledését. Linda szerint Barbarának beteges szándékai voltak. Előre soha nem lehetett kitalálni, mi lesz a következő lépése. Lehet, ha nyíltan visszautasítaná vagy leteremtené, barátból ellenséggé változna, és rossz irányba tudná befolyásolni detektív Doherty gondolkodását. Egyelőre Linda meg kellett adja Barbarának a kételkedés előnyét és fel kellett tételeznie róla, hogy nem ment az agyára a nő és nő közötti szerelem és kordában tudja tartani érzelmeit.

—

A kerületi segédügyész farkasszemet nézett a bíróval és felemelte a hangját. — Teljesen bizonyosak vagyunk benne, hogy egy teljes mértékű bűnügyi tárgyalás keretén belül, a vádlott a vád minden felhozott pontjában a kétség leghalványabb árnyalata nélkül bűnösnek fog találtatni.

A bíró elsápadt, arcára kiült a harag és összehúzta a szemöldökét. — Van magának valami más bizonyítéka is, — kérdezte emelt hangon, — mint amit idáig bemutatott a bíróságnak, hogy kétségen felül bizonyítani tudja a vádlott bűnösségét?

— Nincs. Az idáig benyújtottakat elegendőnek tartjuk.

A bíró elvesztette a türelmét. Elege volt abból, ahogy ez a fiatalember értelmezte a törvényt és ráordított. — Figyeljen ide, fiatal barátom. Többet ne merjen az én bírói termembe olyan esetet hozni, amihez nincs kellőképpen megalapozott bizonyítéka. Ne engedje többet, hogy magát a törvény előtt érzelmei és félreértelmezett ambíciói irányítsák. Maradjon a tényeknél és ne engedje magát vágyaitól vezérelni. Hordja el magát és ez még egyszer elő ne forduljon.

Szavai végeztével a bíró akkorát ütött fakalapácsával az asztalra, hogy a kemény tölgyfakorong, ami az ütés kifogására állt ott kettérepedt és mély, szentori hangon bejelentette. — Eljárás beszüntetve.

Utána a megdöbben és örömeben mozdulni nem tudó Percy felé fordult.

— Mr. Grimsby, maga szabad ember és elmehet. Fogadja a bíróság őszinte sajnálatát, hogy az állam igazságtalanul bezárta. Adataiból ki lesz törölve ez az esemény és semmi bűnügyi minősítést nem kap ebből az ügyből kifolyólag. Ennyivel tartozunk magának. Sok szerencsét írni ambícióihoz. Remélem, hogy többet nem kell bírói székem elé állnia.

A bíró felállt és méltóságteljes léptekkel kiment a tárgyalóteremből, hogy megigya reggeli kávéját és elfogyassza kiflijét.

Mindenki más is felállt a teremben, otthagyták üléseiket és keveredni kezdtek egymással. A két ügyvéd a kerületi ügyészségről csalódott arccal összeszedték irataikat és az egyik oldalajtón keresztül eltűntek. Senki nem sajnálta őket. Az igazságszolgáltatás szükséges, de alkalmanként szívből gyűlölt szolgálói voltak. Megtették, amit tenniük kellett. Szerencsére ebben az esetben hibásnak bizonyult a feltevésük és sikertelen volt erőfeszítésük.

Rosemary megölelte Percyt és kissé zavart, de azért anyai mosollyal mondta neki. — Fiam, tudtam, hogy ártatlan vagy. Olyan boldog vagyok, hogy ez bebizonyosodott.

Percy is megölelte édesanyját. Lehajolt, hogy elérje arcát és egy könnyű csókot nyomott a homlokára. — Igen, anyám. Ti mind hittetek ártatlanságomban. Csak nem akartátok elveszíteni a házat, és ki hibáztathat benneteket ezért? A börtönben eltöltött három hónap jót tett nekem. Férfit csinált belőlem, közben ugyan majdnem megöltek, de szerencsére túléltem a dolgot és most már az egész szennyes ügyet híd alatt elfolyt víznek vehetjük.

Szinte észrevehetetlenül Percy elnyomta magától Rosemaryt és Lindát kezdte keresni a szemeivel. Alig félméternyire állva tőlük, a fiatal nőről sugárzott a leplezetlen öröm. Édes mosolya gyógyító elixír volt Percy beteg lelkének.

Linda Percy nyakába ugrott és átölelte. Nőiesen vékony és hosszú karjai nyaka köré fonódtak és arcának selymes melegét Percy börtön kérgesítette bőréhez szorította.

Percy beszívta Linda mámorító illatát és érezte a nő finom bőre alatt lüktető vér rohanását. Érezte, hogy Linda vággyal teli izgatott szíve örült erővel ver mellkasában, és ahogy erei kitágulnak és látta, ahogy törekeny izmai reszketnek nyakának mind a két oldalán. Arcát beléfúrta Linda bronzszínű puha hajába és kereste mézédés szájának forró nedvességét. Linda rózsaszín ajkai megnyíltak és gyönyörrel fogadta Percy csókját. Összefonódtak és átölelve tartották egymást mindenki előtt, egy szégyent nem ismerő és a tájékozatlanok hamis erkölcsi megállapodásairól elfelejtkező szerelmi egyesülésben. Linda segített és mellette állt, amikor Percynek legjobban volt szüksége rá. Megmentette a börtöntől és megmentette a lelkét. Szenvedésre készítette, hogy megtagadta vágyainak kielégítését, de soha nem hagyta egyedül magára.

—

Félbeszakítva a kissé kompromittáló romantikus jelenetet, Rosemary kivezette fiát az épületből, betessékelte kocsijába és elhajtott vele. Barbara és Sean Doherty türelmesen vártak, hogy vigyék haza Lindát, de Robert Schwechter egyszer beszélni akart a kipirult arcú fiatal nővel.

— Gratulálok, nyert, — kezdte és kételkedő szemekkel mereven nézte Lindát, — de biztos benne, hogy nem akar egy jó válóperes ügyvédet? Ismernék valakit.

— Nem, köszönöm, nem akarok.

— A maga dolga, de ha megengedi, mint ügyvéd, adnék magának egy jó tanácsot.

— Mondhatja, ha nem kér érte pénzt.

— Legyen gondja rá, hogy semmi váratlan nem történjen a maga férjével.

Felettebb rosszul nézne ki. Az ügyészek másodszor nem lesznek magához ilyen elnézőek.

— Ez figyelmeztetés vagy ijesztgetés?

— Mind a kettő.

— Értem, — Linda felelte magabiztosan. — Ettől ne féljen. Nagyon is gondját viselem a férjemnek.

—

Linda otthagya Schwechtert és csatlakozott a Doherty házaspárhoz. Útjukban megálltak a Walgreen gyógyszertárnál, ahol Linda kiváltotta Spencer egy hónapi AZT és acyclovir gyógyszeradagját. Utána Linda házához mentek, hogy a házaspár üdvözlje és felvidámítsa Spencert.

Bár még közel sem állt a gyógyuláshoz, Spencer kivételesen ma jól érezte magát. Fehér frottír-fürdőköpenyt vett magára, a dereka körül megkötötte az övet és lejött a nappaliba, hogy fogadja a látogatókat. Mint egy igazi Írországból származó férfi, Sean Doherty kedvelte az alkoholt és rögvest barátságot kötött Spencerrel, ahogy az

elővette Chivas Regal valódi skót whisky palackját és töltött kettőjüknek. Kisebb likőröspoharából a hölgyek Bailey's Irish Cream kávélikört ittak és a két házaspár hamarosan vidáman kezdte érezni magát.

Spencer elnyúlt karosszékeben, megforgatta az italt poharában és a könnyed hangon kérdezte. — Minek köszönhetem az a kivételes alkalmat?

Sean addigra már egy féldecinyit leöntött a torkán a világ legjobb whiskyjéből. Rendkívülien barátságos és közlékeny hangulatba került és azonnal kifecsegte a nagy hírt.

— A bíró szüneteltette az összes vádat Percy Grimsby ellen.

Linda szeme mérgesen villant a szószátyár detektív felé és rosszalló tekintetével próbálta megakadályozni a kaptos férfi érzéketlen ostobaságát, de figyelmeztetése egy másodperccel elkésett.

— Kijött, szabadlábban van? — Spencer felnézett.

Doherty második pohárral is töltött magának a whiskyből és úgy vigyorgott, mintha a legfantasztikusabb híreket mondaná el egy aggódó rokonnak. — Igen, odahaza van az anyjánál.

— Nem vicc? Hogyan történt?

— Valaki nagyon lelkesen dolgozott az ügyében, és elegendő evidenciát szedett össze, hogy lerombolja az állam állításait.

— Ki lehetett ez jóságos illető?

— Linda, — Sean elismerő büszkeséggel nézett rá Lindára és befejezte mondatát. — A maga felesége, aki a lehető legjobb munkát csinálja, ha az igazság kiderítéséről van szó.

Spencer arcán rángatózni kezdtek az idegek és görcsberándult arcizmai baljóslatú árnyékot festettek arcára. Olyan erővel ragadta meg a szék karfáját, mintha minden erejére szüksége lenne, hogy fel ne ugorjon, és ne kezdje el ütlegelni feleségét. Fogait összeszorította, hogy magába fojtsa dühét, de bárhogy akadozott is beszédje, szavaiból halálos méreg fröcsögött.

— Mi közöd lenne neked ehhez az egészhez? — nézett feleségére.

Linda jól ismerte Spencer dührohamaival járó veszélyeket és lehetőségeihez a legjobban próbálta eloszlatni féltékeny gyanúját. — Mint egy jó szomszéd, — válaszolta óvatosan, — az irgalmas samaritánus szerepét töltöttem be.

— Ne csináld az én kontómra. Nekem jobban van szükségem rád. Itt, mellettem. Mi legyen velem? Én vagyok a beteg, és jobban tennéd, ha elsősorban velem törődnél.

A Doherty házaspár észrevette a gyülekező viharfellegeket, amit legfőképpen Sean ittas szószátyársága támasztott fel és Lindát teljesen magára hagyva, hogy egyedül álljon szembe a felmérgeződött és demencia lerombolta agyú Spencerral, gyáva módon távoztak.

A pillanatban, ahogy kitették a lábukat az ajtón Spencer Lindára nézett.

— Viszonyba voltál azzal a Grimsby kölökkel? — ordította rá villámló szemekkel.

— Nem, hogyan lehettem volna? Ma jött ki a börtönből. Mit gondolsz rólam, hogy mi vagyok én?

— Tudom, hogy mi vagy, egy utolsó lotyó, vesd le a ruháidat.

— Mit? — Spencer váratlan követelése megrettentette Lindát Rémülten hátraugrott és felkiáltott. — Nem.

Spencer üvöltöni kezdett. Minden megmaradt ereje mérgébe koncentráldott és többet nem látszott betegnek. Tomboló örült lett belőle, gyorsan lehajtott még egy vizespohár whiskyt és tele torokból ordított.

— Le a ruhákkal, te kurva. Leveszed vagy én tépem le rólad egyenként.

Fiatal és gyenge Lindának nem volt elegendő fizikuma vagy sportverekedési jártassága, hogy felvegye a harcot. Első reakciója engedelmességet diktált és remélte, hogy az alázatosság megfékezi a vadállatot. Kigombolta piros ingruháját, kihúzta belőle a karjait és gondosan összehajtva letette maga mellé a díványra.

Mint egy éhes oroszlán, aki bámulja az előtte álló megrettent gazellát Spencer mereven nézte a feleségét. Szexuális vérszomja megbénította a gyenge áldozatot. Ijedt mozdulatlanságában védtelennek és megszerzhetőnek nézett ki, és valami őrzítő szépség volt iszonyú rettenetében. Magas sarkú Lanza divatszandáljában, rózsaszín csipkés melltartójában és keskeny pántos bikinijében egyidejűleg nézett ki kívánatosnak és könnyű prédának.

Spencer nem vette észre a fiatalasszony törékeny szépségét. Láncaát letépett örülteként fékezhetetlen dühvel menydörgött feléje. — Mindent, vess le magadtól mindent. Meztelenen akarlak.

Linda levette alsóneműit is és ott állt reszketve és vacogva a nappali közepén feldühödött és beszámíthatatlan férje előtt.

Spencer leoldotta köpenyének vastag kötőjét, megmarkolta a közepét és vadul ütlegelni kezdte Lindát. — A térdedre, te lotyó, — üvöltötte. — Majd megtanítalak, hogy kivel állj össze és kit segíts, amikor beteg férjednek ápolása lenne az egyetlen kötelességed.

Spencer ütött és ismételtén ütött, ezúttal teljes erőből és kíméletlenül. Linda lerogyott a térdeire és kezeivel próbálta védeni fejét és nyakát.

De hiába, a megvadult vadállat könyörtelenül lesújtott Linda selymes bőrére; megkorbácsolta rózsaszínű fenekét, kerek, nőiesen finom vállait, ismételtén, sokszor, és minden alkalommal egyre fokozottabb intenzitással lecsapva.

Linda fájdalmasan nyögött kínjában és sírt szégyenében és tehetetlen mérgében, hogy Spencer ismét üti. Mi lenne, ha felugrana, kiszaladna a konyhába és felkapna egy kést és egyszer és mindenkorra elintézné Spencert, de eszébe jutott Schwechter figyelmeztetése. Nem tehetette. Még a gondolat is szörnyűsége volt, hogy hátralévő életét börtönbe töltsse. Anyjának képe villant meg előtte, ahogy az asszony egy szerencsétlen emberi nyomorúsággá degradálódott a rácsok mögött. Linda más életet akart. Ha mártír kell, hogy legyen, akkor mártír lesz, de nem tudta magát lealacsonyítani Spencer állatiasnál is aljasabb színvonalára. Sajnálatot érzett iránta, hogy beteg és

gyógyíthatatlan kór gyötri, de mint férj teljesen nullának bizonyult és most még jobban lealacsonyítja magát, hogy egyetlen megmaradt értékét ütlegeti, a feleségét. Milyen figyelmesen gondozta, bárki más már régen pánikszerűen menekült volna el tőle és nem emlékezett volna házastársi fogadalmára, hogy jóban, rosszban és betegségben is kitartson mellette. Apró halomba kuporodott, és csodáért könyörgött, hogy ne haljon meg mielőtt Spencer dühe lecsillapodik.

Spencer hamarosan kimerült. Levegőért kapkodva megállt. Homlokán gyöngyözött az izzadság és a víz patakokban folyt le a hátán. Reszketni kezdett és köhögött. Rettenetes görcsök között rángatózva szinte kiköpte a tüdejét. Nem tudott tovább lélegezni és lehanyatlott a díványra. A levegő hörögve gurgulázott le a torkán és marcangoló fájdalmak tépték a tüdejét. Majd véres nyálat köpött és elvesztette az eszméletét.

Linda felállt, összeszedte ruháit és felszaladt az emeletre. A szobájában magára zárta az ajtót, ledobta magát az ágyára és keservesen zokogni kezdett.

— Drága Istenem, csak segíteni akartam. Azt hittem a helyes dolgot cselekszem. Istenem, adj erőt, hogy elviseljem ezt a szörnyűséget. Nem akarom úgy végezni, mint anyám. Mutasd meg az utat, teremtőm. Mutasd meg nekem a helyes utat.

Linda egy teljes óra hosszat sírt. Nem érdekelte, hogy Spencer mit csinál. Él-e vagy haldoklik. Most már halálosan gyűlölte, egy életre és megváltozhatatlanul. Elege volt belőle. Nagy sokára fel tudott állni és megnézte magát a fürdőszobai tükörben. Ujjait végigfutatta az ütlegetés kivérzett, hosszú csíkjain, melyek teljesen beborították vállait, a hátát és a fenekét. Sérülései mostanra már fel is dagadtak és iszonyúan fájtak, ha hozzájuk ért.

Jóval később befeküdt a kádba és kiáztatta a sebeit. Utána zsíros krémet kent rá, mindenütt ahol elérte. A hálóban puha, többször mosott lepedőbe burkolódzott és próbálta elviselni az égető fájdalmat, de képtelen volt foga vacogását megállítani és rázta a hideg. Hosszú, kínokkal teli szenvedés után bőre beitta a krémes elixírt és lázasan lüktető sebei enyhülni érződtek. Megalázva és legyőzve, hosszú idő eltelte után végre megnyugodott és mozdulatlan, kimerült álomba esett.

Percy, ahogy hazaért Rosemaryvel, azonnal az emeletre ment, hogy megnézze szobáját, de nem találta ott a dolgait. Apja otthoni dolgozószobát csinált fia szobájából. Odavitte saját íróasztalát, könyvespolcát tele mérnöki könyveivel, komputerjét, egy terjedelmes rajzasztalt és egy bőrrel bevont irodaszéket.

Meglepetten, és a lehető legrosszabbat gondolva Percy visszament a földszintre és kérdőre vonta anyját. — Mama, mi lett a dolgaimmal?

— Apád levitte őket a pincébe. Az egész pince a tiéd lehet. Apádnak irodára volt szüksége, ahol idehaza dolgozhat. Rengeteg maszek munkája jött be és csinálnia kell. Szükségünk van a pénzre.

Percy lesietett a pincébe. Ott volt az ágya, íróasztala és vele együtt számítógépe, könyvei és kéziratai egy halomban, az egyik sarokba egymásra dobálva. Odalent, ebben az ablaktalan földalatti börtönben, átható penészszag borított be mindent és a levegő hideg nedvessége elfojtotta lélegzetét.

Felkiabált anyjának az emeletre. — Mama, itt lent hideg van, nincs semmi fűtés.

— Keresd elő az elektromos fűtőtestet a garázsból, — kiabálta az anyja vissza.

— De ne használd túl sokat. A villanyszámlánk amúgy is éppen elég magas.

Percynek nem volt mit tárgyalnia többet a családjával. Pinceotthonába lecipelte az elektromos radiátort, vett egy vastag szőnyeget és színes plakátokkal ragasztotta tele a sötét betonfalakat. Szabadulását követő héten visszakocsizott Bridgeportra és összeszedte dolgait a börtön raktárából. Két terjedelmes papundekli dobozzal tért vissza és laptop komputerjével. Lent bekapcsolta a gépet a hálózatba és nekiállt dolgozni. Egyetlen dolog maradt meg neki, a novellája és éjt nappallá téve dolgozni kezdett rajta.

Az ősz jövele lassan a küszöbön állt. Percy fokozatosan visszaszerezte régi klienseit, összegereblyézte lehullott leveleiket, levágta a pázsitjukat és a nyárutó kellemes hőmérsékletű napjait kihasználva ismét teniszleckéket adott. Börtönbeli élményeiről nem szeretett beszélni és barátai legtöbbször elegendő udvariassággal viseltetett, hogy ne faggassák.

A pincében lévő mosdót használta borotválkozáshoz és reggeli tisztálkodáshoz és beiratkozott a YMCA klubba, hogy ott zuhanyozzon.

Élete újra szerveződött, és kevés jóindulattal tűrhetőnek is lehetett mondani.

Huszonötödik Fejezet

Hetek múltak el. Linda sebei lassan begyógyultak és a vörös csíkok visszahúzódtak a hátáról és fenekéről. Spencer dühét örökké rettegte és óvatosan járt kelt körülötte, bármelyik pillanatban idegesen készen állva, hogy meneküljön. Spencer szélsőséges hangulatingadozásai, a teljes nyugalomtól egy pillanat alatt könnyes sírásba vagy dühkitörésekbe repülő idegbecsípődései állandó rettegésben tartották. Spencer képtelen volt emlékezni a közelmúlt eseményeire, és hogy mi zajlik körülötte. Újra és újra kérdezte ugyanazt a kérdést Lindától és nem emlékezett, hogy már tucatszor megérdeklődte ugyanazt. Linda segítsége nélkül gyógyszereit sem tudta volna bevenni az előírt idő és mennyiség szerint. Ingerlékeny lett és minden iránt bizalmatlan és bármi valós ok nélkül örökké dühbe gurult. Naponta akadékoskodott és indokolatlan méreggel tárgyakat vágott Lindához, lámpákat tört össze, porcelánokat, amit el tudott érni és kiabált Lindára, hogy többé nem találja dolgait, ahogy az asszony csendesen takarította fel a szétrombolt tárgyak cserepeit.

Eleinte Linda próbált érvelni Spencerrel és óvatosan emlékeztette az ütlegetésre. — Spencer, — kezdte, — megint megütöttél. Nem érdemlem az ilyen bánásmódot. Jó voltam hozzád és képességeimhez képest a legjobbban ápoltalak.

Spencer arca őszinte meglepetést mutatott. — Soha egyetlen ujjal sem nyúltam hozzád, — felelte. — Imádlak és bálványozlak. Te vagy az én legszebb virágom, az én kedvenc bülbül madaram. Még álmomban sem bánthatlak. Miket nem gondolsz?

Linda nem akart veszekedést és kedves, nyugtató hangon válaszolt. — Nincs semmi baj. A múlt az a múlt. Csak ne csináld többé. Nagyon kérek.

— Mit ne csináljak többé?

Lindában egy angyal türelme lakozott és kedves hangon megismételte a kérést.

— Spencer, te még mindig sokkal erősebb vagy, mint én. Csak ne üss. Tudom, hogy beteg vagy és halálosan gyűlölöd az egész világot, de ne rajtam töltsd ki a mérget. Én vagyok az egyetlen, aki igazából törődik veled.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz. Egy kicsit nem érzem magam jól. De nincs semmi komoly bajom.

— Spencer, teljesen kifejlődött stádiumos AIDS betegséged van.

— Nem igaz. Nincs semmi bajom és hagyj nekem békét buta rémlátomásaiddal.

Linda képtelen volt Spencer belső énjét elérni. A vírus már annyira lerombolta agysejtjeit, hogy javulásra nem maradt remény és csak idő kérdése lett, hogy a betegsége egyre súlyosabb legyen, és Spencer teljesen elveszítse értelmét. Lindának óvatosságnak kellett lennie körülötte, ki kellett várnia nyugodt perceit, hogy hozhassa neki az ételt és beadja gyógyszereit. Spencer közelében mindig futásra készen kellett, hogy álljon és kellett, hogy legyen egy gyors kiút, amin keresztül biztonságos távolságba helyezhette magát, ha Spencert elfogta a kiszámíthatatlan őrjöngés.

Dr. Lindberg egy héten egyszer meglátogatta Spencert. Minden alkalommal megvizsgálta és próbálta rávenni, hogy feküdjön be egy kórházba, vagy az egyik helybeli HIV elfekvő intézetbe.

Spencer hallani sem akart ilyesmiről. — Nem akarom azokat a homokosokat magam körül, — vitatkozott. — Pusztá látványuk betegre csinál. Idehaza fogom leküzdeni a fertőzést. Egész életemet ebben a házban töltöttem és semmi okom, hogy innen kiköltözzek.

Doktor Lindberg kiírta a következő gyógyszeradagot, és hozzá idegcsillapítót, hogy Spencer nyugodtabban viselkedjen. Zolpedim tablettákat javasolt, ami nyolc-tíz óra hosszát egyfolytában elaltatta. A többlet alvás kissé visszaadta Spencer erejét és demencia betegsége is elviselhetőbbé lett. A hetekig tartó nehéz napok után a nyugalom és a csend visszatért a Shrewsbury rezidenciába és Linda ismét tudott magára gondolni. Néha ki kellett, hogy jöjjön a házból és esténként, miután megetetette és tisztába tette Spencert, és beadta neki altató tablettáját, kisurrant a házból és lement a YMCA klubba, ahol némi frissítő úszást, esetleges társaságot és utána kellemes zuhanyozást élvezhetett.

A Darien YMCA, éppen úgy, mint a városka ahol állt, kicsiny volt, tiszta és exkluzív. A hivatalból ugyan mindenkinek megadták a lehetőséget, hogy tagok legyenek, børszínre, vallásra és anyagi helyzetre való tekintet nélkül, de a túlszűfoeltság ürügye és korlátozott befogadóképességű helyiségeik révén, alapjában véve a felvétel lehetőségét szigorúan korlátozták. Szinte kizárólag Darieni lakosokat fogadtak be, ami alatt gazdag felső középosztálybeli fehérbőrűket értettek. Természetesen más børszínűek is jöttek, de ritkán és akkor is csak, mint egy alkalmi látogató, akit udvarias, de mégis kíváncsiskodó figyelemmel követtek és elfogulatlanul, de nyilvánvalóan megjárta egyenlő jogok alapján kezeltek.

Linda általában este kilenc előtt érkezett. Gyorsan átöltözött, most már egybeszabott fürdőruhájába és egyenesen a nagymedencéhez sietett. Gyorsúszói stílusban úszott és egyik hosszt a másik után, mintha valami középiskolás úzócsapat versenyzője lenne.

Miután ötven hosszat is leúszott, kikapaszkodott a medencéből és átment a jókora nagyságú meleg medencébe, a szomszédos terembe.

Ott meglátta Percyt. A fiatalember háttal állt neki és elmerülten bámulta az üres levegőt, nyilvánvalóan mélyen elgondolkozva valami számára fontos és érdekes problémáról. Linda zajtalanul becsúszott a vízbe, Percy háta mögé lopakodott és két kézzel befogta a szemét.

Percy meglepte a finom női kéz érintése és érzékelte a másik test közelségét. Nem mozdult, nem vette el a kezét, csak puha, szerelemmel teli hangon szólt a tüneményhez, aki édesen izgató fogságába kerítette.

— Linda, — suttogta.

— Honnan tudod, hogy én vagyok?

— Bárhol és bármikor megismerem kezed érintését, még akkor is, ha be van kötve a szemem és a föld legsötétebb barlangjának mélyében vagyok gúzsba kötve. Érzem a melegedet, mielőtt megérintesz, látlak, mielőtt kinyitom a szememet. Mindig látlak, és öröké rád gondolok.

Súlytalanul hintáztatva magát a vízbe Linda Percy elébe került. Vállai a felszín alatt maradtak és az úszástól kissé lélegzetéből kifúlva és arca a víz melegétől meggyipirosra pirulva, szemeinek csillogása könnyen elárulta, hogy mennyire örvend, hogy itt találja Percyt.

— Percy, drága kis Percy, — kacagott csiklandósan, — lásd, hogy most is mit csináltál velem. Elpirultam. Ég az arcom. Szégyellj magad, amit tettél.

— Linda, a te lángod az én megszentelt tisztítóüzem. Megtisztítja a lelkemet és rávesz, hogy a világegyetem legtávolabbi sarkait és felkutassam éretted. Te meg én, mi ketten örökre egyek vagyunk és vállvetve csak ketten állunk szemben a világgal. Összes álmod elveszett a te álmaidban. Lent feküdtem a szennyecsatorna mélyében, sárral bekenve és te lenyúltál értem. Felvettél és mi ketten össze fogunk törni minden kőtáblát és láncot és le fogunk győzni minden akadályt, ami elválaszt minket egymástól. Eltikkadt ajkaim soha nem fognak egy másik ajkat találni, és nem fogom szerelmi szomjamat egy másik asszonnal eloltani.

Linda imádta Percy költői felbuzdulásait. Szavai elgyengítették és szenvedélyes vágyakat ébresztettek benne, amelyek minden biztonnyal úgy érzett, hogy az örökkévalóságig fognak tartani. *Nincs, mit tagadjam, gondolta, én is úgy érzek Percy iránt, ahogy ő érez velem szemben. De ami kapcsolatunk tiltva van és bárki, akit ismerünk, ellenezné és rosszallóan szemlélné minket, ha érzéseinket elmondanánk neki.*

Egy percig gondolkodott, majd megfelelt plátói csodálójának.

— Percy, te tudod, hogy én ki vagyok. Miért kell neked engem mindig olyan magas talapzatra állítanod, hogy beleszédülök?

— Én jól tudom, hogy ki vagy, de mit bánom. — felelte Percy és kedvenc költőjének soraiból kezdett idézni. — Csak azt akarom, hogy kövess a síromig, akarom, hogy elem állj a legforróbb nyárban, vagy a velem vacogj leghidegebb télben és mond meg nekem, hogy én vagyok, akire vártál egész életedben. Én vagyok az, akit örökre

szeretni fogsz, mivel szeretlek téged és időtlen időkig szeretni foglak, mert ebben az egész romlott és buja paráznaságtól beszennyezett világban csak mi ketten voltunk az egyetlen ártatlanok és mi maradtunk meg egyedül tisztának.

Linda megértette, magába szívta Percy szavait. Pontosán ezt akarta hallani. A fiatalember pálmafák borította napos sziget volt Linda életének viharos tengerén. Percy volt a világítótorony, amerre Linda a sötét éjszakában igyekezett. Csak egyelőre még nem tudta elérni. — Percy, szeretlek, — suttogta feléje. — És ha te is szeretsz, várni fogsz reám. Egyszer meg fogok érkezni és utána egész életünket együtt töltjük. Ketten együtt és vállvetve az egész világ ellen.

Nem kellett, hogy megérintsék egymást és csókot váltsanak. Érzéseik és egymás iránt érzett odaadásuk minden fizikai tapintás és szenzuális gyönyörnél több volt. Most már egy életre elígérkeztek egymásnak. Az egész világegyetemben nem létezett olyan erő, ami széjjelszakíthatta volna szerelmüket. Nem volt olyan akadály, amit le ne tudtak volna győzni és magaslat, amit át ne tudtak volna hágni, hogy elérjék boldogságuk fennsíkját és földi mennyországukat.

Percek teltek el és senki más nem maradt a medencében. A falióra néhány perccel záróra előtti időt mutatott.

Linda még szeretett volna beszélni. — Percy, — javasolta, várj meg a parkolóban. Beszélnem kell veled, komolyan, minden költészeti kiszínezés nélkül.

— Ahogy akarod, — felelte Percy sietve. — Megvárlak a női öltöző bejárata előtt és elkísérlek a kocsidig. De még sokkal jobb lenne, ha elmennénk valahova és haragnánk valami késő esti csemegét. Mi lenne, ha elmennénk például a Black Goose étterembe?

Linda szégyenlősen elmosolyodott. — Oda nem. Tudok egy sokkal jobb helyet. Menjünk el a Silvermine tavernába. Az éjszakák már eléggé hűvösek és bizonyára ég a tűz a kandallóba. Ülhetnénk a ropogó tűz közelében és beszélgethetnénk.

— Remek ötlet, — Percy kiáltott lelkesen. — Hogyan nem jutott nekem eszembe? Majd én vezetek. Hagyd a BMW kocsidat a garázsban. Így kevésbé lesz feltűnő.

— Rendben, de csak akkor, ha nem az apád furgonjával megyünk.

— Ugyan már. Van saját kocsim is. Majd megyünk az én Toyota kocsimmal.

— Kérdés, hogy eléggé tiszta-e.

— Tiszta, mint a puceráj. Neked kellene tudnod a legjobban, hogy mennyire rendszerető természetem van.

—

Fél órával később, szorosan egymás mellett ülve hajtottak előre, egyenesen bele a fekete éjszakába, New Canaan előváros ijesztően sötét rengetegébe. Percy vezetett a keskeny erdei úton, a szakadék mélyén zúgó Silvermine folyó mentében és hamarosan elérték az öreg, rusztikus kinézetű, régi New Englandi időkből megmaradt fogadót. Az

ebédlőhelyiség, bőségesen megrakva koloniál korabeli díszítésekkel és hangulatosan megvilágítva sápadt fényekkel szinte üresen állt. Leültek egy magánszeparéba és hallgatták az üvegfallal elválasztott terasz túloldalán siető folyó zubogását, ahogy az lassan forgatta az ősrégi, ezüstörlő malomkereket.

Egy vidéki hajadonnak öltözött fiatal pincérnő eléjük tette az étlapot és gyorsan eltűnt.

A fogadó, több mint kétszáz éves, de nemrégiben felújított, kijavított és modern kényelmekkel ellátott épület ugyanazon a helyen állt, ahol egykoron a kincskeresők ezüstöt mostak a folyóból és a New York és Boston között utazó gazdag kereskedők megszálltak. Ahogy a régi idők magasztos nagysága körbe vette a fiatal párt szinte érezni vélték a múlt kísérteteinek és lelkeinek jelenlétét. A nedves penész borította öreg falak és az antik bútorzat tökéletes régi *Új Angliai* háttérrel szolgáltattak a modern idők újjazdagjainak, legyenek azok idősek, avagy fiatalok.

Egy ilyen helyen erősen kétséges lett volna komoly business ügyekről tárgyalni és nem eltelni romantikus érzésekkel.

Elsőnek Percy törte meg a csendet. Arcát Linda felé fordította, néhány másodpercig álmodóan csodálta szépségét; hosszú, bronzveres haját, rózsás ajkait és kívánatosan kerek vállait. Tetőtől talpig és visszavonhatatlanul szerelmes volt a fiatal nőbe.

— Ahogy megegyeztünk, — suttogta neki, — semmi költészet ezúttal. Rémisztő komolyan szerelmes vagyok beléd.

Linda Percy felé fordította ártatlan, szinte gyermeki arcát. Olyan valaki ült előtte, akit eddigi életében soha nem látott és teljesen más volt, mint akit valaha is ismert. Egy naiv idealistának tudta felfogni, aki egész életét fel tudta tenni egyetlen nő szerelméért. Valaki, aki soha nem tudna egy nőre kezét emelni, mert olyannyira csodálja. Valaki, aki soha nem illelné hangos szóval szerelmét. Aki soha rá nem nézne egy másik nőre, aki költeményeket tudna hozzá írni és elszavalni, kizárólag csak neki. Egy illető, aki fiatal volt, és előtte állt a jövő, egy vele együtt eltöltött jövő, együtt és örökkön örökké. Percy volt a férfi, akit nem kellett szerelem nélküli szexszel és buja vágyak felkorbácsolásával magához láncolnia. Akit mégis fizikailag annyira kívánt, hogy éjszakánként egyedül ágyában kínzó fájdalmakban dobálta magát, ha erotikus álmok tették eltökéltségét próbára. Tudta, ilyen szerelem csak egyszer lehetséges egy életben és csak néhány kiválasztottnak adatik meg jutalmul.

— Igen, — felelte Linda. — Itt van a probléma. Én is szeretlek téged és egész életemben szeretni foglak és soha nem fogok szeretni senki mást. Ez a mi végzetünk. Nem tehetünk ellene semmit.

A vidéki hajadon kinézetű pincérnő visszajött, felvette rendelésüket és nagyon illendően és bölcsen ismét eltűnt.

— Linda, — Percy vette át ismét a szót. — Tudom, hogy ez most nagyon romantika ellenesnek hangzik, de bízz bennem. Tehetséges vagyok, ügyes és szorgalmas. A börtönben befejeztem első regényemet. Volt valami, amiről írjak és a

szavak áradtak belőlem. A regény egy remekmű. Már elküldtem egy írókat képviselő irodalmi ügynöknek és a hölgynek felettébb tetszik. Most próbálja kihelyezni különböző kiadóknál. Egy nap, hamarosan, gazdag leszek és befolyásos és mindent meg fogok tudni adni neked, amire szükséged van, és amit megérdemelsz.

— Percy. Tudom, hogy ki vagy. Látom, hogy jó fejed van és minden romantikus költői hajlamaid ellenére realista vagy. Senki nem tud téged becsapni. Világosan látod a dolgokat a maguk valóságában. Az árvaházakban és gyámszülőknél eltöltött gyerekkorom megtanított arra, hogy nézzek szembe az igazsággal és viseljem tetteimnek és félrelépéseimnek a következményét. A világon a legnagyobb aljasság, ha valaki becsapja házastársát, szeretőjét vagy barátját és kettős életet él. Ha becsapod életed párját, nem marad semmi és nem vagy senki, de legfőképpen saját magadnak is hazudsz.

— Én soha nem teszek ilyet, ígérem.

— Tudom, én sem tenném, de mi kettőnk előtt temérdek komoly akadály áll, amit le kell győznünk, mielőtt együtt lehetünk.

— Tudom.

— Spencernek AIDS betegsége van.

— Gondoltam.

— Én nem tudom, hogy már régebben is meg volt-e fertőzve, vagy akkor szedte fel a vírust, amikor már a felesége voltam. Én vettem rá, hogy nézesse meg magát és vérpróbái pozitívnak jöttek vissza. Magamat is megnéztem. Az enyémekek ugyan negatívak, de hogy biztos legyek a dologban egy második vizsgálatra is el kell mennem hat hónap múlva. Még három hónapot kell várjak, hogy a hat leteljen. Ez egy halálos betegség és ez az ára tudatlanságomnak, hogy nem tudtam megítélni az emberek jellemét és elsietett döntést hoztam. Ma már távol tartom magam tőle, de ha nem is tenném, Spencer túlságosan beteg ahhoz, hogy képes legyen bármire is. De a kezdetben voltam együtt vele.

— Férjhezmeneteled után egy évvel még mindig szűz voltál.

— Igen, az voltam, — Linda elmosolyodott és kezét szerelmesen Percy kezére tette. — De csináltunk dolgokat, ami fertőzésveszélyes lehetett. Könnyen lehetséges, hogy én is megkaptam a vírust. És ha nekem van, akkor lehet, hogy átadtam neked. Borzasztóan sajnálnám, ha megfertőztelek volna.

Linda nem tudta folytatni. Ezt már nem bírták elviselni az idegei. Lehajtotta a fejét és zokogni kezdett. Minden hang nélkül, belülről, mélyen belülről, szomorú szívének legmélyéről. Percy megfogta Linda kezét és letörölte a könnyeit, és gyengéden, megértéssel és igaz szerelemmel szólt hozzá.

— Ha úgy történt, hát legyen úgy. Meg fogok érteni halni és te meghalsz értem. Szeretlek és életem semmit sem ér nélküled. Én miattam ne aggódj.

Percy elhallgatott, a pincérlány hozta az ételüket. Percy enni kezdett, de Linda képtelen volt. Percy kezével Linda arcához nyúlt, megsimogatta és ujjait belefonta a

hajába. — Linda, kis Lindám, ne sírj. Nagyon valószínű, hogy nincs benned a vírus. Légy nagyon elővigyázatos Spencer közelében és nem lesz semmi baj.

Linda is megevett néhány villára valót. Az ételtől kissé jobban kezdte érezni magát és könnytől fátyolos szemekkel mondta Percynek.

— Látod, ez a te műzsád, akit arra rettenetesen magas piedesztálra emeltél.

— Tudom, és éppen ezért tettelek arra a piedesztálra. A kérdés inkább az lenne, hogy mik a terveid Spencert illetően.

— Mit értesz ez alatt?

— Még mennyi ideig akarsz vele maradni?

— Percy, nem válhatok el Spencertől. Házastársi esküt fogadtam. Nem hagyhatom el, amikor beteg.

— Csodálom az odaadásodat és feddhetetlen becsületességedet, de engem bántasz vele. Tisztába vagyok a kötelezettségeiddel, de annak ellenére szeretnék veled megszökni, most ebben a pillanatban. Kivenni egy szobát ebben a fogadóban és holnap reggel eltűnni, együtt és örökre.

— Percy. Te mondtad, hogy várni fogsz reám, amíg készen nem állok. Légy türelmes. Spencer nagyon beteg, nem fog sokáig élni, és akkor én szabad leszek, és a tied leszek. Nőül megyek hozzád és férj és feleségként fogjuk leélni életünk minden további percét.

— Igen, tudom, de mégis olyan nehéz. És annyira aggódom érted. Spencer megver, te örökké dolgozol és megvan az esély, hogy téged is megfertőz. És te még csak nem is szereted. Soha nem is szeretted.

— Spencer hamarosan meg fog halni.

— Hamarabb meghalna, ha nem ápolnád olyan gondosan.

— Percy ne mondj ilyen szörnyű dolgot. Ez gyilkosság lenne és én soha nem tudnám megtenni. Mindent el fogok követni, hogy életben tartsam.

— Ez nagyon nemes, de rettenetesen csüggesztő fogadalom.

— Igen az. És éppen a te segítségedre van szükségem, hogy be tudjam tartani.

— Hogyan?

— Felveszlek állandó segítségnek. Minden munkát el kell végezned a ház körül. Néha nekem is segítened kell, ha Spencert meg kell mozdítanom, ha ki kell emelnem az ágyából és cserélnem kell az ágyneműjét vagy takarítani a szobáját. Félek egyedül bemenni hozzá. Borzasztóan kiszámíthatatlan és olyan gyorsan változik a hangulata, hogy néha nincs időm elmenekülni haragja elől.

— Gondolod, hogy a jelenlétem megnyugtatóan hatna rá?

— Nem hiszem, de a körülmények között ez a legjobb, amit tehetünk, hogy egymás közelébe lehessünk, és mégse vádoljanak, hogy elhagytam vagy meggyilkoltam a férjemet.

— Teérted megteszem, de nem érte.

— Akkor megegyeztünk. Fizetést fogsz kapni tőlem, de csak a törvény szerinti minimális összeget.

Percy elmosolyodott. Tányérjáról már szinte megette mahi-mahi sült halát. *Hihetetlenül jó, gondolta, minden baj után mégiscsak együtt leszek vele és az a lehető legjobb újság, amit valaha is hallottam.*

— Nem tudtam, hogy van pénzed, — felelte tréfás hangon és oldalvást tartva fejét és száját elhúzva rámosolygott Lindára.

— Van pénzem: Spencer összes vagyona közös néven van velem és én kezelem a pénzünket. Agysejtjei már túlságosan elhaltak, hogy számokkal foglalkozzon és számlákat fizessen. A ház is közös tulajdonban van és a BMW is.

— Nem rossz, — felelte Percy tréfálkozva, de némi irigységgel.

— Nem. És Spencer ezt megtette nekem és én megígértem, hogy gondját fogom viselni és ápolom, amíg él. Nem siettethetem a halálát. Igazából mondom. Te meg légy boldog, hogy te vagy a kertészem és mindenesem.

Közeledett a záróra. A falusi ruhába öltözött hajadon az asztalukra tette a számlát. Percy gyorsan utánanyúlt, ki akarta fizetni, de Linda elvette előle. — Engedje meg, főgondnok úr, ez a maga belépési bónusza a Shrewsbury uradalomtól.

Percy elengedte a számlát, de ahogy Linda előkereste hitelkártyáját, nem állhatta meg, hogy ki ne hagyja az alkalmat. — Fent a fogadó emeletén nagyon kedves kis szobák vannak külön fürdőszobával. Kivehetnénk egyet és holnap reggel ágyban reggelizhetnénk.

Linda szégyenlősen elmosolyodott és ráütött Percy kezére. — Ügyes próbálkozás, Mr. Grimsby. De nem. Semmi szex. Absztinenciát kell gyakorolnunk, amíg a helyzet le nem csillapodik. Holnap reggel otthon kell lennem, amikor Spencer felébred. Maga meg holnap reggel kilenc órakor jelentkezzen munkára. A kertben össze kell gereblyézni a faleveleket és a pázsitot le kell vágni. El kell kezdenie, hogy segít nekem a házkörüli feladatokban, munkákban és szükségleteimben.

— Munkák, feladatok, kötelesség, és miféle szükségletesség? — Morogta Percy és kétértelmű, ravasz tekintettel rákacsintott Lindára.

Huszonhatodik Fejezet

Sclafani respektálta a halottakat. Dühét az élők ellen irányította, akik keresztetkék útját, becsapták vagy nem tudták fizetni adóságukat. Ebből a morbid tiszteletből kifolyólag, ami valahonnan mélyen lent gyermekkori neveltetésének eredményeként lakozott benne, nem kevesebb, mint négy hónapot várt mielőtt felpakolta családját és ingóságait és egyetlen hatalmas menetben átköltöztek, Paméla Leicester házába, közvetlen Linda és Spencer szomszédságába.

A túlméretezett költöztető kamion egyenesen a Bronxból érkezett, háttal befarolt a bejárati ajtó elé és négy dagadt izomzatú szállítómunkás hordozta a dolgaikat egészen a sötétedés beálltáig. A trógerek szászámra hordták befele a papundekli dobozokat és a drága, bár nem éppen elegáns bútorzatot, ami feleségének giccseses bárdolatlan ízléséről tett szánni való tanúságot.

Sclafani nem vett részt a költözködésben. Feleségében, mint a legtökéletesebb fészekcsinálóban, akinél jobbat az egész világon nem lehetett találni, megbízott és azon a címen, hogy Atlantic City-be kell mennie üzleti ügyben kivonta magát a költözködési munkákból. Most is, mint máskor is, ki kellett szemelnie a nagy tétekben játszó megrögzött hazárdjátékosokat, ellenőriznie kellett anyagi és társadalombéli helyzetüket. A tehetősebbeknek engedélyezett, de a jobbakkal ott a helyszínen ki is számolt jelentős kölcsönöket.

Felesége, Luisa harmincas éveinek vége felé járt; elhízott, színes tollazatú kakadura emlékeztetett és úgy is viselkedett. Dús haját méhkaptárra emlékeztető negyven centi magas toronyba rakta fel feje tetejére. Arcát soknál is több zsíros smink borította és fordított kérdőjel formájában dagadozó alakja, hatalmas mellei, széles csípője és messze kiálló tompora csábosan ringott amerre járt. Nőies értékei rendkívülien büszkévé és öntudatosá tették. Imádta kövér testét és tiszteletlen hozzáállásában és gátlástalan viselkedésében állandósult beképzeltséget és belső ürességet árult el magáról és adott mindenki tudtára.

Két fia, tizenöt éves Dennis és tizennégy éves Brian, fiatal korunk ellenére szintén elhízottnak látszottak, de hatalmas hasuk és kövér ülepük ellenére vad örömmel nyargalták körbe a szomszédságot, és minden szegényérzet és tekintet nélkül átvették a hatalmat.

Ahogy Linda kiment, hogy megnézzé postaládáját, egy a szivárvány minden színében tündöklő paradicsommadár fogadta széles mosollyal és mindent lehengerlő, tolakodó hangnemben szószátyárkodva üdvözölte.

— Luisa vagyok, — locsogott a különleges tünemény. — Milyen kedves utca ez. Nagyon örülünk, hogy ideköltöztünk. — Luisa egy pillanatra elhallgatott, kíváncsi oldalpillantást vetett Lindára és leereszkedő hangon folytatta. — Maga itt lakik? Maga itt a pesztonka, ugye? — Luisa rápillantott Linda kezében lévő egyik nagyobb borítékra és leolvasta a nevet. — A Shrewsbury családnál.

Linda nem akarta a szomszédsági ismerkedést egy később esetleg megbánt vitával és a félreértések ellenséges tónusában kezdeni. Nem volt szándékában, hogy ügyet csináljon egy esetleges szándék nélküli inzultálásból.

— Köszönöm a kedves bókot, — felelte megbocsátó mosollyal, — de én vagyok Mrs. Linda Shrewsbury.

— Oh, — Luisa nézett vissza rá értetlenül. — Sajnálom, kedveském, de maga olyan fiatalnak látszik. Azt hittem, de soha ne bántsa a modorom. Ez a költözködés teljesen az idegeimre megy. A férjem rémségesen elfoglalt és ez a két fiú, egy perc nyugalmat nem hagy nekem. A nevem Luisa, de ezt már mondtam magának. Nem?

— Hívjon Lindának. Örülök, hogy megismerkedtünk. Isten hozta magukat a mi utcánkba.

A két fiú észrevette, hogy anyjuk beszélget egy fiatal nővel, és mint két kandi pávián, akik Etiópia száraz fennsíkjain gyűjtögetnek és keresgélnek közelebb sodródtak.

Mrs. Sclafani egyre locsogott. Hangoskodóan és idomtalanul, és mialatt áradatként dől belőle a sok sületlenség bemutatva két fiát. — Ez itt Dennis, a másik meg Brian. Az én két szépséges angyalkám és jövőnk reménysége, és apjuknak büszkeségei. Olyannyira jó gyerekek. A világ minden kincséért sem válnék meg tőlük. Gyertek ide gyerekek, mutatkozzatok be Lindának a szomszédból.

Mintapéldányai a pimasz kamaszoknak és az arcátlan férfi kíváncsiságnak, és szentelenül túlságosan közel kerülve, a két jófiú Linda elé lépett. Észlelték fiatal korát; megfigyelték szexi és nőiesen finom alakját, bájos arcocskáját és azonnal szennyes fantáziájuk tárgyát és durva tréfáiknak célpontját látták benne. De egyelőre csak mereven bámulták és tekintetükben merész arrogancia és durva tolakodás fénylett.

Lindát irritálta a rámenős pofátlanság, de próbálta megőrizni méltóságát és tartani akarta a kellő távolságot.

— Mrs. Shrewsbury, — javította ki Luisát, — nevem Mrs. Shrewsbury.

A fiúk nevetlen bugrissága nem ismert határt. — Ok, legyen Mrs. Shrewsbury, — vágta vissza, — ha ragaszkodik hozzá. — És hangosan felröhögve csúfondáros pillantásokat váltottak egymással. — Majd még találkozunk, — jelentették ki és hála a magasságos gondviselésnek elfutottak játszani.

Biztos távolságra és látótávolságon kívül a két fiú megállt és fékezhetetlenül vad hahotázásba kezdett.

- Láttad? — kezdte az egyik.
- Micsoda egy szexi csaj. Jó lenne, ha tudnám az email címét.
- Meg tudna minket tanítani egy pár dologra.
- Szeretnéd csinálni vele?
- Szeretném és fogom is. Láttad, hogy milyen szemekkel mustrálgatott?
- Komolyan?
- Akarsz fogadni? Tíz dollár, hogy három hónapon belül megdugom.
- Áll a fogadás, Dennis, Három hónap múlva.
- Egyszer meg kell, hogy szerezzem a telefonszámát.
- Beszélgetni akarsz vele?
- Igen. Randevút fogok tőle kérni. Fogok játszani a farkammal és hallgatni fogja a szövegemet mialatt ő is dörzsöli magát. Meglátod.
- Mond meg neki, hogy küldjön magáról meztelen képeket. Biztos vagyok benne, hogy a férje rengeteg nudista fotót csinál róla.
- Eleget beszéltünk róla, Brian. Gyere, játszunk botütős labdát a zsákutca végében.

—

Hamarosan megérkezett október vége. A napok megrövidültek és az óra átállításával már öt óra fele sötétedett. Halottak napjának, a Halloween ünnepnek előestéje szombatra esett, egy kísértetiesen borongós napra szitáló esővel és a lehullott falevelek beborítottak minden pázsitot és leaszfaltozott utat. Színes maskarákba öltözött vidám gyerekek népes csapatai mentek ajtóról ajtóra, csokoládét kértek és cukorkát, és boszorkánysággal teli rosszaságokkal fenyegetődtek, ha nem adták meg nekik a kellő tiszteletet, és nem kaptak ajándékot.

Spencernek nem volt jó napja. Az átlagosnál jóval paprikásabban viselkedett. Szúró, mellkasi fájdalomról panaszkodott, rázta a hideg és megállás nélkül reszketett. Linda belenyomott egy jókora tányérnyi forró csirkelevest, lenyeltetett vele egy extra aszpirint és ágyba parancsolta. De Spencer tíz percenként felkelt, örökké talált valami okot, hogy felszalajtassa Lindát az emeletre és ordított vele, ahogy megérkezett.

- Hol a TV távirányítóm, — harsogta. — Hányszor mondjam neked, hogy tedd ide az ágyam mellé az éjjeli szekrényre.
- Ott van. Rádobtál a tetejére egy papírszalvétát, azért nem találod.
- Miért nem maradsz velem a szobámban?
- Rengeteg teendőm van.
- Mifélénk? És ki ez az alak a kertben?
- Percy. Takarítja fel a leveleket és vágja a füvet.
- Percy kicsoda?

— A mindenesünk. Mondtam neked, hogy fel kell vennem valakit, hogy csinálja a ház körüli munkákat.

Spencer figyelme elkalandozott. Egy pillanat alatt elfelejtkezett Percyről. Csak Lindát látta maga előtt és jobb híján rákiabált.

— Hozd ide a sportújságot.

Egyre nehezebb volt vigyázni Spencert. Ahogy odakint leszállt a sötétség Linda le akart menni a földszintre és nem akarván felingerelni a kis krampuszokat, a gonosz törpéket és más fiatalkorú szörnyetegeket meg akarta adni a nekik kijáró figyelmet. Egy hatalmas mélytányér cukorkát tartott készenlétben a bejárat mellett, de nem akarta egyedül nyitogatni az ajtót, különösen sötétedés után nem és Percyre gondolt. Rövid gondolkodás után elhatározta, hogy Spencernek korábban adja be Zolpidem altatóját. Spencer engedelmesen bevette a tablettát, megnyugodott és hamarosan elaludt.

Utána kérlelni kezdte Percyt. — Itt maradnál nálam ma este? Sokkal biztonságosabban érezném magamat, ha nem lennék magamban és nem egyedül nyitogatnám az ajtót.

— Semmi akadály, — bólintott Percy.

— Akkor ülünk le a nappaliba és várjuk együtt a kéregetőket.

Egész este nézték az ajtót és hallgatták az utcáról beszűrődő zajokat és lesték, hogy mikor szólal meg a csengő.

Bent a házban csend uralkodott. A szobákban letompították a fényeket és Linda felgyújtotta az ajtó előtti lámpát. A kinti lámpa adott elegendő szórt fényt, hogy eloszlassa a fekete sötétséget, és hogy kitágult szembogaraikkal lássanak, legalább néhány méternyi távolságra az ajtótól, a kocs behajtó közepéig. Gyerekek jöttek, eleinte kicsik a szüleikkel, később a nagyobbacska csoportokban, és tíz óra felé lassan minden Halloween előesti mozgás szünni látszott.

Linda és Percy ülve maradtak, nem beszélgettek, egészen úgy viselkedtek, mint házasfelek, akik nyugodtan élveznek otthonukban egy csendes őszi estét.

Tíz óra harminc fele megszólalt az ajtócsengő.

Linda felállt. Percy egy lépéssel mögötte óvatosan vigyázta lépteit. Két árnyékot láttak odakint, két kamaszkorú sihedert felöltözve sötét öltönyökbe, fekete napszemüveggel az orrukon, pontosan, ahogy a régi moziban Jake és Elwood. Linda kinyitotta az ajtót, először csak barátságosan mosolygott, de amikor meglátta a látogatók arcán csöpögő fekete festék elmázolt csíkjait és nevetséges kalapjaikat hangos kacagásra fakadt és odanyújtotta nekik a megmaradt csokoládékat.

Linda és Percy talán egy hajszállal hangosabban nevettek, mint illetet volna, de semmi szándékukban nem volt, hogy kicsúfolják vagy megalázzák a tinédzsereket. Nem is ismerték meg a késő esti becsengetőket, hogy azok új szomszédjaik, Dennis és Brian.

Halloween szerencsésen véget ért, gondolták elégedetten. Kettesben csendesen üldögéltünk és nem történt semmi baj.

Egy könnyű csókkal elbúcsúztak, Percy hazament apjának az alagsorába és Linda fel az emeletre, a kisebbik hálószobába, amelynek utcára néző manzárd ablaka volt.

Linda elaludt és órákkal később tompa puffanásokra ébredt. Valami ütődött a ház falához, és tojások csattanását hallotta és látta, ahogy széjjelfolynak az ablaküvegén. Kiugrott az ágyból, kinézett az ablakon és észrevette a két Sclafani fiút, ahogy tojásokat vesznek elő egy dobozból és célozzák a házát.

Felrántotta az ablakot és kikiabált. — Látlak benneteket, ti piszkos csibészek. Tudom, hogy kik vagytok és fizetni fogtok a feltakarításért.

A fiúk meglátták, ahogy csipkézett hálóingében kihajol az ablakon és mezítelen vállai csábosan csillognak a holdfényben. És látták hosszú bronzveres haját, ahogy az aláhullott és elérte keblei domborulatát. Egy izgató külsejű nőt láttak benne és minden kamaszkori pimasz kanosságukkal visszakiabáltak.

— Gyere le ide, te lotyó és dudlizz le minket.

Linda megjijedt és reszketni kezdett és sietve becsukta az ablakot. De nem tudta elég gyorsan bezárni, hogy ne hallja az aljas kölkök további mocskolódását.

— Küldj nekünk fotókat magadról, nimfomániás. Meg akarjuk nézni a pikszisedet. — És ezzel lehúzták nadrágjukon a zipzárt és megdagadt hímveszeiket vadul rázni kezdték feléje.

Linda lehúzta a relaxa redőnyt és szerette volna, ha most tudja, hogy Spencer hol tartja a pisztolyát. De férje soha nem mutatta meg neki és soha nem tanította meg a kezelésére.

A fiúk még néhány percig ácsorogtak az ablak alatt, de miután több mozgást nem láttak az ablak mögött megunták és hazaindultak.

— Gondolod, hogy tudja, kik vagyunk? — Dennis kérdezte.

— Remélem, hogy tudja, — válaszolta Brian.

— Nem félsz, hogy bejelent a rendőrségen?

— Kizárt dolog. Nem történt semmi, csak ismerkedtünk egy kicsit. Legyen eszed. Meglátta, hogy mekkora farkunk van. Többet nem fog tudni ellenállni nekünk.

Huszonhetedik Fejezet

Másnap reggel Linda azonnal hívta Sean Doherty-t és panaszt tett az éjszakai incidensről. Sean sajnálkozását fejezte ki és megígérte, hogy kiküld egy járőr kocsit és kivizsgálják az esetet.

Hamarosan jött is egy fekete-kék kocsi két rendőrrel. Egy férfi rendőr kint maradt és evidencia után keresgélt a ház körül, lefényképezte a tojások bepiszkította falat, mialatt partnere, egy vonzó külsejű és fiatal rendőrnő, állig rendőrszerelésbe öltözve, hozzá a derékszíjáról lóbálódzó pisztollyal, jobb keze ujjai a bikacsök markolatán és baljával recsegő rádióját igazítva, és egy doboz Mace lefújóval a keze ügyében, bekopogott az ajtón. Ahogy Linda ajtót nyitott a rendőrnő előhúzott egy jegyzettömböt és hivatalos hangon megnyitotta az interjút.

— Francis Dubois, tizedes. A neve kérem.

— Linda Shrewsbury.

— Itt lakik?

— Igen.

— Mikor történt az állítólagos kihágás?

— Éjjel négy óra felé.

— Mit csináltak a feltételezett tettesek?

— Tojásokkal dobálták a házat.

— Madám, tegnap Halloween este volt, — a rendőrnő mosolygott leereszkedően, — számos hasonló eset fordult elő városszerte és egyiket sem jelentették be.

— De nem ilyenek, mint ez.

— Miben lenne ez az eset különböző?

— Kinyitottam az ablakot, kihajoltam és rájuk kiabáltam.

— Ebben még nem látok semmi különlegeset. Történt még valami más is?

— Megmutatták.

— Mit mutattak meg?

— Kivették a micsodájukat.

— Mit vettek ki, kérem? Beszéljen pontosabban. Ezért hallgatom ki magát én és nem a partnerem.

Linda kezdte nem szeretni ezt a rendőrnőt. Fellengzősnek hangzott és rideg szándékossággal tartotta a távolságot és Linda szánalmasan küszködött, hogy valahogy elmondja az éjjeli zavargást. De nevének kellett neveznie a dolgokat és végül kibökte mérgesen. — Kivették a péniszüket.

— Mi mást csináltak?

— Rázták a fütykösüket felém. Remélem, hogy ez elég pontos leírás magának.

— Asszonyom, én csak a kötelességemet végzem. Maga hívott ki ide minket.

Maga mit csinált mialatt a tettesek csinálták, amit állítólag csináltak?

— Megijedtem. Ordenáré szavakat ordítottak felém.

— Precízebben, mit mondtak pontosan?

— Nem emlékszem, bezártam az ablakot és lehúztam a rolettát.

— Tudja, hogy kik voltak a feltételezett tettesek?

— Azt hiszem, a két siheder a szomszédból.

— Értem, de nem bizonyos benne. Vagy igen?

— Nem. Sötét volt és elég messze voltak.

— Akkor, hogyan látta, hogy miket csinálnak?

— Nem láttam az arcukat, de azt láttam, hogy jár a kezük.

— Értem. Mennyi idősök ezek a kamaszok?

— Korai tizenévesek.

— Fiatalkorúak?

— Lehet, de én mindenesetre átmennék hozzájuk és beszélnek a szüleikkel.

— Azt bízza ránk. Kérem, maradjon bent a házában és mi majd beszélünk velük.

Várjon, amíg visszajövünk.

A rendőrnő otthagyta Lindát és partneréhez csatlakozva együtt átmentek a Sclafani házhoz és megnyomták a csengőt.

—

Sal Sclafani kinyitotta az ajtót és széles mosollyal üdvözölte a két rendőrt.

— Miben lehetnék szolgálatára Darien legjobbainak? — kérdezte.

— Panasz érkezett, hogy az ön fiai tojásokat dobáltak, megengedhetetlen szavakat használtak és mutogatták privát testrészeiket.

— Az én fiaim? Egész éjjel a saját ágyukban aludtak idehaza.

— Hogyan lehet ebben ennyire bizonyos?

Sclafani jól tudta, hogy fiai kint tekeregtek előző éjjel. Látta őket éjjel négy óra után hazajönni. Úgyszintén reggel nem volt tojás a hűtőben, hogy Luisa rántottát csináljon.

Mélyén lent pszichéje feneketlen kútjában Sal Sclafani halálosan gyűlölte a törvény embereit, de a felszínen mindig feltűnően adakozó mecénása volt, bárhol is lakott, a helybeli rendőrség testvéri szakszövetségeinek. Bőkezűen adakozott a különféle

rendőrségi alapítványok részére és kocsiján mindig voltak ragasztott címkék, hogy bizonyítsák ilyesféle aktivitását.

Férje megsegítésére Luisa is megjelent Sal háta mögött. Állát férje vállára helyezte és karjait körbefonta hasa körül. Élete párjának támogatása fokozott erőt öntött Sal-ba és mély meggyőződéssel megismételte szavait.

— Ahogyan egyszer már mondtam, de megismétlem még egyszer. Egész éjjel a saját ágyukban aludtak idehaza.

— Beszélhetnénk velük? — kérdezte a férfi rendőr.

— Iskolában vannak. Beszéljenek velünk. A fiaim különben is kiskorú egyének.

—Mennyi idősek?

— Tizennégy és tizenöt.

— Értem. De még egyszer, honnan olyan nagyon bizonyos, hogy tegnap éjjel nem mentek ki a házból?

Sclafani legvonzóbb mosolyát erőltette arcára, egy széles és foghúst bőven látszani engedő vigyort, mely inkább megtévesztő volt, mint meggyőző, és bájos hangon felelte. — Üzleti elfoglaltságom sokszor késő éjszakáig dolgozni kényszerít. Tegnap éjszaka tizenegy körül mentem el otthonról és megnéztem a gyerekeimet, hogy alszanak-e, vagy elköszönjek tőlük, ha még fent vannak. Mélyen alva találtam őket, mind a kettőt, és amikor reggel négy óra felé hazajöttem, mint két aranyos kisbaba, még mindig ugyanabban a helyzetben aludtak.

Segítségét készségesen ajánlva és férje szavainak súlyt adva Mrs. Sclafani is elvgyorodott, kövérkés ujjait esküre emelte és mély meggyőződéssel bólintott. — Az igazság, isten úgy segítjen minket.

A fiatal rendőrtiszt kételkedő pillantás vetett a házaspárra és összehúzta a szemét. — Megtekinthetjük a szobájukat?

— Ugyan kérem, — Sclafani méltatlankodott. — Szó sem lehet róla. Nem hallották, hogy mit mondtam. Idehaza voltak és aludtak. Nagyon sajnálom, de rengeteg a dolgunk. Van még valami más is, amit akarnak kérdezni, vagy ennyi az egész?

Francis ránézett társára. — Hallottad őket, — mondta. — Leellenőrizték őket este tizenegykor és reggel négykor. Hány alkalommal várod el egy szülőtől, hogy éjszakánként bekukkantson kamaszkorú fiainak szobájába? Fogadd el a tényt, hogy egész éjjel odahaza voltak.

Francis úgy vélte, hogy volt elegendő bizonyíték arra, hogy a Sclafani fiúknak semmi közük a bejelentett incidenshez. A fiúk apja nem tudhatta az eset megközelítő időpontját és nem hazudik, hogy védje a fiait. Becsületesen dolgozó családapának nézett ki, egy igazi, törvénytisztelő modell állampolgárnak. *Akárhogy is vesszük, fontolgatta, Mrs. Shrewsbury nem tetszik nekem. A hosszú hajú, zöldes-kékszemű veresek nem eseteim. Ez itt felesleges gondot okoz, és szükségtelen munkát csinál a rendőrségnek. Nem lett volna szabad, hogy éjszaka kinyissa az ablakát és negligésben kihajoljon. Kizárólag ő kereste magának, amit kapott.*

— Madám, Sír, köszönjük a fáradságukat, — Francis Dubois tizedes bólintott egyenként a szülők felé. — Sajnáljuk, hogy zavartuk önöket, — tette hozzá és lassú, méltóságteljes léptekkel, kihangsúlyozva ellentmondást nem tűrő fensőbbiségét, partnerével együtt visszament Linda házához.

— Mrs. Shrewsbury, — közölte ott az ajtót kinyitó Lindával. — A két szomszéd fiúnak nem volt semmi szerepe a tegnapi éjszakai eseményekben.

— De én azt hittem. . .

— Ne higgyen semmit, — Francis tizedes belevágott Linda szavába. — Máskor legyen elővigyázatosabb, esetleg készítsen egy pár fényképet azokról, akiket tolakodással vagy tilosban járással akar vádolni.

—

Ahogy a rendőrök elmentek Sclafani felesége felé fordult. — Mi a fészkes fene problémájuk van ezeknek az ittenieknek? És ki az a pokol rohadéka, aki máris be akar minket vádolni?

— Azt hiszem, hogy az a buta liba a szomszédból.

— Mi a francot gondol az a szemét, hogy ő kicsoda? Hogy néz ki? Még nem láttam soha.

— Nem mulasztottál semmit. Egy világtól elzárkózott remetenő. Csak néha jön elő a házából. Vagy gyáva, vagy ostoba, de lehet, hogy mind a kettő.

— Na, igazi talentumnak hangzik. A fiúk jól fognak vele szórakozni. Tőlem nyugodtan gyakorolhatják rajta csínyjeiket.

—

Néhány nappal később Lindának dolga akadt kora reggel. Ahogy elhajtott az iskola autóbusz megállójánál, meglátta a két Sclafani süvölvényt ott ácsorogni és bámulni a kocsiját, ahogy Linda várta az alkalmat a főútvonalra való befordulásra.

Szemeik találkoztak egy pillanatra és Linda olvasni tudta a fiúk szájmozgását.

— Majd elkapunk, te szuka és megerőszakolunk.

Később a nap folyamán Linda Spencer elé állt. — Spencer, — kérdezte, — ugye van pisztolyod?

— Igen, van. Mit akarsz vele?

— Néha félek egyedül lenni a házban. Te rettenetesen mélyen alszol és minden olyan ijesztő. Sokkal jobban érezném magam, ha tudnám, hogy hol van.

— Értem. Ott van az ebédlőszekrény tetején. Egy cipős dobozban a faragott párkányzat mögött.

Linda lement az ebédlőbe. Levette a pisztolyt és dobozostul együtt odavitte Spencernek. A fegyver, egy Beretta P38 automata pisztoly, valóban ügyes

mestermunkának látszott. Spencer megnézte a tölténytárat és elégedetten konstataálta, hogy mind a nyolc golyó a helyén ül.

Kedvtelve simogatta a hideg fémet és végtelen szeretettel a szemében szemlélte. — Drága jó barátom, — suttogta a pisztolynak és megcsókolta. — Az első öbölháború óta velem vagy. A legjobb fegyver voltál, ami valaha is a kezembe került.

— Öltél már meg valakit vele?

— Egyszer két lázadó terrorista támadta meg táborunkat. A helybeli kiszolgálók közül való szakállas férfiak, akiket a mi légierőnk vett fel támaszponton belüli munkákra. Berontottak a sátramba és vadállat módján üvöltöttek. *Allahú Akbar! La illa il Allah. Asadu Ana.* Valami ilyet. Annyira el voltak foglalva undorító vonításukkal, hogy mind a kettőt egy másodperc alatt lelöttem. A Berettám gyorsan működött és halálpontosan. Mind a kettőt puskacsővégre tudtam kapni mielőtt ők lőttek le.

— Nahát, — Linda kiáltott fel elismerően, de összerázkódott. A véres történettől teljesen kiverte a hideg veríték.

Spencer az ajtó felé célzott a pisztollyal. — Bum-bum, — mondta. — Mindig nálam akarom ezt a fegyvert. Kitisztítom, és működő képes állapotba hozom.

— Hol fogod tartani?

— A párnám alatt. Jobb gyógyszer lesz, mint az össze pirula, amit szedek. Ez biztosan meggyógyít. Köszönöm, drágám, hogy emlékeztettél régen elfelejtett barátomra.

Spencer napokig nagyon boldognak nézett ki. Alaposan kitisztította és beolajozta a pisztolyt és Linda, legalább most már tudta, hogy hol a fegyver, ha védelemre lesz szüksége.

—

Csak jóval később jutott eszébe, hogy egy megromlott elméjű betegnek adott fegyvert a kezébe, akinek gondolkodását a demencia már szinte teljesen tönkretette, és ha bármi történik, ha Spencer megöl valakit a pisztollyal, amit ő adott a kezébe, a törvény gyilkosságra való felbujtónak tekintheti.

Huszonnyolcadik Fejezet

A Hálaadás ünnepe elmúlt és közelgett a karácsony. Spencer nehezen tudta elviselni a telet. Valahol tüdőgyulladást szedett fel és egy hetet töltött a Stamfordi kórházban. De jobban lett és követelte, hogy vigyék haza és felesége gondozza.

Lindának rengeteg teendője akadt. A házat rendben kellett tartania, vigyáznia kellett, hogy Spencer kényelemben tudjon pihenni és az orvosi előírás szerinti pontos időben bevegye gyógyszereit. Napjában kétszer is felkeltette az ágyból és rávette egy kevés testmozgásra, hogy izomzatának erőnlétét megtartsa. Állandóan mosta pizsamáit és gondja volt rá, hogy lepedője és takarója tiszta legyen, és frissen mosott törülközőket használjon.

Spencer hozzászokott Percy jelenlétéhez. Semmi jelét nem látta felesége és a fiatalember közötti viszonynak, még csak egy ártatlan, plátói szerelemnek sem. Spencerben őszinte tisztelet alakult ki Linda iránt, láthatta, hogy mennyire sokat dolgozik, hogy otthon teremtse, és milyen becsületesen igyekszik, hogy Spencer betegségét elviselhetőbbé tegye mindenki számára.

Percy segítette Lindának felállítani a karácsonyfát. Ketten együtt vettek egy aznap vágott fenyőfát Weston városban, egy karácsonyfa farmon. Apjának furgonján hazahozták a formás és sudár ezüstfenyőt és felállították a nappali sarkában.

Linda előkereste Spencer anyjának karácsonyfadíszzeit, felaggatta a fára, mialatt Percy színes égőkkel rakta tele a ház előtti bokrokat. A tarka-barka díszítések vidám csillogássá változtatták a ház lehangoló sötétjét. A fényesen ragyogó égők, csendes sziporkáztak a fagyos éjszakában, és még a legjegesebb téli tájat is fenségesen szívmengetővé varázsolták.

Karácsony előtti napon Percy áthozta anyjának, Rosemary-nek óvilági szakácskönyvét és megmutatta Lindának, hogyan kell elkészíteni és megsütni a hagyományos magyar diós és mákos bejglit. A sütemény remekül sikerült és még Spencer is jóízűen befalatozott egy jókora frissen sült darabot.

Karácsonyestéli vacsorára Linda grillezett lazacot sütött, tepsiben pirított burgonyával és főtt zöldségekkel körberakva. Percy fél gallon félédes Chablis bort hozott és mind a hárman nagy élvezettel kortyolgattak. Kivéve Spencert, aki egy pohárral többet ivott és kötekedni kezdett.

Felemelte talpas poharát és Percyre meresztette a szemét. — Percy, drága öcsém, — kezdte, — egy darabig azt hittem, hogy szerelemben vagy a feleséggel.

Percyben is volt egy kevés nyomás, de eszébe jutott Lindának tett ígérete és jobbik értelmére hallgatva türtőztette magát. Tudta, hogy Linda és Spencer már régen nem élnek házastársi közelségben. Spencer nem volt szerelmi vetélytárs és annál jobban szerette Lindát, hogy feleslegesen bajba keverje. Percy minden fizikai kapcsolat nélkül is szerette Lindát és mind a ketten tudták, hogy szerelmük örök és nem szükséges beszélniük róla.

Ezüstkupáját megemelte Spencer felé és dicsérni szándékozó hangon felelte.

— Spencer, a feleséged egy szent. És ki ne lenne szerelemben egy szenttel. Nézd, hogy milyen aggódó gonddal ügyel rád. Felvett, hogy végezzem el a házkörüli munkákat, amikor senki nem akart nekem munkát adni, mert börtönben voltam.

— Igen, ez világos. Vajon mi készítette erre a jótéteményre? — Spencer morogta és próbálta leküzdeni növekvő kaptatosságát. Majd hirtelen az asztalra csapott. — Csak én szerethetem. Te nem szeretheted. Megtiltom neked, hogy szeresd.

Linda közbevágott. — Ugyan már, fiúk. Karácsony van. Legyen a szívünkben béke és szeretet. — Mondta és kiment a konyhába és elővette Spencer altató piruláját. Pohár vízzel a kezében tért vissza és követelő hangon kijelentette.

— Vedd be.

Spencer eltolta Linda kezét. — Még nem. Csak most kezdek belejönni a hangulatba. — Majd Percy felé fordult és szemöldökét összeráncolva ránézett. — Miért nem vagy a te családdal karácsony estéjén?

— Ti ketten vagytok az én családom. Szüleim pincéjében lakom és többet nem tekintenek odahaza családtagnak. Linda dolgozott azon, hogy kikerüljek a börtönből. Nem ők.

Percy így beszélt, segíteni akart, de Linda szerette volna, ha inkább ne tenné. Spencer már egyszer rettenetese megverte, hogy foglalkozott Percy ügyeivel. *Drága istenem, gondolta, ne most karácsony éjszakáján. Nem az után, hogy ennyi rettenetes sok munkát befektettem, hogy békés és kellemes szent esténk legyen, azokkal, akik szívemhez legközelebb állnak.*

Spencer nem mulasztotta el Percy melléfogását észrevenni. Felállt és oldalvást dülöngélve kihívó hangon felordított.

— Nem emlékszem, hogy örökbe fogadtalak volna.

De gyenge térdei feladták a szolgálatot. Nem tudott egyenesen állni, anélkül, hogy ne támaszkodott volna meg. Feje szédült és kerengett és egyensúlyát veszítve tántorgott. Verekedés helyett Linda és Percy segítségére volt szüksége, hogy megálljon a lábán. Rátámaszkodott Percy erős kezére és gyűlölködve szemlélte feleségét. A demencia már régen lerombolta az agyát és már nem gondolt karácsonyra és a hálára és nem tudta, hogy itt a megbékélés ideje. Linda, az ördög boszorkánya és meg akarja harapni, gondolta, és felemelte karját, hogy megüsse.

Percy látta a mozdulatot és elengedte Spencert. A beteg férfi elvesztette egyensúlyát, és mint egy zsák romlott krumpli arccal előre leesett a nappali és az ebédlő közötti szőnyegre. Lent véres nyálat köpött, görcsösen köhögött és epilepsziás rángatózások között rugdosott a lábaival.

Linda gumikesztyűt húzott és papírtörülközővel letörölte Spencer arcát. Megnyugtató hangon szólt hozzá és tónusában nem rejlett harag.

— Spencer, drágám, pihened kellene. Menjünk fel az emeletre, a te szobádba, vedd be a gyógyszereidet és gyere vissza, ha jobban érzed magad.

Percy segített Lindának és ketten feltámogatták Spencert az emeletre. Spencer befeküdt az ágyába és készségesen bevette gyógyszereit, az altatóval együtt. Az erős vegyszer tíz percen belül kiütötte, és mint egy óriásbaba békésen aludni kezdett. Kivéve, kedvenc macija helyett csőre töltött pisztolyát szorongatta a párnája alatt, ami nyilván biztonságot és önbizalmat adhatott neki.

—

A gondviselés félreállította Spencert az útból. Linda és Percy ketten maradtak a nappaliban, kettesben karácsony szent éjszakáján, fogyhatatlan szépséggel megáldott csodák történésének helyén és idejében.

A jégrepesztő hideg éjszakán titokzatos béke szállt alá a magas mennyekekből, frissen esett hó pihepárnája borította a megdermedt pázsitot, a házak cseréptetőit és fehér cukorsüveggel vont a fák görcsbe merevedett ágait. A dermesztő északi szél halomba fújta a száraz pelyheket és méter magas torlaszokat épített a bejáratok és garázsok ajtai elé. Befedett minden kaput és eltorlaszolt minden kimenetelt és a fiatal szerelmeseket bezárta házukba.

Percy megigazította a kandallóban égő tüzet. A gondosan megrakott juharfa hasábok lángot kaptak és melengető kényelemben közel egymáshoz a díványon ülve Linda és Percy elmélyülten nézték a tűz varázslatos táncát, mint a csodatevő magasságosság nyílt szemű gyermekei, akik némán szemlélik a veres nyelvek ingadozó fényeit. A terasz gerendáira felaggatott szélharangok titokzatosan csilingeltek és semmi idegen zaj, se kocsik zúgása és tülkölése vagy hangos emberi beszéd nem zavarta mikro világegyetemük varázslatos békéjét.

Az égő hasábokról rájuk sugárzó hő kipirosította arcukat. Kortyoltak még egy keveset az édes borból és, visszavonhatatlanul és végérvényesen szerelemben egymással, halandó hús és vér testeik, mint két feszültség alá helyezett ellentétes pólusú elektromágnes, közelebb csúsztak és megérintették egymást.

A csodálat bűvös hatalmába esve és szemeit le nem véve az izzó parazsokról Percy reszkető kezekkel simogatta Linda arcát és a fülébe suttogott. — Linda, játszhatnék neked egy dalt a zongorán?

Linda bőre átforrósodott, szinte nem lehetett érinteni izzó melegét, arcán a vágy rózsáinak láza égett, és a boszorkánytáncot járó lángok titokzatos cigánynőt varázsoltak belőle, aki népének ősi tábortűzénél hallgatja ez éj zúgását.

Átszellemülten suttogva válaszát Linda olyan közel hajolt Percyhez, hogy a fiú érezte szájának mámorító illatát. — Nem tudtam, hogy tudsz zongorázni.

Percy magához húzta Lindát. Testük egymáséhoz ért és a tűzből áradó energia felforralta vérüket. A delejes sugarak mélyen beléjük hatoltak és lángra gyújtották lényüknek legbelső magmáját. Mintha eleve elrendeltettek volna a szerelemre, izgatottan várták szerelmük feltartóztathatatlan kibontakozását.

— Tudok annyira, hogy ezt az egyet eljátsszam neked és egyedül neked.

— Játssz, akarom, hogy játssz nekem. Akarom, hogy egyedül nekem játssz.

— Akarok játszani és a szívemet akarom beleadni. Egy dalban kell elmondanom, hogy mennyire szeretlek. A szavak egyedül nem elégségesek érzelmeim tolmácsolására, hogy elmondják, mennyire nagyon imádlak.

— Miféle dal lesz, honnan ismered?

— Nagyon régi, egy nagyon ősrégi magyar népdal.

— Hol tanultad?

— A legrágább nagymamámtól, akit rettenetesen nagyon imádtam kiskoromban.

Odaléptek a zongorához, Spencer édesanyjának Baldwin pianínójához. Készen állva és örömmel szolgálva szakértő kezek alatt, a nemes hangszer ott várakozott a nappali belső oldalán, a fal ellen állítva. Linda nemrég hangoltatta fel és lágyan gördülő, maradéktalanul nemes hangot várhattak húrjaitól.

Percy leült a zongoraszékre, kinyitotta a fedőt és végigfutatta ujjait a billentyűkön. Kezdetnek megfogott néhány F moll akkordot és inverziót és eljátszotta a régi melódia első két andante ütemű melankolikus taktusát. Kellemes jól begyakorlott tenorját kieresztve Percy szenvedélyes érzésekkel kezdett énekelni, hogy előadja megkínzott szívének és kielégíthetlen szerelmének szomorú vágyakozását.

Most még hideg van, fagyos a világ.

Most még titokban kell várni terád.

Most még virág sincs, nóta sem terem.

Most még tilos a csók a szerelem.

Linda hallgatta az éneket és boldogan mosolygott. Az álmodó melódia varázslatos ereje átölelte lelkét és az örömkönnö gyöngyei csillogtak szempillái szélén. Jól tudta, hogy Percy miről énekel. Hogyan találhatott egy ilyen tökéletesen ideillő dalt, egy ilyen csodálatosan alkalmas dallamot, ami elérte gyötrelmes lelkének legtávolibb mélységét és szerelmet éhező szívének legtitkosabb kamráit. Várt és igaz gyönyörrel hallgatta a folytatást.

Lesz még ragyogás, enyhe kikelet.
 Lesz még a szívem boldog te veled.
 Lesz még a sorsunk kacagó remény.
 Lesz még valaha csókok az enyém.

Percy őszinte reménnyel és mennyei gondviselésben vetett bizalommal a hangjában a lelkét adta bele a dalba. Hangja néha megreszketett szenvedő érzelmeinek súlyától és szíve összeszorult elfojtott érzéseinek gyötrelmes terhe alatt.

Linda közelebb lépett hozzá. Percy arcát szerelme felé fordította és Linda csókot lehelt ajkaira. A fiatal nő bor nedvesítette szája hozzátapadt a fiúéhoz. Percy engedte ajkait lassan széjjelnyílni és Linda mézédese nyelve sietve kereste szájának izgató kavarnáit. Összeölekeztek és szenvedélyük lángoló infernója vulkánként tört ki belőlük. Percy körbefordította a zongoraszéket, szembe került Lindával és ölébe húzta. Linda a Baldwin ellen nyomta a fiú hátát és lovagló ülésben ráült ágyékára. Veres, jersey anyagból készült ruhája magasra csúszott lábain és előbukkanni engedte felső combjainak kerek fehérségét. Linda lefele nyomta lába közét és Percy kőkemény erekciója a ruhák megmaradt rétegein keresztül elérte szemérmének lucskosra ázott bejáratát.

Linda alteste megvonaglott és minden mozdulatára Percy egyre bennebb hatolt. Linda tágra nyílt szája szívta és rágta Percy ajkait és szerelmi kéjt kutató nyelveik kibogozhatatlanul összefonódtak. Többé nem látszott megállás, a tektonikus kitérés erejét, annyi idő elfojtott titkos vágyak és fájó gyötrelmek összegyülemllett hatását, nem lehetett visszaforgatni.

Percy lökött és húzott és keményebben nyomott és Linda tiltott gyönyörrel keveredett félelemmel lelkében kéjesen nyöszörgött.

Túláradó érzései útvesztőjében elveszve Linda könnyörögni kezdett.

— Percy. Szerelmem, ne csináld, mi ezt nem tehetjük, legalább is nem most. Rosszat teszünk, és nem tudom abbahagyni, hacsak te nem kényszerítesz, hogy megálljunk. Nagyon kérek, hogy ne csináld. Szívem kimondhatatlan szerelmével és lángoló testem minden vágyával akarlak, de ne most.

— Linda, — Percy kérlelte, — légy könnyülettel hozzám. Ne kérd, hogy abbahagyjam. Nem tudom abbahagyni. Magaménak akarlak.

Linda tovább csókolta Percyt és fenekét apró körökben mozgatta megkínzott szeretőjének lángoló lágyékán. — Nem lett volna szabad, hogy megcsókoljalak. — suttogta. — Miért kellett elénekelned ezt az éneket? Az ének tette ezt velem. Még nem jöttek meg második próbámnak eredményei. Veszélyes vagyok, halálosan veszélyes. Meg kell várnunk az eredményt. Most vigyázatlanok voltunk. Neked is el kell menni vizsgálatra. Micsoda örületes kinszenvedés. Miért kell, hogy szeress valakit, aki egy AIDS beteggel van összeházasodva? Drága Istenem, mekkora büntetéssel sújtasz, micsoda ár és miért? Mit tettem, hogy megérdemljem ezt az agóniát?

Percy elengedte Lindát és nem csókolta többet és nem nyomta hozzá többé ágyékát. Csak simogatta az arcát és arcát belefúrta a hajába.

— Linda, — susogta. — Megmondtam, hogy szeretlek. Nyugodj meg. Te nem vagy HIV pozitív, és ha az is lennél, akkor is szeretnék.

— Ezt nem mondhatod komolyan.

— De komolyan mondom. És addig fogok várni reád, amíg az enyém lehetsz. Kell, hogy legyen egy Isten, aki majd megjutalmaz minket becsületességünkért és tisztaságunkért.

Linda lecsúszott Percy öléből és megállt előtte. A fiatal férfi átölelte széles csípőjét és megmarkolta szexi fenekét. Arcát beletemette Linda keblei közé és beszívta nőiességének bódító illatát és érezte megizzadt testének nedves forróságát. Linda megsimogatta Percy fejét, átfogta nyakát és ujjait legyezőként szétfeszítve játékosan zongorázott vállain.

— Köszönöm, Percy, — mondta. — Ígérem, hogy egyszer a tiéd leszek. És attól a naptól kezdve mi ketten leszünk az egész világ ellen. Ebben biztos lehetsz.

— Mikor?

— Hamarosan. Isten segítségével nagyon hamarosan.

—

Egy óra múlt el éjfél után. Csend volt, csak egy-egy jégcsap és a fák ágairól a frissen esett hó zuhant alá néha nagy darabokban, tompa, kísérteties puffanásokkal. A gyermek Jézus keresztülszállt a téli világegyetem szürke levegőgégén és megváltást és bűnök elfeledését ígerte mind a vétkezőknek mind a tisztességes szenteknek egyaránt. Új reményt hozott magával, hogy Isten nem fogja engedni népét az ördög hatalmába kerülni. Hogy megváltsa őket, egyetlen fia hajlandó lesz a bűnöket magára vállalni és megszabadítani népét nehézségeik bilincseiből, és hogy engedje nekik betölteni Isten által megáldott és elrendeltetett sorsukat, és hogy kifejleszthessék tehetségüket és adottságaikat.

A temérdek hó lehetetlenné tette a ház elhagyását. Percy a nappali díványán aludt és Linda felment emeleti szobájába. Ott magára zárta az ajtót, levetkőzött, teljesen mezítelenre és letérdelt ágya mellé. Hosszú haja betakarta csupasz vállait és kerek feneké fehéren fénylett a kibukkant hold fényében. Lehajtotta fejét, kezeit imára kulcsolta és hagyta, hogy egészséges és áldott hormonjai darabokra szaggassák vággyal teli testét. A beteljesíthetetlen szerelem, égetően kínzó szenvedélye, fiatal méhének iszonyú éhsége, hogy foganjon megreszketették. Érezte fajfenntartási ösztöne erejének megdühödött bosszúját, hogy megtagadta magától Isten legalapvetőbb törvényének járó engedelmisséget, hogy szaporodjatok és sokasodjatok.

Hamis álszentség lett volna tőle, ha hagyományos imádsággal próbálkozik, főleg nem Karácsony szent éjszakáján. El kellett mondani Istenének, hogy mi nyomja a szívét és könyörögni kellett Neki a megváltásért és egyedül az Ő útját követő üdvözlésért.

— Drága Istenem, — könyörgött, — engedd, hogy kövessem rendeltetésemet. Nem vagyok makulátlan angyal, soha nem voltam szüziességre alkalmas. Ne követeld tőlem, hogy apáca legyek. Köszönöm a szent szenvedélyt, amit belém oltottál. Köszönöm a vágyat és a forró bujaságot, amit érzek magamban. Ne engedd, hogy vágyaim elégiének beteljesedésük előtt, mielőtt betölthetem elhívattatásomat. Engedd meg, hogy szerethessem szeretőmet bűnbeesés nélkül, anélkül, hogy a gonosz betegséggel és kínokkal fenyegetne engem. Ígérem, hogy vágyaimat nemes ügy szolgálatába fogom állítani és nem fogom elszórni alantas paráználkodásokra. Köszönöm Percy irántam érzett tiszta szerelmét és engedd meg, hogy beteljesítsem neki és egyedül csak neki. Ámen.

Linda bebújt a takaró alá és másnap későig aludt. Tíz óra felé, amikor végre felébredt Percy már ellapátolta a ház előtt felgyülemlett hó nagy részét és ösvényt vágott az utcáig. Linda friss kávéfőzött és hármában együtt ettek a finom, magyaros bejgliből.

Reggeli után kinyitották az ajándékokat. Percy egy üveg Pure Poison Christian Dior kölnit vett Lindának és egy ötven centiméter hosszú Byzantine stílusban fonott vastag aranyláncot. Linda divatos síelő kabátot hozott Percynek a híres Darien sportüzletből. Percy egy üveg Chivas Regal skót whiskyt Spencernek és Linda egy új 42 inch nagyságú LCD televíziót. Spencer semmit nem vett Percynek, de Lindának adott egy teljes karát nagyságú gyémántkövet tartalmazó platina gyűrűt és egy gyémántkövekkel kirakott karperecet édesanyja ékszerei közül, mivel kimenni nem tudott, hogy újakat vásároljon.

Új és reménnyel teli kezdetet ígérve Karácsony napja hideg maradt és napos, és csodálatosan szépséges a napfényben szikrázó temérdek hóval és jégcsappal. Béke töltötte el és uralta Darient, ahogy a Sclafani család Floridában messze távol töltötte az ünnepeket, a Marco Island szigeten lévő luxuslakásukban.

Huszonkilencedik Fejezet

Hónapok múltak és a tavasz első meleg napjai új életre keltették a természetet. Fürtökbe aggatott fehér harangjaikat kecsesen bólongatva seregnyi gyöngyvirág bukkant elő a téli hótakarótól megszabadult földből és zöldes-fehér szőnyegjükkal eltakarták az elmúlt év lehullott leveleinek elhalt rétegét. Színes kikericsvirágok, sárga nárciszok és piros tulipánok ezrei sokasodtak tömött csokrokba és borították el széles pászmáit a smaragdzöld tavaszi fünek. A nappalok meghosszabbodtak, többet nem volt szükség a bélelt hócsizmákra és vállat lehúzó téli öltözetekre. Bőséges záporok mosták el az utakra télen kiszórt sós homokot és a városi szemeteskocsi felszippantotta, ami megmaradt. A tonnaszámra kiöntött sóder, mely hosszú hónapokon keresztül gyülemlt a lefolyó árkokban és az utak szélén eltűnt, mintha soha nem is lett volna szükség rá.

Gigantikus nagyságú juharfák százai vérpiros bokrétákba borultak és teméntelen pollenjük megtermékenyítette a levegőt, és az elszáradt, göcsörtös régi ágakba és az elhalt gallyak kopasz millióiba új élet költözött.

A virágoknak színes szőnyegén és a sárga virágpor borította járdákon és utakon, és az új élénkzöld lombzat védelme alatt, az élet visszatért a Piros Rózsa utca környékére is. Gyermekek százai játszadoztak a pázsiton, bicikliztek az utcákon és csilingelő hangocskájuk vidámsággal és gondtalan, fiatalos örömmel töltötte be a levegőt.

A Sclafani fiúk, Dennis és Brian is kijöttek házukból és körbeciciklizték a szomszédságot. Nem állt szándékukban a házon belül eltemetkezni iskolakönyveikbe és házi feladataik elkészítésébe. Nem volt szükséges, hogy tanuljanak, az apjuk sem tanult soha, és eltökélt szándékukban állt, hogy követik nyomdokait.

Néhány napnyi vad rohangálás után kifogytak léha teendőikből és nem volt többé hova menniük. Talán szándékosan, de inkább tudatuk alatt, egyre gyakrabban, és minden alkalommal hosszabb és hosszabb időre, megálltak Linda kocsibejárójának utcai végében. Egymásra néztek és eszükbe jutott a fiatalasszony izgató és bűnre csábító nőies alakja.

— Láttad mostanában? — kérdezte Brian.

— Nem, — Dennis röhögött. — Azt hiszem, hogy fél kidugni a fejét.

— Inkább szeretne kijönni és ismét megmutatni nekünk a csöcseit.

— Nekünk kellene, hogy kikényszerítsük, — felelte Dennis miközben kinyitotta Linda posta ládáját és belenézett.

— Fogadom, hogy alig várja, hogy felújítsuk a barátságot.

— Csaljuk ki valahogy. — Dennis folytatta a megkezdett gondolatot és lecsapta a postaláda vékony bádogajtáját. Majd kéjes pillantást vetve Linda ablaka felé hozzátette. — Figyeld majd jól, hogy hogyan reagál, ha kezemet véletlenül hozzáérintem a fenekéhez.

Linda nem jött ki. Látta a fiúkat babrálni a postaládájával, de eszébe jutott, hogy az első esetben is a rendőrség mennyire nem volt hajlandó segíteni és nem kezdeményezett összetűzést. Csak tehetetlen méreggel nézett a függöny mögül a Sclafani fiúk felé.

Brian próbálta kitörni a ládát a helyéből, de Linda még akkor sem avatkozott bele. Talán a két tekergő látta sziluettjét a függönyök mögött, mert, hogy felhívják figyelmét egyre bátrabbak és szemtelenebbek lettek.

Dennis ismét kinyitotta postaládát, kivette Linda leveleit és hangosan olvasta rajta a címzett nevét. — Linda Shrewsbury. Ha-ha. Fogadom, hogy elég hülye ahhoz, hogy benne legyen a telefonkönyvbe. Majd feltárcsázom és üdvözlöm.

—

Este később úgy tíz óra felé a telefon csöngött. Spencer mélyen aludt és nehezen zihált, hogy elegendő oxigént juttasson AIDS rombolta tüdejébe. Linda felkapta a telefont, hogy a csöngés ne ébressze fel a beteget.

Ki lehet a késői hívó, gondolta mérgesen, de azért nyugodtan és lehalkított hangon szólt bele a kagylóba. — Hello.

— Hello, — jött a válasz.

Linda várt. A vonal túlsó oldaláról nehéz, szaggatott lélegzés hallatszott.

— Ki az? — Linda kérdezte egy perc után óvatosan.

— Tudod, hogy most mit csinálok? — jött a válasz.

Linda meglepődött. Nem értette miről lehet szó és nem csapta le a kagylót.

A hívó azt gondolhatta, hogy Linda esélyt ad neki beszélni és folytatta.

— A fütykösömmel játszom. Mit csinálsz te?

Beteg férjével egyedül a házban Linda pánikba eset és torkára akadt a szó. A hang, ahogy Linda továbbra sem tiltakozott egyre pimaszabbul folytatta.

— Nagyon hosszú és vastag, éppen olyan amilyeneket annyira imádsz ledudlizni.

Linda hangja végre visszajött és dühödten kiabálta bele a vonalba.

— Tudom, hogy ki vagy, és el foglak kapni.

— Igen, elkapsz? Éppen azt akarom. Gyere át hozzánk és mutasd meg azt a rózsaszínű lukadat. Majd én, megtoszlak, ahogy kell. Tudom, hogy nem kapsz semmi szexet és be vagy örülve a férfiakért.

Lindának elege lett. Magához tért kezdeti, megijedt bénaságából. Elfogta a düh és teljes erővel levágta a kagylót. A telefon ismét csöngött. Felvette és ugyanaz a telefonáló volt. Azonnal lenyomta a gombot és megszakította hívást. Várt, amíg visszajött a vonal egyenletesen búgó hangja és nem akasztotta vissza a kagylót. A telefon fülsértő zúgást adott ki egy darabig, majd a telefonközpont feladta és Linda vonala állandósult foglalt jelet kezdett küldeni a késő éjszakai telefonálónak, aki bizonyára kitartóan újra és újra hívhatta a számot.

Linda próbálta kiokoskodni, hogy ki lehetett az ordenáré telefonáló. Valamilyik Sclafani fiú a szomszédból. Megnézte hívásazonosító ernyőjét, de az ismeretlen telefonálót jelzett. Linda feltárcsázta az információt, de nem adták ki semmi tájékoztatást. A Sclafani családnak titkos száma volt.

Másnap hívta a telefon társaság központi irodáját és panaszt akart tenni. A felelős hivatalnok udvariasan közölte, hogy a társaság nem tud semmit csinálni és legjobb lenne, ha ő is egy titkos számra kapcsolna át. Linda belegeyzett és az obszcén hívások megszűntek, de Linda nem tudott megszabadulni a jól megalapozott gyanakvástól, hogy a Sclafani fiúk céltáblájuknak szemelték ki. További zavarokat prognosztizált, félt, de nem akarta Percy belevágni a dologba. Percy annyira dühödten védelmezte, hogy valamit csinálna a fiúknak és azonnal masírozna vissza a börtönbe. Nem akart neki újabb bajt. Már idáig is bőven eleget szenvedett.

Saját maga kellett, hogy megoldja az ügyet. Eszébe ötlött a pisztoly és fontolgatta a lehetőséget, hogy lelövi a két gazembert, és hogyan tudná megúszni a következményeket.

—

Dennis tizenhatodik születésnapja gyorsan közeledett. Száznolcvan centi magasságához fiatal kora ellenére máris száz kilót nyomott. Tesztoszteron vérképe veszélyes magasságokban járt és semmi másra nem tudott gondolni csak a szexre. Állandóan disznóképek után keresgélt az Interneten. Az explicit képek mindennemű változatát megnézte, de leginkább és az összes többi közül leginkább a gúzsbakötés és a kínzások fotográfiáit részesítette előnyben. Fiatalabb testvére, Brian nem egészen tizenöt éves és néhány centiméterrel alacsonyabb, de, mivel jobb étvággal zabálta az értéktelen gyorsételeket, súlyban verte testvérét. Hasonló Internet keresgélő szokásaik révén a fiúk egymást licitálták túl a pornóképek gyűjtésében és dicsekvésükben, hogy miket csinálnának, ha valamirevaló nő akadna útjukba.

Masszív erekcióik, éjszaka vagy a nap bármely órájában, alátámasztották szükségletük minél hamarabbi kielégítését. Állandó jelleggel zabolátlan, nyers erotikáról értekeztek és szennyes fantáziájuk ártatlan tárgya közvetlen szomszédjuk, a finom és gyenge testalkatú csinos kis Linda lett.

—

A Piros Rózsa utca környéki terjedelmes portákat széles sávokban választja el egymástól a sűrűn nőtt specimen fák és ritka bokrok rengetege. Normális körülmények között elegendően elszigetelt és biztonságos, hogy egy vonzó külsejű nő napfürdőzzön, bármilyen stílusú, esetleg kihívó fürdőruhában, esetleg még felsőrész nélkül is, vagy akár anyaszült mezítelenen.

Linda imádta a napfürdőzést, különösen kedvelte a késő májusi napfény melengető cirógatását. Szeretett kinyújtózni egy nyugágyban és próbálta magába szívni az éltető sugarak vérpezsdítő hatását. Sűrű sorokba ültetett tripla bürökfa sövény védte hátsó kertjüket három oldalról és minden külső kíváncsiskodás ellen. Lehetetlen volt belátni, hacsak valaki el nem bújít a bokrok közé és onnan leselkedett szégyentelen módon.

Ebéd után Linda kijött a házból. Fehér frottírköpenyt viselt, leült és kinyitotta köpenye elejét. A köpeny kétoldalt aláhullt és alatta, az ég madarainak nagy gyönyörűségére és a fákon ugráló kíváncsi mókusok örömére, kilátszott parányi bikini fürdőruhája. Később melege lett és levette a köpenyt és lefeküdt a hátára. A gyengéden suttogó szél kellemesen hűtötte és millió piciny virágpor, akik nyilvánvalóan tévedésből hívogató virágágyásnak nézték, repült rá és borította be selymes takaróval.

A csendes koradélután melegében semmi emberi hangot nem hallott, csak a madarak csiripeltek, a szél lengette fák koronája susogott és megnyugtató, csendes béke érzése töltötte el. Egyedül és biztonságos távolban mindenkitől Linda kioldotta felsőrészét és engedte, hogy a tavasz meleg sugarai masszírozzák kerekded almáit és játszadozó szélörvények csókolgassák érett málnaszemekre emlékeztető kemény bimbóit.

Kevéssel később ismét körülnézett, senkit nem látott és levette a bikini alsó részét is. Egy hasadéknit engedte combjait széjjelnyílni, hogy a levegő szárítsa le a nedvet izzadt szemérméről és gyönyörrel élvezte meztelensége csodálására összegyülemlett láthatatlan tündérsereg mámorító táncát. Félálomban szenderegve álmodóan fontolgatta, semmiféle szex nem lehet ilyen gyönyörteljes, mint ez a meztelen napfürdő, kivéve talán, ha esetleg Percyvel tehetné ismét, mivel soha nem felejtette el az első és az egyetlen alkalmat, amit ilyen pillanatokban mindennél jobban kívánta újra megtenni.

—

Elsőnek Dennis fedezte fel, hogy Linda egyedül napfürdőzik. Óvatosan bemászott a bokrokba, elbújít és hihetetlen gyönyörrel szemlélte, amit látott. Magához nyúlt és addig játszott, amíg a marka görcsöt kapott. Akkor megkereste Briant és elmondta felfedezését, hogy meztelenül látta szennyes fantáziájuknak ártatlan tárgyát, fiatal szomszédasszonyukat. Visszalopózkodtak a bokrokba és ketten kezdtek nézni a látványt. Szívük vadul kalapált az izgatottságtól, nemi gerjedelmük a kirobbanás határát már szinte elérte, kapkodva szedték a levegőt és hangjuk reszketett a fékezhetetlen

vágytól. Készen álltak az örömteli akcióra, arra, amit már olyan régen szerettek volna megtenni.

Brian öntötte szavakba elsőnek az ötletet. — Gyerünk, kapjuk el.

Testvérehez teljesen hasonló lévén és mindenben mindig egyetértve vele, Dennis örömmel támogatta az indítványt. — Nagyszerű, vigyük le a pincénkbe. Lehet, hogy először egy kicsit megjátssza magát, hogy ne gondoljuk könnyű nőnek, de igazából rettenetesen fogja élvezni, amit majd csinálunk vele. Mi ketten. Mint azokon az internet videókon, ahol két drabális izomember halálra kefél egy vékony kis nőt.

— Hogyan tervezed elkapni, Dennis?

— Egyszer a közelébe lopózkodunk. Én elkapom a fejét és befogom a száját. Te meg megragadod a lábait. De el ne engedd, különben úgy tőkön rúg, hogy belegebedsz.

— És utána?

— Bevisszük a házukba és mind a ketten meghágjuk.

— Hol?

— A pincében. Mama nincs idehaza.

— És aztán mit? Ott akarod tartani?

— Igen, ott fogjuk tartani.

— Meddig?

— Elegendő ideig. Ha aztán elegendő lett belőle eladjuk a nemzetközi szex rabszolgapiacon.

— Te ismersz valakit, aki prostituáltakat vásárol?

— Én nem, de a papa ismer. Neki mindenütt vannak kapcsolatai.

—

Linda elaludt és arra ébredt fel, hogy valaki egyik kezével befogja a száját és a másikkal emeli fel. A támadó a hóna alá nyúlt és Linda testét a mellkasához nyomva szorosan fogva tartotta. Egy másik alak elkapta a lábát a térdénél és olyan erősen tartotta, hogy egy centit nem tudott mozdulni. Felemelték, keresztülrángatták a bokrok között frissen törtnek látszó ösvényen és lecipelték egy pincébe. Maguk mögött bezárták a pince csapóajtó nyílását és lent bevitték egy betontéglából épített titkos szobába, a kazánház és a fűtőolaj tartályhelyiség közé. Linda itt felismerte a támadókat, Dennist és Briant, ki más, gondolta és hol lehetnek máshol, mint a fiúk házába. A bunkerszerű szobát még valamikor Dwight Leicester építtethette.

Brian egy fél tekercs ipari erősségű légcsatorna ragasztószalagot kapott valahol. Összekötözte vele Linda lábait, de arra már nem gondolt, hogy legyen elegendő szalag, hogy összekötözött lábait az ott álló vaságy lábaihoz is hozzáerősítse és a kezeinek is maradjon és a szalag elfogyott. Dennis dühösen ledobta Lindát az ágy koszos matracára és jobb híján olajos rongyokkal kötözte kezeit a vascsövekből összehegesztett fejtámlához, de a lábainak már az sem maradt.

Linda mezítelen volt, elhurcolói egyetlen ruhadarabbal sem takarták le. Két leggonoszabb ellenségének a kezébe került megkötözve, két tinédzser vadállatnak, vagy inkább állatnál is alacsonyabb ördögi tettek elkövetőinek.

Teli torokból kiabálni kezdett, de Dennis ököllel arcon vágta és szörnyű ízű koszos zokniját beletömte a szájába. Linda alig kapott levegőt.

— Elsőnek én dugom meg. — jelentette ki Dennis. — Figyeld, hogyan csinálom. Utánam te következzel.

Linda dobálta magát és próbálta kirúgni Dennis fogait, de erőfeszítései csak jobban feldühítették a beőrült kamaszt. Teljes súlyával ránehezedett Linda lábaira és odaordított Briannak. — Kösd le a lábait.

— Mivel?

— Szerezz valahonnan kötelet.

Brian felrohant az emeletre, és ahogy vadul kutatott egy köteg kötél után, Mrs. Sclafani belépett az ajtón és tetten érte.

— Brian, — kérdezte az asszony, — mit keresel?

— Az izét, nem tudom.

— Ugyan már, mi az? Hol van Dennis?

— A pincében.

— Küld fel ide, azonnal. Szükségem van, mind a kettőtökre a Nielsen kertészetnél.

Brian nem találta meg a kötelet és le kellett, hogy ordítson bátyjának.

— Gyere fel, Dennis. Mama hazajött és el kell mennünk vele a kertészetbe. Egy rakás dolgot fel kell raknunk a furgonba. Muszáj mennünk, különben egy percen belül saját maga megy le a pincébe.

Dennis dühödten nézett Lindára. — Maradj nyugodtan, te szuka. Jövünk vissza és majd folytatjuk. Meg ne próbálj szökni, mert utolérünk és megölünk, mielőtt segítséget tudsz hívni.

Dennis felment az emeletre és a szennyes matracra lekötözve Lindát magára hagyta a pincében. Mezítelen feneké hozzá kellett érjen a matracon terjengő kétes eredetű és ragadós foltokhoz. Feje felé kifeszített szépséges karjai, megszenstelenítve és tele horzsolásokkal és véraláfutásokkal, iszonyún fájtak. Egyedül a csípőjét tudta megmozdítani és dobálni magát fel és alá vagy ide-oda, de kitekert vállaiban minden egyes mozdulattal az égő fájdalom egyre elviselhetlenebb lett és a szennyes rongyok egyre jobban belevágta a húsába.

Linda törbe esett vadmacska energiájával küzdött szabadságáért és dühösen fogadkozott: *Soha nem leszek ezeké az aljas szemétládáké. Inkább megölöm őket.* És dobálta magát, küszködött, nyögött és rúgott, amíg teljesen kimerült és nagy sokára el nem csendesedett.

Harmincadik Fejezet

Linda mozdulatlanul feküdt, amíg ziháló lélegzete lecsillapodott és többet nem kapkodta a levegőt. Karjai fájtak és rémséges lila és fekete foltok és véres kötélnyomok borították rózsaszínű, gyenge bőrét. Nézte, hogy miképpen szabadulhatna, egy pengét keresett, hogy elvágja a rongyokat vagy egy rozsdás rudat, melyet kitörhetne a keretből. De a düh még mindig ködösítette gondolkodását. Képtelen volt racionálisan felmérni a helyzetét. Kizárólag egyetlen dologra tudott gondolni. Ki kell szabadulnom innen. Isten adta nekem ezt az esélyt és ki kell használnom. A kötelességem, hogy kiszabadítsam magamat és bosszút álljak.

Beharapta a szája szélét, feje elveresedett az erőfeszítéstől és próbálta lazára húzni a csomót, ami csuklóját fogva tartotta. Összeszorította ujjait, kézfeje csontjait egymáshoz préselte és szinte eltörve saját csuklóját próbálta kihúzni kezeit a bogra kötött gúzsából. Minden erejét beleadva húzott és az olaj áztatta anyag lazulni látszott. Megtekerte a kezét és a kirojtosodott gúzs engedett. Linda egyetlen rántással remélte elszakítani az előregedet vásznat, de félt, hogy még szorosabbra húzza. Meg kellett próbálnia. Összeszorította fogát, nagyot rántott, olyan erővel, amit soha nem gondolt, hogy rejlik benne és hallotta, hogy szakadnak a rongyok. A jobb keze kiszabadult.

Gyorsan kibogozta a balt, letépte szájáról a ragasztószalagot, egy falba vert szögről lerántott egy öreg, zsíros munkainget, felvette és futott a pincelejárat csapóajtájához. Félrehúzta a reteszt, ugrott fel a lépcsőn és kint volt a házból. Keresztülrohant a bokrokon, vissza saját házának a teraszához és másodperceken belül bent volt a házában.

Meg sem mosakodott, magára húzott egy farmernadrágot, egy tiszta blúzt, és mint egy örült hajtott el a rendőrségre.

Doherty detektív régi barátként üdvözölte Lindát. — Mrs. Shrewsbury, mi dolog hozza ezúttal ide hozzánk?

- Azok a szemét gazemberek a szomszédból.
- Mi történt? Már megint baja van velük?
- Elraboltak és meg akartak becsteleníteni.
- Várjon. Lassabban. Mit csináltak? Mit ért ez alatt?
- A hátsó teraszomon voltam. Átjöttek, megfogtak és lerángattak a pincéjükbe.

Doherty elkomolyodott. Arca elsápadt és összehúzta a szemöldökét. Kivett egy hivatalos írótüböt és nekiállt jegyzetelni. — Kérem, — kezdte. — Mondjon el mindent pontosan, ahogy történt. Maga mit csinált a hátsó teraszon?

— Napoztam.

— Kihívó, avagy lenge öltözék volt magán?

— Nem.

— Mit viselt?

— Semmit.

Doherty megállt az írásban és felnézett. Levette a szemüvegét és gyanakvó szemekkel kezdte méregetni Lindát. — Semmit? — kérdezte, — azt akarja nekem mondani, hogy meztelenül napozott?

— Igen, meztelenen. Senkinek nem lett volna szabad leskelődnie.

— Őszinte sajnálattal kell tudtára adnom, Mrs. Shrewsbury, — Doherty felelte gúnyosan. — A törvény tiltja a meztelen napozást, ha bárki más megláthatja magát. Maga incselkedett azokkal a fiúkkal?

— Nem, soha, még álmomban sem.

— Mrs. Shrewsbury, azok a fiúk kiskorúak. Legálisan, ha magas szexezik velük, vagy próbál szexezni velük vagy parázna módon viselkedik jelenlétükben, törvényellenes cselekedetnek számít. Az ilyesmi súlyosan büntethető vétek. Maga nagyon komoly bajba kerülhet, ha a gyermekek szülei tudomást szereznek a dolgról és vádat emelnek maga ellen. Életének hátralévő éveit börtönben töltheti.

— Az Isten szerelmére. Nem szexeztem velük. Halálosan gyűlölöm őket.

— Látja, itt van a pszichológiai asszociáció. Szerelem és gyűlölködés, két nagyon könnyen felcserélhető érzelmi állapot.

— Maga nem beszél komolyan.

— De igen, halálosan komolyan. Ha a maga helyében lennék, ejteném a vádat és remélném, hogy ők nem fognak maga ellen vádat emelni.

A méreg és a csalódás összekuszálta Linda józan gondolkodását. Egy kanál vízbe meg tudta volna fojtani az akadémikus rendőrt. De Dohertynek igaza volt. Nem lett volna szabad, hogy meztelenen napozzon, amikor tudta, hogy két tinédzser lakik a szomszédban, akik már előzőleg szexuális pimaszságokkal fenyegették. Hibát csinált, a ragadozók lecsaptak rá és megfizette az árát. Semmiféle orvoslást nem látott a láthatáron. Alaposan beleesett a csapdába.

Doherty felállt, udvariasan útjára engedte Lindát és búcsúzóul atyai hangon tanácsot adott neki. — Én nagyon kedvelem magát. Mrs. Shrewsbury. Kitűnő munkát végzet, ahogy vallomásra készítette Dwight Leicestert. Felettébb sajnálatos dolog, hogy a maffia irányította börtönbeli igazságszolgáltatás végrehajtói megölték. Ha életben tudtuk volna tartani és együtt működött volna velünk, nagyon használható tanúnak bizonyult volna. A feleségem teljes szívéből szeretheti, mert folyvást dicséri magát és állandóan magasztalja a tetteit. De mind a ketten nagyon aggódnak magáért. Nagyon kérem, hogy

ne keveredjen bele fiatalokú fiúk szerelmi ügyeibe. Kedveljük a maga társaságát, de nem annyira, hogy itt a rendőrségen gyakori letartóztatunk legyen.

Ezzel ajtót mutatott Lindának és Linda teljesen lehangolva hazahajtott. Odahaza megfürdött, sebeit bekente antibiotikus kenőcsökkel, majd hosszú ujjú blúzt vett magára és megnézte Spencert. Felvitte a vacsoráját, beadta a gyógyszereit és megigazította a párnáját. A párna alatt meglátta Spencer pisztolyát és magához vette.

Spencer észrevette Linda mozdulatát és kérdően nézett rá.

— Linda, mit akarsz a pisztollyommal?

— Lehetne nálam? Szükségem lenne rá. Gyanúm van, hogy többen fenik rám a fogukat és meg akarom védeni magamat. De még ma este visszahozom. Visszateszem a párnád alá és alhatsz vele. Nekem csak egy órára kellene. Valakit meg akarok ijeszteni.

— Nagyon vigyázz vele. Megmutassam, hogyan kell kezelni?

Betegség gyötörte és gyűlölet elvakította elméje Spencert paranoiás tébolyodottá tette. Kimondottan tetszett neki, hogy Linda akcióba lép, felveszi a harcot és ellentámadásba megy és megbünteti mindenkit, akik le akarják rombolni őket. Spencer mindenkit személyes ellenségének érzett és végtelenül örvendett, hogy Linda kicsinál belőlük néhányat és megtanítja a világot, hogy milyen fából faragták a Shrewsbury családot. Kezébe vette a pisztolyt, megmutatta Lindának a ravasz használatát, a tölténytárat, hogyan kell beletenni a golyókat, hogyan oldja ki a biztosítást és hogyan célozzon.

Beteg férje segítségével Linda szorgalmasan készült a harci feladatra.

—

Ahogy befejezték a tavaszi műtrágya, termőtalaj és talajtakaró mulcs zsákok lerakását a garázsba, amit anyjuk a Nielsen kertészetben a Post Road úton vásárolt a Sclafani fiúk rohantak le a pincébe.

Lindát sehol nem találták. Az eltépett rongyok ott heverték a matrac tetején és összegyűrt ragasztószalag darabok borították a betonpadlót. A csapóajtó tárva nyitva állt. Linda eltűnt, nyoma veszett.

— A bűdös életbe. Hova ment? — Brian kérdezte és dagadt arcára kiült a meglepett ostobaság.

— Haza, te idióta, — Dennis rámondult testvére. — Ha idejében hozol valami kötelet, nem tudott volna kiszabadulni.

— Most mi lesz. Mit csinálunk?

— Semmit. A rohadt szuka molesztált minket. Mi kiskorúak vagyunk. Vagy elfelejtetted? Meztelenen napozott. Ez parázna viselkedés. Mrs. Shrewsbury rontotta meg a mi erkölcsi lelkületünket.

— Viccelsz?

— Nem. Ne félj semmitől. Nem mer elmenni a rendőrségre. Tudja, hogy ő provokálta ki az egészet. Bármilyen történet később, mind az ő hibája.

— Menjünk ki az utcára és nézzük meg, hogy mit csinál.

A fiúk kigurították a biciklijüket és, meggondolva a komoly büntetést, amit éppen elkövettek meglepően pimasz arroganciával a pofájukon fel és alá pedáloztak az utca mentében.

Linda meglátta őket és nem tudta fékezni a dühét. A rendőrség magára hagyta. Azt hitte, hogy Doherty detektív megbízható barátja és szövetségese. Úgy gondolta, hogy a detektív felesége kedveli és barátai vannak, akik mellé állnak, ha segítségre és támogatásra van szüksége. Megnézte a Beretta pisztolyt, hátul a derekánál beledugta a farmerje övébe és kirohant, hogy szembeálljon a gazemberekkel.

Kint a két fiú nyugodtan és valami végtelenül ocsmányan bántó pofátlansággal várta, ahogy Linda közeledett feléjük. Pimaszul a szemébe néztek és ijeszteni próbálták. Linda alig tudott beszélni felháborodásában. A jeges arrogancia, amit ellenfelei feléje vetítettek megijesztette és beléfagyasztotta a szót. De nem mutathatott semmi félelmet. Ha elkezdett valamit folytatnia kellett.

— Ti ketten, — kiáltotta és a pisztolyt farmerjéből kirántva a fegyver hideg csövét Dennis halántékához nyomta. — Lelőlek benneteket, mint két veszett kutyát, ha még egyszer közel jöttök hozzám. Megértettétek?

Dennis kissé oldalvást hajtotta a fejét. A pisztoly nem ijesztette meg. Tisztában volt vele, hogy a fiatal nő soha nem meri meghúzni a ravaszt. És piszkosan jól tudta, hogy Linda alaposan belelépett a pácba. Ezzel nem csak meg akarta rontani kiskorúak erkölcsét, de még meg is fenyegette őket, hogy eltüntesse a nyomokat. *Mennyire sajnálatos*, Dennis vigyorgott, mint egy szellemi fogyatékos, *ezért aztán fizetni fog*.

Ellentétben vele Brian kissé idegesnek látszott. Nagyokat nyelt, ádámcsutkája járt, mint a gémeskút vödre, nem látszott túlságosan biztosnak az ügy végkimenetelében.

A kamaszok arcátlansága megingatta Linda eltökélttségét. Leeresztette a pisztolyt és hátrafele lépkedve lassan visszakozott. Szemeiben izzott a gyűlölet, de nem állt készen, hogy kioltson két életet, bár ijesztően közel került a tettehez. Elérte házának bejárati ajtaját, de a Sclafani suhancok még akkor sem mozdultak. Ott álltak a kocsibehajtó bejáratánál és kiabáltak feléje.

— Gyere vissza a pincénkbe, amikor csak akarsz, te mocsok szajha.

—

Sal Sclafani este nyolc óra felé remek hangulatban érkezett haza. Ma jól mentek a dolgai. Adósai fizetgették a részleteket, beleértve a rettenetes uzsorakamatot és ma még nem kellett senkit gatyába ráznia.

Kevéssel apja hazaérkezése után és, ahogy a tata leült pihenni, Dennis közelebb lépett apjához. A maffia kapcsolatos férfi kényelmesen terpeszkedett kedvenc foteljában, jobb kezében egy pohár bort tartott és gyűrűs ujján fényesen csillogott vastag aranygyűrűjének hatalmas gyémántköve. Azonnal észrevette fia arcán a zavart, és meglepődötten és atyai aggodalommal a hangjában kérdezte.

- Na, mi van, Dennis?
- Papi, a mellettünk házban lakó nő, megfenyegetett minket, hogy megöl.
- Micsoda?
- Pisztolyt fogott ránk és közölte velünk, hogy lelő minket, mint két veszett kutyát.
- Miért?
- Nem tudom. Kérdezd meg őt.
- Kell, hogy legyen valami oka.
- Jól tudod, hogy bolond. Emlékszel a cirkuszra, amit a tojásdobálásból csinált.
- Ok, menjünk át hozzá. Kérdezzük meg, hogyan gondolja a dolgot.

—

Spencer mélyen aludt emeleti szobájában. Linda a nappaliban ült Percyvel és éppen befejezte a délutáni történetek részletezését. Az ajtócsengő megszólalt és az ajtó üvegén keresztül egy toronymagas embert láttak két túlméretezett kamasszal. Linda tudta, hogy kik a látogatók és gondolhatta, hogy mit akarnak.

— Mit csináljunk? — nézett rá Percyre.

— Add ide a pisztolyt, — Percy felelte, — nyisd ki az ajtót és fedezlek hátulról.

Linda kinyitotta az ajtót. Sclafani rámosolygott. Udvariasan, mint egy adóvégrehajtó az uraknál vendégségben, igazi úriember módjára köszönt Lindának.

— Mrs. Shrewsbury, úgy néz ki, hogy maga és a fiaim között valami nézeteltérés alakult. Ellenére lenne, ha beengedne minket és megbeszelnénk a dolgot?

Linda meglepetten nézett a hatalmas olaszra. Arcátlansága és üres fellengzőssége nyilvánvalóan nem ismert határt. Kérdően nézett hátra Percyre, a fiatalember bátorítón bólintott. Sclafani beeresztése ok.

Linda beengedte a három látogatót és a jól kivilágított nappaliban Sclafani alaposan szemügyre vehette Linda arcát. Linda székkal kínálta a jövevényeket és a két fiú azonnal ledobta magát a díványra és pimasz, nyegle kakasok módjára széjjelengedték csúszni a térdüket.

Sclafani nem vesztegette az időt és minden bevezetés nélkül közölte jövetelének szándékát. — Maga nem akarja tényleg megölni az én fiaimat, vagy igen?

— Ha még egyszer a közelembre jönnek, vagy hozzám nyúlnak és nem hagynak békét, tényleg megölöm őket.

A válasz meglepte Sclafanit, de nem adta fel és részletesebben kezdte fejtegetni álláspontját. — Nem akarok semmi félreértést közöttünk. Szeretném megtartani a jószomszédi viszonyt, elvégre is ez Darien, a világ legjobb és legbékésebb helye. Éppen ezért nem kellene, hogy így fenyegetse őket. — Mondta és fürkészően nézett Linda arcába, mintha emlékezni akarna, hogy hol is láthatta volna már ezt a nőt régebben.

— A maga fiai meg akartak engem erőszakolni. — Linda tiltakozott felháborodottan. — Megfogtak, lehurcoltak a pincéjükbe és lekötöztek. Mondja meg nekik, hogy legközelebb lövök. Kérdezés nélkül lövök és pontosan. Nem tréfálok.

— Maga nem úgy néz ki, mint akinek valami baja esett. Legközelebb legyen gondja rája, hogy nem áll le kiskorúakkal közösködni. Ha maga békén hagy nekik, ők is békét fognak hagyni magának.

— Ezzel egyetértek. Legyen szíves és értesse meg velük is.

—

Sal elhallgatott. Eszébe jutott, hogy honnan ismeri a kis nőt. A Fekete Gúnár étteremből. Akit végig kergetett a parkoló hosszában. Aki lehallgatóval volt felszerelve és rohant a jelzetlen rendőr kocsira. Az, akinek minden bajt lehet köszönni. A hiányzó láncszem. Akit annyi sokáig keresett. Éppen itt a mellette lévő házban. És az a bohócfigura a háta mögött. Az kell, hogy legyen a balek, aki börtönbe ment Pamela meggyilkolásáért. És a nő kiszabadította mindenki másnak a beárulásával. Ez az a ribanc, aki megtalálta a vételi elismervényt. Ő okozta Giacomo és Dwight halálát. Hát persze, ezek viszonyban vannak egymással, de még azért le kell ellenőriznem az elméletet.

— Lehető legmegnyerőbb mosolyát arcára erőltetve Percy felé nyújtotta a kezét és hepciás álnoksággal a hangjában kérdezte.

— Mr. Shrewsbury, feltételezem?

Percy nem fogadta el a kezét. Sclafani egyénisége undorral töltötte el. Ebadta kölkei bántalmazták Lindát és Percy nem bocsájthatta meg nekik ezt soha.

— Nem. Csak vágni fű. Kertész, nem beszélni angol.

— Spanyolul?

— No, Hungarián, semmi más.

— *Hungry?* Éhes.

— Nem, Hungarián, magyar.

— Nem baj, mindegy. Úgysem beszélem azt a nyelvet.

Sclafani nem akart több időt vesztegetni. Tudta pontosan, hogy mit kell tennie. Ezt a nőt ki kell, hogy rádiózza az élők listájáról, mielőtt megtudja, hogy új szomszédjai kik és ujjal mutogatni nem kezd rájuk. A nőcske könnyen árulkodó patkánnyá változhat, túlságosan is kíváncsi és belepiszkít mások levesébe. És az a lóköttő, a kertészlegény, aki megjártassa, hogy nem tud angolul. Ha védelmezni akarja ezt a nőt neki is pusztulnia kell.

Sclafani udvariasan biccentett és elhallgatott. Nem akart bizalmatlanságot okozni, bármi felesleges gyanakvás csak komplikálta volna terveit és a meglepetés elemét kiemelve nehezítette volna a kivitelezést. Felállt és fiaival együtt megindult az ajtó felé.

Az ajtónál visszanézett. — Gondolom, hogy szent a béke. Sajnálom, hogy a fiaim rakoncátlankodtak. Ígérem, hogy többet ilyesmi nem fog előfordulni.

Az ajtón kívül kétszer tarkón csapta a fiait. — Hagyjatok neki békét. Nekem is van elintéznivaló ügyem velem. Majd én ráncba szedem. Többet nem fog benneteket ijesztgetni. E felől jótállok.

A hazafelé vezető néhány lépést csendben folytatták. A házon belül Sclafani még egyszer nekiállt, hogy kioktassa fiait. — Ha még egyszer elraboljátok és megkötöztitek, ne engedjétek megszökni. Kössétek le úgy, hogy ne tudja kibogozni. Nagyon ostoba módon csináltátok az elsőt. Még a végén vádat fog emelni ellenetek. És akkor tölthetitek tinédzser éveiteket javító intézetben. Egészen huszonegy éves korotokig. Komoly okunk van rá, hogy elimináljuk. És még ma este meg kell tennünk.

Luisa kijött a fürdőszobából, ahol éppen befejezte arcpakolását. Szemeinek kivételével egész arcát vastag krém borította és meglepően hasonlított egy zöldfejű fülesbagolyra.

— Merre jártatok?— kérdezte.

— Barátságot kötni voltunk a szomszédban.

— Minek? Nincs éppen elég barátunk így is? — Luisa vállat vont és visszabújt a fürdőszobába, ahol szorgos kitartással további kenőcsöket kengetett magára.

Harmincegyedik Fejezet

Miután Sclafani elment vérszesen védelmezett kölkeivel Linda ideges lett és remegett a méregtől. — Nem lett volna szabad olyan nyájásnak lennem hozzájuk, — morgolódott és szidalmazta magát. — Főleg nem kellett volna beeresztenem az aljasokat a házamba, mint vendégeket. Ezzel csak felbátorítottam őket, hogy továbbra is zaklassanak. Soha nem fognak nekünk békét hagyni.

Percy nyugalmat intett. Tenyerét csillapítóan lefele mozzatva mutatta, hogy Linda ne kapja fel a vizet és próbálta vigasztalni. — Ennél többet nem lehetett tenni. Elmentél a rendőrségre és ez a te híres barátod, Doherty detektív kioktatott az erkölcsökről. Véleményével ellentétesen, holnap a legelső dolog lesz, keresünk egy jó ügyvédet és vádat emelünk a Sclafani fiuk ellen. Ezeknek a tekergőknek a javító intézetben a helye. Kifejezetten veszélyesek a társadalomra.

Linda nem tudott megnyugodni, egyre csak füstölgött. — Ahogy mondd. Erőszakos pimaszságukat nem hagyhatjuk válasz nélkül.

— Én nem bíznék abban a fellengzős apjukban sem. — Percy bólintott egyetértően. — Olyan kinézete van, mint egy maffiás pofozó embernek. A szemedbe szépeket mond és a hátadba meg beledöfi a kést.

— Ezzel tisztában vagyok és ezzel a problémával előbb utóbb szembe kell, hogy nézzek. Nagyon el vagyok foglalva Spencer ápolásával, mégis fel kell, hogy valahogy készüljek a magam megvédésére.

— Linda, van egy ötletem, — Percy arca felderült és megsimogatta Linda összeráncolt homlokát. — Menjünk le a YMCA klubba. Ússzunk egyet és megnyugszunk. Meglásd, sokkal jobban fogjuk magunkat érezni és ketten majd csak ki tudunk valamit okoskodni.

—

Együtt mentek ki a házból. Jókora vargabetűt írtak le a ház körül, átvágtak a hátsó szomszéd portáján és Percy öreg Toyota Corolla kocsiával hajtottak el a klubig. Linda legapróbb kétrészes bikini fürdőruháját vette magára. — Jogomban áll, — dohogta, — hogy úgy öltözködjek, ahogy akarok anélkül, hogy valaki molesztálna. Nem az én hibám, hogy az alakom kívánatos és szép.

Linda úszott és Percy nézte a medence széléről, majd mind a ketten átmentek a meleg medencébe és beszélgettek. Kissé higgadtan, mint előzőleg odahaza, de még mindig tele méreggel és tette sürgető bosszúvággal.

A meleg medencében ott találták Barbarát, aki egy fiatal nővel beszélgetett. Az ismeretlen nő is kétrészes fürdőruhát viselt és szintén vonzó, bár kissé férfiasan izmos alakja volt. A két nő közelebb araszolt hozzájuk és barátságos mosollyal üdvözölték Lindát és Percyt.

Barbara rögtön meglátta Linda karján a kék és zöld horzsolásokat és ujjai hegyével gyengéden megérintette. — Drágám, — kérdezte. — Mi történt?

— A férjed még nem mondta el?

— Nem. Még mindig szolgálatban van. Ki csinálta ezt?

Linda elmondta az egész történetet. Minden apró részletet, ahogy történt.

Barbara arca először csodálkozást mutatott, majd elsötétedett és dühösen szidni kezdte a férjét. — Tiszta idióta ez a Sean. Le kellett volna, hogy tartóztassa azt a két gazembert. Akármit is ígérget az apjuk, továbbra is fognak csinálni hasonló bünteteket.

— Igen, — felelte Linda, — tetessem be ebadta kölkeiket a javítóintézetbe és lakjak feldühödött szüleikkel a szomszéd házban.

— Mitől félsz? Ha nem hagynak békédet, viselniük kell a következményeket. Majd a szülők is bajba kerülnek a törvénnyel.

— Ez nem mindig jön ki ilyen egyértelműen. — Linda sóhajtott lemondóan. — Rengeteg kellemetlenséget tudnak okozni és a törvény nem avatkozik bele. Megölnek és a rendőrség csak halott testetről készíti a fényképeket, ha egyáltalán megtalálják földi maradványait. De ennek ellenére, holnap reggel keresek egy jó ügyvédet.

— Én meg beszélek Seannal, — Barbara megsimogatta Linda kezét. — Ne félj semmitől. Nem követtél el semmiféle büntetést.

A másik nő, az idegen, aki idáig csak a háttérben hallgatta a beszélgetést, közelebb jött.

— Francis, — Linda ránézett a nőre. — Francis Dubois, rendőrtiszt. Emlékszem magára.

— Igen, én vagyok. — felelte a másik. — Hallottam az egész történetet. Egyszerűen felháborító. Már az első alkalommal tennünk kellett volna valamit, amikor először kimentünk. Ne aggódj amiatt, hogy meztelenen napoztál a saját hátsó teraszodon. Először is, minden lehető elővigyázatosságot megtettél, hogy senki ne lásson. Másodszor, a szomszéd tinédzserek leleskedtek rád. Harmadszor, ha mégis véletlenül láttak, kellett volna, hogy jelentsék a rendőrségnek. A tinédzserek követték el itt a komoly büntetést.

A falióra háromnegyed tízet mutatott. Kijöttek a medencéből és bementek az öltözőbe. A zuhanyozóban a három nő beállt egy-egy zuhany alá, és ahogy mosták és szappanozták magukat folytatták az eszmecsérét. Östermészeti elemükben, mint három görög nimfa egy vízesés alatt megállás nélkül jött belőlük a szó.

Linda nem mulasztotta el észrevenni Francis feltűnően izmos és kisportolt felsőtestét. Minden mozdulatával, ahogy a nő emelte karjait, finom izmai játékosan feszültek és ernyedtek; mellei marcipánból formált hegyes süvegre emlékeztettek, és mereven álltak előre, mint két vonatütköző. Karjait megemelte, hogy hónalját kimossa és karján kidagadt erős bicepsze. Egyik lábára állt, hogy mossa a másikat és combján domborműként rajzolódtak ki erőteljes quadricepsz izmai. Kerek hasa laposan simult ágyéka felett és erőteljes popsija kívánatosan gömbölyödött, ha megfordult. Francis életerős szépségnek látszott, egy erős, dinamikus és magabiztos női egyénnek.

Linda látta a vonzalmat a két nő, Barbara és Francis között. Látta, hogy mennyire boldogok egymás mellett mezítelenen lenni, és mennyi gyengédség rejlik a tekintetükben, ha szerelmesen egymásra néznek és boldogan mosolyognak.

— Nagyon örülök, — Linda súgta Barbarának, ahogy alkalma volt, — hogy megtaláltad, amit kerestél, és amit én nem tudtam megadni neked. Gratulálok.

— Köszönöm, — felelte Barbara és boldogan ragyogó arca semmi szégyent nem mutatott.

—

Később, ahogy az öltöző szekrények sorai között álldogálva magukat szárazra törölték, Francis javasolta, hogy menjenek el a rendőrségre és vegyenek fel új jegyzőkönyvet. Indítványát elfogadták és Percyt is beleértve, mind a négyen elmentek a rendőrségre. Ott beültek egy értekezleti szobába, ahol Francis elővett egy jegyzetömböt és jegyzetelni kezdett.

— Bátorítottad bármilyen formában a két Sclafani fiút? — kérdezte Lindától.

— Nem, soha.

— Észrevetted, hogy néznek, mialatt vetkőztél.

— Nem, egyáltalában nem.

Francis még kérdezett néhány más kérdést is. Amikor befejezte a kihallgatást átvitte a kész jegyzőkönyvet az éjszakai bíróságra és egy óra múlva visszatért.

— Megvan a házkutatási parancs, — mondta, — gyerünk.

Az ügyeletes diszpécser utasította az éjszakai járőr kocsit és partnerével együtt Francis elindult a Sclafani rezidencia felé. Linda és Percy csatlakozni akartak, de Francis nemet intett. — Ti ketten maradjatok itt a rendőrségen. Igyatok kávé és egyetek néhány süteményt bajtársaimmal.

—

Sclafani megvárta, amíg Luisa elaludt. Ahogy hallotta elnyújtott lélegzését, szemek mozgása nélküli álomtalan alvásának jeleit, óvatosan kicsúszott a takaró alól és felöltözött. Fekete farmert húzott, hosszú ujjú fekete pamut pulóvert és egy sötétszínű kötött micisapkát. Fekete vászonkesztyűbe bujtatta kezeit és nadrágjának övébe belenyomta csőre töltött Magnum 45 revolverét. Nem volt szándékában használnia a

lőfegyvert. Alapvető elvei szerint, amit kivétel nélkül mindig betartott nem hagyott követhető nyomot semmi büntett színhelyén, hogy ő ott személyesen jelen volt, ha már saját maga kellett, hogy elintézzon egy ügyet. Nem akarta elsütni a pisztolyát, hacsak önvédelemből nem lesz szükséges. Olyan fegyvereket akart használni, amik majd a Shrewsbury rezidenciánál a keze ügyébe kerülnek. Az esetet házastársak között összetűzésnek akarta feltüntetni, egy beteges szerelmi háromszög vérfagyasztó végkimenetelének. *Játszi könnyed rutin, gondolta, még arra sem kell, hogy gondom legyen, hogy eltiintessem az áldozatokat. Úgy fog kinézni, mintha egymást gyilkolták volna halomra. Majd a rendőrség azt csinál a hullákkal, amit akar.*

Megvárta, amíg a hold elbújt a felhők mögé, átment a bürökfák közötti ösvényen és a ház hátsó oldalán észrevétlenül elérte a Shrewsbury ház ebédlőjének francia duplaajtáját. Alkalmatos kis gyémántvágójával kivágta az egyik apró ablakszemet és belülről óvatosan kinyitotta a kilincset.

Gondosan ügyelve, hogy zajt ne okozzon benyomta az ajtót és bement. Bent koromsötét volt, semmi nem mozdult, *nyilvánvalóan, gondolta, mindenki mélyen alszik.*

Perfekt, tette hozzá, és beljebb ment a házba. Szembogara kitágult és az előbukkant hold sápadt fénye elégséges éjszakai illuminálást biztosított. Láthatta, amit látni akart. A konyhai késtartóból kivette a legnagyobb és legélesebb böllérkést. Eszébe jutott, hogy Dennis említette, hogy Lindánál pisztoly van és megérintette pulóvere alatt rejlő sajátját. A hideg fém érintése megnyugtatta és szobáról szobára gondosan átvizsgálta a földszinti részt. Senkit nem talált és gondolván, hogy mindenki a hálószobákban alhat nekiindult, hogy megnézzze az emeletet. Lábujjhegyen lopakodott felfele a lépcsőkön, minden hallható hang nélkül, kivéve szívének tompa puffanásait, mely harci dobszólokként hangzottak a fülében, az ütközet kezdeti lelkesedésének vérpezsdítő zenéjeként, ahogy lelki szemeiben már előre élvezte a ragadózó gyilkolás felséges gyönyörét.

A szadista gonosztett végrehajtása, aminek elkövetésére elindult, életének mindig a legfelemelőbb extázisát és értelmét jelentette. Egy könnyű ajándék, mely az ölébe hullt. Luisa nem is fogja tudni, hogy férje nem töltötte az éjszaka egy részét odahaza. Nem lesz több tanú, nem lesz több fenyegetés. Jobban szerette volna, ha tegnap Linda nem csúszik ki a hurokból. Kevésbé bonyodalmas ügy lett volna, bár egy másik szemszögből nézve, megfosztotta volna a ma esti hármás gyilkosság páratlan élményétől, attól, hogy a professzionista bérgyilkos nyomul előre a hadi ösvényen.

—

Spencer sokat szenvedett az éjszaka folyamán. Gyomra képtelen volt tartani tartalmát és alvás közben feljött a vacsorája. A félig megemésztett étel elzárta légcsővét és nem jutott levegő a tüdejébe. Fuldokolni kezdett, felugrott és kapkodott a levegő után. Képtelen volt lélegezni, légző csövét savas folyadék zárta el, ami vészesen csurgott alá a tüdeje felé. Elfogta a halálfélelem. Hörögve kapkodott a levegő után és a torkába lefolyt

ragadós folyadék szinte megnyuvasztotta. Csak hosszú percek után, ahogy út nyílt lefele, tódult be tüdejébe az első néhány molekula oxigén és magával rángatta a keserű ízű epe emésztetlen cseppjeit.

Leült az ágy szélire, *a halál torkából szabadultam meg*, gondolta és párnája alá nyúlt, hűséges Beretta pisztolyáért. Megfogta a fegyvert, valami zajt hallott és egy árnyékot látott maga felé közeledni. Demencia roncsolta agyában ismét a légítámaszponton volt, a Diego García szigeten az Indiai Óceán közepén és állig felfegyverzett terroristák hatoltak be sátrába.

— Most vettük fel a szemétládát szakácsnak, — káromkodott. — Két nappal ezelőtt. Bizalmat előlegeztük a rohadt gazembernek. És látod, hogy mit akar csinálni.

Egy toronymagas alakot látott ágya felé hajolni, a sápadt fényben megvillant egy kés és a rablógyilkos feléje dőött. Spencer célzott, rálőtt a sűrke tömegre és még kétszer meghúzta a ravaszt. Másodszor egyenesen bele a támadó fejébe és még két golyót utánaeresztett az első háromnak. Véres agyvelő loccsant az ágyára, beszennyezte a falat és patakokban fröcskölő vér áztatta el a szőnyeget és a falról lecsurgó szennyes genny bekente kedvenc karosszékének bársonyos kárpitját.

Spencer nem ismerte támadóját. A merénylő a lábai előtt hevert a földön, de mintha még mindig rángatózott volna. Spencer belelőtte a tárban megmaradt három golyót és párnája alá nyúlt új tölténytárért. Kiugrasztotta az ürest és belökte az újat. A második nyolc töltényből négyet még beleeresztett a földön heverőbe, a mellkasába, a szíve köré és a vállába. A földön heverő test, mire Spencer abbahagyta a lövöldözést véres, felismerhetetlen mócsinggá változott, ami valahogyan csak a formájában emlékeztetett emberi maradványokra.

Spencer tele torokból ordított, mint egy felbőszült oroszlán. Betegsége alatt felgyülemlett düh kitört belőle és elvesztette önuralmát. Leszaladt a lépcsőn, lent nem látott senkit és kirohant a hátsó teraszra. Ott beleordított az éjszakába, és hangja harsogott, mint a megveszekedett veszedelem. — Te utolsó mocskos rohadt dög. Gyere és állj ki velem szembe. Gyere és próbáld kicsinálni Shrewsbury kapitányt. Ti szemét terroristák, még élek és halomra lölek benneteket mind. A halálomat akarjátok. Előtte fogtok meghalni, az utolsó egy szálíg.

Spencer egyre kiabált, majd véres nyálat kezdett köpködni és összeesett. A földön hevert, oxigénje kifogyott, kapkodott a levegő után és iszonyú düh fojtogatta a torkát.

— Linda, hol vagy. Hol vagy, drága egyetlenem?

Zokogott és öklével verte a földet. — Mindenkit megölök, aki téged bántani akar. Úgyis meghalok, de egyszer megölöm a szemeteket.

Utolsó erőfeszítésével felállt és átment a Sclafani ház elé és ott is kiabálni kezdett. — Gyere ki te utolsó rohadt gazember szicíliai. Megöllek és megölöm a két fiadat is. Láttam, hogy mit tettek a felségemmel, a szerelmemmel, az egyetlen személlyel, aki törődik velem. Hol vagy, drága Lindám?

Spencer két kézzel verni kezdte az ajtót és négy utolsó golyóját belelőtte a zárba. A háta mögött kékes fények kezdtek villogni és hallotta a rendőrszирénát.

— Megállj, fegyvert eldobni.

Spencer eldobta a pisztolyt és magasba lökte a kezét. Két rendőr ráugrott és leteperték a földre. Spencer vacogott, torkában hörgött a levegő és köhögő görcsök rángatták a testét.

Francis Dubois rendőrtizedes mellé sietett s odakiáltott a többieknek.

— Meleg pokrócot, azonnal. Ez itt Shrewsbury kapitány. Csak a feleségét próbálta védelmezni. Vigyétek be melegre. Nagyon beteg, tüdőgyulladást fog kapni. Tegyétek el azokat a buta bilincseket.

FFrancis visszavezette Spencert a házába. Fent az emeleten vérfagyasztó látvány fogadta. Sclafani teste egyetlen véres húsdarabnak látszott a földön, feje darabokra löve, bordái széttörve és mellkasa kinyílván és karjai és lábai a végső haláltusa groteszk agóniájába belefagyva meredeztek élettelenül. Pisztolyát még mindig a kezében tartotta és harminc centis konyhakés hevert mellette a földön. Francis átirányította Spencert az egyik vendégfalószobába, lefektette az ágyba és felkapcsolta a fűtést.

Spencer elrendezése után Francis rádiótelefonján értesítette a Darieni rendőrkapitányságot, hogy küldhetik haza Lindát és Percyt.

Ahogy Linda meglátta Spencert odafutott az ágyához és semmi mást nem tudott mondani csak köszönetet és hálát, hogy kiállt érte és megvédte.

— Spencer, — kezdte, — hallottam, hogy mi történt. A gazember strici engem akart megölni, és hogy lelőtted az én életemet mentetted meg. Utánam csaholt a szemét és addig nem nyugodott volna, amíg ki nem csinál. Köszönöm, hogy bízol bennem és vigyázol rám.

A rendőrök megengedték, hogy Linda forró teát készítsen Spencernek, és hogy beadja gyógyszereit. Amikor Linda visszajött, kezében egy tele tálcát egyensúlyozva, Spencer megérintette a kezét.

— Linda, drága aranyos kis Lindám, — mondta, — inkább nekem kell köszönetet mondanom neked. Rengeteg sokat dolgoztál és én nagyon rossz voltam hozzád. Nagyon sajnálom, hogy valaha is kezet emeltem rád.

Linda háta mögött állva Percy hallgatta Spencer szavait. Eszébe jutottak a rettenetes ütlegetések, amit Linda Spencertől kapott, amikor a férfi még erős volt és arrogáns. Spencer soha nem szerette Lindát imádó csodálattal. Soha nem vette magát egyenrangúnak. Rabszolgaként használta, mint egy magántulajdont, akit jogában állt ütni, és akivel jogában állt gonoszul bánni.

Én, gondolta Percy, én megláttam Linda igazi értékét. Én fedeztem fel a lelke nemességét és nagy bajában lenyúltam érte és kiemeltem a sárból. Én szenteltem életemet neki. Linda lett az életem és soha másra még csak nézni sem fogok. Én vagyok az, aki igazából szereti. Linda hozzám tartozik és nem Spencerhez.

De Percy nem szólt egy szót sem. Csak hallgatta Spencer szánalmasan siránczó bűnbánásait.

— Rossz voltam és betegséget kaptam. Házasságunk örömei helyett, nézd, hogy milyen tortúrán vittelek keresztül.

Spencert égette el a negyvenfokos láz és reszketett. Francis kihívta a mentőket. Linda próbálta Spencert nyugtatni, simogatta remegő testét és vigasztalta. — Spencer, én megbocsátok neked. Jó ember lett belőled. A betegség kihozta a jó oldaladat. Régebben vigyázatlan voltál és elbizakodott. Most kell meg fizetned múltbeli hibáidnak az árát. De még nincs mindennek vége. Reménykedj és higgy, és minden rendbe jön.

Percy csodálattal nézte Lindát. Nem érezte Spencer iránt ugyanazt a nagylelkű megbocsátást, mint Linda, de őszintén csodálta Linda erkölcsi erejét.

Spencer, mintha ki akarná önteni a lelkét egyre beszélt. — Sajnos nem csak nekem kell egyedül szenvednem hibáimért, de te is fizeted az árát. És te nem tettél semmi rosszat.

Linda végtelen nagylelkűséggel a hangjában válaszolt. — Ez a múlt, és a múlton nem tudunk változtatni. Most az a fontos, hogy menj be a kórházba és legyél jobban. A szobádban amúgy is szörnyű a rendetlenség. Valami szakavatott tisztító céget kell felfogadnunk, mielőtt hazajöhetsz.

A mentőautó megérkezett. Két szanitéc meleg pokrócba tekerte Spencert és elvitték a Stamford kórház intenzív kezelést igénylő betegek osztályára. Láza addigra felment 43 fokra és delíriumos állapot vett rajta erőt.

Doherty szintén megérkezett és utasította Lindát és Percyt, hogy maradjanak és jegyzőkönyvileg válaszoljanak kérdéseire. Két rendőr sárga, büntett színhelyét jelző szalagot húzott ki a ház köré, több irányból lefényképezték Sclafani maradványait, krétával körberajzoltál testének körvonalait a szőnyegen és nylon zacskóba gyűjtötték az üvegdarabokat a francia ajtónál, ahol Sclafani betört.

Doherty nagyképműen diktálta megfigyeléseit egy újonc rendőrnek.

— Erőszakos behatolás jelei. A betolakodó betört egy ablakot és pisztollyal és szúrással kész késsel a kezében megközelítette az alvó bentlakókat. Háztulajdonos rálőtt és nyilvánvaló önvédelemből megölte. Háztulajdonos felesége nem tartózkodott idehaza. A rendőrségen volt, ahol éppen egy, ettől az esettől teljesen független esetet jelentett.

Francis Dubois hallotta az utolsó szavakat és megvető hangon foghegyről odavetette. — Ettől független, az eszed tokja, te vén majom.

Harmincketedik Fejezet

Luisa Sclafani hallotta kint a nagy zajt. Mély álomból ébredt, az álom köde még nem szállt fel a szeméről, gondolatati összekuszálódtak és próbálta felfogni, hogy mi történik. Kinyújtotta a kezét baloldalra, hogy felébredje férjét, de Sal nem feküdt mellette. *Szokatlan*, gondolta kissé meglepődve és a takarót lerúgva magáról kiugrott az ágyból. A ház kísérteties sötétjében világosan hallotta, hogy valaki ordít és veri az ajtaját.

— Sal, — visította tele torokból, — hol a tetves feketeségbe vagy?

A villanykapcsoló után nyúlt és felkattintotta. Az éles, elektromos fény egy pillanatra elvakította és csupasz lábujjal belerúgott az ágy vaskeretébe. Erre üvölténi kezdett, mint malac a böllérvés alatt.

— Sal, mi a megveszekedett pokol történik itt?

Luisa még mindig dühödten kereste hálóköpenyét, amikor kint lövések dörrentek. Kilesett az ablakon és több rendőr kocsit látott kint, éppen érkeztek és csikorgó fékeket vágva megálltak.

A villogó fények tovább rontották a látását és valaki kiáltott.

— Rendőrség, kinyitni.

Mire elérte a lépcső alját két rendőr berohant a front ajtón és másik kettő pedig nyitottra rántotta a konyha üveges toloajtaját. Ahogy meglátták feléjük rohanni az első rendőr feléje villantotta rendőrjelvényét és megálljt intett.

— Mrs. Sclafani? — kérdezte.

— Igen. Mi folyik itt? Miért törnek be a házamba az éjszaka közepén?

Erre a rendőr egy darab papírt dugott az orra alá. — Házkutatási parancsunk van, — felelte, — és parancsunk van a fiainak letartóztatására. Hol vannak?

— Miféle vádakkal?

— Emberrablás és szemérmetlen mutogatás.

— Maga viccel. Senki nem rabolt el itt senkit.

— Kérem, madame, álljon félre. Át kell kutatnunk a házat.

A rendőr félretolta útjából Mrs. Sclafanit és hat rendőr széjjelszéledt a házban, hogy előkerítse a fiúkat.

—

Dennis és Brian is felébredtek a zajra és a lövöldözésre. Első reakciójuk a futás volt, kerüljenek innen minél messzebb, majd utána megtudják, hogy mi történik. Lehet, hogy egy fals alarm, a rendőrök a szomszédba jöttek, megint valami házastársi verekedés végett. Majd a tata, édesapjuk majd mindent elintéz.

Kinézték és meglátták, hogy a rendőrök az ő házukba tolonganak befele. A helyzet igen meleg, gondolták okosan, jobb lesz, ha majd máskor, jóval később mindent elmagyaráznak a papának. Megragadták a szokás szerint egy csomóba a padlóra ledobált ruháikat, Dennis feltépte az ablakot, és kiugrott a garázs tetejére és Brian követte.

Kint, elrejtőzve a bürökfa bozótba, magukra rángatták ruháikat, a Tulip Tree Road utca fele elrohantak és perceken belül elérték a Seleck Wood park erdejének sűrűjét. Mélyen bent a fák között megálltak, hogy csillapítsák kifulladt lélegzetük.

Először Dennisnek jött meg a szava. — Nagyon nem tetszik nekem ez az egész. Valami erősen bűzlik. A papa lenne bajban? Húzódjunk meg itt egy darabig, — mondta és megnézte az óráját. — Éjjel három. Éppen a legjobban aludtam.

— Itt megvárjuk a hajnalt. — Brian felelte és próbálta megállítani foga vacogását. — A legelső vonattal visszamegyünk a Bronxba. George bácsi házából felhívjuk anyut és megtudjuk, hogy mi a helyzet.

Elsendesedtek, később Brian, mindig a gyakorlatiasabb tagja volt a kettősnek hozzátette. — Dennis, van nálad pénz?

Dennis megnézte pénztárcáját és megmutatta a testvérének, hogy a néhány kisebb névértékű bankjegy mellett jó pár százdolláros is rejtett ott és több hitelkártya.

— Van elég, — vigyorgott, — még egy szobát is kivehetünk, átmeneti rejtekhelynek. A vonat nem valami jó ötlet. Ha tényleg minket keresnek, az első hely, amit kipécéznék az a vasútállomás.

— Az utcáktól jobb lesz, ha távol maradunk, legalább is napvilág előtt. Járőr kocsik cirkálnak mindenfele. Hallottam, hogy a Darieni rendőrség kiváló munkát végez, ha szökevényeket kell elkapni.

Kifogytak a szóból és sokáig csendben ültek, de idő múltán türelmetlenek és idegesek lettek. Dennis elővett zoknijából egy marihuána cigarettát és rágyújtott. Nagyot szívott belőle és odanyújtotta testvérének.

— Nesze, szívj le belőle egy slukkot és mindjárt jobban érzed magad.

Tíz percig csendben füstöltek majd hirtelen vad röhögésbe törtek.

— Fogadom, hogy a papa lelőtte azt a szukát. Ez az egész cirkusz bizonyára miatta van.

— Gondolod, hogy egyszer megdugta.

— Minden bizonnyal.

— Te utána dugtad volna meg.

— Fogd be a pofádat, te idióta.

A társalgás tónusa férfiasnak hangzott, de hamarosan kimerítették kifejezőképességüket, hogy újabb és újabb ordenáré és értelmetlen bemondásokkal

sziporkázzanak. Kutyákat hallottak ugatni a sötétbe. Drog cigaretta emelte széles jókedvükben a vérebe acsarkodását is viccesnek találták.

— Nézd már, a tökfejűek kihozták a vérebeiket is.

— Soha nem találják meg a nyomunkat. Emlékszel, kétszer is átgázoltunk a patakon.

— Dennis, éhes vagyok. Menjünk be a MacDonald gyorsbüfébe, itt van az országúti pihenőhelyen.

— Oda? A vécé tele van mindenféle homokosokkal.

— Van valami jobb ötleted? Például autóstoppal elmegyünk Bridgeportra és ott ülünk fel a vonatra.

— Ez jó. Senki sem fog leselkedni ránk a Bridgeporti állomáson.

Elhallgattak. A távoli kutyaugatás mintha csendesedett volna.

— Gyerünk, — mondta Dennis és felálltak. Megindultak a magasra emelkedő MacDonald ív felé, ami a fák közül villogott feléjük, mintegy száz méter távolságra.

Egyesével haladtak előre a keskeny özcsapáson, amikor váratlanul zseblámpák világítottak a szemükbe.

— Megállj, — kiáltotta egy férfi, aki három vérebet tartott pórázon. A kutyák rettenetes ocsmány kinézetűnek látszottak, félelmetesnek és szájukból ragadós csomókban csorgott a nyál. Hatalmas metszőfogaikat kivicsorították és teljes erejükből húzva mesterüket mély, fenyegető hangon morogtak.

A fiúk megfordultak és próbáltak eltűnni az erdőbe, de két egyenruhás rendőr elállta az útjukat. Mind a kettőnek pisztoly volt a kezében és ujjukat lövésre készen tartották a ravaszon.

— Feküdj, — kiáltotta valaki ismét, — hassal előre le a földre és kezeteket a hátatok mögé. Le vagytok tartóztatva.

A Sclafani fiúk tudták, a játszma véget ért. Kiút nem volt, semmi esélyük nem maradt, engedelmeskedtek. Hasra feküdtek és arcuk belenyomódott a puha, erdei talajba. Érezték a földből kiáradó korhadó rothadásszagot, és puffanó mérges gombák spóráit ezerszám szívták bele széjjellapult orrukba. Orrlukjaik hamar megteltek ragadós váladékkal és szájukon keresztül kényszerültek lélegezni. Nyakizmuk görcsbe merevedett, fejüket képtelenek voltak tartani és földigiliszták ürüléke kenődött ajkuk szélére. A gombák piciny spórái csiklandozták orrukat, tüsszentettek és arcukon széjjelkenődött a zöldes takony és a talaj barnás pizska.

Egy rendőr sietve elhadarta Miranda jogaikat. Valaki hideg bilincseket rakott összekulcsolt kezükre és egy durva kéz megragadta kitekert karjukat és talpra rántotta őket.

— Indulás, — parancsolta egy szigorú hang.

Brian sírt, a bilincs éles vasa belevágott csuklójába, de Dennis megjátszotta a kemény legényt. Kiköpte szájából a nyállal keveredett földet, arcát sötétre festette a gyűlölet és ominózus hangon megfenyegette a rendőröket.

— Ezt még meg fogják bánni. Fogalmuk sincs, hogy mi kik vagyunk, és mire vagyunk képesek.

— Lehet, hogy nem, — felelte az egyik rendőr gúnyosan kihangsúlyozva szavait, — de szándékunkban áll megtudni.

Rövid gyaloglás után a rendőrök belökdösték a két fiút az úton várakozó járőr kocsiba és reggel öt órára már biztos helyen, lekáderezve és bevezetve ott voltak a Darien rendőrség fogdájában. Vadonatúj narancssárga rabruhát adtak rájuk és meglehetősen, kényelmetlenül érezve magukat letörten üldögéltek az erős dróthálóval minden oldalról körbekerített előzetesek részére fenntartott zárka vaspadján.

—

Luisa dühödten nézte, ahogy a rendőrök nekiálltak felforgatni a házát. Szobáról szobára követte a mosolytalan házkutatókat, bement velük a fiúk hálószobájába és a beépített szekrényükbe. Még mindig hálóköpeny volt rajta és méltatlankodva próbálta zavarni a törvény embereit. — Megmondtam, hogy nem fognak semmit sem találni. Csak várjanak, amíg a férjem hazajön. Majd az ellátja a maguk baját. A legjobb ügyvédeket ismeri egész New Yorkban.

A házkutatók kínos gondossággal ügyeltek, hogy a házkutatás a törvény keretein belül maradó professzionista munka maradjon. Nem nyúltak semmihez a szülői hálószobában és a földszinti helyiségekben. De a fiúk szobájában minden fiókot kihúztak, minden papírdarabot megnéztek és átlapoztak minden magazint és újságot.

Amikor a detektívek végeztek fiúk szobájával Luisa felé fordultak. Az asszony addigra megnyugodott és szinte érdektelenséget mutatott az ügy iránt. Láthatta, a rendőrök semmi eredményre nem jutnak kutatásukkal.

Kétszer is meg kellett, hogy kérdezzék, az elcsendesedett nőt. — Hol a pince? A pincét akarjuk megnézni.

A detektívek jól tudták, hogy mit keresnek, de fel akarták mérni Luisa törvénnyel való dacolásának határait.

— Nézzenek, amit akarnak. — Vonta meg a vállát az asszony. — Bármit, ami kielégíti a kíváncsiságukat. Ott az ajtó a konyhában.

Két detektív lement a lépcsőkön, Luisa pufogva követte őket és mind a hárman megálltak a dohos, áporodott szagú alagsori helyiség közepén.

— Na, most mi van? — Luisa nézte kihívóan a detektíveket.

— Ez az egész? — A két rendőr jártatta körbe a szemét.

— Igen, — Luisa csípőre tette a kezét és állta a farkasszemet. —

Visszamehetünk az emeletre? Allergiás vagyok a pinceszagra.

— Más helyiség nincs itt lent?

— Nincs.

Francis Dubois is lejött a lépcsőkön. Francis tudta, hogy valahol kell lennie egy rejtett ajtnak, ami a titkos kamrához vezet. Bízott Lindában és az utolsó szóig elhitte,

amit mondott neki elbrablásáról. Mindenén átható és mellébeszélést nem tűrő rendőrtekintetével egy percig vizsgálódva nézte a falakat és gyorsan meglátta a szinte észrevehetetlen egyenes vonalú hézagot a falborító fapaneleken, melyek minden oldalról betakarták a pince betonfalait.

— Mi van e mögött? — Kérdezte és ujjait végighúzta a hajszálrepedés szerű résen.

— Semmi, — Luisa vállat vont és méltatlankodva forgatta a szemeit.

Francis kiválasztott a hajszálrepedés mentén egy görcsöt, beledugta egyik ujját és mozdítani próbálta. A panel engedett és a repedés észrevehetően tágult. Egy lépéssel hátrább állt. — Félre, — kiáltotta majd felemelte Doc Martin csizmás jobb lábát, megcélozta a görcsöt és teljes erővel belerúgott. Valami nagyot reccsent és a panelben megnyílt egy ajtó. Zseblámpájával bevilágított és előtűnt a matrac és a vasrudakhoz kötözött rongydarabok. Válla mögött hátranézett és gúnyos hangon odavetette Luisának.

— Ezt magának semmi?

Luisa eltátotta a száját, hogy beszéljen, de képtelen volt választ adni.

Francis felgyújtotta a villanyt és bement a titkos szobába. Két detektív követte és nekiálltak összeszedni az evidenciát. Hajszálakat gyűjtöttek, fényképeztek, teljes némaságban egyetlen szó megjegyzés nélkül. Francis csipesszel felvett egy vérfoltos fehér rongydarabot, és ahogy belehelyezte egy műanyag zacskóba Luisa felé fordult.

— Maga tudott erről a helyről? — kérdezte.

— Nem.

— Értem, — válaszolta Francis fenyegető hangon. — Maga is le van tartóztatva.

— Milyen okkal?

— Gyilkosságra való összeesküvés, az igazságszolgáltatás akadályozása és evidencia szándékos meghamisítása.

— Semmi ilyesmit nem tettem. Ártatlan vagyok.

— Nem az én dolgom. Majd a bíró előtt lesz elegendő alkalma, hogy ártatlanságát bizonyítsa.

— A férjemmel akarok beszélni.

— Ezt könnyen elintézhetjük, — Francis bólintott és intett egyik rendőrtársának.

— Kísérjük át az őrizettest a szomszédba. — Majd visszafordult Luisa felé és megvető gúnnyal rámosolygott. — Jobban is teszi. Valóban beszélnie kellene a férjével. A szomszéd házban van jelenleg és kérdezze meg tőle, hogy mit keres ott.

—

A szomszéd házban Francis felvezette Luisát a lépcsőkön, be Spencer szobájába. Sal Sclafani holtteste még mindig ott feküdt a szőnyegen, ugyanabban a helyzetben, ahogy otthagya, görcsösen összehúzódva és nagyon, de nagyon nyilvánvalóan halottan.

Luisa, ahogy meglátta férjét, összeesett és ráborult a testére. Tágra nyitotta a száját, de semmi hang nem hagyta epilepsziyszerű görcsökbe rángatózó hangszálait.

Néma iszonyatban megmerevedett tüdeje sziszegve szívta le az üres levegőt, de harminc másodperccel később velőtrázó sikolyt hallatva felordított.

Francis nyugodt arccal fordult partnere felé és gúnyos iróniával a hangjában kérdezte. — Megüti-e ez sikoly a pozitív azonosítás elfogadható mércéjét?

Luisa szívből gyűlölte Luisát. Nem tudta pontosan miért, de fiai bántalmazták és kegyetlenkedtek Lindával, és Linda az ő titkos társaságának tagja volt. A női szövetség titkos társaságának, a nőknek, akik nem vetettek rá semmi követ, azért aki ő volt, és akinek született.

Várt amíg Luisa kifogyott a könnyeiből és utána éles, lényegre térő hangon kérdezte. — Mit keresett a maga férje ebben a házban az éjszaka kellős közepén?

— Nem tudom.

— Betört és rabolni akart?

— Nem tudom.

— Használt valami betörőszerszámot a bejutásnál?

— Nem tudom?

Francis rádiótelefonja megszólalt. Egy darabig füléhez téve hallgatta, majd átment a szomszéd szobába és a mobil telefonján felhívta Doherty detektívet.

— Mit tudatok meg idáig?

— Cáfolhatatlan evidenciát találtunk, — jelentette a detektív, — hogy Sclafani a Bronxi maffiával van kapcsolatban. Sclafani egy közismert uzsorás. Több más esetben is gyilkosság gyanúja alatt volt, de mindig kimosta magát.

— Jóféle szomszédok, — Francis válaszolta. — Mit csináljak a feleségével?

— Hozzátok be a kapitányságra. Az összeesküvés vádját, de még a többieket is ejthetitek. Nem fognak megállni az ügyészség előtt. De itt tarthatjuk, mint koronatanút és átadhatjuk az FBI szervezett bűnözést vizsgáló osztályának.

— Ennyi elégséges. Erre alapozhatjuk majd a többit, ami még kiderül.

Harmincharmadik Fejezet

Egy hónappal később a betörésnek és a gyilkosságnak minden nyoma el lett tüntetve mind a két házból. Egy speciálisan képzett büntett színhely feltisztítási brigád kitakarította és fertőtlenítette Spencer szobáját. Spencer felgyógyult dupla tüdőgyulladásából és további lábadozásra hazament a kórházból. Mostanra már húsz kilót veszített régebbi robosztus súlyából, lesóványodott, egy sápadt, ösztövérszűz változata volt korábbi képe. Szemei belesüllyedtek koponyájába és megbánással és elkeseredett szomorúsággal a szemében órákig nézte mozdulatlanul az üres levegőt. Láta fiatal feleségét maga körül és eszébe jutott, hogy az élet milyen szép lehetett volna vele, ha nem engedett volna a bujaság kísértésének és nem kereste volna gyönyörének azonnali kielégítését másoknál. Most már tudta, hogy Linda milyen csodálatos lélek és mennyivel jobb életet érdemelt volna, mint amilyent mellette kapott. De talán mégis, gondolta, ha nem lett volna ilyen rossz sora, mégsem vált volna belőle ennyire nemes személyiség. Linda is elkényeztetett primadonna lett volna, éppen úgy, mint a többiek, akiket ismert.

—

Percy pozitív választ kapott, most először, egy irodalmi ügynöktől. Visszahívta a hölgyet és találkozót beszéltek meg egy West 54th utcai kávéházban, a Manhattan nyugati oldalán.

— Kitűnő munka, fiatalember, — a neves szakértő dicsérte Percyt. — Tetszik nekem a történet. Érdekesítő komplikációi vannak, amik ügyesen kapcsolódnak a főhős és az ellenhős jelleméhez. Szereplői gazdagon vannak kialakítva, és ahogy a történet kibontakozik, sajátos jellemük fokozatosan erősödik. Jól kialakított és egymáshoz mesterien kapcsolódó sorozatban mutatja be és tartja fent a drámai feszültséget. Több helyen belejelöltem kéziratába. Kérem, tanulmányozza át meglátásaimat és hozzon egy javított piszkozatot. Gondolom, egy hónapon belül, esetleg hamarabb.

Percy alaposan meglepte a rengeteg dicséret és nem tudott azonnal válaszolni. Kinyitotta a száját, de semmi hang nem jött ki a torkán

A hölgy elmosolyodott és biztató hangon kérdezte. — A határidő talán, mintha problémája lenne vele?

— Nem, egyáltalán nem, — felelte Percy magához térve kellemes, de mégis váratlan és megrázó meglepetéséből és összeszedte gondolatait. — Egy hónapon belül készen leszek. Lenne még valami gyenge pontom, ahol javíthatnék?

— A kezdetben jobban kellene indítatnia. Majdnem letettem regényét az első fejezet után. Nem kellte fel érdeklődésemet. Próbáljon meg valami elkápráztató feszültséggel nyitni és vetítse előre a közelgő összecsapást. A története kiváló, de nem bontakozik ki elég gyorsan.

A hölgy kivette táskájából a csekk könyvét és folytatta. — Itt van kétezer dollár előleg. Hozzon nekem egy második változatot. Hozzon nekem egy gyorsabban kibontakozó eseménysorozatot és jobban kidolgozott megoldásokat. Biztos vagyok benne, hogy képes rá. Ha még akkor is kedvelem a munkáját szerződést írunk alá és kiadót szerzek a könyvének.

Ezzel az irodalmi ügynök hölgy felállt, jobbát odanyújtotta Percynek és a szemébe nézett. — Percy, — kérdezte. — Van magának elegendő ideje, hogy ezen dolgozzon? Minden energiáját rá kell, hogy összpontosítsa céljai elérésére. Ez az előleg kell, hogy biztosítson magának elegendő anyagi támogatást. Hagyja abba a munkát, amit most végez, és ami szükséges, hogy eltartsa magát, és kezdjen főállásban írni. Szerezzen magának egy tiszta, világos szobát, ahol senki nem zavarja. És dolgozzon és dolgozzon. Keményen és szorgalmasan. Az íráshoz nem elegendő a tehetség. Íróvá váláshoz több kell, mint a pusztá adottság.

—

Percy teljesen érthető eufóriában utazott haza a vonaton. Nem ment le pincelakásába, egyenesen Lindához sietett. Linda éppen mosogatott a konyhában. Hatalmas fekete vasfazekat próbált tisztára súrolni, és mind a két keze mélyen bemerült a szappanos meleg vízbe. Percy a háta mögé állt és megsókolta a fiatal nő hosszú nyaka tetején a finom bőrt, a rakoncátlanul göndörödő veres hajtincseket felkötött frizurájának alján.

Linda hátranézett és a várakozás örömfénye villant meg szemében.

— Jó híreid vannak?

— Linda, pénzt kaptam, kétezer dollár előleget írásomért.

Linda kieresztette kezéből a fazekat, megfordult és szappanhabbal beáztatott karjait Percy nyaka köré fonta. — Kimondhatatlanul örülök. Tudtam, hogy a munkád értékes.

Ezzel finom csókot nyomott a fiú szájára és hagyta, hogy Percy átölelje. Hasuk alját egymáséhoz nyomták és Percy megérintette Linda vékony vásonruhája alatt rejlő rugalmas husit. Másik kezével átölelte mezítelen vállait és engedte, hogy a gyönyörteljes érzés elhatalmasodjon rajta és elöntse a mindent magába foglaló izgalom, testüknek mágnesként egymást vonzó vibrálása. Linda hasonló nemben válaszolt, megemelte csípőjét és lágyékát a fiúé ellen nyomta. Percy érezte Linda rugalmasra párnázott szeméremdombját és a saját ágyékába özönlő vér acélkeménnyé tette. Szinte erőszakkal nyomta magát előre, bár tudta, hogy Linda nem fog engedni, hogy teljesen a magáévá

tegye. Férje halálos betegen feküdt az emeleten, és Linda még mindig a felesége volt. És Percynek ezt tiszteletben kellett tartania.

Linda befejezte a mosogatást, megszáritotta a kezeit és leültek a konyhaasztalhoz. Az asztalnál Linda kacéran féloldalt hajtotta a fejét és incselkedve mosolygott Percyre. — Mester, — kérdezte, — mi lesz magasságosságod következő lépése?

— Egy hónapon belül be kell fejeznem a javított kéziratot, és bele kell vennem a hölgy megfigyeléseit.

— Na, látom, lesz éppen elegendő munkád.

— Kell, hogy szakítsak idő rá.

— Lenne egy ötletem. Lehet, hogy önzőnek fog hangzani egy kicsit, de azt hiszem ez a legjobb, amit csinálhatunk.

— Méltóságos asszony, — felelte Percy tréfásan. — Várom parancsait.

— Úgy gondolom, hogy a szüleid kellene, hogy keressenek maguknak valami más kertészlegényt. Költözz be az én vendégszobámba, az enyém mellé és dolgozz ott. Ha szünetet akarsz tartani, levághatod a fűvünket és megnyírhatod a bokraimat. Még lakbért sem kell, hogy fizess.

— Természetesen kell, hogy fizessek. Havi ezer dollárt adok neked a szállásért és az ellátásért. Plusz elvégzem az összes kerti munkákat. Ezzel minden mást felfüggeszthetek és rákoncentrálnak a regényemre.

— Tisztességes ajánlatnak hangzik. Délután hozd át a dolgaidat és még ma este elkezdhetsz dolgozni a könyveden.

— Mi szól mindehhez Spencer?

Linda arcán az aggodalom sötét felhője futott át és beárnyékolta melankolikus arcának csinos kis vonásait. — Spencer, — felelte szomorúan. — Spencer nagyon beteg. Legtöbbször nem is tudja, hogy saját maga kicsoda, nemhogy még azt, hogy te ki vagy.

— Nem kellene megmondanunk neki?

— Mit megmondani neki?

— Hogy behurcolkodtam a házába.

— Nem értené meg. Már régen túl van azon a stádiumon, hogy bármi értelmeset is felfogjon.

— Hol tartja a pisztolyát.

— A párnája alatt. Attól semmilyen körülmények között sem válna meg.

— Értem. Legalább ki tudnád belőle venni a golyókat?

— Nem. Mindennap többször megnézi a tölténytárat és beőrülne, ha észrevenné.

— Na, akkor nagyon óvatosnak kell lennem a közelében, hogy fel ne bosszantsam.

— Ez az egy halálbiztos.

—

Percy átköltözött és nagy lelkesedéssel nekiállt regénye átírásának. Egész éjszaka dolgozott, nappal aludt, kivéve, ha a város hulladékátrakó állomásra ki kellett, hogy vigye a szemetet vagy le kellett vágnia a fűvet. Adott kétórás teniszleckéket is, de csak háromszor egy héten. Dicséretre méltó haladást mutatott regényátírási munkájában és megtartotta Lindától a három lépés távolságot. Linda nem volt hajlandó vele hálni, de most már, bízva Percy becsületességében, nem zárta be hálószobájának ajtaját, sőt néha az ajtó, résnyinél is nagyobbra tárva maradt.

Nyári éjszakákon a hőség áradt lefele a napközben átmelegedett padlásról és nem volt klímaberendezés, hogy lehűtse a levegőt. Linda kinyitotta az ablakokat, de az emeleti szobákban sokszor fél éjszakára is megrekedt a meleg. Szobája felé menve Percynek el kellett haladnia Linda ajtaja előtt. Ritka alkalmakkor, a késő éjszaka varázslatos csendjében, egy lépéssel közelebb merészelt lépni a fiatalasszony ajtajához és a sötétben maga elé képzelte testének izgató kontúrjait, ahogy Linda elnyúltnan feküdt a vékony takaró és a lepedő között.

A füllesztően párás és meleg éjszakákon néha Linda akarata ellenére lerúgta magáról a takarót és hasára fordulva úgy feküdt, mint egy elérhetetlen istenség egy Botticelli festményből. Két karjával átölelte a puha tollpárnát és egyik lábát egészen felhúzta a melléig. Mostanra Linda alakja kissé megasszonyosodott, érettebb lett és nőiesebb, és a csalóka holdfény játékosan megnagyította fenekének kerek formáját és selymes bőrének sápadt csillogása mintha hívogatta volna Percyt, hogy jöjjön be a szobába és érintse meg. Csókolnia kellett volna és simogatnia, de a nő ott feküdt az elérhetőség határain túl, mivel hitese ura volt és szeretőjének meg kellett elégednie, hogy édes gyötrellemmel csak kívánhatta mindössze.

Linda a hátára fordult és combjai széjjelcsúsztak. Mindössze egy rövid pizsamakabátokban aludt és szégyentelenül kitartha mezítelen alfelét. A látvány Szodoma kőbálványává varázsolta Percyt és a fiatal férfi nem merészelt mozdulni vagy akár egyetlen hangot is kiadni.

Sötét és bozontos bozót borította meglepően fejlett szeméremajkait és védelmezte, merész szerénységgel, szeméremdombjának gyengéden emelkedő magaslatát, mely tetőzés után lágy ívben ereszkedett alá hasának pihegő mélyedésébe. Félálomban Linda enerváltan lenyúlt és megsimogatta magát. Piciny körökben gyengéden dörzsölni kezdte, ott ahol szeméremajkai egyesülnek és egyetlen rózsaszín hasadékból emelkednek, és érik el pubis dombjának hajlékony kezdetét. Linda kéjesen felnyögött és középső ujját becsúsztatta szerelmének feneketlen tengerszemébe.

Percy elbódultan bámulta a látványt és még lélegzeni is elfelejtett. Linda keze egyre beljebb csúszott és most már két ujját tűnt el hüvelyének kútkává mögött. Játszott, dörzsölt, és erősebben nyomta befelé és rázta a kezét, gyorsabban, egyre mámorítóbban őrlő tempóban.

Percy nem mozdult, a mennyei ajándék látványától elvarázsoltan és megbénítva képtelen volt megfordulni és elmenni. Mozdulatlan maradt és nézte a bemutatót, mely oly nagyon kevés földi halandó férfi szemének adatik meg valaha is.

Nem került hosszú időbe. Linda fiatal hormonjai gyorsan elérték a robbanásponthoz. Megemelte csípőjét, megforgatta, borzasztó kéjvágyának beteljesülésével magasba dobta magát és visszaesett, kimerülten, de kielégülten megnyugodva. Lélegzete lassan felvette elnyújtott, álomba ringató ritmusát és visszatért az álmvilágba és reggel semmire sem emlékezett, csak arra, hogy jól aludt és kipihente magát, és volt valami kellemes, és végtelenül kielégítő álma.

—

Egy héttel később Linda is jó híreket kapott. Elment második HIV vérpróbájára és az eredmény másodszor is negatívan jött vissza. Most már biztos lehetett, hogy fertőzésmentes. Egy héttel korábban Percy próbája is negatívnak bizonyult és a fiatalember várta a hat hónapi idő elteltével esedékes második próbát.

Állhatatosságuk és kitartó önmegtartóztatásuk és tisztességes erkölcsük eredményeket hoztak és egy jó élet ígérte hordozták magukban. Ha nem is azonnal, de talán nem is az annyira messzi jövőben.

Francis feltelefonálta Lindát és tudatta vele, hogy Dennist és Briant a Bridgeporti fiatalok javítóintézetébe helyezték és a jóindulatú bíró tanácsa alapján huszonegy éves korabeli szabadulásuk után tervezik, hogy önként csatlakoznak a tengerészgyalogság kötelékébe. Francis szintén közölte a hírt, hogy Luisa Sclafani sikeresen tanúskodott férjének főnöke ellen. A szövetségi bíróság a kiszabadulás lehetősége nélküli életfogytiglani börtönre ítélte a hírhedt gengsztervezért. Luisa új személyazonosságot kapott, új Social Security számot és megváltoztatta a nevét. A tanúkat védő kormányprogram keretében a Southwest, délnyugati vidékre költözött, ahol egy női szépségápolási szalonban jelenleg közkedvelt fodrásznő.

Harmincnegyedik Fejezet

Spencer egészségi állapota állandósult és stabil maradt az egész nyár folyamán. Linda gondos ápolása alatt egyik fertőzést a másik után vészelte át, de a novemberi szelekkel és hideg esőkkel életbemaradása herkulési küzdelemmé változott.

Férjének megállás nélküli megkeseredett indulatoskodása és ingerlékenysége Linda napjait huszonnégy órás elviselhetetlen rabszolgasággá tette. Arrogánsan és meghunyászkodóan egyidejűleg, egy állandósult ellentmondásos személyiségingadozás emelkedő és süllyedő hullámain lovagolva, a megbánás és a reménytelenség között egy legyőzhetetlen ellenséggel szemben, Spencer hangulatai az életveszélyes dühkitörések és a teljes depresszió között váltakoztak. A legkisebb késlekedés miatt rákiabált Lindára és tárgyakat hajigált felé, ha magyarázatot próbált adni.

Linda egy szent türelmével viselte a megpróbáltatásokat. Tudta, hogy férjének dühkitörései nem személyesen ellene szólnak, hanem a betegség tette ennyire ingerlékennyé és ellenségessé az ellen, aki egyedül törődik vele és gondozza.

Linda megragadott minden alkalmat, hogy Spencerrel megértesse betegségét. Nem félt attól, hogy Spencert megérintse. Megfogta a kezét, átölelte a vállát és letörölte a hátát borító szörnyű foltokról szivárgó gennyes váladékot, és ha lehet némi megnyugvást adott neki odaadó figyelmével.

Spencer nem tudta megszokni Percy jelenlétét. Paranoiás elmeállapotában Spencer teljesen meg volt győződve, hogy Percy hozta be a házba a halálos vírust, ami megfertőzte. Spencer megkövetelte, hogy Percy húzzon gumikesztyűt, ha hozzányúl, és hogy mossa meg a kezét, mielőtt bejön a szobájába. Percyben a sötétség ördögi angyalát látta, egy gonosz démont és fontolgatta, hogy a párnája alatt elrejtett Beretta pisztollyal lelövi. Nem akarta megérteni, hogy Percy segítsége mennyi sokat jelent Lindának. Csak közeli kapcsolatukat látta és jó viszonyukat, és halálosan gyűlölte Percy.

Percy észrevette Spencer szemébe a gyűlölet vészeseen lobogó lángját, és ha a kötelesség a közelébe szólította végtelen elővigyázatossággal munkálkodott körülötte. Állandóan készen állt az összetűzésre és mindig figyelőállásban vigyázva a veszély lehetőségét.

— Mikor veszed el tőle a fegyvert? — kérdezte gyakran Lindát.

Linda ránézett Percyre, bólintott, de csak megvonta a vállát és határozatlan maradt a kérdésben. — A legelső adódó alkalommal, — válaszolta néha, de soha nem tett semmit az ügyben.

—

Percy irodalmi ügynöke kiadót talált Percy könyvére. Az irodalmi szerkesztőtől megjött a bírálat és regényének javításán és a javasolt változtatásokon Percy éjt nappallá téve dolgozott. Linda több alkalommal is kérte, hogy mutassa meg munkáját, de Percy titokzatos maradt és egyetlen oldalra valót sem engedett Lindának elolvasni.

— Majd elolvasod az egészet, ha készen lesz, — ragaszkodott álláspontjához. — Szeretném, ha meglepetés maradna.

— Egyáltalán jó a könyv?

— Természetesen. Kiadják. Nem?

— Rólam szól?

— Igen, ki másról szólna.

— A mi kettőnk története?

— Ne faggass, személyes okokból megtagadom a választ.

Linda ki akarta kapni Percy kezéből a kéziratot, de Percy nem engedte. Linda még be is lopakodott Percy szobájába, amikor Percy kint gereblyézte a faleveleket és megkísérelte novelláját megtalálni a komputerjén. De soha nem tudott túljutni Percy titkos jelszaván. Percy érthetetlenül titokzatos és hajthatatlanul makacs maradt ebben az ügyben.

—

November vége felé, a Thanksgiving, a hálaadás ünnepének ideje körül Spencer komoly influenza betegséget kapott. Hagymázás delíriumában Percy-t hibáztatta a vírus behozataláért és komolyan fontolgatta, hogy most végre és egyszer és mindenkorra elintézi. Leellenőrizte pisztolyát és várt. Demencia pusztította agyában minden bajának Percy volt egyedüli okozója.

Kevéssel éjfél után, Thanksgiving napja után, Spencer szörnyű köhögési rohamot kapott. Az ünnep alatti temérdek munkától teljesen kimerülve Linda altatót vett be és mélyen aludt. Percyre maradt, hogy ellenőrizze Spencer állapotát.

Munkáját félbe kellett szakítania és morgolódva hagyta ott a komputerét. Gumikesztyűt húzott a kezére, védőálcot és magában hordozva előre megfogant ellenszenvét a nemkívánatos zavarásért, belépett Spencer szobájába.

Felkattintotta a villanyt és meglátta Spencert, aki pisztolyát emelve feléje célzott.

— Takarodj innen, — kiáltotta Spencer, — te szemétláda fattyú.

Spencer fegyvere eldőrdült, de reszkető kezeiben megmozdult a pisztoly és a golyó mellément. Másodszor is lőtt, ezúttal jóval közelebről, de Percy, a kiváló teniszjátékos kiütötte kezéből a fegyvert. A pisztoly keresztülrepült a szobán és Percy lába előtt leesett a szőnyegre.

Percy rálépett a fegyverre és nagyot kiáltott. — Nincs több pisztoly és nem lesz itt lövöldözés. Megértetted? Te vagy a szemétláda fattyú. Azt hiszed, hogy te mindent csinálhatsz, mert beteg vagy? Hogy engedélyed van, hogy minket terrorizálj és gyötörj? Linda rettenetesen sokat dolgozik és örökké kimerült és fáradt. Állandó halálos veszélyben van, hogy megfertőződ. Lindának szüksége van a segítségemre.

— Ez az én házam. Itt azt csinállok, amit akarok.

— Örülj, hogy nem az elfekvő kórházban vagy. Inkább adj hálát és köszönd meg, hogy gondozunk a saját otthonodban.

— Hogyne, te nagyon szereted ezt a fajta állapotot. A feleségemet a szeretődde tetted. Ugye már a magadévá tetted?

— Nem tettem. Linda egy mártír és te meg egy utolsó állat vagy. Rengeteg alkalommal megverted mielőtt beteg lettél. A saját szememmel láttam, ahogy ütlegelted.

— Semmi közöd hozzá.

— De igenis van. Szeretem Lindát és meg fogom védelmezni ellened.

— Arra vársz, hogy meghalljak? De nem fogok meghalni. Még téged is túléllek.

Spencer abbahagyta a beszédet és sokáig görcsösen köhögött. Az első golyó kitörte az ablakot és a jeges novemberi levegő vadul tódult be a szobába. Spencer lerúgta a takaróját és Percy felé tántorgott.

— Beléd harapok, te rohadék, — hörögte, és hangja elakadt és habzott a szája széle. — És ugyanúgy megdöglessz, mint én.

Percy hátralépett, egy lépéssel közelebb az ajtóhoz. Felkapott egy széket, és mint egy védőpajzst tartotta maga és Spencer között. Spencer közelebb akart Percyhez kerülni és próbálta kiütni kezéből a széket.

— Senkinek nem a hibája, hogy beteg lettél, — Percy ordította Spencernek. — Kizárólag a tied. Szépséges és fiatal feleséged volt, egy jószívű személy, akit meg sem érdemeltél és nem volt elég neked. Féltrejártál, ki tudja kikkel és hányszor, minden elővigyázat nélkül, és csak Isten végtelen kegyelme akadályozta meg, hogy nem fertőzted meg ártatlan feleségedet. Nagyon szerencsés volt Linda, hogy nem kapta el tőled a betegséget. Mondta már ezt neked valaha? Hogy majdnem megölted őt? Törödsz te felelősségednek ezzel az oldalával?

Spencer felkapott egy másik széket és nekiment Percynek. — Nem érdekel, — hörögte. — De egyszer megöllek téged. Halálosan gyűlöllek. Mit keresel az én házamban?

— A feleséged vett fel mindenesnek. Elvégzem a ház körüli munkákat a szobáért.

— Szex is benne van a fizetésedben?

— Nincs. Már mondtam egyszer, hogy nincs.

— Hazudsz, — Spencer ordította rekedten és előrelendült.

Percy lábával kirúgta a pisztolyt a folyosóra. Spencer kezéből kitépte a széket, kiugrott a szobából és bevágta maga után az ajtót. A kezében lévő szék tetejét a kilincs alá tette és hallgatta, hogy Spencer mit csinál.

Spencer leesett a padlóra, takarója nélkül és hideg levegő ömlött kiizzadt testére. Köhögött, iszonyú görcsök rángatták tüdejét, de Linda mélyen aludt és senki nem hallotta. Magára hagyva a hidegben a végét kezdte járni.

—

Percy szitkozódott, felvette a pisztolyt és kiugrasztotta belőle a tölténytárt. A hosszú keskeny tokot az ajtókeret ellen ütötte, a golyók meglazultak és kiestek és lehajolt, hogy felszedje őket. A fényes lövedékeket nadrágzsebébe tette, magára vette pufajka kabátját és lement a földszintre.

Lent egyenesen a kijárat ajtónak tartott. Kint beült a kocsijába és elhajtott a Tilly Pond parkba, Darien közepén. Egy darabig nézte a sötét vizet, majd elhajtotta a pisztolyt, be a víz közepébe. A súlyos fegyver hatalmas csobbanással becsapódott a vízbe és Percy meredten bámulta a part felé gyűrűző hullámokat. Az éjszakai álmukban megzavart kacsák méltatlankodva hápogtak, de a golyókat is egyenként a fegyver után dobálta, a madarakat célozva velük, de nem talált el egyet sem és rövidesen minden ismét elcsendesedett.

Leült egy sziklára. Még mindig forrt benne a méreg. Nem állt még készen arra, hogy visszamenjen a házba és továbbra is elviselje Spencer dühkitöréseit. Éhes volt és fázott. Valami éjszakai harapnivaló felettébb jót tenne gondolta és felállt.

Elhajtott a Stamfordi MacDonald gyorsbüfébe, forró kakaó italt és egy szelet almás lepényt rendelt az autósokat kiszolgáló ablaknál. Kint leült egy piknik asztalhoz és nézegette a parkoló sarkában álldogáló, lelógó buggyos nadrágokba és vastag pufajkába öltözött fiatalokat, akik fenyegető szemekkel méregették.

Az egyik közelebb jött és kihívó hangon kérdezte. — Mire lenne szükséged, ember?

— Semmire.

— Akkor minek jöttél ide?

— Családi perpatvar.

— Kirúgott a nő?

— A férje.

A pufajkás fiatalember megértően vigyorgott. — Testvér, máskor ne koslass annyit más felesége körül. — Majd gyanakodóan hátranézve a válla felett hozzátette. — Remélem, hogy nem valami fakabát vagy. Vagy igen?

A pufajkás még közelebb jött és az utcalámpa fénye alatt Percy megismerte. A Bridgeporti börtönben néhány cella távolságra bezárva tőle, a buggyos nadrágos is ott csücsült.

— Ismerlek, —Percy mondta és ráemelte a szemét a buggyosra.

— Semmi esetre sem.

— Bridgeporton, a dutyiba.

A buggyos nagyot ugrott, megperdült a sarka körül és felemelt tenyerét Percy tenyerébe csapta. — Tiszta igaz, brúder, hogyan kerültél ki?

— Ejtették a vádakat.

— A fekete fenyőbe. Ne mond. Lenne valamire szükséged, most?

— Csendre és nyugalomra, hogy befejezzem a munkámat.

— Milyen munkát?

— A regényemet.

— Na, ez aztán vagány. — Felelte a buggyos és visszakacsázott a többiekhez, akik beszélgettek és durván lökdösték egymást a parkoló ellentétes sarkában.

Percy csak órákkal később ment haza. A ház belseje ijesztő ürességgel ásított feléje. Linda még mindig aludt és nem volt kedve, hogy megnézzze Spencert. Ledobta magát az ágyára a szobájában és azonnal mély álomba merült.

—

Délelőtt tíz óra felé, szokatlanul későn szokásai szerint, Linda felébredt. A ház az élet hiányának szokatlan érzésével vette körül. Benézett Percy szobájába. A fiatalember kócos feje alig látszott ki a takaró alól, de hallotta egyenletes, nyugodt lélegzetét, ahogy beszívta és lassú, elnyújtott szünet után kieresztette a levegőt. Percy olyan mélyen látszott aludni, hogy bármi hasznos tevékenységre teljesen alkalmatlannak tűnt.

— Lajhár, — morogta Linda és továbbment, hogy megnézzze Spencert.

Félálomban szédelegve gyanakvó szemekkel méregette az ajtókilincs ellen támasztott széket. Valami itt nincs rendben, gondolta és félrelökte a széket, majd teljes testsúlyát használva benyomta a nehezen mozduló ajtót.

Bent azonnal meglátta a földön fekvő Spencert. A férfi nem mozdult és lélegzeni sem látszott.

— Drága jó Istenem, — Linda elnyomott egy sikolyt és Spencer mellé guggolt. Hálóinge alja megfeszült és térdein felül felcsúszott. Megfogta Spencer csuklóját, kitapintotta ütőerét és nem érzett semmit. Spencer halott volt. Vádló, beteg szemei hideg, földöntúli élettelen üvegességgel tágra nyitottan néztek Linda felé, mintha egyenesen az asszony lába közé bámult volna. Linda megrázkódott és elvetette magától a fertelmes gondolatot, kinyújtotta a kezét és lezárta Spencer szemét.

Spencer bőre hidegnek érződött, sápadt-szürkének, ijesztőnek, de mégis, végre veszélytelennek.

Linda sajnálatot érzett, még egyszer megérintette Spencert és beszélni kezdett, kiöntötte, ami már régen nyomta a lelkét. — Spencer, — kezdte, — mennyire másképpen is lehetett volna. Miért vettél el feleségül, ha nem szerettél? Miért kellett, hogy üss? Mit csináltam én rosszul? Most már vége van. Én betartottam a szavamat. Melletted voltam jóban és rosszban, egészségben és betegségben. Most már szabad vagyok. Neked mindened megvolt, és eldobtad magadtól. Miért? Ezt egyedül csak te tudhatod? Miket csináltál, hogy ilyen borzalmas betegséget kaptál? Mit csináltam én,

hogyan ezen a szörnyűségen át kellett mennem? Remélem, hogy nem gyűlölsz engem? Menj békével és emlékezz csak a szépre kettőnk között. Kellett, hogy az is legyen? Fiatal voltam és hiszékeny és elszédítettél. Honnan tudtam volna, hogy másképpen is lehet? Honnan sejthettem volna titkos vágyaidat? Megérte? Számodra már túl késő. Nagyon sajnálom.

Linda végighúzta ujjait halott férjének arcán, megsimogatta a bőrét és tovább lamentált. — Az életnek haladnia kell tovább, és fog is haladni tovább, a végén az élő győzedelmeskedik a halott felett. Sajnálom, hogy így kell beszélmem, de fiatal vagyok és még előttem az élet. Amilyen rosszul bántál velem és amennyit szenvedtem, hogy ápoljalak, százszorosan megjutalmaztál. Felnőttem és most, hála neked, gazdag vagyok. A te életed bennem folytatódik. Kivéve, én intelligensebb vagyok és okosabb, mint amilyen te valaha is voltál. Te itt nőttél fel Darienben. Gazdag és elkényeztetett életet éltél. Azt hitted, hogy soha semmi rossz nem történhet veled. Én jobban ismertem az életet, az élet kegyetlen leckéket adott nekem. Láttam anyám letartóztatását, hallottam örült sikoltásait, ahogy megbilincseltek és elragadták tőlem. Közömbös arcú gyámhatósági alkalmazottak lefogtak. Még egyszer meg akartam anyám kezét fogni, de elrántottak. Tudom, az élet kevés lehetőséget ad, némelyeknek többet, másoknak nagyon keveset. De mindenki hoz döntéseket, és döntéseink határozzák meg életünk alakulását. Én tiszta maradtam és önmegtartóztató. Nekem is meg voltak az álmatlan éjszakáim, amikor izzadtan forogtam ágyamban és gyötört a vágy. Engem is kísértésbe vittek, és láttam barátnőimet teherbe esni és nemi betegségeket kapni. Az én döntésem volt, hogy egészséges maradjak. Az én választásom. Megfizettem az árát egyedülletben, de ez itt most nem a vég, a legértékesebb dolog még mindig az enyém, az egészségem, az én kitűnő egészségem.

Linda felállt, távolabb lépett és meg egyszer ránézett Spencerre. A férfi szemei zárva voltak, nem nagyon nézett ki másnak, mint amikor kialussza valamelyik delírium tremens epizódijait.

— Sajnálom, Spencer, — Linda kezdte újra. — De férjhez fogok menni Percyhez. Percy jó volt hozzám, amikor rossz volt a sorsom és lent hevertem a sárban. Csodálattal imádott és a legmagasabb talapzatra tett, amikor magam sem tudtam, hogy sikerülni fog nekem valaha is valami. Percy szeretett engem, de nem te. Percy soha nem ütött hozzám, soha nem kiabált velem és mindig mellettem állt, ha szükségem volt rá. Percy az én emberem. Szeretem és most már örökre az övé lehetek.

Linda a földön hagyta halott férjét és feltárcsázta a 911 sürgősségi számot. Várt, az egész élet még előtte állt. A ház az övé volt, egy millió dollár a bankban az övé volt, kocsija volt és életének a szerelme a szomszéd szobában aludt. És nem szégyellte, semmiért nem érzett szégyent. Nem volt oka rá.

A neves helybeli Lawrence Temetkezési vállalat tisztességes módon eltemette Spencert, édesanyja mellé, a Spring Grove temetőbe, a rendőrség épületével szemben az utca túloldalán. Néhány héttel a temetés után Linda megkezdte új munkáját a Darieni rendőrségnél. Egyelőre csak egy íróasztal mellett ült, de szeptember elejével már el volt

rendezve, hogy elkezdik kiképzését Meriden városban, a rendőrség Connecticut állambeli akadémiáján.

Linda és Percy elmentek a Szent László magyar katolikus templomba a Cliff Street utcában, South Norwalk városban. Burke atya meghallgatta történetüket és bejegyeztet, hogy összeadja őket, feltéve, ha be tudja szerezni keresztlevelüket. Hathetes házasságra való előkészítő tanfolyamot javasolt és felajánlotta nekik, hogy lépjenek be a templom bejegyzett hívei közé.

Az esküvő május közepén, egy héttel anyák napja után lett megtartva, egy isten áldotta csodálatos későtavaszi szombat délutánon. A hívek színültig töltötték a templom padjait. A közösség tagjai, fiatalok és idősek, írek, olaszok és magyarok szimpatikusnak találták a fiatal párt. Percy szülei és nővére az első padban ültek balról. Mellettük tucatnyi látogató jött el a rendőrségtől, közöttük Barbara és Francis, akik kissé hátrább foglaltak helyet.

Az orgonista játszani kezdett és földig érő hófehér menyasszonyi ruhájában, és Sean Doherty detektív karjába kapaszkodva megjelent Linda és közeledni kezdett a padok között lefektetett piros futószőnyegen. Az oltárnál, fényes fekete ünnepi szmokingjában és az alkalomhoz méltó büszkeséggel az arcán, Percy várakozott rá. Testvére, David, mint a legjobb barátja és egyben a vőfély, sárga irigykedéssel és szája sarkában meghúzódó savanyú mosollyal, állt mellette.

David nem tudott bármi jót vagy szépet mondani és inkább hallgatott.

Burke tiszteletes, miután elmondott egy valóban inspiráló házassági szentbeszédet és elvégezte a szertartást, férjnek és feleségnek jelentette ki Percyt és Lindát. A ceremónia végeztével, ahogy mentek ki a templomból több száz főnyi tömeg fogadta virágokkal az ifjú párt és üdvözölte őket vidám ujjongások között. A szabad ég alatt a nap ragyogva mosolygott le az egybekeltekre, áldást ígérve nekik és felhőtlen boldogságot. A végtelen öröm elragadtatása legyőzött minden más érzést és kitörölte lelkükből viharos sorsuk minden keserű emlékét.

—

Az esküvői fogadás a Szent László templom nagytermében, a szomszédos Sound Avenue úton lévő épületben tartották. Az ellátásról gondoskodó cég temérdek ételt és italt hozott be a közel háromszáz résztvevő részére és egy magyar zenekar szolgáltatotta a vidám talpalávalót beleértve a temérdek csüördögölő, megveszekedett csárdást.

Percy megtanította Lindának, hogyan táncolja a csárdást. Két kezét Linda széles csípőjére helyezte és az ifjú asszony két karcsú karját a vőlegény vállára. Percy egyenesen Linda szemébe nézett és megmutatta, hogyan lépjen kettőt balra és kettőt jobbra. Linda odaadó csodálattal nézett vissza rá, tekintete elveszett a férfiben. Ahogy lépett szoknyája ritmikusan ringott, vállait rátartian hátrahúzta és hegyes kebleit büszkén előre feszítette. Percy elfogadta az édes kihívást és gyengéden megszorította és gyönyörrel tapogatta párjának derekát. A zene hipnotikus ritmusa elszédítette a

táncosokat és lépteiket tűzzel és szenvedéllyel töltötte el. Táncra való természetes adottságuk vezette őket, lépést tartottak a gyorsuló ritmussal, fordultak és dobbantottak, és ide-oda ringatták magukat, az óvilági elegancia és hagyománytisztelet méltóságteljes ünneplésében. Linda ügyesen forgott Percy körül és Percy boldogan tartotta kezében Linda kezét, hálásan, hogy őt választotta életre szóló örök párjának.

Éjfél multával a barátok felkérték Percy, hogy játsszon el egy ifjú feleségéhez illő magyar dalt és énekeljen hozzá. Percy örömmel engedelmeskedett, és amikor a banda szünetet tartott leült a zongora mellé.

Linda szerelmesen nézte urát és bátorító biztatás ragyogott csillogó szemében. — Játssz valami jókedvűt, — kérte. — Többet semmi szomorút. Vidámságokat akarok hallani.

Percy visszakacsintott, néhány futamot eljátszott a billentyűkön és mély lélegzetet véve énekelni kezdett

Az a szőke, jaj de csinos,
Az a barna, de takaros.

Percy végtelenül imádó gyengéd szemei földöntúli szerelemmel néztek Lindára. Linda állta a szerelmi lángolástól izzó tekintetet és könnyedén ringatta magát a lassú ütemre, ahogy Percy folytatta az éneket.

De a veres, az a java.
Az igazi úri fajta.

Linda Percy nyaka köré fonta a karjait, megcsókolta még mindig gyönyörrel tele éneklő ajkait és a fülébe suttogta. — Ma éjszaka elevenen megeszlek. Hol tanultál ezeket a dalokat. Tudsz még másokat is?

— Tudok, — válaszolta Percy, — egy életre való mennyiséget tudok belőlük.

—

Végtelen és hosszan várt szerelmük nászéjszakájukon betöltetett. Egész éjszaka szerették egymást, újból és újból, kielégíthetetlenül. Többé nem állítottak maguk elé akadályokat és a tilalmakat megszüntették. Többé nem volt szemérem és szégyenkezés, csak ifjú, mindent magába foglaló és mennyekbe emelő és Isten áldását hordozó házastársi szex.

Harmincötödik Fejezet

A hagyatékokat hitelesítő bíróság megsemmisítette Sal Sclafani Paméla Leicester házára történt vásárlási szerződését és a tulajdonjogot az asszony elárvult kiskorú gyermekére Joshuaára ruházta. Joshua pedig ragaszkodott, hogy Linda és Percy legyenek a gyámjai.

Percy a házat havi 5,000 dollár lakbérért kiadta bérbe egy Chiléből Connecticutban tartózkodó bankárnak. Linda és Percy elhatározták, hogy örökre veszik Joshuaát és sajátjukként fogják nevelni. Joshua beköltözött hozzájuk és nagy örömmel visszatért barátai közé, a Darien junior középiskolába, a Middlesex Road úton. A gyermek kiváló tanulónak bizonyult és hamarosan bekerült a legjobbak közé. Joshua végtelenül nagyra nézte Percyt és mélyen tisztelte Lindát. Megértette érte hozott áldozatukat és jó magaviselettel, szeretettel és kitűnő előmenetellel hálálta meg.

Barbara Doherty elvált férjétől és összeköltözött Francis Dubois-val. A felesleges pletykák elkerülése végett leköltöztek Land O'Lakes városba, Floridába, ahol egy három hálószobás villát vásároltak az exkluzív Caladesi Lake nudista klubban. A Pasco megyei serif felvette Francist rendőrnőnek és Barbara a hotel szobakiadó irodájában kapott munkahelyet.

Percy és Linda elfogadták Francis és Barbara meghívását, hogy első nyári vakációjukat velük töltsék Caladesi Lake klubbeli otthonukban. Április közepére eltervezve, vendégszobájukban kaptak szálláshelyet kétheti időre.

Az idő gyorsan szaladt és Linda és Percy hamarosan úton voltak Florida fele. Déltájban érkeztek meg a Tampa nemzetközi repülőtérre, kocsit béreltek és megindultak a State 41 úton észak felé.

Ahogy Percy meglátta a hívogató színes cégtáblát, Lindára nézett.

— Biztos vagy benne, hogy eléggé otthonosan fogod magad itt érezni?

— Igen, otthonosan, — felelte Linda és szemében játékos fény csillant, — ha megengedett, hogy kiéljem az igazi éneket.

— Imádni fogom nézni, ahogy egyetlen cérnaszálat sem viselsz két teljes hétig.

— Nem fogod bánni, ha más férfiak is megcsodálnak?

— Büszke leszek rád.

Linda játékosan rácsapott Percy térdére. — Csacsi számaram, te aztán igazán egy beteges pervert vagy.

Percy megpaskolta felesége combját és szégyentelen arccal mosolygott rá.
 — Semmi kivetnivalót nem látok abban, hogy természetes öltözetedben fogsz fel és alá paradézni a főutcán.

—

A kapus telefonált Barbarának, kiadta a belépési engedélyt, a falon megnyomott egy gombot és az automata kapu lassan nyílni kezdett. Százméternyire a kapun belül egy idősebb férfi, tetőtől talpig sűrű szőrzettel a testén, biciklizett. Lábbelijét kivéve anyaszült meztelen volt és kövér fenekének két partja mélyen lelógott a keskeny bicikliülés két oldalán.

Lindát elfogta a kacagás. — Nézd ezt a vén szőrös majmot, — mondta két kezét a szája elé kapva. — Úgy ül ott, mint valami pávián a köszörűkövön.

— Csak várd meg, hogy miket mondanak a te fenekedről.

A meg nem érdemelt megjegyzés felpaprikázta Lindát. — Az én kis popsím egyáltalán nem nevetséges. Majd meglátjuk, kis barátom, ahogy téged meglátnak. Túlméretezett furulyáddal az összes helybeli hölgyekből ki fogod ijeszteni a lelket.

— Attól ne félj, — Percy nevetett, — nem fognak megijedni, hacsak te nem állsz közvetlen mellettem.

Egy hosszasan elnyúló lagúna mentén elérték úti céljukat, Barbara és Francis hedonista rejtek helyét. A női szerelmespár kijött a házból és üdvözölte őket. Lazán testük köré tekerve, mind a kettő színes malájruhát viselt és alatta látszólagosan semmit.

— Isten hozott benneteket ebbe a földi paradicsomban, — mondták egyszerre és megölelték vendégeiket.

Kellő ölekezés és csókok váltása után bementek a lakásba. A tágas villa bőségesen elégségesnek látszott mind a négyüknek. Ízlésesen berendezve és gondosan kidekorálva, hozzá sok üveggel és kovácsoltvassal, levegősnek és tágasnak érződött. A Florida divat szerint bőrrel borított fotelek és díványok elefántcsont pasztellszíne fokozta a kellemesen élénk összhatást. Az emeleten három hatalmas hálószobát találtak. Barbara az egyiket nekik jelölte ki, Francis és az ő szobája mellett. A széles és magas ablakokon túl láthatták a lagúna teljes panorámáját, a túlsó parton egy homokos strandot és mögötte az ötven millió dolláros klubházat.

A háziak, látván, hogy otthonuk mennyire lenyűgöző hatással van vendégeikre, elégedetten mosolyogtak és büszkén felajánlották.

— Körbevihetünk benneteket egy idegenvezetői túrára, — kérdezte Francis, — hogy megmutassuk a terepet és, hogy mi minden van itt.

— Természetesen, — lelkesedett Percy és Linda. — Gyerünk.

Francis tévován nézegette az újakat, — de nem így, — mondta végre.

— Hát hogy? — Linda kerekre nyitotta a szemét.

— Nem mindenféle textilekbe beleszavarva. Dobjátok le ruhátokat.

Linda és Percy egyszerre kezdtek nevetni. — Gondolom, — nyögte ki végre Percy, — ha Rómában járunk, viselkedjünk úgy, mint a rómaiak.

Linda benyúlt rövid szoknyája alá, lehúzta a bugyiját és Percy felé dobta. — Én kész vagyok, mehetünk.

— Dehogyan vagy, — Barbara felcsattant, — vegyél csak le mindent, leányom.

— Ha, te elsőnek, — Linda vonakodott, — utánad én is leveszem.

— Ezzel semmi probléma, — kacagott Barbara és Francis csiklandósan és kioldották derekuk körül a malájruhát.

Percy nem akart hinni a szemeinek. A két nő játszi könnyedséggel lépte át a megállapodások áthághatatlanak hitt akadályát, olyan mesterkéletlen és természetes kecsességgel, azt hitte, hogy csak az érzékei csalódnak. Meztelenül, mind a ketten fiatalabbnak néztek ki, évekkal fiatalabbnak és jobban kisportoltnak, mint Darienben. Egész testük egyenletesen le volt barnulva és semmi fürdőruhanyom fehérség nem látszott rajta. Anyaszült pucéran állva előtte szégyentelen módon állták a tekintetét.

— Na, mire vártok? — Kérdezte a két nő sürgetően.

Linda hátat fordított nekik, kigombolta a blúzát, levette a melltartóját és rádobta levetett ruhadarabjait a díványra. Melleit kezével átfogva visszafordult, — dobszólót kérek, — jelentette ki és kihúzta magát.

Percy vad ritmust ütött az egyik asztalon és kiabálni kezdett.

— El a kezekkel, lássuk, hogy miket rejtegetsz.

Linda ismét hátat fordított a férjének, megrázta a fenekét és feldobta a szoknyáját. — Na, most már boldog vagy?

— Vetközni, — jött a harsogó válasz.

Linda kikapcsolta a szoknyáját, még egy nagy kört leírt a csípőjével, engedte, hogy a ruhadarab lehulljon róla és széjjeltárta a karjait.

— Vivát, a meztelenségnek, — sikította és beszaladt Barbara háta mögé.

Barbara háta mögül kinézett és ujját megrázta férje felé.

— Percy, szégyelld magad, három meztelen nő és még te mindig ünnepi frakkban vagy.

Percy nem kérte magát. Gyorsan ledobálta magáról ruháit, és amikor meztelen állt a három nő előtt várta a hatást, de a nők semmi érdeklődést nem mutattak.

Elszégyellte magát, lelkesedése lecsillapodott, és mint egy engedelmes kutya ballagott a nők után, ahogy kimentek a házból és rátértek egy aszfaltozott ösvényre, ami a ház háta mögött kanyarodott. Ahogy lépegetett a három nő után csodálkozva nézte előtte ringó és teljesen pucér hátsójukat, orrától mindössze néhány centiméter távolságnyra.

Lanyha szellő fúj a tó felől és kissé enyhítette a tűző nap vállukra és védtelen bőrükre alázóduló sugarait. Percy és Linda gyorsan felfedezte a teljes szabadság mennyei érzését, amit ez az önfelelt nudista barátság és testvériség kölcsönzött nekik, hogy ruhátlanul lehessenek egy közterületen, bár természetesen a nudista tábor kétnégyzetes falainak védelme mögött.

A gyalogút két tó körül fonódott körbe, elvezette őket luxus öröklakásokat rejtő kétemeletes épületek mellett és pazar kinézetű gazdag magánházak között. Mezítelen nyaralók jöttek velük szembe, vagy futottak lassan és mindenki barátságosan mosolygott és kedvesen üdvözölték egymást.

Áhítással nézték, hogy a létesítmények mennyire harmonikusan illenek bele a természetes környezetbe, és milyen büszkén állnak a fenséges tölgyek koronáinak árnyékában, a csendes tavak sima tükreben csodálva magukat és beleolvadva a dús trópusi növényzet bokrai közé.

Elhaladtak a teniszklub területe mellett, a három salakos és három leaszfaltozott pályával, megnézték a pazarul kialakított gyermekjátszóteret a tornaszerekkel, a petanque golyódobáló pályát, a homokos röplabdapályát és a motel vendéghívogató pavilonját.

— Holnap itt játszani fogok, — jelentette ki Percy a tenispályákat nézve és meglengette karját, mintha máris játszana.

— És mit csinálok én, — kérdezte Linda, — mialatt te olyan önzően a saját gyönyöreidet hajhászod?

— Drágám, emiatt ne aggódj, — válaszolt Barbara Percy helyett. — Majd mi elszórakoztatunk. Itt minálunk senki nem unatkozik.

—

Tágas körben ívelő széles kocsifelhajtó emelkedett a klubház impozáns épületbejárata felé. Fehér kőoroszlánok és mezítelen nimfák őrizték a bejáratot és Barbara és Francis társaságában elhaladva mellettük Linda és Percy bementek az épületbe. Egy női jegyszedő üdvözölte őket, és mialatt ellenőrizte tagsági igazolványukat a látogatók körbenéztek.

A látványtól elállt a lélegzetük. Hitetlenkedő csodálattal a szemükben nézték a temérdek szobrot, a hatalmas bronzból vert virágtartókat és a díszfákat, a modern éjszakai mulatót, egy messzire elnyúló sportbárt, az osztályon felüli éttermet, és középen egy elegáns piano szalont. Később, egy emelettel lejjebb megnézték a tornagépekkel megrakott fényes tornateremet és a cifra butikot, ahol pazar és kihívó öltözékeket és alsóneműt árultak főleg hölgyek részére.

A kezdeti túrát követően visszatérek és ezúttal törülközőket hoztak magukkal. A szabályok értelmében a nyugagyakat mindenkinek le kellett takarni a meztelen fenekük alatt, másképpen tilos volt a használatuk.

Az egyik medence közelében letelepedtek négy nyugágyra. Micsoda egy életvitel, gondolta Percy és félszemmél felesége felé lesett. Linda behunyta a szemét és úgy látszott, hogy semmi más nem érdekli, csakhogy minél több napot kapjon és minél hamarabb barnára süljön.

Amikor megelégtették a nap sugarainak tüzelő melegét bemártották magukat a pálmafák és virágzó magnóliák alatt szélesen terjedő nagymedencébe. Beálltak a

mesterséges vízesés alá és engedték, hogy az erős sugarak masszírozzák vállukat és derekukat.

Később gumimatracon lebegtek a víz felszínén, az azúrkék ég és csobogó víz között, a végtelen idők és egy mennyei boldogság érzéseitől elringatva. Percy körbe és körbe tolta Lindát a matracon és vizet csurgatott köldökének kútkávéjába. A vízcseppek megcsiklandozták a fiatal nőt és Percy imádta nézni, ahogy a cseppek egymást követve görögtek lefele feleségének vékonyán. Lefelé, bronzveres és olyannyira bebozontosodott és bőséges nemi szőrzete felé.

Órákkal később mind a négyen beültek a forró vizes Jacuzzi fürdőbe és utána a hosszú, ismerkedő medencébe, ahol beszédbe elegyedtek, a többi vendégekkel és állandó lakosokkal.

A klub tagjai elfogadták Francist és Barbarát, úgy ahogy megismerték őket, és akik voltak. Soha nem tettek egyetlen rosszindulatú megjegyzést és nem elleneztek kapcsolatukat. A két nő nyugodtan feküdhettek nyugágyaikon egymás mellett mezítelenül, fogadhatták a férfítagság elismerő pillantásait, és soha nem kellett egyetlen nőtlen férfit sem közelebb engedniük annál, mint amit elfogadhatónak találtak.

Estéknént, miután együtt zuhanyoztak az épület oldalában lévő szabadtéri zuhanyoknál mélyen kivágott és sokat kimutató estélyi ruhát vettek magukra és az éjszakai klubban táncoltak.

A robusztus és erőteljes zenét egy modern, a technika csúcspontját elérő hangrendszer szolgáltatta. Este tíz órára már több tucat táncospár ropta a táncot, ugrált, forgott és dobbantotta a lábát a táncparkettán. Legtöbb nő miniszoknyát viselt minden alsónemű nélkül; sokan minden felsőrész nélkül jelentek meg és önfeledt örömmel táncoltak és önfeledten szabadjára engedték magukat.

Éjfél felé már a táncosok fele teljesen mezítelenül táncolt és a zene örülés erejére fokozódó, fülsüketítő crescendóvá emelkedett. Fiatal és vonzó külsejű nők, leginkább sovány és magas, az amerikai délvidékről származó hölgyek felmentek a pódiumra és ott táncoltak. Mindenki jól érezte magát, de senki nem fogott meg vagy tapogatott meg senki idegent. Minden a szemek számára maradt és semmi a kezeknek.

A kitűnő hűtőberendezés és a ruhák jobbára teljes hiánya kiküszöbölte az izzadást és az emberi testek vadul forgó örvénylése kitarzott és megmentette tulajdonosaikat a dehidrálódástól és a hőgutától. A tánc jóval éjfél után egy órával ért véget és a négy barát hazasétált, kissé spiccesen és cikcakkban lépkedve, át az alligátorok benépesítette lagúna feletti gyaloghídon és vissza a villájukba.

Másnap kora reggel a felkelő nap sugarai beragyogták a keleti oldalon lévő hálószobákat. Elsőnek Percy ébredt fel. Megcsókolta és megölelte Lindát, de a fiatalasszony kimerülten aludt és a másik oldalára fordult válasz helyett. Percy feladta,

talán egy kicsit túl hamar, megfogta a teniszütőjét és nekiindult, hogy felmérje a játékosársak erejét a teniszpályán.

Percekkel később Linda is felébredt és az ablakból látta férjét a teniszpályák felé menni, mezítelenen és egyedül az ütőjével a hóna alatt. Linda ellépett az ablaktól és ment megnézni, hogy házigazdái mit csinálnak.

Királyi nagyságú ágyukban Barbara és Francis együtt aludtak minden ruha nélkül. Barbara az oldalán feküdt. Terjedelmes feneke és kerek csípeje magasra emelkedett és hívogatóan fénylett Linda felé. Francis a hasán feküdt. Lábai széjjel és közötté panorámaként kitérve erőteljes nőiessége, lehető legjobb étvágygerjesztő kincses pikszise.

Linda fontolgatta, hogy befekszik ő is melléjük az ágyba és szendvics módjára bepréseli magát közéjük. Lelki szemeivel elképzelte, ahogy a két nő teste szorítja össze az övét. Egy ismeretlen földrészre belépő felfedező izgalmával állt ott, szíve vadul dobogott, de csendben maradt és várt. Lélegzete meggyorsult, felizgult és mintha lepkék jártak volna táncot reszkető hasának legbelsejében.

Elsőnek Barbara mozdult. Szeretőjének forró és ruhátlan testének közelsége magabiztos érzést kölcsönzött neki. Egyik álmos szemét megkockáztatva felnézett és meglátta Lindát, ahogy ott állt kíváncsian és mezítelenen. Nem kellett egy szót sem szóljon, egyetlen hangnyi célzást sem. Tudta, hogy Linda mit akar tőle.

Francis a hátára fordult és szélesre tárta a lábait. Barbara lejjebb csúszott és fejét befúrta Francis combjai közé. Francis kéjesen felnyögött és követelően megmozdította csípejét. Barbara felnézett, hogy Linda még mindig csodálja-e őket, s amikor látta, hogy igen, újult erővel folytatta.

— Linda néz minket, — suttogta Francis fülébe.

Érezve Barbara előretörését Francis is lerázta magáról az összes konvenciók béklyóba kötő láncát, bízott szeretőjében, élet párjában, akivel életre szóló, elszakíthatatlan szövetséget kötött és engedte, hogy az bármit is tegyen vele. Barbara ajkai rányomódtak Francis szemérmére és nyelve mélyen belé csúszott. Barbara belefúrta arcát Francis lába közé és Linda ámultan szemlélte őket. Izgalom tört elő idáig nem ismert felmérhetetlen mélységekből. A két nő olyan titkokat tárt fel előtte, amiket még soha nem ismerhetett, amíg meg nem látta a saját szemével és nem érezte a csábítást, hogy csatlakozzon hozzájuk.

Barbara átölelte Francis fenekét, ujjai mélyen beértek középre és ismét előbukkantak. Francis maga felé húzta Barbarát és szájon csókolta. Francis megízlelte szeretőjének ajkait, a saját nedvei még mindig lucskosan elázottá tették, és Barbara fejét mélyen benyomva a puha párnába, nyelvét bedugta a szájába, ahol a sikamlós szerelmi szerszám vadul keresgélt és őrzítő táncot járt.

Jóval később helyzetet cseréltek és megállás nélkül folytatták a bemutatót. Még később, amikor végre felnéztek, Lindát nem látták sehol. Linda otthagya őket.

Linda egy darabig hitetlenkedő érdeklődéssel nézte a két nőt. Őszintén csodálta egymáshoz való elhatározottságukat. Tudta, hogy szívből szeretik egymást és bármilyen férfi-nő kapcsolatban teljesen boldogtalanok lennének. Nem akart felettük ítélni, a két nő szerelme tiszta volt és a világnak bebizonyították egymáshoz tartozásukat és senkinek sem tartoztak magyarázattal.

De nem akart viszonyuknak részese lenni. Nehéz körülmények között küzdött meg Percyért, gyötrelmes agóniákat szenvedett el érte, hogy kivárja, hogy a felesége lehessen, és most, hogy Percy az övé volt, nem dobhatta el egy perc átmeneti kísérletezéséért. Spencer jutott eszébe, hogy gyengesége mennyire lerombolt a férfit. Spencer képtelen volt ellent állni a kísértésnek és életével fizetett érte.

Linda szerette a férjét és megvoltak a saját maga felállította korlátai. Nem akart kettős életet élni, nem csaphatta be azt, az egyetlen, akit szeretett, a hites férjét, Percyt. Nem számított, hogy Percy esetleg belegeyzett volna egy ilyen kalandba, játékból, hogy dicsekedjen vele, írjon róla, hogy mennyire különlegesen kifordult dolgokban vett részt. Igaz szerelem még mindig létezett, az Interneten elérhető rengeteg olcsó szex ellenére is, a partner cserélő klubok ellenére, az összes áruba bocsátott szerelem ellenére, az emberek ellenére, akik gyors kielégülést kerestek, anélkül, hogy elköteleznék magukat. Mennyei gondviselés kárpótolta minden gyermekkori szenvedéséért és megjutalmazta Percy szerelmével és a férfi gyengéd gondoskodásával. Lassan kihátrált a szobából és kiment a házból.

Az ösvényt követve rövidesen elérte a teniszpályákat és látta, ahogy Percy remekül játszik és legyőzi ellenfeleit, a klub legjobb játékosait. Percy is észrevette Lindát és intett neki, és szeme sarkából figyelte partnerei irigykedő tekintetét.

— A feleséged? — kérdezték.

— Igen, a feleségem.

— Gratulálunk.

— Várlak a klubháznál, — kiáltotta feléje Linda. — Miután befejezted a játékot reggelizzünk ott.

—

Tíz perccel később, kimerülten és éhesen a kimerítő tenisz meccs után Percy örült, hogy leülhetett és valaki kiszolgálta.

Linda is leült, egyenesen bele férjének az ölébe. Kicsit fészkelődött, igazgatta a fenekét majd férje vállát átkarolva cuppanós csókot nyomott a szájára.

— Mit? — kérdezte Percy. — Mi történik itt? Mivel érdemeltem ezt? Valami van, amiről tudnom kellene?

— Igen, drága férjem uram, — Linda kacagott, — valamit el kell, hogy mondjak neked.

— Na, csak nem, — hunyorított Percy. — Valami titok Francisról és Barbaráról.
 — Nem, csacsi, hagyj nekik békén. Boldogak egymással úgy, ahogy vannak.
 Nem emlékszel, hogy mit ígértünk egymásnak? Mi ketten az egész világ ellen.
 — Igen, emlékszem.
 — Hát ez mostantól meg fog változni.
 — Ne ijesztgess. Még gondolni sem merek arra, hogy valaha elhagysz.
 — Te kis kételkedő füles, férjem uram, — Linda, ha lehet még nagyobb csókot nyomott Percy szájára. — Mitől félsz? Nem bízol bennem?
 — Akkor áruld el, hogy miről beszélsz.
 — Áldott állapotban vagyunk.
 A hír elvette Percy szavát. Kapkodni kezdett a levegőért, de ahogy visszanyerte a hangját büszkeség és öröm hangzott benne. — Ez nagyszerű. Fiú vagy leány?
 — Nem számít, hogy mi. Fiú vagy lány, úgyis regényíró lesz belőle
 — Jobban teszi, ha lány lesz.
 — Miért?
 — Hogy legyen pontosan egy olyan veres hajú díva, mint te.
 Összenevettek és miután megjött a reggeli Linda a szájából etette csodálatos és megértő férjét.

A két hét vakáció gyorsan eltelt. Mind a négyen nagyon jól érezték magukat és életre szóló barátságot kötöttek. Minden szempontból respektálták és megértették egymást. Úgy, amilyenek voltak, egy világ választotta el őket, de egy dologban megegyeztek. Élni és hagyni, hogy a mások éljenek. Ne erőltesd életstílusodat másokra.

—

Darienben egy barna csomagolópapírba bepakolt jókora csomag várt Percyre, megkapta könyve első kiadásának mintapéldányait. Kinyitotta a dobozt, kivett egy könyvet és odaadta Lindának.

— Itt a könyvem. Most már elolvashatod.
 Linda kezébe vette a könyvet, átforgatta a lapokat és megnézte a borítót.
 — Legenda a Piros Rózsáról, — nézett Percyre kérdően.
 — Igen.
 — A mi történetünk?
 — Igen.
 Linda arcán fájdalmas mosoly futott végig. Édeskeserű emlékek juthattak eszébe és kissé feddő hangon válaszolt. — Remélem, hogy a következő könyved vidámabb lesz vagy másokról írod. Még egyszer nem akarok keresztülmenni a dolgokon, amit nyilvánvalóan kitergettél ebben a könyvben.
 — Ebben egyetértünk, — felelte Percy és megölelte feleségét. — De a történetünket el kellett mondanom a világnak, úgy ahogy megesett.

V É G E